

ရေဆူလို့ ပွက်ကရော

မောင်သိက္ခာ

စာအုပ်မျိုးရဲ့ စာအုပ် - ၃၀

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ်
|၄၁၄/ ၂၀၀၁ (၅)|

စာအုပ်စာတမ်းမျက်နှာစုံ
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ပြုအမှတ်
|၅၅၆/ ၂၀၀၁ (၇)|

ပုံနှိပ်
ပထမအကြိမ် (၁၀၀၀)
စာအုပ်မျိုး စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၂

မျက်နှာစုံ
မိုးစင်

ကွန်ပျူတာ
Minerva Graphic Design
အမှတ် ၅၇၊ ၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးသန်းဆွေ၊ စစ်သည်တော်စာပေ (၀၁၄၇၃)
အမှတ် ၁၁၃၁/က၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉ ရပ်ကွက်
ခရိုင်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေခွင့်
ခေါ်ခင်လှ (မြို့ ၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းစာသားများကို ပုံနှိပ်သည်။

တစ်အုပ် (၇၅၀)ကျပ်

ရေဆူလို့ ပွက်ကရော့ နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

မောင်သိက္ခာ

စာအုပ်ဈေး

အမှတ် ၅၇၊ ၉ လမ်း၊

လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၂၁၂၁

ဟင်္ဂါ

အမှာ	၅
၁။ နွေဖား (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၈၇၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၉)။	၇
၂။ လွတ်သွားသည့်ငါး (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၈၈၊ ဧပြီ၊ ၁၉၇၉)။	၂၁
၃။ အားမာန် (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၀၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၇၉)။	၃၈
၄။ တံငါငတ်စွ ငတ်စွလေး (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၇၉)။	၅၅
၅။ အနိုင်မခံ (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၂၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၈၀)။	၇၀
၆။ စားမိမှားလေသောကြောင့် (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၄၊ မတ်၊ ၁၉၈၀)။	၈၇
၇။ အကိုက်မတော်တစ်သက် (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၅၊ ဧပြီ၊ ၁၉၈၀)။	၁၀၃
၈။ ဘုရားမကြိုက်တဲ့လူစု (ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၆၊ မေ၊ ၁၉၈၀)။	၁၂၀

၉။ လက်တစ်ကမ်းအလို	၁၃၆
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၃၉၇၊ ဇွန်၊ ၁၉၈၀)။	
၁၀။ ကွန်တစ်ချက် ဟင်းတစ်ခွက်	၁၅၂
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၃၉၈၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၀)။	
၁၁။ မျိုးပျောက်ပိုက်	၁၆၆
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၀၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၈၀)။	
၁၂။ ရွှေပြတ်မျိုးပြတ်	၁၇၉
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၀)။	
၁၃။ ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါင်	၁၉၆
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၈၁)။	
၁၄။ လက်ဆယ်ဖြာ ထိပ်မှာမိုးလို့	၂၀၈
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၆၊ မတ်၊ ၁၉၈၁)။	
၁၅။ နတ်သုခာ	၂၂၄
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၇၊ ဧပြီ၊ ၁၉၈၁)	
၁၆။ ပြိုင်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ	၂၃၈
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၈၊ မေ၊ ၁၉၈၁)	
၁၇။ ပြောင်းသမားဘထွန်း	၂၅၁
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၀၉၊ ဇွန်၊ ၁၉၈၁)	
၁၈။ နေ့တွက်ကိုက်သောနေ့	၂၆၈
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၀၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၁)	

၁၉။ တန်ဖိုးချင်းတော့ မတူပါ	၂၇၉
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၁၊ သြဂုတ်၊ ၁၉၈၁)	
၂၀။ နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ခံရခြင်း	၂၈၉
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၃၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၁)	
၂၁။ နေသေးသပ ချုံထဲက	၃၀၃
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၄၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၈၁)	
၂၂။ ပီတိ	၃၁၈
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၁)	
၂၃။ မီးစာမကုန်မီ ဆီခန်းခြင်း	၃၃၁
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၈၂)	
၂၄။ ရေဆူလို့ ပွက်ကရော	၃၄၆
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၉၊ ဧပြီ၊ ၁၉၈၂)	
၂၅။ ရေသာခိုသူ	၃၅၈
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၆၊ အမှတ် ၄၂၅၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၂)	
၂၆။ ရေပြာပေါက်ချိန်	၃၆၉
(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃၆၊ အမှတ် ၄၂၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၈၃)*	
 အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း	 ၄၁၄

* 'ရေပြာပေါက်ချိန်နှင့် ရေလုပ်သား ဝတ္ထုတိုများ'၊ ၁၉၈၅၊ စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာစဉ်တွင် ဖော်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။

အမှာ

ဆရာဟာ ၁၉၅၆ လောက်မှာ 'မောင်သိက္ခာ' ကလောင်အမည်နဲ့ စာတွေ စတင် ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း ၁၉၇၉ သြဂုတ်လမှာ ဖော်ပြတဲ့ နွေဖား ဝတ္ထုတိုက အစပြုပြီး တံငါဝတ္ထုတိုတွေကို ဆက်လက် ရေးသားရင်း စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့ အားပေးမှု၊ တလေး တစား ချီးမွမ်းခံရမှုတို့နဲ့ အတူ ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာဟာ ၁၉၈၀ နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေး ချို့ယွင်းလာရာက ၁၉၈၂ ဒီဇင်ဘာ မှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့နောက် ၁၉၈၃ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ရေပြာ ပေါက်ချိန် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ဟာ ဆရာရဲ့ နောက်ဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

၁၉၈၅ မှာ စာပေဗိမာန်က ဆရာရဲ့ ဝတ္ထုတို
တွေကို စုစည်းပြီး 'ရေပြာပေါက်ချိန်နှင့် ရေလုပ်
သားဝတ္ထုတိုများ' စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝတ္ထုတိုချို့ (၁၅ပုဒ်) သာ
ပါဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာရေးသားခဲ့တဲ့ ရေလုပ်ငန်းနဲ့ တံငါ
ဘဝ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတိုများ-၁၉၇၉ သြဂုတ် က
နေ ၁၉၈၃ ဖေဖော်ဝါရီအတွင်း- ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း
မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ စုစုပေါင်း ၂၆ပုဒ်ကို စုစည်းပြီး
ထုတ်ဝေလိုက်ပါတယ်။

ဆရာဝတ္ထုတိုတွေထဲက အဘညဏ်၊
ကြွက်နီ၊ ပူတူးမ တို့နဲ့အတူ ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်အနွဲ့ လှည့်လည်ခံစားရင်း ရသစာပေက ပေး
တဲ့ ၂၀၀အသိ ဝတ်စုံတစ်ရာ ရကြမယ်လို့ မျှော်
လင့်ပါတယ်။

စာအုပ်ဈေး စာအုပ်တိုက်

၁၅၊ မေ၊ ၂၀၀၂

<http://shwezinu.blogspot.com>

၁။ နွေဖား

[၁]

အဘဉာဏ် ယခုလို နွေရာသီမှာမှ ဖားသားအလွန်စားချင်နေသည်။
တလောကလည်း ရေခန်းနေပြီဖြစ်သော ရေတွင်းပျက်ကြီးအတွင်းမှ ဖား
မျိုးစုံ အတော်ကလေး ရလိုက်သေးသည်။ ကျော်စံကေး ဖားကလေးများမှ
သည် စားဖားဝါဝါကြီးများအထိ ဖားမျိုးစုံပါဝင်၏။

တပေါင်းတန်ခူး အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်း၊ ရေကန်၊ ရေတွင်းများ
အတော်များများ နေပူရှိန်ကြောင့် ရေခန်းကုန်ကြသည်။ အဘဉာဏ်နှင့်
မြေးဖြစ်သူကြွက်နီတို့မောင်နှမ၏ ပြုပျက်စပြုနေသော အိမ်နောက်ဖေး
မီးဖိုဆောင်ကလေးကို မိုးမကျမီ ပြင်ဆင်ရန် လိုနေသည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ
'လွန်ဘက်တန်း' ရွာနှင့် မဝေးလှသော 'စာဖြူစု' ရွာမှ အသိအိမ်တစ်အိမ်
သို့သွားကာ ဝါးနက်ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်ယူလာ၏။ စာဖြူစုရွာမှ လွန်
ဘက်တန်းအထိ လာရမည့် ခရီးက လယ်ကွင်းပြင်။ အရိပ်ခိုစရာ နေရာမရှိ။
ရိုးပြတ်များအကြားမှ မြေသည် ကြီးကြားများပင် အက်နေ၏။ သို့သော်

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ စာဖြူစုရွာမှလွန်၍ ခရီးလမ်းအကြားတွင် ရေနုတ်မြောင်း ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။

မိုးတွင်းအခါ ရေရှိ၍ ချောင်းကလေးတမျှ သာသာယာယာ ရှိခဲ့သော ရေနုတ်မြောင်းကလေးမှာ ယခုတော့ ရေခန်းနေပြီ။

မြောင်းနဖူးတစ်နေရာတွင် ဆီးပင်အုပ်ကလေးများ၊ ဆေးရိုးပင်ကလေး များနှင့် ဝိုင်းရံထားသော ရေတွင်းပျက်တစ်လုံးအနီးတွင် သူတို့မြေးအဘိုး နှစ်ယောက် ခေတ္တနား၍ အပန်းဖြေသည်။

ဤတွင် အဘဉာဏ်စိတ်ကူးတစ်ခုရလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပူရှိန်ကြောင့် ခိုကိုးစရာ နေရာမရှိ။ ဤတွင်းပျက်အတွင်းတော့ အပူရှိန် ရုတ်တရက် ထိုးဖောက်နိုင်သေးဟန်မတူ။

မကြာသေးသော အချိန်ကမှ ရေခန်းသွားသော တွင်းပျက်ကြီး၏ အောက်ခြေပေါင် (ဘောင်) အောက်တွင် အုအေးဓာတ်က ကျန်နေသေး သည်။ မြေမှာလည်း ခပ်ပျော့ပျော့သာ ရှိသေးသည်။

ရေတွင်းထဲမှာဆိုတော့ အလင်းရောင်နည်းပါးပြီး လူသွားလူလာလည်း လုပ်လို့ရသောနေရာမဟုတ်သမို့ ဖားများခိုဝင်နေနိုင်၏။

ဒီလိုဆိုရင် အအေးဓာတ်ကိုမှ ကြိုက်တတ်သော ဖားများ တွင်းပျက်ထဲ ဌို ခိုအောင်းနေနိုင်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ *

အဘဉာဏ် မျှော်လင့်သလို ဖားများမရှိဘဲ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေဆိုး များလည်း ရှိကောင်းရှိနိုင်သည်။

ဒီလောက်တော့ စွန့်စားရမည်ပေါ့။

ကံကောင်းလို့ လူကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော လင်းမြွေလို အကောင်မျိုး ရလျှင်လည်း ဟင်းစားပင်ဖြစ်သည်။ ကြိုက်တတ်သူအဖို့ လင်းမြွေသားကို ကြက်သားနှင့်ပင် မလဲနိုင်အောင် အရသာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

အဘဉာဏ်တို့ စာဖြူစုမှ ခုတ်ယူလာသော ဝါးပင်မှာ နေမပူမီ စော

စော ပြန်နိုင်အောင် ခုတ်ယူလာခဲ့ရသဖြင့်၊ ကိုင်းဖျားကိုင်းနား လောက်သာ အကြမ်းသဘော ခုတ်လာနိုင်သည်။ အဆစ်များကို လုံးချောဖြစ်အောင် အချောကိုင်မလာနိုင်။

အိမ်ရောက်မှ အချောသတ်မည်ဟု စီစဉ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထမ်းလာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီတော့ ဝါးလုံးတစ်လျှောက် အဆစ်တိုင်းလိုမှာရှိသော ဝါး ကိုင်းများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

ဒီဝါးလုံးကို ရေတွင်းထဲ ချလိုက်လျှင် ကောင်းကောင်းမိသည်။ အဆစ် ကလေးများပေါ်တွင် ရှိနေသေးသော ဝါးငုတ်ကိုင်းစကလေးများကို တွယ် ဆင်းပါက သက်သက်သာသာ ဆင်းနိုင်သည်။

ရေတွင်းပေါ်တွင် ကြွက်နီကို နေခဲ့စေပြီး အဘဉာဏ်ကိုယ်တိုင် ရေတွင်း ထဲသို့ ဆင်းမည်။ ကြွက်နီကို ဆင်းစေပါက အကယ်၍ မြွေဆိုးနှင့်တွေ့လျှင် သူက ကလေးမို့ ကောင်းကောင်းကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်။

အဘဉာဏ်ကတော့ တစ်စေ့ကလေးမျှ မဖြူ။

သူ့ကျောနောက် ပုဆိုးကြားတွင် ထိုးထားသော ဝါးခုတ်ရန် ယူလာ သည့် ဓားမကြီးတစ်ချောင်းသည် လက်နက်ပင် မဟုတ်ပါလော။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒီတွင်းထဲကို ဆင်းမယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် လည်း မင်း ရွာပြေးပြီး ပြောပေါ့။ အဘတော့ ဒီအထဲမှာ မဟုတ်မှလွဲရော၊ စားဖားတွေရှိမယ် ထင်တယ်”

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ခါးတောင်းကို ပြောင်နေအောင် ကျိုက်လိုက်၏။ အဘဉာဏ်၏ ပျော့တွဲတွဲဖြစ်နေသော ပေါင်မှ ထိုးကွင်း များ မည်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟာ အဘရာ၊ ကျွန်တော်ပဲ ဆင်းပါ့မယ်၊ အဘက အသက်ကြီးလို့ မတော် မောပြီး ချော်ကျရင် ဘယ့်နယ့်လုပ်မလဲ”

ကြွက်နီကလည်း သူသာ ဆင်းလိုကြောင်း ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ ကြွက်နီရ၊ မင်းကငယ်တော့ အတော်ကြာ ပိုးကောင်နဲ့

တွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူတို့ တောရွာလေ့အတိုင်း မြွေကို မြွေဟုမခေါ်၊ ပိုးကောင်ဟုသာ ခေါ်သည်။ မြွေကိုက်သည်ကိုပင် ‘ပိုးထိသည်’ ဟု ပြောကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အဘရာ၊ ကျွန်တော် မျက်စိရှင်ပါတယ်ဗျ”

ကြွက်နီက စောဒက တက်သေးသည်။ သို့သော်မရ။

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို တွင်းနှုတ်ခမ်းတွင် မေးတင်ပြီး ရေ တွင်းထဲသို့ ချထားသော ဝါးလုံးကို တွယ်ပြီး ဆင်းသွားနှင့်လေပြီ။

အဘဉာဏ် တွင်းထဲအရောက် လက်တစ်ဖက်မှ ဓားမကြီးကို ကိုင်ပြီး တွင်း၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းလိုက်သည်။

ဟော-

အဘဉာဏ် မျှော်လင့်တွေးထင်သည့်အတိုင်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် တစ်ကောင်ပေါ်တစ်ကောင် မှီပြီး အစုလိုက်အပုံလိုက် ဖားများကိုတွေ့ရ သည်။

ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ထိုနေ့ညက အဘဉာဏ်နှင့် မြေးကလေး မောင်နှမ ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမ တို့ သုံးယောက်သား ဖားသားဟင်းနှင့် ထမင်းမြိန်လှတော့သည်။

[၂]

ယခုလည်း ဖားသား စားချင်လာပြန်ပြီ။

မိုးတွင်အခါမတော့ဘယ်လယ်ကွက်ထဲ ထွက်ရိုက်ရိုက်၊ ဖားသားက ပေါ်ပေါ်များများစားရသည်။

ယခုလို နွေရာသီမှာ ဖားက ရှားပါးလှသည်။

ရေတွင်းဟောင်းများ၌လည်း ဖားများမရှိတော့။

နွေရာသီအခါမို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကလည်း ရှားပါးသည်။ အဘ ဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲသားများ အားပြုစရာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များပင် ရှား

ပါး၏။ ချွေချွေတာတာ စားနေရသဖြင့် အူခြောက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

ယခုအခါ ဖားရှိမည်ထင်ရသော နေရာတစ်နေရာကို အဘဉာဏ် ခြေရာ
ကောက်မိလာခြင်း ဖြစ်၏။

အဘဉာဏ် 'စစ်ကွင်း' ရွာမှအပြန် သူတို့ရွာနှင့် မနီးမဝေး ဒွါရကျောင်း
ဘေးရှိ ကန်ကောကြီးအနီးမှာ ခြေရာကောက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိနိုင်သည်။ ရှိနိုင်သည်။

အို အဘဉာဏ်၏ အတွေ့အကြုံအရ ဒီနေရာမှာ ရှိကို ရှိရမည်။

တွင်းကတော့ ပုစွန်လုံးတွင်း။ သို့သော် ဖားလည်း ရှိနိုင်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် တွင်းနံဘေးမှ ခြောက်နေသော ကျစ်စာခဲများအပေါ်တွင်
မိုးတွင်း ရွှံ့ပျော့ပျော့ရှိစဉ်က နင်းခဲသော ပုစွန်လုံး၏ ခြေရာများ။

ပြီးတော့ -

မထင်မရှား ကြည့်နိုင်မှ တွေ့ရသော ဖားခြေရာများ။

ပုစွန်လုံးမှာ ဂဏန်းနည်းတူ ဘေးတိုက်သွားသော သတ္တဝါ။

အကောင်ပုံသဏ္ဍာန်ချင်းလည်း တူညီသည်။ အကြီးအသေးသာ ကွာ
ခြား၏။ ပုစွန်လုံးက အကောင်သေးပြီး ခပ်လုံးလုံး၊ လယ်တော အင်းအိုင်
များအတွင်း ကျက်စား၏။

ဂဏန်းက အကောင်ကြီးပြီး ခပ်ပြားပြား၊ ရေငန်ပိုင်း နန်းမြေများအတွင်း
ကျက်စားသည်။ ပုစွန်လုံးနှင့်ဂဏန်းသည် သေသေချာချာကြည့်မှ ကွဲပြား
ချက်များ တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ပါက မြေမ၊ လက်မ၊ ကိုယ်လုံး၊
သွားပုံလာပုံ အတူတူ။

လယ်ကွင်းပြင် ကန်သင်းရိုးတွင် ပုစွန်လုံးတွင်းများသာမက ငါးရှဉ့်
တွင်းများလည်း ရှိ၏။ သို့သော် ဘယ်တွင်းတွင် ဘာကောင်နေသည်ကို
ကျွမ်းကျင်သူများအဖို့ အလွယ်တကူ သိနိုင်သည်။

ငါးရှဉ့်တွင်းက တွင်းထဲမှ ရေများတွင် အမြှုပ်ကလေးများ စီရရီ ရှိသည်။
တွင်းနံဘေးသားများ ချောသည်။

ပုစွန်လုံးတွင်းတွင်မူ ရေထဲ၌ အမြှုပ်မရှိ။ တွင်းနံဘေး ကျစ်စာများအပေါ် တွင် တုတ်ချောင်းငယ်ကလေးများနှင့် ခြစ်ထားသလို ပုစွန်လုံး၏ ခြေသည်း ရာ အစင်းကြောင်း ခြစ်ရာများ ရှိသည်။

မိုးတွင်းအခါ ဖားတို့ကမူ လယ်ကွင်းအတွင်းရှိ ရေထဲမှာ၊ အင်းထဲမှာ၊ အိုင်ထဲမှာနေထိုင်ပြီး တွင်းတူးရမုန်းမသိ။ မြူးဆဲ၊ ပျော်ဆဲ၊ တအုန်အုန် တအင်အင်နှင့် အော်ဟစ်ရင်း အချိန်ကုန်သည်။ တွင်းလည်း မတူးတတ်။

မိုးကာလလွန်မြောက်ပြီး အင်းအိုင်များ ရေခန်းစပြုချိန်၊ မြေကြီးများ ခြောက်သွေ့စပြုချိန်တွင်မှ ဖားက နေစရာနေရာ ရှာတော့သည်။

ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ။

သူများတွင်းကို အတင်းဝင်ရောက်နေထိုင်တော့၏။

ဖားက ကျူးကျော်သူ။

ပုစွန်လုံးက အကျူးကျော်ခံရသူ။

ဖားက အားသန်သန်နှင့် ကိုက်နိုင်ခဲ့နိုင်သည်။ အရိုးများ၊ ကြွက်သား များ သန်မာသည်။ အခုန်အပျံ့ကောင်းသည်။

ပုစွန်လုံးက တစ်ပါးသတ္တဝါအား ကတ်ကြေးကဲ့သို့ တိခနဲ ပြတ်သွား အောင် ညှပ်နိုင်သော လက်မကြီးနှစ်ချောင်းပိုင်ရှင်။

တွင်းထဲ၌ သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ကြုံတော့သည်။ တိုက်ကြ ခိုက်ကြသည်။

ဖားကကြီး၍ အားကောင်းလျှင် ဖားကနိုင်သည်။

ဒီတော့ အောင်နိုင်သူဖားက တွင်းကို အပိုင်စားရသည်။ ပုစွန်လုံးအဖို့ ဤတွင်းမှ ပြေးနိုင်လျှင်ပြေး၊ မပြေးနိုင်လျှင် အသက်စွန့်သွားရရှာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖားဝင်သွားသော တွင်းအတွင်းမှ ပုစွန်လုံး မှာ ဖားထက် အကောင်ကြီးပြီး တိုက်ခိုက်အားကောင်းပါက ကျူးကျော်သူ ဖားမှာ ကိစ္စချောရတော့သည်။

ဒီတော့ ပုစွန်လုံးအတွက် စားရန် ဖားသားက အဆင်သင့်။

ယခု အဘဉာဏ်တွေ့ရသော တွင်းများမှာမူ ဖားရှိနိုင်ဖို့ များသည်။

ဖားဆိုသော အကောင်က နွေကာလ တစ်နေ့လုံး တွင်းအောင်းသတ္တဝါ။
 ဘာအစာမှ မစားတော့ဘဲ တွင်းထဲ၌ ငြိမ်သက်ကာ နေနိုင်ပြီး မိုးကိုမျှော်
 သည်။ မိုးဦးကျ မိုးခြိမ်းသံများ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းအကြား၊ မိုးပေါက်
 မိုးစက်ကလေးများ တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်အရွာ၊ မိုးသံလေသံများ ကြားသည်နှင့်
 တစ်ပြိုင်နက် တအုန်အုန် တအင်အင်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်မြည်ကြွေးရင်း
 ဖားများ တွင်းမှ ထွက်တော့သည်။

သူတို့၏ အသံနောက်ကို ခြေရာကောက်ပြီးလိုက်လာသော ဖားမှဆို
 တို့၏ တုတ်လက်ချက်ဖြင့် အများအားဖြင့် အသက်ထွက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် 'အသံကြောင့် ဖားသေသည်' ဟုပင် စကားပုံ ရှိခဲ့သည်
 မဟုတ်ပါလော။

နွေအခါတွင် တွင်းအောင်းနေသော စားဖားကြီးများမှာ အဆီဖြင့် ပြည့်
 ကာ ဆူဖြိုးလှသည်။ ရလည်းရခဲ့သည်။ ရှားရှားပါးပါးရပါက စား၍ အရ
 သာ ရှိလှ၏။

သို့သော် သူတို့ကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးရန် မလွယ်ကူ။

မြေကြီးများက ခြောက်သွေ့မာကျောနေပြီး အများအားဖြင့် တွင်းဝများ
 ကိုလည်း ကျစ်စာများနှင့်ဖုံးကာ တွင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားတတ်ကြသေး
 သည်။

အဘဉာဏ်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တွင်းများက ဖားများရှိဖို့ အတော်ကလေး သေ
 ချာသည်။

ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမကိုခေါ်ပြီး ဒီဖားများကို အရယူရမည်။ ရေတွင်းပျက်
 ကြီးအတွင်းမှ ရိုက်ယူခဲ့ရသော ဖားများလိုတော့ မလွယ်ကူ။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရပါသည်။ စား၍ကောင်းလှသော နွေဖား
 များမှာ ဆူဖြိုးသည်။ အကောင်လည်း ကြီးကြီးမားမား၊ စားဖားကြီးများ
 ဖြစ်ကြသည်။

အဘဉာဏ်တို့လို အတွေ့အကြုံရင့်သူများနှင့် ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်း

အဖုံဖုံကို ရှာကြံနိုင်သူများနှင့် တွေ့လျှင်မူ-
ဒီဖားများ လွတ်မြောက်ခဲ့လှပါသည်။

[၃]

“ဟေ့ ကြွက်နီနဲ့ ပူတူးမ၊ ဒီလိုအချိန် ဖားသားဆူဆူ မစားချင်ကြဘူး
လားကွ”

“ဘယ်မှာ ရေတွင်းဟောင်း တွေ့ပြန်ပြီလဲ အဘ”

ကြွက်နီက သူတို့မြေးအဘိုး၊ တစ်ခါက စာဖြူစုရွာမှ အပြန် ရရှိခဲ့သော
ဖားများကို သတိတရဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အို ရေတွင်းဟောင်းတွေ့လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါငယ်ငယ်တုန်းက
နွေအခါ ဖားရှာခဲ့တာ သွားသတိရတယ်။ တို့ရွာတွေမှာ နောက်ပိုင်း ဒီလို
ဖားရှာတာ တယ်မတွေ့ရတော့ဘူး။ မင်းတို့လည်း ဗဟုသုတရအောင်၊ နောင်
လည်း ဖားရှာတတ်အောင် သင်တန်းသဘောပေါ့ကွာ”

ထိုအခါ ပူတူးမက-

“ကျွန်မလည်း လိုက်ကြည့်မယ်လေ အဘ”

“အေး နင်တို့ မိန်းကလေးတွေလည်း ဖားရှာရင် ရနိုင်တာဘဲ။ တို့အိမ်
တော့ ဘေးက ဖိုးခင်တို့အိမ်ကို ခဏကြည့်ထားပါလို့ အပ်ထားခဲ့ပေါ့ဟာ”

သူတို့ အသိုင်းအဝန်းသည် ဖားငါးရှာ၍ အကုသိုလ် တံငါအလုပ်ကို
လုပ်စားရသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် ခိုးဝှက်မှုတော့ အတော်နည်းသည်။
သူတို့တွင် ခိုးစရာလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပစ္စည်းများ မရှိရှာကြပါ။

ဒီတော့ သံယောဇဉ်ကင်းကင်းဖြင့် အိမ်ကို ထားပစ်ခဲ့နိုင်သည်။ ယခု
လည်း ‘နွေဖား’ ရှာရန် သူတို့မြေးအဘိုး သုံးယောက်စလုံးထွက်ကြမည်။

ခေတ်မီမီပြောရလျှင် လေ့လာရေးခရီးဟု ဆိုပါက မှားနိုင်မည်မထင်။

နွေဖား ဖမ်းဆီးရေးပါရဂူ၊ သင်တန်းပြဆရာကြီးက အဘဉာဏ်။

ပညာတော်သင်ကျောင်းသားက ကြွက်နီ။

ပညာတော်သင် ကျောင်းသူက ပူတူးမ။

ပါသွားသော ပညာတော်သင် ပစ္စည်းများကိုလည်းကြည့်ပါ။

ထင်းစများ။

လွယ်အိတ်ဖြင့် ထည့်လာသော လေးခွဖြင့် ငှက်ပစ်ရာတွင် အသုံးပြုရ သည့် ရွှံ့စေးကောင်းကောင်းကိုလုံးပြီး နေလှန်းထားသော မာကျောကျစ် လျစ်လှသည့် မြေလောက်စာလုံးများ။

တူးရွင်းတစ်ချောင်း။

မီးညှပ်တစ်ခု။

ဤမျှသာပါသည်။

ဘယ်သို့များ နွေဖားကို ဤပစ္စည်းများနှင့် ဖမ်းကြပါမည်နည်း။

အဘဉာဏ်သည် ဒွါရကျောင်းဘေးရှိ ရေခန်းနေပြီဖြစ်သော အိုင် ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ သူ၏ မြေးနှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့ သည်။

မိုးအခါက ရွှံ့များမှာ ယခုကဲ့သို့ နွေကာလတွင် မာကျစ်သော မြေခဲ များအဖြစ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျစ်စာခဲခြောက်များအဖြစ် ကန်သင်းရိုး တစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသည်။

ကျစ်စာခဲများ၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ကျားလျှာကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်လှ၏။ အဘဉာဏ်တို့၏ ဖိနပ်မပါသော ခြေဖဝါးများကို ထိုး နှက်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် အဘဉာဏ်တို့က မမူပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ ခြေဖဝါးများကလည်း ကျွဲသားရေ ကဲ့သို့ မာကျောထူအမ်းလျက် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဒွါရဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ခြံဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက် သို့ မြေးအဘိုးသုံးယောက် ခေတ္တခိုဝင် အနားယူလိုက်၏။

လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာ နေ၏အပူရှိန်ဖြင့် တံလျှပ်ရောင်များ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည်။

ကုက္ကိုပြင်ကိုင်းခြောက်တွင် နားနေသော ပုစဉ်းထိုးငှက်ကလေး နှစ်ကောင်သည် တစ်ချက်တစ်ချက်နားရာမှ ထ၍ သူငှါ့၏ တောင်ပံစိမ်းစိမ်းကလေးများကို ဖြန့်ကာဖြန့်ကာဖြင့်ဝဲ၍၊ ပိုးကောင်ကလေးများကို လိုက်ရှာနေသည်မှအပ လှုပ်ရှားမှုမရှိ။

အဘဉာဏ်သည် အနီးအနားတစ်လျှောက်တွင် စူးစမ်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လိုက်လံလေ့လာပြီး ကျစ်စာခဲတစ်ခုကို လှန်လိုက်၏။

ကျစ်စာခဲအောက်မှ တွင်းတစ်တွင်း ပေါ်လာသည်။

အဘဉာဏ်က ထပ်မံလေ့လာပြန်သည်။ ထို့နောက် အဘဉာဏ်၏ ပါးရေတွန်းများ၊ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတဲများအကြားမှ အပြုံးရိပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အဘဉာဏ်က-

“လာဟော ကြွက်နီနဲ့ ပူတူးမ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့ သေသေချာချာကြည့်နိုင်မှမြင်ရမယ်။ ဟို ခပ်မှိန်မှိန် ခြစ်ရာကလေးတွေ တွေ့လား၊ အဲဒါ ပုစွန်လုံးခြေရာပဲ။ သူတို့ခြေထောက်က ရှည်ပြီးချွန်တော့ တုတ်ချွန်နဲ့ လိုက်ခြစ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ သေသေချာချာကြည့်။ အဲဒီအပေါ်က ခပ်ဝါးဝါးနဲ့ခြေရာက ဖားခြေရာ၊ သူကခုန်ပြီး သွားတတ်တော့ မြေပေါ်မှာထင်တဲ့ခြေရာကိုက ခြစ်ရာနဲ့မတူဘဲ ရွံ့ပေါ်မှာ ဖားခြေရာအတိုင်း ဖိထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ ခြေရာက ပုစွန်လုံးခြေရာထက် ပိုထင်ရှားတယ်။ သူက နောက်မှရောက်တဲ့ အကောင်ကိုးကွ ”

ဒီတော့မှ ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့က ပုစွန်လုံးတွင်းနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် လေ့လာကြသည်။ အဘဉာဏ်ပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်နေသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဟေ့ ”

အဘဉာဏ်က ခေါင်းငုံ့လေ့လာနေကြသော မြေးကလေး မောင်နှမနှစ်ယောက်အား မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ တွေ့တယ်”

ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့က ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။

“ကဲ ဒီတော့ ပုစွန်လုံးနဲ့ ဖား ဒီတွင်းမှာ ဘယ်သူနိုင်ပြီး ဘာကောင်ရှိ မယ်လို့ မင်းတို့ ထင်သလဲ”

ကြွက်နီရော ပူတူးမပါ ကောင်းကောင်းမဖြေတတ်ကြတော့။

အဘဉာဏ်က တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး-

“ငါ့ထင်တာတော့ ဒီတွင်းမှာ ဖားနိုင်ပြီး ဖားရှိမယ်လို့ထင်တယ်။ ဘာ ကြောင့်ဆိုရင် ပုစွန်လုံးခြေရာထက် ဖားခြေရာက အတော်ကလေး ကြီးနေ တယ်။ အားမတူနိုင်ဘူး၊ ငါ့အထင်မမှားရင် နွေဖားကြီးကြီးတစ်ကောင်တော့ ရမှာပဲဟေ့”

“ကဲ လုပ်ငန်းစကြရအောင်”

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ပါလာသောတူးရွင်းနှင့် မီးဖိုသဏ္ဍာန် တွင်းကလေးတစ်တွင်းတူးပြီး ထင်းများထည့်လိုက်၏။

ရိုးပြတ်တစ်ဆုပ်လောက်ကိုယူပြီး မီးရှို့ကာ ထင်းကို မီးတောက်ကူးစေ ရန် ဝါးပိုးပပ်တစ်ခုဖြင့်လည်း မီးကို ပို၍ ရဲသည်ထက်ရဲအောင် တောက် သည်ထက် တောက်အောင် ယပ်ခတ်ပေးသည်။

မကြာပါ။

မီးတောက်ရဲရဲဖြင့် မီးတောက်အား ကောင်းလှသော ထင်းမီးဖိုကလေး အတွင်းသို့ ပါလာသော လောက်စာလုံးဆယ်လုံးခန့်ကို ထည့်လိုက်သည်။

ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်။

အပူရှိန်ကြောင့် နီရဲနေသော လောက်စာလုံးကလေးတစ်လုံးကို မီးညှပ် ဖြင့် မီးဖိုမှ ဆယ်ယူ၍ တွင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

လောက်စာလုံးနီနီကလေးသည် တွင်းထဲသို့ တလိမ့်လိမ့်ကျသွားသည်။

တွင်းကောက်သည်ဖြစ်စေ၊ တွင်းဖြောင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မည်မျှပင် နက် ပါစေ၊ တွင်းအခြေထိအောင်တော့ လောက်စာလုံးကလေး အရောက်သွား

သည်။

ထို့နောက် တစ်လုံး၊ နောက်ပြီးတစ်လုံး။

တွင်းထဲမှ ဖားမှာ မိမိ၏တွင်းထဲသို့ ကျလာသည့် ပူလောင်သော ပထမဆုံးလောက်စာလုံးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

နောက်ထပ် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးကျလာသော လောက်စာလုံး ပူပူများ ကိုတော့ ကျဉ်းမြောင်းသောတွင်းအတွင်း၌ ရှောင်မရ၊ တိမ်းမရ။

ဖားခမျာ တွင်းထဲမှာ ကြာကြာမနေနိုင်။

တွင်းအပြင်သို့ ခုန်၍အထွက်၊ ကြွက်နီ၏လက်တွင်း၌ ကွဲခနဲ အမိခံ လိုက်ရသည်။ နှစ်ဆယ်သားထက်မနည်းသော ဆူဖြိုးလှသည့် နွေဖားကြီး တစ်ကောင်။

ယင်းသို့ ဖားအကောင်ကြီးလျှင် သူတို့၏ အော်သံမှာ ကလေးငယ်ငို သံနှင့် တူလှသည်။

ဤနည်းဖြင့် နောက်ထပ် ဖားတွင်းများကိုရှာ၍ မြေးအဘိုးသုံးယောက် ပူလောင်သော လောက်စာလုံးများကို ထည့်ကြသည်။

ဖားရသည့်တွင်းက ရသည်။ မရသည့်တွင်းက မရ။

ညနေစောင်းတော့ နွေဖားရှစ်ကောင်ရသည်။ အလေးချိန်အားဖြင့် တစ်ပိဿာ့ ငါးဆယ်တော့ ရှိမည်။

မြေးအဘိုးသုံးယောက် ကောင်းကောင်းကြီး စားလောက်ပါသည်။

နောင်ကို နွေဖားများရှာဖွေရန် -

ကြွက်နီလည်း တတ်မြောက်သွားပါပြီ။

ပူတူးမလည်း တတ်မြောက်သွားပါပြီ။

ဘယ်လောက်တွင်းကောက်ကောက်၊ ဘယ်လောက်တွင်းနက်နက် ကြွက်နီတို့က မပူတော့ပါ။ လောက်စာလုံး ပူပူသာ ရှိဖို့လိုသည်။

ဖားသားကို အချို့က အရေဆုတ်၍ ချက်ကြသည်။

အဘဉာဏ်တို့ကတော့ အရေမဆုတ်၊ ဖားအရေခွံမှာ အဆီစုသည်။

စား၍ကောင်းလှ၏။

ဖားတစ်ကောင်လုံးမှာ ကြွက်သားများအတိ ဖုံးနေသမို့ ဖားသားမှာ စား၍ မာကျောကျစ်လျစ်ပြီး အရသာရှိလှ၏။

ပြီးတော့ ဝမ်းတွင်းမှ ဖားဆီမှာ အခြားသတ္တဝါများ၏ ဝမ်းတွင်းဆီ ကဲ့သို့မနေ။ ဖြူဖွေးသော အဆီပြင်ခဲကြီးလည်း မဟုတ်။

စံပယ်ပန်းအဖူးဖြူဖြူများ အစုလိုက် ပူးတွဲထားသကဲ့သို့ အမြွှာအမြွှာ များဖြင့် အတွဲလိုက်။

ထိုနေ့က ဆူဖြိုးလှသော နွေဖားများမှ ဝမ်းတွင်းဆီများကိုထုတ်၍ သီးခြားချက်ပြီး ဝါးဆစ်ဘူးအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ ဖားသားသာ စား၍ ကောင်းလှသည်မဟုတ်။ ဖားဆီမှာလည်း ဆေးဘက်ဝင်လှ၏။

ဟိုညက ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် နွေရာသီမှာရသော ရှားရှားပါးပါး ဖား သားဆူဆူကို မြေးအတိုးသုံးယောက် စားရသည်မှာ ထမင်းမြိန်လှ၏။ စား လို့ ကောင်းလှ၏။ အဘဉာဏ် ဝမ်းသာလှပါ၏။

ထို့ထက်-

ဂျပန်ခေတ်က ချွေးတပ်ကို အတူတကွပါသွားပြီး ဂျပန်၏ လက်ဝါး ဒဏ်ကြောင့် ယနေ့ထိ နားပင်းနေရှာသော 'ကပ်ခို' ရွာမှ သူ့မိတ်ဆွေ ဦးခွေး ကြီးအတွက် ဖားဆီစစ်စစ် လက်ဆောင်ပေးရပေဦးမည်။

နားပင်း၊ နားထိုင်း၊ နားလေးစသည့် နားရောဂါအမျိုးမျိုးအတွက် ဖား ဆီကို နားအတွင်းသို့ ကြက်တောင်ဖြင့် မကြာခဏကျပ်ပေးခြင်းသည် အ ကောင်းဆုံးသော မိရိုးဖလာ ဆေးနည်းပင် မဟုတ်ပါလော။

မနက်ဖြန်တော့ ဖားဆီဝါးဆစ်ဘူးကို ယူပြီး မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ် သော ဦးခွေးကြီးထံ အဘဉာဏ် သွားရပေဦးတော့မည်။ ။

(ရွှေမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၈၇၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၇၉)

လွတ်သွားသည်ငါး

၂။ လွတ်သွားသည့်ငါး

[၁]

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အုန်းမောင်းခေါက်ကတည်းက အဘဉာဏ် အိပ်ရာမှ နိုးနေသည်။ အသက်ကြီးလာတော့ အအိပ်အနေ နည်းလာ၏။ ရေခဲအိုးတစ်လုံး ထ၍ တည်ပြီး တစ်ကျိုက်ချင်းသောက်ကာ အရက်ဦးကို ကြိုနေသည်။ မြေးကလေးများဖြစ်သော 'ကြွက်နီ' နှင့် 'ပူတူးမ' တို့မှာမူ ငယ်ရွယ်သူများမို့ အိပ်ကောင်းတုန်း။

သကြံနီနီးပြီမို့ အလှူအတန်းများက ပေါ်လှ၏။ ထုံးဘိုရွာဘက်ဆီက အသံချဲ့စက်မှ သီချင်းသံကို အတိုင်းသားကြားရသည်။ စောစောစီးစီး ထဖွင့်သော အသံချဲ့စက်ဆရာ၏ ဝီရိယကို အဘဉာဏ်က ချီးကျူးမိ၏။

အော် အလှူအတန်းရှိတော့ ဖွင့်ရပေမပေါ့။

ဒါမှ အလှူဒကာ စေတနာတွေ ဖြိုးဖြိုးဝေမည်ကိုး။

အဘဉာဏ်တို့လည်း ယခုတလော ဝီရိယပိုရသည်။ အလှူအတန်းရှိတော့ သားငါးဈေးကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် ငါးကြင်း၊ ငါးသိုင်း။ ယခုလည်း ငါးကြင်းများရန် 'တိုင်ထောင်' သို့ စောစောသွားရမည်။ 'တိုင်ထောင်' ဆိုသည်မှာ ငါးကြင်းများသော ကိရိယာဖြစ်သည်။

အိမ်နောက်ဖေး ဆေးရိုးပင်ကလေးဆီမှ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး တစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် တေးဆိုသံကို ကြားရ၏။

အိပ်တန်းမှ ဆင်းလာကြသော ကြွက်များ၏ တွန်သံ၊ အော်မြည်သံများ။

အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီသည် တစ်စတစ်စ ထင်ရှားလာသည်။ နေလုံး တော့ မထွက်သေး။ လင်းရောင် လွှမ်းနေပြီ။

မိုးထိန်ထိန်လင်းတော့မည်။ ကြွက်နီကို နှိုးရဦးမည်။

“ကြွက်နီ ကြွက်နီ”

“နိုးပြီ အဘ”

ကြွက်နီသည် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ၊ တဲနောက် ကပြင်ဘက်သို့ မျက် နှာသစ်ရန် ထွက်သွားသည်။

အတန်ကြာ၍ ကြွက်နီ တဲရှေ့ ထွက်လာသောအခါ အဘဉာဏ်က-

“ကြွက်နီ ရွံ့စေးတွေ မနေ့က ခူးထားသေးလား”

“ခူးထားတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ရွံ့စေးတွေကို လှေဦးကန်ထဲမှာ ထည့် ထားပြီးပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဖွဲနုတောင်းလည်း ယူခဲ့ကွာ၊ မိုးတောင်အတော်လင်းလာပြီ၊ ဖွဲနုတောင်းထဲကို ငါးကြင်းဗော့နဲ့ ကြိုးကွေပါ တစ်ခါတည်း ထည့်ခဲ့ဟေ့၊ ဒယ်ပုတ်ရွက်ကိုလည်း မမေ့ခဲ့နဲ့”

ထို့နောက်အဘဉာဏ်သည် မြေးမကလေး ပူတူးမကို လှမ်းခေါ်လိုက် ပြန်၏။

“ပူတူးမ ထမင်းတစ်လုံးပဲ ချက်ထားနှင့်၊ နေ့ခင်းမှ ကြွက်နီ ဟင်းစား ယူလာလိမ့်မယ်”

“ချက်ပြီး ကျွန်မ ထမင်းလာပို့ရမလား အဘ”

ပူတူးမက သူ့အဘအား ပြန်မေးလိုက်၏။

“အေး နင်လာပို့ရင် ကြွက်နီကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့ပေါ့၊ လာ ကြွက်နီ၊ နေ့တောင်အတော်ကလေး မြင့်လာပြီ”

အဘဉာဏ်တို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာသည် ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက် ကမ်း ဆကာကြီးနှင့် အဖျောက်အကြားတွင် ရှိ၏။ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာ၏ အရှေ့ဘက် မျက်စိတစ်ဆုံး လယ်ကွင်းပြင်ကြီးအလယ်တွင် လယ်ပေါ်ကျောင်း သို့မဟုတ် မိတ္ထီလင်းကျောင်းဟု နှစ်မည်ရ ကျောင်းကြီး၏ အမိုးချွန်းချွန်း သည် တောအုပ်ညိုစိမ်းစိမ်းအလယ်မှ မိုးသို့ ထိုးထွက်နေသည်။

ပြာသောကောင်းကင်တွင် နေလုံးနီနီက တောအုပ်အထက်သို့ တစ် ဝက်တစ်ပျက် စွန်းထွက်နေ၏။

အဘဉာဏ်၏ လက်တစ်ဖက်တွင် လှော်တက်တစ်ချောင်း၊ အခြား တစ်ဖက်တွင် မြေလက်ဖက်ရည်ကရားတစ်လုံးနှင့် ပန်းကန်လုံးတို့ကို ဆွဲ ကိုင်ပြီး ရှေ့မှ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် ကမ်းပါးသို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းနေသည်။ အဘဉာဏ်၏ခေါင်းပေါ်တွင် ညစ်နွမ်းနေပြီဖြစ်သော မွေးပွ ဗန်းမော်တဘက် တစ်ထည်ကို ပေါင်းထား၏။

အဘဉာဏ်၏ နောက်မှ ကြွက်နီက ဖွဲ့နုများနှင့် ငါးကြင်းမျှားရမည့် ဗော့များ၊ ကြိုးများထည့်ထားသော တောင်းကိုထမ်းပြီး လက်တစ်ဖက်တွင် ငါးမျှားတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ လိုက်လာ၏။

လှေပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် 'တိုင်ထောင်' ရှိရာ ဆကာကြီးသင်္ချိုင်းကုန်းအနီးမှ အဘဉာဏ် တိုင်ထောင် လျှင် ခိုနားရန် ဆောက်ထားသော ယာယီတဲဆီသို့ ဧရာဝတီ မြစ်ရိုးအတိုင်း စုန်၍ ခပ်သော့သော့ကလေး လှေကို လှော်ခတ်သွားကြသည်။

[၂]

'တိုင်ထောင်' ဆိုသည်မှာ ရေအနက် တစ်ဆယ့်ငါးတောင်မှ အတောင် သုံးဆယ်အထိနက်သော ကမ်းပါးစောက်စောက်တွင် ဝါးတိုင်ဖြင့် ထောင် ဖမ်းရသော ငါးကြင်းဖမ်းကိရိယာဖြစ်၏။

ကိရိယာဆို၍လည်း ထူးထူးထွေထွေ မပါ။ ဤမျှသော ရေအနက်ကို

မိသည့် ဝါးယားအမျိုးအစား ဝါးရှည်ရှည်တစ်လုံးလိုသည်။ ရေအလွန်နက်ပါက ဝါးယားတစ်လုံးသာမက နှစ်လုံးဆက်ရ၏။ ထိုတိုင်ကို ရေအောက်မြေတွင် နက်နက်စိုက်ထားပြီး၊ ရေပေါ်၌ ပိုသော ဝါးတိုင်ကလေးက ထောင်မတ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ‘တိုင်ထောင်’ ဟု တံငါများက ခေါ်ဝေါ်ဟန်ရှိသည် ထင်သည်။

ငါးဖမ်း ‘ဗော့’ အဖြစ် ကသစ်သား သို့မဟုတ် လက်ပံမြစ်ကဲ့သို့ အသားပွပွကို သုံး၏။ ထန်းသီးသာသာခန့်အလုံးရှိ အလယ်သိမ် (ကြိုးပတ်ရန်) ဗော့လုံးလုံးကြီးတစ်ခုပြုလုပ်ပြီး ၎င်းသစ်သားလုံးကို အိုးမည်းဖြင့် နက်နေအောင် သုတ်လိမ်းသည်။ ထိုမှသာ ငါးမိ၍ ‘ဗော့’က ရေပေါ်တွင် မျောနေလျှင် လှိုင်းလုံးအကြားတွင် ထင်းခနဲ မြင်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက် ဝါးခြင်းကြားသေးသေးတစ်ခု ရက်ရ၏။ ထိုခြင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိပ်၌ ဓားဖြင့် အနည်းငယ် ခွဲထားသော ဝါးတံကလေး နှစ်ခုက ထိုးထွက်နေသည်။ ထိုဓားခွဲရာအတွင်းသို့ ကြိုးတပ်ထားသော ငါးမျှားချိတ်ကို မိရုံကလေးမျှ ညှပ်ထားသည်။

ငါးကြင်းဖမ်းရာတွင် မကြီးမသေး နံပါတ် ၄ သို့မဟုတ် နံပါတ် ၅ အရွယ်အစား ငါးမျှားချိတ်မျိုးကို သုံးသည်။ ခြင်းတစ်ခုတွင် အများအားဖြင့် ငါးမျှားချိတ်လေးခု ထားလေ့ရှိသည်။

တစ်ခုထူးဆန်းသည်က အခြားငါးမျှား မျှားသလို ငါးမျှားချိတ်တွင် အစာတပ်မထားပါ။

ဝါးခြင်းအတွင်းမှာတော့ အစာထားရသည်။ အစာက အခြားမဟုတ်၊ ရွှံ့စေးစေးကို ဖွဲနုနှင့် သမနေအောင် လုံး၍ထားသော ရွှံ့စေးလုံးကြီးမျှသာ။

ရေထဲတွင် ဖွဲနုနှင့် ရွှံ့စေးရောထားသော အစာခြင်း၏ ဘေးတစ်ဝိုက်၌ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ငါးမျှားချိတ်ကလေးများက ညင်သာသော ရေစီးအရှိန်ဖြင့် တခုခု တယမ်းယမ်း ရှိနေသည်။

ငါးမျှားချိတ်များနှင့် တွဲ၍ တပ်ဆင်ထားသော တံငါအခေါ် ‘အစီကြိုး’

သည် တစ်ဆယ့်သုံးလံ သို့မဟုတ် အတောင် ငါးဆယ်ကျော် ရှည်သည်။ ပိုသောကြိုးများကို ကသစ်သား သို့မဟုတ် လက်ပံမြစ်ဗော့တွင် ရစ်ပတ်ထား၏။ ထိုဗော့ကို ရေပေါ်တွင် ထိုးထွက်နေသော ဝါးတိုင်၌ 'ဒယ်ပုတ်ရွက်' ခေါ် အရွက်ရှည်လျားလျားနှင့် တွဲချည်ထားသည်။

'ဒယ်ပုတ်ရွက်' သည် ကိုင်းရွက်ကဲ့သို့ ရှည်လျားလျား သို့သော် ပျော့ပျောင်းသည်။ ချည်နေခင်း၌ ကျိုးခြင်း ပြတ်ခြင်းမရှိ။ ကောင်းကောင်းတော့မခိုင်။ သို့မှသာ ငါးမိပါက ငါး၏ရုန်းကန်မှုကြောင့် အလွယ်တကူ ပြတ်သွားပြီး ဗော့သည် ဝါးတိုင်မှ သီးခြားဖြစ်သွားကာ ရေထဲသို့ ကျသွားမည့် ငါးကူးရာနေကပ်သို့ ဗော့လုံးက မျောပါလိုက်ရမည်။ ရစ်ပတ်ထားသော ကြိုးများကလည်း အလိုအလျောက် အရှည်ရှိသမျှ ပြေကျသွားပေလိမ့်မည်။

ဒီဗော့ကို ဆယ်ယူပြီး ငါးကြင်းကို ဖမ်းရ၏။

အစာခြင်းကိုတော့ သီးခြားကြိုးဖြင့်တွဲ၍ တိုင်တွင်ချည်ထားသည်။ အစာခြင်းကို ရေအောက်မြေကြီးမှ လက်လေးသစ်ခန့်ခွာ၍ ထားရသည်။

ငါးကြင်းဆိုသော ငါးမျိုးမှာ ရေနက်နက်အောက်တွင် ကျက်စားသော အမျိုးဖြစ်၏။ အားသန်လှသော ငါးမျိုးလည်းဖြစ်သည်။

ငါးများမှာ အများအားဖြင့် အကြေးခွံမရှိသော ငါးများက အစာကို ဟပ်၍ စားလေ့ရှိသည်။ ဥပမာ ငါးမြင်းရင်း၊ ငါးထွေ၊ ငါးတန်၊ ငါးဘတ် စသော အကြေးခွံမရှိသည့် ငါးများသည်အစာကို အငမ်းမရ ဟပ်၍စားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းငါးများကို မျှားလျှင် ငါးမျှားချိတ်တွင် အစာတပ်၍ မျှားကြသည်။

အကြေးခွံရှိသော ငါးများက အစာကိုဟပ်၍ အငမ်းမရ စားလေ့မရှိ။ အစာတွေ့လျှင် စုပ်၍ယူပြီး စားသည်။ တွေ့သမျှကိုလည်း မစား။ တဖြည်းဖြည်း သတိထားလေ့လာပြီးမှ စားတတ်ကြသည်။ ဥပမာ ငါးကြင်း၊ ငါးသိုင်း၊ ငါးမြစ်ချင်း၊ ငါးသလောက် စသော အကြေးခွံရှိသည့် ငါးများ။

ထို့ကြောင့် ၎င်းငါးများကို မျှား၍ ရခဲလှသည်။ ပိုက်အမျိုးမျိုးဖြင့်သာ

ဖမ်းလေ့ ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုလို ငါးကြင်းများသောအခါ ငါးများချိတ်တွင် အစာ တပ်မထား။

ခြင်းကြားအတွင်းရှိ ရွံ့လုံးမှ ဖွဲနုများသည် မြစ်ရေကြောင့် ရွံ့မှာ တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်ကာ ခြင်းအပြင်သို့ ဖွဲနုများ ထွက်နေသည်။ ထို ဖွဲနုကလေးများကို ငါးကြင်းက ဝေ့ဝိုက်၍ စုပ်ယူစားသည်။ ဖွဲနုကို ခြင်းဘေး မှာ ဝေ့ဝိုက်ကူးခပ်စားရင်း သူတို့၏ နှာခေါင်း၊ မျက်လုံး၊ ပါးစပ်၊ အောက်မေး တို့ကို ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် ဝေ့ယမ်းနေသော ငါးများချိတ်ကလေးများနှင့် သွား ရောက် ချိတ်မိတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ငါးကြင်း၏ အကြေးခွံကလေးမျှနှင့် သာလျှင်လည်း ငါး များချိတ်တွင် ချိတ်မိတတ်သေးသည်။

ယင်းသို့ မိလျှင် စိတ်မချရ။ ဆွဲတင်စဉ် လွတ်သွားတတ်သည်။

ငါးကြင်းများကို ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတွင် 'တိုင်ထောင်' များလေ့ရှိသည်မှာ နတ်တော်လမှစ၍ ကဆုန်လကုန်အထိ များလေ့ရှိကြ၏။ ရေကြည်လျှင် ပို၍မိသည်။ မိုးတွင်းအခါ များ၍မကောင်း။ ရေကြည်မှ ငါးပိုမိသည်။

'တိုင်ထောင်' နှင့် ငါးကြင်းဖမ်းရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ငါးကြင်းသာမက ငါးလေးထောင့်၊ ငါးနက်ပြာ စသော ငါးမျိုးကိုလည်း မိတတ်ကြသေးသည်။

[၃]

အာဇာနည်တွင် 'တိုင်ထောင်' ဆယ်တိုင်၊ ဤမြစ်ကွေ့၌ ပြုလုပ်၍ ထောင်ထားသည်။ တိုင်ထောင်က အကုန်အကျ စရိတ်သိပ်မများ။

ဝါးယားတစ်လုံးကို ငါးကျပ်ခန့် ပေးရသည်။ ငါးများတစ်ချောင်း နှစ်ကျပ်ထက်မပို၊ ကြိုးနှင့်ဝါးခြင်းကလေးပါ စုစုပေါင်းမှ ငွေနှစ်ဆယ် မပြည့်တပြည့်သာ အရင်းစိုက်ထားရသည်။

အဲ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ဖွဲ့နုအတွက်က နေ့စဉ် ကုန်နေရသည်။ တိုင်ထောင်တစ်ခုတွင် တစ်နေ့လုံး ငါးမမိသော်လည်း တစ်နေ့ အနည်းဆုံး သုံးခါလောက်တော့ ဖွဲ့နုရွံ့လုံးကို ခြင်းထဲသို့ ထည့်၍ထည့်၍ ပေးရ၏။

ငါးမမိသေးဘဲ ဖွဲ့နုတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

ထိုဖွဲ့နုများကို ငါးကြင်းများသာမက ငါးသေးငါးမွှား ငါးအချောင် သမားကလေးများက လာရောက်၍ ဝိုင်းဝန်းစားသောက်ကြလေ့ရှိသည်။ သေးငယ်သော ငါးကလေးများကို ငါးမျှားချိတ်က မချိတ်နိုင်။ အစာများသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။

သို့သော် ဖွဲ့နုက ဈေးမကြီးလှ။ တစ်တင်းကို လေးကျပ်လောက်ပေးလျှင်ရ၏။ 'တိုင်ထောင်' ဆယ်လုံးကို တစ်နေ့လုံးမျှားလို့ ဖွဲ့နုတစ်ခွဲ မကုန်ပါ။ ငါးကြင်းတစ်ကောင်မိလျှင် ဖွဲ့နုငါးတင်းလောက်တော့ ကောင်းကောင်းဝယ်နိုင်သည်။

ယခုလို သင်္ကြန်ကျခါနီး တပေါင်းတန်ခူးတွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် ကြည်စိမ်းလျက်ရှိ၏။

လှိုင်းလေလည်း မထန်၊ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး မြသင်ဖြူးကြီး ခင်းထားသကဲ့သို့ရှိသည်။ ငါးဖမ်းလို့ကောင်းလှသော ရာသီ။ ငါးဈေးကောင်းကောင်းရသော ရာသီ။

အဘဉာဏ်သည် တိုင်ထောင်ထားသောနေရာ ကမ်းပါးစောင်းတွင် ယာယီ တစ်ဖက်ရပ်တဲကလေး တစ်တဲ ထိုးထား၏။

အမိုးက ကိုင်းပင်ခြောက်များ၊ အခင်းက ကောက်ရိုး။

တဲပေါ်သို့ ရောက်လျှင် အဘဉာဏ်က ပါလာသော ရွံ့စေးနှင့် ဖွဲ့နုများကို သမအောင်နယ်ပြီး အနေတော် အတောင့်လုံးကြီး ဆယ်လုံးကို လုံးလိုက်သည်။

ရေနွေးကျိုရန် ပါလာသော မြေလက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် ပန်းကန်လုံးတို့ကို တဲထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြွက်နီက ထားလိုက်သည်။ သူ့တွင် ပါ

လာသော ငါးများတံကိုတော့ လှေပေါ်မှာပင် ထားခဲ့သည်။

ရွံ့လုံးများကိုကိုင်၍ လှေပေါ်သို့ မြေးအဖိုးနှစ်ယောက် ဆင်းလာကြ၏။ ရေပေါ်တွင် ထိုးထွက်နေသည့် ဝါးတိုင်ကလေးများမှာ ရေစီးအရှိန်ကြောင့် တလှုပ်လှုပ်နှင့် နတ်ပူးနေကြသည်။

ကြွက်နီက ဝါးတိုင်များအကြားသို့ လှေကိုလှော်ဝင်လိုက်၏။ အဘဉာဏ်က လှေနှုတ်ခမ်းပေါ် ခြေတင်၍ ခြေမဖြင့် ဝါးတိုင်ကို ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ကြွက်နီက လှေကို ပဲ့ထိန်းပေးထားသည်။ သို့မှသာ လှေက မရွေ့လျား။

ငါးများကြိုးနှင့် အစာထည့်ထားသောခြင်းကြိုးကို ရေထဲသို့ချလိုက်၏။
နှစ်လံ - သုံးလံ - လေးလံ -။

ဝါးခြင်းသည် မြေအောက်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိရောက်သွား၏။

အဘဉာဏ်က အောက်သို့ ချနေသောကြိုးကို ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခြင်းကြိုးကို ဝါးတိုင်တွင် လက်တစ်ဝါးခန့် တိုင်းလိုက်ပြီး ကြိုးကို တစ်ဖန် မြှင့်လိုက်ကာ ထိုကြိုးဖြင့်ပင် ဝါးတိုင်တွင် ခေါက်တုံ့ မြဲမြဲချည်လိုက်၏။

သို့မှသာ အစာထည့်ထားသော ဝါးခြင်းကလေးသည် ရေနက် အောက်ဆုံးလွှာ မြေအထက် လက်လေးသစ်ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ငါးများချိတ်တပ်ထားသော အစီကြိုးနှင့် တွဲနေသည့် ဗော့ကိုမူ ဝါးခြင်းကြိုးအထက်တွင် ဝါးတိုင်နှင့် ကပ်၍ သီးခြား ဒယ်ပုတ်ရွက်နှင့် ချည်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခြားတိုင်သို့ လှော်ခတ်သွားကြသည်။

တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင်၊ တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင်။

တိုင်ထောင်ဆယ်ခုစလုံး အစာများတပ်ဆင်ပြီးလျှင် ကြွက်နီက ကမ်းဘေးသို့ လှေကို လှော်ခတ်ကာ ကပ်ပေးလိုက်သည်။

အဘဉာဏ်သာ ကမ်းပေါ်သို့ဆင်းကာ ယာယီတဲဆီသို့ သွားသည်။

ကြွက်နီကတော့ လှေပေါ်မှမဆင်း။

ကြွက်နီ အလုပ်ရှိသေးသည်။ ပါလာသော ငါးမျှားတွင် ငါးစာတပ်၍ တိုင်ထောင်တစ်ခုတွင် လှေဦးကြီးဖြင့်ချည်ပြီး ငါးကလေးများကို မျှားနေသည်။ သူ၏ ငါးမျှားသုတ်တံမှာ သေးသွယ်၍ ရှည်လျားသော ငါးကိုင်းဖျားတစ်ခုကို သီးသန့်ရွေးချယ်ကာ အသုံးပြုသည်။

မကြာလှ။ ဗောဓိကလေးမှာ ငါးဟပ်၍ တလှုပ်လှုပ်နေရာမှ ငြိမ်ခနဲ အမြုပ်တွင် ကြွက်နီက တစ်ချက်တည်း သုတ်တင်လိုက်၏။

နေရောင်တွင် 'ငါးလေးထောင့်' ငါးကလေးတကောင် တလက်လက် တောက်ပ၍ တဖျပ်ဖျပ်လူးကာ ပါလာသည်။

ကြွက်နီသည် ငါးမျှားချိတ်တွင် အစာသစ်တပ်၍ ရေထဲသို့ ချလိုက်ပြန်သည်။

မကြာလှ။

နောက်တစ်ခါ ငါးတန်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင် တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် ပါလာပြန်သည်။

သူ့လုပ်ငန်းက မဆိုးလှ။

ငါးကြင်းတိုင်ထောင်များကိုကြည့်ရင်း အပျင်းလည်းပြေသည်။ ဟင်းစား ငါးကလေးများလည်းရသည်။

နေလည်း အတော်မြင့်လေပြီ။ အုန်းပင်အဖျားသို့ ရောက်နေပြီ။ သံဃာတော်များပင် ဆွမ်းခံမှ ပြန်ကြပြီ။ ပူတူးမ မျှော်လှရောမည်။

ယနေ့အတွက် တစ်ဟင်းစားတော့ ငါးကလေးမျိုးစုံ ရပါ၏။

ငါးကြင်းတော့ တစ်ကောင်မျှ မရသေး။

တစ်ခါတစ်ရံ သုံးလေးရက် ကြာသည့်တိုင် ငါးကြင်းတစ်ကောင်မျှ မရတတ်။ စိတ်တော့ ရှည်ရသည်။

ကြွက်နီသည် လှေကို ကမ်းသို့ ကပ်လိုက်၏။

“အဘ ကျွန်တော်ပြန်မယ်၊ ဟင်းချက်ပြီးမှ အဘဖို့ ပူတူးမကို ထမင်းပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

များ၍ရသော ငါးကလေးများကို ကြွက်နီသည် ကမ်းဘေးမှ အလေ့ကျ ပေါက်နေသော ကိုင်းရွက်ရှည်ရှည်တစ်ရွက်နှင့် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပါးဟက်မှ ပါးစပ်သို့ ထိုးဖောက်သီရင်း အဘဉာဏ်အား ပြောလိုက်သည်။

“အေး အေး ပူတူးမလာရင် လက်ဖက်ခြောက်ကလေးလည်းနည်းနည်း ယူခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“အဘ ကျွန်တော် ညနေတစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့ရဦးမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ဗော့သိမ်းပြီး လှေလှော်ခဲ့ပါ မယ်၊ လှေဦးကိုတော့ ကုန်းပေါ်ဆွဲတင်ထားဟေ့”

အဘဉာဏ်သည် စောစောကမှ ကျိုထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပူပူကိုသောက်ရင်း တိုင်ထောင်များဆီသို့ ဝေသီသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့် နေသည်။

နေအပူရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ပူလာသည်နှင့်အမျှ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သောင်ပြင်ဖွေးဖွေးတွင် တံလျှပ်များမှာ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

သောင်စပ်ပေါ်တွင် ဟင်္သာပေါက်တစ်အုပ်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အုပ်လိုက် အနားယူနေကြသည်။ ၎င်းကြီးတုံးစပ်တစ်ကောင်သာလျှင် ဟင်္သာငှက်အုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ၏ရှည်လျားလှသော ခြေနှစ်ချောင်း ကို ရေစပ်တွင် ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းပြီး ငါးပေါက်ကလေး များကို ရှာနေသည်။

ဟိုအဝေး အနောက်ဘက်ကမ်း ကျုံရှုရွာဆီမှ ငါးသလောက်ပိုက် လှေ ကလေးများမှာ ဟိုမှသည်မှ ရွေ့လျားနေကြ၏။

အဘဉာဏ်၏ မျက်လုံးများက သိပ်မကောင်းတော့။ မြို့ကြီးသား ပညာ တတ်များကဲ့သို့ စာပေကျမ်းဂန်များကို လေ့လာဖတ်ရှုရ၍ မှန်သီသွားခြင်း တော့ မဟုတ်။

တံငါသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး နေပူပူမှာ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ရေပြင်ရှိ ငါးကြင်းဗော့များ၊ ငါးသလောက်ဗော့များ၊ ငါး

မြင်းရင်းဗော့များ စသည် ဗော့အမျိုးမျိုး စူးစိုက်ကြည့်ခဲ့ရ၏။

အသက်အရွယ်ကြီးလာခဲ့သည်နှင့်အမျှ အသက်ထက်ဆုံး တောက်ပသော နေရောင် ရေရောင်ကို ကြည့်ခဲ့ရသော မျက်လုံးများမှာ ကြာကြာမခံနိုင်တော့။ မှုန်သီရီဝေသွားသည်မှာ မဆန်းပါချေ။

အဘဉာဏ် ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်လောက်များ ဒီမျက်လုံးကို အသုံးချရမည် မသိ။

[၄]

နေမွန်းပင် တည့်ချေပြီ။ ငါးကြင်းတစ်ကောင်မျှ မရသေး။

ဒုတိယအကြိမ် အစာလည်း လဲပြီးပြီ။

စောစောက ပူတူးမ လာပို့သော ထမင်းနှင့် ငါးလေးရေကျိုချက်၊ ဘူးသီး ပြုတ်အတို့နှင့်ကလည်း မြိန်လှ၏။

ခါးကြားတွင် ပါလာသော ဆေးတံကိုထုတ်ပြီး ဆေးတစ်ဆုံလည်း ရှူပြီးပြီ။

ငါးမမိတော့ ပျင်းစရာကောင်းလှ၏။

တိုင်ထောင်များကိုကြည့်ရင်း ဘယ်အချိန်က မှေးငိုက်သွားသည် မသိ၊ တစ်မှေးကလေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကြာတော့ ကြာလှသည်မဟုတ်၊ ရုတ်တရက် လန့်အနိုး၊ ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုင်ထောင်တွင် ဗော့မရှိတော့။

အလို။

အဘဉာဏ်သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လက်လှော်လှေပေါ်သို့ အပြေးဆင်းပြီး လှေလှော်၍ မြစ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဟိုသို့ကြည့်သည်။ သည်သို့ကြည့်သည်။ ဗော့ကိုလိုက်ရှာသည်။

ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့။

သွားပါပြီ။

သည်မျှ မြစ်ကြောင်းတွင် ဥဒဟိုသွားနေသော လှေ၊ မော်တော်တို့

အကြား တစ်ယောက်ယောက်က ငါးကြင်းကြီးကို ရသွားသည်မှာ သေချာသည်။

ငါးကြင်းတစ်ကောင်လုံး ဆုံးရှုံးသည်သာမက ငါးမျှားချိတ်ကြိုးနှင့် ဗော့ပါ အဘဉာဏ် ဆုံးရပါပြီ။

သူ၏ အိပ်ငိုက်သွားသော မျက်လုံးကို အပြစ်တင်မဆုံး။

ဒီတစ်ခါ မအိပ်တော့။ ဆုံးသွားတော့လည်း ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အဘဉာဏ်သည် လေးတွဲစွာ ယနေ့အဖို့ တတိယအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်၊ ဖွဲ့နွဲ့လုံးအစာများကို တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် လိုက်လံ ထည့်နေသည်။

ယခု ဖွဲ့နွဲ့ကိုးလုံးသာ ထည့်ရတော့သည်။ ငါးမျှားမရှိတော့သော တိုင်ထောင်တွင် အစာထည့်ရန် မလိုတော့ပါ။

ယနေ့အဖို့ ဖွတ်မရ ဓားမ ဆုံးရသောအဖြစ်။

ဒီတစ်ခါ ငါးမိရင်တော့ မလွတ်စေရ။

ဟော-

ပြောရင်းဆိုရင်း အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်းက တိုင်ထောင်ဗော့တစ်လုံး ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဒီတစ်ချိတော့ အလွတ်မခံနိုင်။

အဘဉာဏ်သည် လက်လှော်လှော်ကို အမြန်လှော်သွားသည်။ လှေဝမ်းထဲတွင် ငါးအကောင်ကြီးလျှင် ဖမ်းဆီးရန် 'ဒိုင်းဝန်း' တစ်လက်လည်း အဆင်သင့်။

အဘဉာဏ်တို့ ငယ်ငယ်ကတော့ 'ဒိုင်းဝန်း' ကို မသုံး။

'ငါးရိုက်တုတ်' ကိုသာ သုံးသည်။

'ငါးရိုက်တုတ်' ဆိုသည်မှာလည်း အဆန်းမဟုတ်။ အဆစ်ပိတ် တစ်ထောင့်ထွာခန့်ရှိ ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကြိုးဖြင့် ငါးကို တဖြည်းဖြည်းဆွဲအတင်၊ ငါးကြင်းခေါင်း ရေပေါ်သို့ အရောက်၊ ငါးကြင်းအကောင်ကြီးပါက လွတ်မသွားစေရန် ခေါင်းကို အမြန်ဆုံး ငါးရိုက်တုတ်နှင့် ရိုက်သည်။ ငါးမေ့မျောပြီး ရေပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်ကာ ပေါ်လာသည့်အခိုက် ရေမှ ဆယ်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ 'ငါးရိုက်တုတ်'ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းတွင် ချွတ်ယွင်းချက်တော့ ရှိ၏။

အရိုက်မတော်က ငါးကလည်း အကြွေးခွံမျိုးလို နေရာတွင် ငါးများ ချိတ်ငြိပြီး ထိချက်မနာလျှင် လွတ်သွားတတ်၏။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာပြင်းပါက ခေါင်းကြေပြီး ငါးအကောင် မလှတော့။ ဈေးတင်လျှင် ရောင်းကွက် မလှ။

ယခု 'ဒိုင်းဝန်း' ကတော့ ဒီလို ချွတ်ယွင်းချက်မျိုးမရှိ။ 'ဒိုင်းဝန်း' ဆိုသည်မှာ လက်တစ်ဝိုက်ခန့်ရှိ ဝါးခွေတစ်လျှောက်တွင် ပိုက်ခြင်းပျော့သဖွယ် ပိုက်ကျဲကျဲကို တပ်ချုပ်ထားသည်။ ဝါးခွေတွင် လက်ကိုင်ရှိသည်။

မြို့များတွင် အသုံးပြုသည့် ကြေးနန်းကြိုးလက်ကိုင်နှင့် အဝိုင်းတွင် ပိတ်ဖြူဟပ်ထားသော 'သောက်ရေစစ်' နှင့် ဆင်ဆင်တူ၏။

'သောက်ရေစစ်' နှင့် 'ဒိုင်းဝန်း' မှာ ကြေးနန်းခွေအစား ဝါးခွေ ပိတ်ဖြူ အစား ဝိုက်ကျဲကျဲ။ အရွယ်အစားမှာမူ သောက်ရေစစ်ထက် များစွာ ကြီးမားခြင်းသာ ကွာခြားသည်။

သဘောကတော့ အတူတူ။

ဒိုင်းဝန်းနှင့် ငါးကိုဖမ်းလျှင် ခေါင်းဘက်မှ ထိုးဆယ်လိုက်က မလွတ်နိုင်။ ငါးကြင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာမရှိ။ အကောင်းပကတိ။

အဘဉာဏ်သည် ရေစုန်သို့ အပြေးမျောနေသော ဗော့ကို လိုက်လံ ဆယ်ယူပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးကိုဆွဲတင်သည်။ ဆွဲရသည်မှာ လေးလေးပင်ပင်တော့ ရှိ၏။ ငါးကြင်းအရွယ်မှာ သိပ်သေးမည်တော့ မထင်။

ငါးကြင်းအရုန်းတွင် ကြိုးကို ကမန်းကတန်း လျှော့ပေးသည်။ မတော်တဆ အကြွေးခွံသာမိနေပြီး လွတ်သွားပါက မခက်ပါလော။

နေလည်းဝင်တော့မည်။ ငါးကြင်းတစ်ကောင် ဈေးဦးပေါက်၍ တော်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း အခန့်မသင့်က တစ်ကောင်မျှ မမိ။ ဒီငါးကြင်းတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလွတ်မခံနိုင်။ ဒီငါးမှ မမိလျှင် ဒီနေ့ အရှုံးပင် ပေါ်တော့မည်။ နောက်ထပ် ငါးလည်း ရစရာမမြင်။ အချိန်မရှိတော့။

အဘဉာဏ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးကိုဆွဲတင်လိုက်ရာ ငါးကြင်းခေါင်းက ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာ၏။

ပေါ်လာလျှင် ပေါ်လာချင်း၊ 'ဒိုင်းဝန်း' ကို အရန်သင့်ကိုင်ကာ ငါးကြင်း၏ ခေါင်းဘက်မှ ရေထဲသို့ ထိုး၍ မြှုပ်ကာ ဖမ်းတင်လိုက်၏။

ငါးကြင်းသည် ဒိုင်းဝန်းအတွင်း၌ တဖျပ်ဖျပ် လူးနေသည်။ ခဲသားရောင်တွင် အနီရင့်ရင့်ကလေး မသိမသာ အနားကွပ်ထားသော အကြေးခွံများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ငါးကြင်းကား ကြည့်ကောင်းလှပါ၏။

နှစ်ပိဿာခန့်တော့ ရှိမည်။

ငါးကြင်း၏ အောက်မေးနှင့် နှာခေါင်းတွင် ငါးမျှားချိတ်နှစ်ခုက ငြိတွယ်နေသည်။ ကျန်ငါးမျှားချိတ်နှစ်ခုကတော့ အလွတ်။

နေလည်းဝင်တော့မည်။ စောစောက သောင်ပြင်တွင်တွေ့ရသော ဟင်္သာငှက်များနှင့် ငှက်ကြီးတုံးစပ်ပင် အိပ်တန်းသို့ပြန်ကြချေပြီ။

အဘဉာဏ်လည်း အိပ်တန်းသို့ ပြန်ရမည်။

ယနေ့အဖို့ နက်ဖြန်နံနက်ဈေးတွင် ဈေးကောင်းမိလျှင် ငွေသုံးဆယ်လောက်တော့ ရနိုင်မည်။ အဘဉာဏ် စောစောကထင်သလောက် မိသော ငါးကြင်းက မကြီး။

စောစောက မမြင်လိုက် မတွေ့လိုက်ရဘဲ လွတ်သွားသော ငါးကြင်းက သူ့ထက် ကြီးကောင်းကြီးလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

လွတ်သည့်ငါးက ကြီးတတ်စမြဲ။

ဇောကြီးများ ဖြုတ်ရမည်။ နက်ဖြန်ဈေးတွင် ငါးများအသစ် ကြီးအသစ် များဝယ်ပြီး ဆုံးရှုံးသွားသော 'တိုင်ထောင်' တစ်ခုနေရာတွင် အစားထိုးရ ဦးမည်။ အိမ်အပြန် အဘဉာဏ် လှေသာ လှော်နေရသော်လည်း စိတ်က ပျံ့ချင်ရာ ပျံ့လွင့်နေသည်။

[၅]

ထမင်းက ငစိန်ဆန်၊ ဟင်းက ငါးကလေးမျိုးစုံ ရေကျိုချက် ကျဲတောက် တောက်။ အဘဉာဏ် မနက်စာတုန်းကလို မမြိန်လှ။

လွတ်သွားသော ငါးကြင်းကြီးကိုသာ တမြေမြေသုတိရနေ၏။ နက် ဖြန် အလှူဒကာတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ငါးကြီးကို ဝယ်သွားတော့မည်။

ငါးကြင်းသားဆီပြန်ကို နံနံပင်အုပ်၍ ချက်ကောင်းချက်မည်။ ကြက် သွန်ဥကြီး အကွင်းလိုက်လှီးပြီး ပဲငံပြာရည်လောင်းကာ တရုတ်ချက်လည်း ချက်ကောင်းချက်မည် (သို့မဟုတ်) ကြော်နပ်ကလေးလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ငါးကြင်းခေါင်းကို အရိုးနူးပြုတ်၍ အရည်သောက်ဟင်းချို ဆိုလျှင် ထမင်းမြိန်လိုက်မည့် ဖြစ်ခြင်း။

ပြီးတော့ ထိုငါးကြင်းသားဟင်းကို နောင်သံသရာ အကျိုးငှာ သံဃာ တော်များအား ဆွမ်းခဲဖွယ်အဖြစ် လှူဒါန်းဆက်ကပ်ကောင်း ဆက်ကပ်ပေ လိမ့်မည်။

သူတို့မှာတော့ ငွေကြေးမန ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်သမို့ တမလွန်အတွက် မျှော်ကိုးကာ ယခုကတည်းက ဒါနအရင်းအနှီးကို စုဆောင်းနိုင်ကြပါသည်။

အဘဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲသည့် တံငါသည်များအဖို့တော့ ဝါတွင်း တစ်ချိန်လုံးမှ အနိုင်နိုင်အားခဲပြီး၊ သီတင်းသီလဆောက်တည်ရန် ဥပုသ် တစ်ခါနှစ်ခါရအောင် မနည်းကြိုးစားပြီး စောင့်ထိန်းရသည်။

သူဖမ်းဆီးခဲ့သော ငါးဟင်းကို သူ တစ်တို့တစ်ဖုံမျှ မြည်းစမ်းနိုင်ခွင့် စားနိုင်ခွင့် မရှိခဲ့ပါ။ ငွေကြေးချို့တဲ့သူမို့ ငါးကြင်းသားကို မလှူနိုင်။ ငါးကြင်း

နှင့် ငွေကြေး လဲလှယ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဒီငွေနှင့် နံနက်က ဆုံးရှုံးသွားသော ငါးမျှားချိတ်နှင့် ကြိုးများ ဝယ်ရမည်။ ငါးစာအဖြစ် ဖွဲ့နုဝယ်ရမည်။ ပြီးတော့ မြေးအဖိုး သုံးယောက်စားဖို့ ဆန်ဝယ်ရမည်။

အကယ်၍သာ။

ဟို လွတ်သွားသောငါးကြီးပါ နှစ်ကောင်ရပါလျှင် အကြီးတစ်ကောင်ကို ရောင်းပြီး အသေးကောင်ကို ဟင်းတော့ ချက်မစားချင်။

ငါးကြင်းသားလေး ခတ်ထားသော၊ ငံပြာရည်ကောင်းကောင်းနှင့် မုန့်ဟင်းရည်တစ်အိုး တည်မည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆွမ်းကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပို့မည်။

ကျန်ငါးကြင်းသားနိုင်နိုင်နှင့် မုန့်ဟင်းရည်ကို မုန့်ဖတ်တွင်ဆမ်းပြီး ငရုတ်သီးစပ်စပ်နှင့် မုန့်ဟင်းခါးများ မြေးအဘိုးသုံးယောက်သား တဝတပြုစားလိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

သို့သော်-

အဘညဏ် စိတ်ကူးရင်း ဇွန်းဖြင့် ခပ်လိုက်သော ဟင်းကတော့ ငါးကြင်းသားနိုင်နိုင်နှင့် မုန့်ဟင်းရည်မဟုတ်ပါ။

မနက်က ကြွက်နီများ၍ ပူတူးမချက်ထားသော ဆီမပါသဖြင့် အရည်ကျတောက်တောက်နှင့် ငါးတန်ပေါက်စ အမြီးပိုင်းကလေးတစ်ခုမျှသာ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၈၈၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၇၉)

အားမာန်

၃။ အားမာန်

[၁]

ရေပေါ်တွင် ပေါလောမျောနေသော ဘူးခါးသီးခြောက်သည် သိမ့်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။ ထို့နောက် ငြိမ့်ခနဲဖြစ်၍ မြုပ်သွားသည်။ ဝဲဂယက်ငယ် ကလေးတစ်ခု ဘူးခါးသီးခြောက်ဘေးမှ ပေါ်ကာ စက်ဝိုင်းသည် ကြီး၍ကြီး၍ သွားသည်။

အင်း- ထိပေပြီ။

အဘဉာဏ်၏မျှော်လင့်ချက် အကောင်အထည်ပေါ်ပေပြီ။

အဘဉာဏ်သည် လက်လှော်လှေဘေးမှ ဗောတိုင်ကလေးများ ရေပေါ်တွင် စီရီထောင်နေသော ငါးသလောက်ပိုက်ကို ကတိုက်ကရိုက် လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်၏။

မတင်၍လည်း မဖြစ်။

ငါးမြင်းရင်းနောက်ကို လိုက်နေလျှင် ဤငါးသလောက်ပိုက်ကို ဂရု

မစိုက်နိုင်။ သို့ဆိုသော် မြစ်အတွင်း စုန်ဆန်သွားနေသော သင်္ဘောများ၊ မော်တော်များ၏ ရေယက်ပန်ကာဖြင့် ငြိပြီး ပိုက်ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

ဒီငါးမြင်းရင်း များရသည်မှာ အတော်တော့ ခက်သည်။ သူ့အကြိုက်ဆုံး အစာက ငါးသလောက်။ ဇာတ်တူသားကို စားသောငါးမျိုး။

ငါးသလောက်ဆိုသော ငါးကလည်း အသည်းငယ်လှ၏။ ငါးသလောက်ကို လူတိုင်းလိုလို စားဖူးပါ၏။ သို့သော် ငါးသလောက်အရှင်ကို တော့ မြင်ဖူးသူ ရှားလှသည်။

ငါးသလောက်သည် ရေနင့်ကင်း၍ ၁၅ မိနစ်ခန့်အထိသာ အသက်ရှင် နေနိုင်သော သတ္တဝါမျိုး။

ပိုက်မှ ဆွဲတင်လိုက်သော ငါးသလောက်၊ လှေဝမ်းထဲရောက်လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တဖျပ်ဖျပ်လူးကာ သွေးအန်တော့သည်။ ပါးဟက်နှင့် ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးများယိုစီးကျလာ၏။ ထို့နောက် အသက်ပျောက်သွားသည်။

ဒီလိုငါးမျိုး အရှင်လတ်လတ်မှ ကြိုက်တတ်သော ငါးမြင်းရင်းကို အဘဉာဏ် အစာတပ်၍ များရသည်။ လှေပေါ်တွင် ငါးသလောက်ပိုက်မပါဘဲ ဒီငါးမျိုးကို မမျှားနိုင်။ အစာအဖြစ် ငါးသလောက်အရှင်ကို ပထမ ရှာရပေမည်ကိုး။

ဤမျှ ခဲရာခဲဆစ် များရသောငါးကို ဘာကြောင့်များ မက်မောရပါလိမ့်။

ငါးမြင်းရင်းတစ်ကောင်မိလိုက်ရင် အသေးဆုံးငါးက ၈ ပိဿာ၊ ကံကောင်းက ပိဿာ ၄၀ ကျော်အထိ ငါးကြီးများ မိနိုင်သည်။ ဒီလောက်ကြီးမားသော ငါးက အင်းထဲမှာ ရှာမှရှား။ မရှိနိုင်။ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးမှာတော့ ဒီငါးမျိုးနှင့် မကြာခဏတိုးနိုင်သည်။ တစ်ပိဿာ ၁၅ ဈေးနှင့် ရောင်းရစေဦးတော့။ တစ်ချိတည်း ငွေတစ်ရာကျော်မှ ခြောက်ရာအထိ ပက်ခနဲ ရနိုင်သည်။

ငါးမြင်းရင်း များရသည်မှာလည်း ကြည့်ပါဦး။

ယခု အဘဉာဏ်များသော ဘူးခါးသီးခြောက်မျိုး သို့မဟုတ် ဝါးဆစ်ဘူးကို ရေပေါ်တွင်ပေါ်သော ဗော့အဖြစ် ထားရ၏။ ဒါမှ ငါးမိလျှင် သိနိုင်

မည်။ ဘူးခါးသီးခြောက်ဆိုသည်မှာ ဈေးထဲတွင် တွေ့ရသော ကြော်ချက်စား ရသည့် ဘူးသီးမျိုးမဟုတ်။

မြေမှာတွား၍ အလေ့ကျပေါက်သော တောဘူးမျိုး။ အများအားဖြင့် ဘူးခါးသီးက လည်သိမ်သည်။ အခွံမာ၍ ထူသည်။ ဘူးခါးသီးရင့်၍ ခြောက်သောအခါ အသားများလည်း မရှိတော့။ အတွင်းမှ အစေ့များ ချောင်ကျပြီး၊ ရေပေါ်တွင် ပေါလောပေါ်နိုင်သည်။ နုစဉ်တွင်လည်း ခါးသောအရသာကြောင့် စားမရ။ ဘူးခါးသီးတွင် ငါးမျှားကြိုးပတ်ရန် လည်တိုင်သိမ်သိမ်က အဆင်သင့်။

ဝါးပိုးဝါး အဆစ်ပိတ်ကိုလည်း ဗော့အဖြစ် သုံးနိုင်သည်။ သို့သော် ဘူးခါးသီးခြောက်လောက် မကောင်း။

အဘဉာဏ်၏ တံငါသက်တမ်းတစ်လျှောက် အတွေ့အကြုံအရ ဒီလို ဖြောင့်တန်းသော ရေစီးကြောင်း၊ နက်လှသောရေမှာ ငါးမြင်းရင်းတို့ မြူးပျော် ကျက်စားတတ်သော နေရာ မဟုတ်ပါလော။ အချိန်ကာလကလည်း ရေပြာပေါက်။ ရှေးအခါကဆိုလျှင် ယခုလိုရေပြာပေါက်အချိန်တွင် ငါးများ သာမက မိကျောင်းများပင် အထက်သို့ ဆန်တက်လာတတ်ကြသည်။ ငါးမြင်းရင်းတို့ မြူးထူးချိန်။

မကြာသေးသော အချိန်ကမှ မမျှော်လင့်သော ရေတိုက်စားမှုကြောင့် လက်ပံစင်ရွာကလေး တစ်ခြမ်းပြုတ်သွားသည်။ အဓိကရ တိုက်တာ အဆောက်အအုံ အိုင်အမာနှင့် ရွာဦးဘုရားကျောင်းကြီးမှာ ရေတိုက်စားရာ သို့ ပါသွားသည်။ ရေတစ်ဝက် ကုန်းတစ်ဝက်တင်နေသော ကျောင်း အုတ်တိုင်ကြီးများ ဆင်းတုတော်ကြီးများ။

ဧရာဝတီမြစ်ရိုးသည် တစ်ခါတစ်ခါ ဗွေဆိုးဖောက်တတ်၏။ သံစောင်းထက် ရေစောင်းထက်ကြောင်း အစွမ်းပြတတ်၏။

ဟော ကြည့်ပါ။

နှစ်ရှည်လများ အိုင်အမာတည်ထားသော ရွာကြီးကို တစ်ရာသီတည်း

နှင့် တိုက်စားသွားသည်။ အဘဉာဏ်တို့နေထိုင်ရာ 'ဇလွန်ဘက်တန်း' နှင့် တည့်တည့် 'ကျားကျွန်း' မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ကတည်းက တည်ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့ရှေ့မှာပင် တစ်နှစ်အတွင်း ရေအောက်သို့ စုံးစုံးမြုပ်သွားသည်။

ဒီလိုရေစီးသန်လှသော ရေကြောင်းမှာ ငါးမြင်းရင်းမျှားလို့ ကောင်းလှ၏။ ပိဿာလေးဆယ်ကျော် ငါးမြင်းရင်းကြီးများသာ မိလိုက်လျှင် ဒီနှစ်မြေးကလေး 'ကြွက်နီ' ကို ရှင်ပြုနိုင်ပေတော့မည်။ မြေးမကလေး 'ပူတူးမ' ကို နားထွင်းပေးနိုင်တော့မည်။ ဒီမိဘမဲ့ မြေးကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အဘဉာဏ် ဒီလောက်ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါးမြင်းရင်းကြီးများသည် ရေအနက် ၁၀လံ၊ ၁၂လံ သို့မဟုတ် အနက်ပေ ၆၀ ကျော် ၇၀ မှာ အနေများသည်။

ထို့ကြောင့် ဘူးခါးသီးခြောက်နှင့် တွဲထားရသော ကြိုးမကြီးအရှည်ကို ၁၀လံ၊ ၁၂လံ ထားရသည်။ ထိုကြိုးမကြီးနှင့် တွဲထားရသော 'အစီကြိုး' ကို ယာဒ် ၂၀ အမျိုးအစား ချည်လုံးနှင့် တွဲရသည်။

'အစီကြိုး' ဆိုသည်မှာ အဘဉာဏ်တို့ တံငါသည်အခေါ်ဖြစ်၏။ ငါးမျှားတပ်သော ကြိုးဖြစ်သည်။

ဒီကြိုးသက်သက်နှင့် ငါးမြင်းရင်းမျှားလို့ မရနိုင်သေး။ ကြိုးများ ရေထဲတွင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းကြီး မြုပ်နေပြီး ကူးခပ်လာသော ငါးမြင်းရင်းကြီးများ မမြင်ဖို့ အရေးကြီးသေးသည်။

ဒီတော့ ဘာလုပ်မည်နည်း။

မြေကြီးတွင် တွင်းသေးသေးတူးပြီး အလယ်တွင် တုတ်စိုက်ထားသော တွင်းကလေးတစ်တွင်းကို ဖန်တီးရမည်။ ထို့နောက် ခဲငါးကျပ်သားခန့်ကို အရှည်ကျိုလောင်းလိုက်ပါ။ အေးသွားတော့ အလယ်ကောင်အပေါက်နှင့် ခဲသီးတစ်ခုရမည်။ ထိုခဲသီးကို ကြိုးမကြီးမှာတပ်၊ မရွေ့လျားနိုင်အောင် ခဲသီး၏ အထက်အောက် နှစ်ဖက်ထုံး ထုံးထားလျှင် ငါးမျှားကြိုးရေအောက်

သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရောက်မည်။ ခဲသီးကို အစီကြိုးနှင့် တောင်ဆုပ် ခန့်အကွာတွင် တပ်မှ အနေတော်သည်။

ကြိုးအရှည်အားလုံးကို ရေထဲသို့ ချရန်မလို။ ပိုနေသော ကြိုးအရှည်ကို ဘူးခါးသီးခြောက်မှာ ပတ်ထားပြီး၊ တံငါအခေါ် 'တုပ်ကြိုး' သို့မဟုတ် သင် အူကြိုးနှင့် ထိန်းထားလျှင် ပြီးသည်။

အဲ- ဒီငါးမျှားချိတ်မျိုးကလည်း ဈေး၌ဝယ်မရ။ ဒီငါးမျှားချိတ်မျိုးကို ငွေ၊ ကြေး၊ သံ သတ္တုတစ်မျိုးမျိုးနှင့် အထူးလုပ်ရသည်။ သံနှင့်လုပ်လျှင် သိပ်မကောင်း။ ကြေးဖြင့် အများအားဖြင့် လုပ်ကြသည်။ သံကိုလုပ်လျှင် ပန်းပဲဖိုမှာ အပ်၍လုပ်။ ကြေးကိုလုပ်လျှင် ပန်းတဦးတွင်လုပ်။

အဘဉာဏ်တို့လို တံငါရည်ဝသူများကတော့ ကြေးငါးမျှားချိတ်ကို ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ထားသည်။ အားလပ်လျှင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထအောင် ပွတ်တိုက်ထားသည်။

ရှေးတံငါသည်ကြိုးများကတော့ ကြေးလင်ပန်းမှ အနားလုံးခွေ၊ နှုတ်ခမ်း သား ကြေးချောင်းများနှင့်လည်း လုပ်တတ်၏။

စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ထားသော ငါးမျှားချိတ်က ငါးကိုက်၍ ကျိုးမသွား၊ ဖြောင့်မသွား။

ဒီငါးမျှားချိတ်ကို ငါးသလောက်ပိုက်မှ လောလောလတ်လတ် မိသော ငါးသလောက်ကို မသေခင်အချိန်မီ ဆူးတောင့်နောက်ကျောမှ အရေခွံ ပေါက် ရုံကလေး ဖောက်ချိတ်ကာ ရေထဲသို့ ပြန်ချလိုက်ရသည်။

ဒါမှ ငါးမျှားတန်းလန်းနှင့် ငါးသလောက် အသက်မသေ၊ ရေထဲတွင် လူးလာခေါက်တုံ့ ကူးခပ်နေပေတော့မည်။

ငါးကူးခပ်ရာနောက်သို့ ရေပေါ်တွင် ပေါလောပေါ်နေသော ဘူးခါးသီး ခြောက်က လိုက်နေသမို့၊ အဘဉာဏ် လှေပေါ်မှ အသာကလေး ထိုင်ကြည့် နေရုံသာ ရှိတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ငါးမြင်းရင်းမျှားခြင်းကို တံငါအခေါ် 'ဘူး မျှောသည်' ဟု ခေါ်သည်။

[၂]

ယခုတော့ ဘူးခါးသီးခြောက်က သိမ့်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ငြိမ့်ခနဲ မြုပ်သွားသည်။ ငါးအကြီးအသေးတော့ မသိသေး။ မိတော့ မိနေပြီ။

ငါးမြင်းရင်းက အစာကို လောဘတကြီး ဟပ်လိုက်လျှင် အများအားဖြင့် အရေခွံတွင် တည်းရုံသာ တည်းထားသော ငါးစာ ငါးသလောက်က လွတ်သွားပြီး ငါးမျှားက သူ့ကို ချိတ်မိတတ်သည်။ အစာငါးသလောက်ပါ ဟပ်မိသွားပါက အစာနှင့်လုံးထွေးပြီး ပြန်အန်တတ်သမို့၊ ငါးမျှားပါ ကျွတ်သွားတတ်သေးသည်။ မသေးလွန်း မကြီးလွန်းသော ငါးသလောက်။ အကောင်းဆုံးက လေးဆယ်ကျပ်သား၊ ငါးဆယ်ကျပ်သားခန့် ငါးသလောက်။

ငါးမိလျှင်လည်း မိချက်က နာဖို့တော့လိုသည်။ တံငါအခေါ် ‘အမာမိ’ ခေါ် အာခေါင်တွင် မိပါက သိပ်စိတ်မချရ။ ငါးမျှားက အာခေါင်ရိုးအမာမို့ မိချက်မနာ။ ငါးမျှားသိပ်မစူး။ ရုန်းလိုက်ကန်လိုက်ပါက လွတ်သွားတတ်သည်။

‘အပျော့’ သို့မဟုတ် ‘နှစ်ထပ်ကွင်း’ ခေါ် ပါးစောင်ကို လှလှပပကြီးမိမှ စိတ်ချရသည်။

ယခုလည်း ကြည့်ရဦးမည်။ အမာလား၊ အပျော့ နှစ်ထပ်ကွင်းလား။

ဟော- ဘူးခါးသီးခြောက်သည် ရေစုန်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေရာမှ စုပ်ကနဲ မြုပ်သွားသည်မှာ ပြန်ပင်မပေါ်တော့။

အဘဉာဏ် ဝမ်းသာလှသည်။ စိတ်မောလှသည်။

ဝမ်းသာသည်က အလေးချိန်မသေးလှသော ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို မိနေသည်မှာ သေချာလှ၏။ ဒီဘူးခါးသီးခြောက်ကို ပြန်မပေါ်အောင်၊ လုံးဝ မြုပ်အောင် ပြုနိုင်စွမ်းသော ငါးကား သေးလှမည် မဟုတ်ပါ။

စိတ်မောရသည်က မြုပ်သွားသော ဘူးခါးသီးခြောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် မပျောက်မပျက်ရအောင် လိုက်ကြည့်ရမည်။

ဒီနေ့မှ အဘဉာဏ်မှာ အဖော်မပါ။ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့မိ

သမို၊ ငါးကြီးကို သူ့အင်အားနှင့်မှ နိုင်ပါ့မလား။ ကိစ္စတော့ သိပ်မရှိ။ သူ့မှာ အကူလက်နက်အဖြစ် 'လင်းမြေမြီး' ဒစ်သွားနှင့် တစ်ထောင့်ထွာခန့် ဝါးယားကို အရိုးတပ်ထားသော မိုန်းတစ်လက် ပါသည်။

ပြီးတော့ 'ငါးမျှင်ကူ' ခေါ် 'တွယ်' တစ်လက်ကလည်း ပါပါသေးသည်။ 'ငါးမျှင်ကူ' ဆိုသည်မှာ အရှည်နှစ်တောင်ခန့်ရှိ လက်သန်းလုံးခန့် သံချောင်းချွန်ကို ချိတ်အဖြစ် တစ်ဖက်မှာကွေးထားသည်။ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း ကွင်းအဖြစ် ကွေးထားသည်။ ထိုကွင်းတွင် သံကြိုးချည်၍ သံကြိုးတစ်စကို နောက်ဆွဲကြိုးအဖြစ်ထားပြီး ရေပက်ကန် အလယ်လှေကန် တွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်ထားသည်။

ချိတ်နှင့်ချိတ်၍ ငါးမိပြီး ရုန်းစေဦး။ လှေကန်တွင် သံကြိုးမြဲမြဲ ချည်ထားသမို၊ ငါးကူးရာနောက်သို့ လှေက လိုက်သွားရုံသာရှိသည်။ ဤသို့ မလုပ်ပါက အဘဉာဏ် သူငယ်ချင်း ဖိုးစိန် ကြုံရသည့် အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံရပါက မခက်ပါလော။

ဖိုးစိန်သည် ငါးမျှင်ကူနှင့် တွဲထားသော နောက်ဆွဲကြိုးကို လှေကန်မှာ မချည်။ သူ့အင်အားသူယုံပြီး လက်မောင်းမှာ ချည်ထားသည်။ ငါးမိသည့် အချိန်က မှောင်မိုက်သည့် ညအချိန်။ ဘေးတံငါဖော်လှေများကလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အာရုံစိုက်နေချိန်။ မိသည့်ငါးက ပိဿာချိန် လေးဆယ်ကျော်။ ငါးမျှားမိနေသော ငါးကြီးက အားနှင့်ဆွဲပြီး ရုန်းကန်ကူးလိုက်ရာ ဖိုးစိန် လှေပေါ်မှ အားလွန်ကျသွားတော့၏။ ငါးကြီးအင်အားနှင့် မယှဉ်သာသော ဖိုးစိန်ခမျာ ငါးကြီးကူးရာနောက်သာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဝိဓုရမြင်းမြီးဆွဲသလို တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ရေနစ်အသက်ဆုံးရရှာသည်။

သုံးရက်ခန့်အကြာ ပုပ်စပြုနေသော ဖိုးစိန်အလောင်း ရေပေါ်ပေါ်လာသည်။ အလောင်းကောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ရေစုန်အလိုက် တငြိမ့်ငြိမ့် မျောမနေ။ လျင်မြန်စွာ ရေဆန်ကို ဆန်တက်သည်။ တစ်ခါ ရေဆန်မှ ရေစုန်ကို ပြန်ပြောင်း၍ သွားပြန်သည်။ ရေစီးကို ကန့်လန့်တိုက်၍လည်း မျော

သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ဖိုးစိန်အလောင်းကို စတင်တွေ့ရသည့် တံငါသည်မှာ သရုပ် ခြောက်လေသလောဟု အလန့်ကြီး လန့်သွား၏။ နောက်မှ လက်မောင်းမှ ကြိုးစကိုမြင်ပြီး ဖိုးစိန်အလောင်းကိုလည်း မှတ်မိမှ ဆယ်လိုက်ရသည်။ အလောင်းကိုသာ ဆယ်၍ရသည် မဟုတ်ပါ။ ဖိုးစိန်သာ သေ၍ပုပ်၍ ရေပေါ်၌ ပေါ်လာသည်။ ဖိုးစိန်လက်မောင်းတွင် ကြိုးနှင့်တွဲထားသော ငါးမျှင်ကူ၌ ဖိုးစိန်အသက်တစ်ချောင်းကို အရင်းအနှီးပြု၍ ဖမ်းဆီးထားသော ပိဿာချိန်လေးဆယ်ကျော် ငါးမြင်းရင်းကြီးကား မသေသေးပါ။ အမောလွန်ပြီး ကောင်းစွာ မကူးခပ်နိုင်တော့သည့် အခြေသာရှိသေးသော ငါးမြင်းရင်းကြီးကိုပါ ရလိုက်သည်။

ဒီ ငါးမြင်းရင်းကြီးကို ဓနုဖြူဈေးတင်ပြီး ရောင်းရငွေနှင့် ဆင်းရဲလှသော ဖိုးစိန်အသုဘကို သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် ချနိုင်သည်။ သပိတ်သွတ်တွင် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးနှင့် သားသမီးကလေးများကိုလည်း ငွေကြေးအတော်အသင့် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံအောင် အဘဉာဏ်က လှေကန်မှာ 'ငါးမျှင်ကူ' ကြိုးကို ကောင်းကောင်းကြီး ချည်ထားလိုက်တော့သည်။

[၃]

ခက်သည်က မြုပ်သွားသော ဘူးခါးသီးခြောက်က ယခုထိ ပေါ်မလာသေး။

အနောက်ဘက် တောတန်းမှ နေလုံးနီနီသည် တရွေ့ရွေ့ နိမ့်ဆင်းသွားပြီး ဧရာဝတီမြစ်ပြင်တစ်လျှောက်လုံးမှ ရေပြင်မှာ အပြာရောင်မဟုတ်၊ အစိမ်းရောင် မဟုတ်၊ လိမ္မော်ရောင်မြစ်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်မှ ငါးဟစ်အုပ်တစ်အုပ် အိပ်တန်းသို့ ပြန်ရန် အနောက်ဘက်ဆီသို့ ပျံသွားကြပြီ။

‘ရေပေါ်သောင်’ နှင့် ‘သဲရိုး’ ရွာများဘက်ဆီမှ တရွေ့ရွေ့သွားနေသော တိမ်ဆိုင်များမှာလည်း လိမ္မော်ရောင် အနားကွပ်ဖြင့် လှပနေသည်။

ဒီသဘာဝအလှကို အဘဉာဏ် ခံစားနိုင်ရန်အချိန်မရပါ။ ဤသင်္ကေတသည် မကြာမီ နေလုံးကွယ်ပျောက် အမှောင်သို့ ရောက်တော့မည့် သင်္ကေတသာဖြစ်ကြောင်း အဘဉာဏ် ကောင်းကောင်းသိသည်။

ယခုအချိန်က ရေပြာပေါက်အချိန်။ မြစ်ရေများမှာ အထက်ဆီမှ တောင်ကျရေကြောင့် နောက်စပြုနေသောအချိန်။ လဆုတ်ရက်မို့ လကလည်း မရှိ။ မှောင်အတိကျပါက အဘဉာဏ်က မျက်စိမဲ့မဲ့။ ညအချိန်ကျမှ မြုပ်ရာမှ ဘူးခါးသီးခြောက်ပေါ်လာလျှင် မြင်မှ မြင်ရပါ့မလား။

ဟော- ပြောရင်းဆိုရင်း ခပ်ဝေးဝေး ရေစုန်မှာ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့် ဘူးခါးသီးခြောက်။ နေမဝင်ခင် ပြန်ပေါ်လာသော ဘူးခါးသီးခြောက်နောက်သို့ အဘဉာဏ်သည် လက်လှော်လှေကို တက်ကုန်သုတ်၍ လှော်ကာ ဘူးခါးသီးခြောက်ကို အမိဆယ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့-

အဘဉာဏ်သည် ကြိုးစကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်လိုက်၏။ မိနေသော ငါးမြင်းရင်းကား နာ၍လော၊ မောနေ၍လော မသိ။ ငြိမ်သက်ပြီး အဘဉာဏ်ဆွဲတင်ရာနောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပါလာသည်။

တစ်လံ- နှစ်လံ- သုံးလံ။

ငါးကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရတော့မည်။

သေဘေးကို သတိရလာသည်လားမသိ။ ငါးကြီးက ယခုမှ တစ်အားကုန် ရုန်းလိုက်ရာ အထက်အာခေါင်အမာကိုပင် မိနေသလား၊ အပျော့ နှစ်ထပ်ကွင်းပါးစောင်ကိုပင် မိနေသလား မသိသော ငါးကြီးကို စိတ်မချရသေးသမို့၊ အဘဉာဏ်သည် ကြိုးကို ကမန်းကတန်း လျှော့ချလိုက်ရသည်။

သွားပြန်ပြီ တစ်ခါ။

ထပ်မံပြီးချော့ဆွဲ ဆွဲရပေဦးတော့မည်။ ဒီလုပ်ငန်းက အတော်ကလေး

စိတ်ရှည်ရသည်။ စိတ်မရှည်၍လည်းမဖြစ်။ ရချင်စောနှင့် ဆွဲလိုက်ပါက ငါးက အင်အားကြီးလျှင် ကြိုးပင် ပြတ်သွားနိုင်သည်။ ငါးမျှား ကျွတ်သွား နိုင်သည်။

လျှော့ချည် တင်းချည် လုပ်ရပေါင်းများလှပါပြီ။

ငါးကြီးက မမောသေး။ အဘဉာဏ် မောလှပါပြီ။ နေလုံးလည်း ကွယ် ပျောက်လှပါပြီ။ ဘူးခါးသီးခြောက်ကို အပျောက်မခံနိုင်တော့။ ကြိုးမကြီးကို လှေ ကန့်တွင် မြဲမြံချည်ပြီး ငါးကြီးကူးရာနောက်သို့ လှေကိုသာ တကောက် ကောက် လိုက်နေစေတော့မည်။

ဒင်း တစ်နေ့ ဘယ်ပြေးမလဲ။

မြေးကလေး ကြွက်နီ ရှင်ပြုနိုင်တော့မည်။

[၄]

အဘဉာဏ်၏ ပိန်လိုသော လက်မောင်းကြွက်သားများမှာ တစစတစ ကိုက်ခဲလာသည်။ ငါးက မြင်ပင် မမြင်ရသေး။

နေဝန်းနီနီသည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် မေးတင်နေချေပြီ။

စောစောက ပျံသွားသော ငါးဟစ်ငှက်အုပ်ကြီးကိုလည်း မမြင်ရတော့။

ဒီငါးကြီးကလည်း မမိနိုင်သေး။

ဒီနေ့မှ အဖော်မခေါ်ခဲ့မိသည်ကို အဘဉာဏ် မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ အပြစ် တင်မဆုံး။

ဒီတစ်ခါတော့ ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်းကလေး ဆွဲတော့မည်။ ဒီလောက် လျှော့လိုက် တင်းလိုက်လုပ်သည့်တိုင် မပြုတ်သည်က ငါးကြီး၏ ချက် ကောင်း၊ ပါးစောင်နှစ်ထပ်ကွင်းကို မိနေ၍သာဖြစ်ရမည်။

အဘဉာဏ်သည် 'ကြိုးမကြီး' ကို ခပ်သော့သော့ကလေး ဆွဲတင်လိုက် သည်။

ရှစ်လံ- ကိုးလံ- ဆယ်လံ- ။

ခဲသီးပင် ပေါ်လာပြီ။

ဟော- ငါးမျှားတပ်ထားသည့် 'အစီကြိုး' လည်း ပေါ်လာသည်။ ရေပြင်သည် ဂယက်ထနေ၏။

ကြီးမားပြီး၊ ဝင်လုဆဲနေရောင်တွင် ငွေရောင်တလက်လက် တောက်နေသော ငါးကြီး၏ ခေါင်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးက ရေပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။

ပိဿာချိန် လေးဆယ်ခန့်ရှိ ငါးမြင်းရင်းကြီးတစ်ကောင်။

အဘဉာဏ် ဤတဒင်္ဂသော အချိန်ပိုင်းကလေးတွင် အလုပ်များလှသည်။ တစ်ဖက်မှ ငါးမျှားကြိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ လက်နက်ကို စမ်းကိုင်လိုက်သည်။

'လင်းမြေ့မြီး' မှိန်းနှင့် ထိုးရမည်လော။

'ငါးမျှင်ကူ' နှင့် ချိတ်ရမည်လော။

နှစ်ခုစလုံးပင် တစ်ပြိုင်နက် အသုံးပြုရမည်လော။ နှစ်ခုစလုံး တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်တည်း အသုံးမပြုနိုင်။ တစ်ခုသာ သုံးရမည်။

လက်ကျင့်ရနေသော 'ငါးမျှင်ကူ' ခေါ် 'တွယ်' နှင့် ချိတ်ခြင်းက ပိုမိုသေချာမည်ဟု အဘဉာဏ် တစ်မူဟုတ်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မူးလုံးသံချောင်းကို ကောက်ထားသော 'ငါးမျှင်ကူ' ၏အသွားကား ထက်လှ၏။

ဘယ်နေရာကို ပေါက်ပြီး ချိတ်လိုက်ရပါ့။

ဇက်ပိုးသားက သိပ်မသေချာ။ အရိုးမာမာ ခေါင်းပိုင်းကို ပေါက်မိကချော်သွားနိုင်သည်။

ဝမ်းဗိုက်သား ပျော့ပျော့က ချိတ်ရလွယ်သည်။

ခက်သည်က ဝမ်းဗိုက်သားဆိုသည်မှာ အောက်ဘက်မှာ။

ပိဿာချိန် လေးဆယ်ထက်မနည်းသော ငါးမြင်းရင်းကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရသော အဘဉာဏ်အဖို့ ထိုငါးကြီး လွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်

လှသည်။

ငါးမြင်းရင်းကြီးကား အဘဉာဏ်ထင်သလို နှစ်ထပ်ကွင်း ပါးစောင်တွင် ကြေးဝါငါးမျှားချိတ်က လှလှပပကြီး ချိတ်ဝင်နေ၍ အတော်အသင့်တော့ စိတ်ချရသည်။

သွားထက်ထက်နှင့် အညှိုးတကြီး ကိုက်ခဲနေသော ငါးမြင်းရင်းကြီး၏ ဒဏ်ကြောင့် ဒီငါးမျှား ပြတ်မသွားနိုင်ပါ။

ငါးမြင်းရင်းကြီး ခဲညှိရောင် ကျောပြင်နှင့် ငွေရောင်ဖြူဖွေးသော ဗိုက်သားမှာ ဝင်လှဆဲနေရောင်အောက်တွင် တလက်လက် တောက်နေသည်။

အဘဉာဏ်သည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် 'ငါးမျှင်ကူ' ကို ငါးကြီးဆီသို့ တန်း၍ချိန်လိုက်၏။

ရေပေါ်သို့ ငါးကြီး၏ခေါင်းနှင့် ကိုယ်တစ်ဝက်ခန့်အရောက်၊ ငါးမြင်းရင်းကြီး တစ်ချက်အလွန်တွင် ဖွေးခနဲ သူ၏ဗိုက်သားဖြူဖြူက တစ်စက္ကန့်မျှ ဘေးတိုက်အနေအထားသို့ အရောက်တွင်-

ဤတစ်စက္ကန့်သည် အရေးကြီးလှ၏။

ဤမျှ တိုတောင်းသောအခွင့်အရေးကို အလစ်မပေးသော အဘဉာဏ်က ကောင်းကောင်းကြီးအသုံးချလိုက်တော့သည်။

သူ၏လက်မှ 'ငါးမျှင်ကူ' သည် တန်းခနဲ လွတ်ထွက်သွားကာ ငါးမြင်းရင်းကြီး၏ ဗိုက်သားကို ဖောက်ဝင်သွားသည်။

ရေပြင်သည် ရဲခနဲ ငါးမြင်းရင်းကြီး၏ ဗိုက်မှ ထွက်လာသော သွေးများနှင့် လွှမ်းသွား၏။

နာကျင်လှသော ငါးကြီး၏ နောက်ဆုံးရုန်းကန်ချက်မှာ ရေပြင်တစ်ခုလုံး တဝုန်းဝုန်းနှင့် ဆူညံနေ၏။

လှိုင်းကြက်ရွပ်များက အဘဉာဏ်၏ လှေဝမ်းကို အပြေးအလွှားလာ၍ ရိတ်ခတ်လိုက်သည်။

တဒဂံတော့ ဤနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လှိုင်းကြီး၍ လေထန်သွား၏။

အချိန်လေးဆယ်ကျော် ငါးမြင်းရင်းကြီးတစ်ကောင်၏ နောက်ဆုံး ရုန်းကန်ခြင်း။

[၅]

အဘဉာဏ်၏ လှိုင်းအလိပ်လိပ်ထ၍ တွန့်နေသော မျက်နှာပြင်ကြီးမှာ အပြုံးရိပ်များ သမ်းနေ၏။ ဒီနှစ်တော့ မြေးကလေး ကြွက်နီ သင်္ကန်းဝါထိန် ထိန်နှင့် တွေ့ရတော့မည်။

အကုသိုလ်ကို အရင်းတည်၍ ကုသိုလ်ပြုရသည်မှာ သိပ်တော့မကောင်း လှ။ သို့သော် အဘဉာဏ် ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ သည်လို ရုန်းရင်း ကန်ရင်း ဒီဘဝ ဒီအရွယ်ရောက်လာသည်။

အဘဉာဏ် အဖေ၊ အဘဉာဏ်အဘိုးတို့လည်း ဒီလို ရုန်းကန်ရင်းသာ သေဆုံးသွားကြသည်။ ဒီဝဋ်က မကျွတ်လွတ်ခဲ့။ ဘယ်တော့မှ ကျွတ်မည် လည်းမသိ။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြုရမည်ဟု 'အဘဉာဏ်' သာဆိုသော် လည်း ဉာဏ်မမီ။

ငါးကြီးကို ငါးမျှင်ကူနှင့်ကောင်းကောင်းချိတ်ပြီး လှေဘေးမှဆွဲလာ သည်။ ကမ်းရောက်လျှင် ရေပို၊ ရေမွှားကလေးများကို စွန့်ကြပေးသနားသော မိရိုးဖလာ ယုံကြည်ခဲ့သည့် 'အဘိုး' နတ်ကို ပသ ရပေဦးမည်။

'အဘိုး' ဆိုသော နတ်မှာ နားက ခပ်ထိုင်းထိုင်း။

'ရေငံပိုင်ဦးရှင်ကြီး' တင်လျှင်လည်း 'အဘိုး' က ပါရသည်။

အဘိုး- အဘိုး- အဘိုး- ဆိုပြီး သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်ဟစ်ခေါ်မှ နား ကြားသည်ဟု အဘဉာဏ်တို့ ယူဆယုံကြည်ကြသည်။

သူ့ကို ပသရသည်က ဒီလိုငါးကြီးမျိုး မိလာလျှင် ဗိုက်ကိုခွဲ အူအသည်း ကိုချက်၊ အရက်နှင့်ထမင်းဦးပေါင်းတွဲဖက်ပြီး လှေပေါ်မှာ တင်မြှောက်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ တံငါနှင့်ဆိုင်သော အခြားနတ်များလည်း ရှိသေးသည်။

‘အမေ လမိုင်း’ နှင့် ‘သောင်ပိုင်ရှင်’ များကိုလည်း တင်မြောက် ပဿရပါ သေးသည်။ ဒီအလုပ်မျိုးက ခေတ်မမီ၊ ယုံကြည်ရန် မဟုတ်သော်လည်း တယ်ပြီး စောဒက မတက်ကြပါ။

ပဿ တင်မြောက်ပြီး ဒီအရက် ဒီငါးအူဟင်းကို ဒီတံငါသည် ရေလုပ် သားကြီးများကပင် ပြန်စားရတော့ အရှုံးမရှိလှ။ ငါးအူဟင်းအမြည်းနှင့် ထန်းလျက် အရက်ပြင်းပြင်းကလေးက တယ်ပြီး လိုက်ဖက်လှသည်။

မဟုတ်မှနေရော၊ ရှေးရှေးတုန်းက တံငါသည် ရေလုပ်သား လူလည် ကြီးများက သူတို့၏ အလုပ်ရှင် လှေနှင့် ပိုက်ပိုင်ရှင်များထံ ဝကွက်၍ အပ်နှံ ရမည့် ငါးကြီးမှ အချို့အဝက် အကောင်းဆုံးအသားကို ပြန်စားရအောင် ထွင်လုံးများ ထုတ်ထားသည်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

နေလုံးနီနီကား သောင်ပြင်နှင့် တောတန်းကလေးနောက်သို့ ၎င်းပျို သွားချေပြီ။ လိမ္မော်ရောင် အနားကွပ်ထားသော တိမ်လိပ်တိမ်ဆိုင်များကို လည်း မမြင်ရတော့။

အမှောင်ရိပ်က သမ်းလာပြီ။

အဘဉာဏ်တို့ နေရာ ‘လွန်ဘက်တန်း’ ရွာမှ ရေနံဆီမီးရောင် မှိတ် တုတ်မှိတ်တုတ်များ၊ ဆကာကြီးဘက်မှ လျှပ်စက်မီးရောင်များပင် မြင်နေ ရပြီ။ မြေးကလေးများဖြစ်ကြသည့် ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ မျှော်နေကြရော့ မည်။

အဘ- အဘ- အဘ- ကြွက်နီ၏ ခေါ်သံ။

အဘ အရောက်နောက်ကျလို့ ကမ်းစပ်မှ ခေါ်နေသည်ထင်။

အဘ- အဘ- အဘ-။

ကြွက်နီသည် ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးကို ဖားရိုက် မီးအုပ်ဆောင်းဖြင့် ထည့်၍ ကမ်းပါးစပ်သို့ ဆင်းလာ၏။

“ဟေ့ ကြွက်နီ ငါဒီမှာဟေ့”

အဘဉာဏ်သည် လက်လှော်လှော်ကလေးကို ခပ်သော့သော့ကလေး

လှော်ကာ ကမ်းစပ်သို့ ထိုးကပ်လိုက်၏။

‘ငါးမျှင်ကူ’ခေါ် ‘တွယ်’ဖြင့် ချိတ်ကာ လှေဘေးမှ ပူးကပ် ချည်နှောင် လာသော ငါးမြင်းရင်းကြီးကား တလူးလူး တလွန်လွန်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့ကို ရှင်ပြုနိုင်တော့မယ် ထင်သဟေ့”

အဘဉာဏ်သည် ဝမ်းသာအားရ ကြွက်နီကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကောင်များ မိလာလို့လဲ အဘ”

“ဒီမှာ ကြည့်လေ ကြွက်နီ”

ကြွက်နီသည် လှေဘေးမှ ငါးမြင်းရင်းကြီးကို ပါလာသော မီးခွက်ဖြင့် မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ရေနံဆီ မီးခွက်ရောင် မှိန်မှိန်အောက်တွင် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ပီတိ ပုံးနေကြ၏။ အဘဉာဏ်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ချွေးရောင်ဖြင့် ပြောင် လက်နေသည်။ သို့ရာတွင် မောဟိုက်ပုံမပေါ်။

“ကြွက်နီ၊ ဒီညတော့ လှေမှာ ဆင်းအိပ်ကွာ။ ဒီငါးကြီးကို ရေထဲမှာ ဒီအတိုင်းထားရမယ်။ မနက်စောစော ကူးတို့မော်တော်နဲ့လိုက်သွားပြီး ဓနဖြူ ငါးခိုင်မှာ သွားသွင်းရမှာပေါ့။ ငါးဈေးကောင်းကောင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်း ရမဟေ့”

အဘဉာဏ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်နေပေသည်။

ငါးကြီးကို အူထုတ်ပြီး အဘိုးနတ်ကို တင်မြှောက်ပသရမည့် ကိစ္စ လည်း ရှိသေးသည်။ ယခုတော့ အူထုတ်၍ မဖြစ်သေး။

နက်ဖြန်မှ အူထုတ်ပြီး ငါးကြီးကို ဓနဖြူသို့ ယူသွားရမည်။ ယနေ့ အူထုတ်လိုက်ပါက နောက်တစ်နေ့ ဓနဖြူအရောက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မရှိနိုင်တော့။ အချိန်နှောင်းလျှင် ပုပ်သွားနိုင်သည်။ နေပူပူနှင့် အဆီများ၍ ဆူပြီးသောငါးကြီးမို့ ပုပ်လွယ်တတ်သည်။

ငါးကြီးကို ရောင်းရငွေနှင့် ထန်းလျက်အရက်ပြင်းပြင်း နှစ်ပုလင်း ဝယ်ခဲ့ မည်။ ဓနဖြူမှအပြန် ငါးအူဟင်းနှင့် အဘိုးကို လှေပေါ်မှာ တင်မြှောက်ပေးရ

ပေဦးမည်။ ပြီးတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြမည်။

ယနေ့အဖို့တော့-

အဘဉာဏ်သည် ကြွက်နီကိုလှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။

“အိမ်မှာ ဘာဟင်းချက်ထားလဲကွ”

“မနက်က ကျွန်တော် ကျောင်းသစ်ထောင့်ကန်မှာ သွားများလို့ ငါးရုံ ကလေးနှစ်ကောင်ရတယ်။ ကန်စွန်းရွက်နဲ့ရောပြီး ချဉ်ဟင်းအရည်သောက် ကလေး ချက်ထားတယ် အဘ”

ကြွက်နီက အားရပါးရ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘဉာဏ်က-

“အေး အေး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ထမင်းတော့ မြိန်ဦးမဟေ့”

အဘဉာဏ်သည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရှိသမျှ အားမာန်ဖြင့် အချိန်ပိဿာလေးဆယ်ခန့် ငါးမြင်းရင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူ့အမိဖမ်းခဲ့သော အဆီတဝင်း ဝင်းနှင့် ဆူဖြိုးလှသည့် ငါးမြင်းရင်းသားဆူဆူ ဟင်းတစ်ခွက်ကိုတော့ အခြေအနေအရ မစားနိုင်ပါ။

လက်တွေ့ ယနေ့စားရမည့်ဟင်းက-

မြေးကလေး ကြွက်နီ များလာသော ငါးရုံနှင့် ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရည် ဟင်းတစ်ခွက်မျှသာ။

ဘယ်သို့ပင် ရှိစေ။

မြေးကလေး ကြွက်နီကို ရှင်ပြုနိုင်ပေတော့မည်။

ပူတူးမကို နားထွင်းနိုင်ပေတော့မည်။

အဘဉာဏ်တွင် အားမာန်တော့ အပြည့်ရှိပါသေးသည်။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၀၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၇၉)

တံငါငတ်စွ ငတ်စွလေး

၄။ တံငါငတ်စွ ငတ်စွလေး

[၁]

“အဘ၊ ညစာချက်ဖို့ ဆန်မရှိတော့ဘူး တော့”

ပူတူးမသည် အိမ်နောက်ဖေးတွင် နံနက်စာအတွက် ဆန်ဆေးနေရာမှ
အဘဉာဏ်အားလှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်သည်။

အဘဉာဏ်တို့လို တံငါသည်များဘဝမှာ ‘လှေဦးစိုမှ ပါးစပ်စိုသည်။
လှေဦးခြောက်လျှင် ပါးစပ်ခြောက်သည်’ ဟုပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

အဘဉာဏ် မြစ်အတွင်း ငါးဖမ်းမဆင်းနိုင်သည်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက်
ကြာပြီ။

တစ်သက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် အလုပ်လုပ်ရ
သည့်ဒဏ်သည် ယခုလို အသက်ကြီးလာတော့ ခံလာရ၏။

ဒုလ္လာသွေးဝမ်းများဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်ညောင်းညာကာ
အလုပ်မလုပ်ချင်သလို ဖြစ်နေ၍ နားနေခြင်းဖြစ်သည်။

အလုပ်သုံးရက်လောက် နားလိုက်လျှင်ပင် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး သုံးယောက်အတွက် စားစရာ ဆန်မရှိတော့။

မြစ်အတွင်း တစ်နေကုန် ငါးဖမ်းခြင်းလုပ်ငန်းကိုမူ ကျန်းမာရေးကြောင့် မလုပ်နိုင်သေး။

အဘဉာဏ် စဉ်းစားမိ၏။ ယောက်ျားများ ခူလာသွေးဝမ်းဖြစ်လျှင် ငါး ရှဉ့်သွေးကို သောက်ရသည်။ ငါးရှဉ့်နှင့် ဆီးဖြူသီးရော၍ ချက်စားရသည်။

ခေတ္တခဏသာ လုပ်ရသော ငါးရှဉ့်ဖမ်းထွက်လျှင် ကောင်းမည်။

ဒါမှ ဖမ်းရသော ငါးရှဉ့်အချို့ကို သွေးဝမ်းအတွက် ချက်စားပြီး အချို့ကို ဆန်ဖိုးကလေးရအောင် ရောင်းရမည်။

ပြီးတော့ မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီကိုလည်း လက်တွေ့ငါးရှဉ့်ထိုးနည်း သင်ပေးရဦးမည်။

မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသော ဝါဆိုဝါခေါင်တုန်းကမူ 'ပိုင်' ဖြင့် ငါးရှဉ့်ဖမ်းနည်းကို ကြွက်နီသာမက မြေးမဖြစ်သူ ပုတူးမကိုပါ သင်ပေး၍ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး ငါးရှဉ့်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖမ်းတတ်နေပြီ။

ကြွက်နီက 'ပိုင်' ကို လုပ်တတ်သည်။

'ပိုင်' ဆိုသည်မှာ ငါးရှဉ့်ဖမ်းသော ကိရိယာဖြစ်၏။

ဝါးယားတစ်လုံးလျှင် ပိုင်ရိုးရိုး တစ်ဆယ့်ငါးလုံးခန့် ရသည်။ ဝါးတစ်လုံး သုံးကျပ်ပေးရသဖြင့် ပိုင်တစ်လုံးမှ ပြားနှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာ ကုန်သည်။

ထွာဆိုင်မျှ အလုံးရှိသော ခြင်းကြားရှည်ရှည်ပုံသဏ္ဍာန် တစ်ဖက်ပိတ်ရက်ပြီး၊ တစ်ဖက်ဝတွင် 'အခင်' ကို လက်ယှက်ထိုး တပ်ဆင်ထားခြင်းမျှသာ။

'ပိုင်' ကို ညဘက်တွင် ထောင်၍ နံနက်မှပြန်၍ ရေအောက်မှ ဖော်သည်။

'ပိုင်' အဝမှ အခင်ကြောင့် ငါးရှဉ့်မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ တိုးဝင်နိုင်သော်လည်း ပိုင်အတွင်းရောက်ပါက ပြန်မထွက်နိုင်တော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'အခင်' ဟု အဘဉာဏ်တို့ခေါ်သော ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် လက်

ယုက်ထိုး ဝါးချောင်းကလေးများမှာ ပိုင်အတွင်း၌ ဝါးစချွန်ချွန်ကလေးများ ဖြစ်နေသည်။ ဝါးချွန်ချွန်များက 'ပိုင်' မှ ပြန်ထွက်ရန် ကြိုးစားသော ငါးရှဉ့်ကို စူးပေလိမ့်မည်။

ဝင်လမ်းသာရှိပြီး ထွက်လမ်းမရှိသော ကိရိယာတစ်ခု။

'ပိုင်' အတွင်း ငါးရှဉ့်စာအဖြစ် လယ်ပုစွန်လုံးအသေကောင်ကို ထားသည်။ အချို့ကမူ ကျော်စံကေးဖားကလေးများကို မကျက်တကျက် ပြုတ်၍ ဖက်နှင့် ထုပ်ထားသည်။

'ပိုင်' အတွင်း ဝင်လာသော ငါးရှဉ့်က လယ်ပုစွန်လုံး၏အဆီကို စုပ်သည်။ အငမ်းမရ ပိုင်အတွင်းသို့ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် တိုးဝေ့ဝင် တတ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ 'ပိုင်' တစ်လုံးအပြည့် ငါးရှဉ့်များ မိတတ်၏။

သို့သော် အစာကိုတော့ တစ်ညတစ်ကြိမ် လဲပေးရသည်။

အဘဉာဏ်တို့အရပ်တွင် ငါးရှဉ့်အမျိုးအစား သုံးမျိုးလောက်ရှိ၏။ အမွဲ၊ အနီ၊ သင်္ဘောပေါက်။

'အမွဲ' အမျိုးအစား ငါးရှဉ့်က မွဲခြောက်ခြောက်အရောင်နှင့်၊ အချို့ ငါးရှဉ့် အမွဲများ၌ သေသေချာချာကြည့်လျှင် အကြေးခွံ သေးသေးလေးများ ရှိသည်။ ကျောရိုးတွင် အဆီမြောင်းရှိသည်။ စား၍ အနည်းငယ်ကြမ်းသော်လည်း ပိုမိုဆေးဘက်ဝင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

'အနီ' အမျိုးအစား ငါးရှဉ့်တွင် အကြေးခွံမရှိ။ နီဝါရောင်အဆင်းနှင့် စား၍ နူးညံ့လှသည်။ အရသာရှိသည်။

'သင်္ဘောပေါက်' မှာမူ ငါးရှဉ့်အမျိုးအစားတွင် အညံ့ဆုံး ဖြစ်သည်။ အရောင်အဆင်းကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ စား၍လည်းအရသာမရှိ။

'ပိုင်' ကို ဝါဆိုလမှ တန်ဆောင်မုန်းလလောက်အထိ ထောင်နိုင်သည်။ သို့သော် 'ပိုင်' နှင့် ထောင်လျှင် ငါးရှဉ့်ကြီးကြီးမားမား မမိတတ်။ အကြီးဆုံး နှစ်ဆယ်သားလောက် အကောင်သာမိတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ 'ပိုင်' တစ်ခုတည်းတွင် အကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်လောက်

မိနေလျှင် ငါးရှဉ့်သေးသေးမျှသာ။ ရေမြေ့များကလည်း လမ်းမှား၍ 'ပိုင်' အတွင်း ဝင်နေတတ်သေးသည်။ အများအားဖြင့် ပိုင်ထဲတွင် ငါးရှဉ့်အသေသာ ရမိတတ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'ပိုင်' ထောင်လျှင် ချောင်း၊ အိုင်အတွင်း ရေစီးကို ပြောင်းပြန်လှန်၊ ရေဆန်ကို ဦးတိုက်ပြီး 'ပိုင်' ကို ရွံ့အုံ၍ ငါးရှဉ့်သွားလမ်း လုပ်ပေးကာ ထောင်ထားခြင်းကြောင့် ငါးရှဉ့်မှာ 'ပိုင်' အတွင်း အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ အသက်ရှူမဝ၊ ရေမွန်း၍ သေကြရသည်။

အဲ- မတ်တတ်ခြင်းကြားကို အခင်တပ်ထားသော 'မတ်တတ်ပိုင်' နှင့် ထောင်ပါမူ ငါးရှဉ့်အရှင်များကို ရသည်။ 'မတ်တတ်ပိုင်' ၏ အဝမှာ ရေပေါ်မှာရှိ၍ အသက်ရှူရန် လေကောင်းကောင်းရသည်။

ချောင်းအတွင်း အိုင်အတွင်း ငါးရှဉ့်ဖမ်းနည်းပညာများကို အဘဉာဏ်က ယခင်နှစ်များကတည်းက မြေးနစ်ယောက် ကြွက်နီနှင့် ပုတူးမကို လက်တွေ့ပြသ သင်ကြားပေးပြီးပြီ။

ထို့ကြောင့် အဘဉာဏ်တို့မှာ မိုးတွင်းအခါ ဟင်းမရှား။

ရွာစလေ့ကြောင့် အခြားနည်းများဖြင့် လယ်ကန်သင်းရိုးမှာ ငါးရှဉ့်ဖမ်းနည်း၊ ငါးရှဉ့်တွင်း အကဲခတ်နည်းကိုတော့ အဘဉာဏ်ပင် သင်မပေးရ။

အတုမြင်၍ အတတ်သင်ပြီးကြပြီ။ မိုးတွင်းအခါ လယ်ကန်သင်းရိုးများတွင် တွင်းများရှိသည်။

ပုစွန်လုံးတွင်း၊ ငါးရှဉ့်တွင်း။

ငါးရှဉ့်တွင်းကို ခွဲခြားသိနိုင်ပါသည်။ တွင်းဝတွင် ရှိသော ရေမှာ အမြုပ်ကလေးတစ်စီနှင့်။

ငါးရှဉ့်တွင်းအတွင်းသို့ လက်မနှင့်လက်ညှိုးကို ရေမြုပ်သည်အထိ နှစ်လိုက်ပါ။ ရေကို အသံမြည်အောင် တောက်၍ အသံပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးကို ရေစိမ်ထား။

မကြာမီ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ လက်ညှိုးကို ငါးရှဉ့်က လာကိုက်လျှင်

ဆွဲသာ ထုတ်လိုက်တော့။ တန်းခနဲ လက်ဖျားတွင် ငါးရှဉ့်ပါလာမည်။ ထိုအခါ ငါးရှဉ့်ကို ဖမ်းနိုင်ပြီ။

အဲ ဖမ်းနည်းတော့ လိုသည်။

သူ့ကို သည်အတိုင်း လက်ဖြင့် ဆုပ်ပြီးဖမ်း၍တော့ မရ။ ငါးရှဉ့်ကိုယ်လုံးက ချောသမို့ လျှောခနဲ လွတ်သွားမည်။ လွယ်လွယ်နှင့် မဖမ်းနိုင်။

သည်တော့ လက်ညှိုးနှင့် လက်သူကြွယ်ကို အောက်ဘက်၊ လက်ခလယ်ကို အထက်ဘက်ထားပြီး လက်ချောင်းများကို ခက်ရင်းခွသဏ္ဍာန်လုပ်၍ ငါးရှဉ့်ကို ညှပ်ဖမ်းမှ လွယ်လွယ်ကူကူမိသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းလိုက်လျှင် ငါးရှဉ့်ကိုယ်လုံးချောချောက တစ်ဆစ်ချိုးဖြစ်နေပြီး မလွတ်တော့။

လက်ညှိုးဖြင့်များ၍ ငါးရှဉ့်ကိုက်ခံရလျှင် ‘အမွဲ’ မျိုး ငါးရှဉ့်ကိုက်ခံရပါက နည်းနည်းပိုနာသည်။

လက်ကို အနာမခံလိုက ပထမဖမ်းမိသော ငါးရှဉ့်သေကို လက်ညှိုးအစား ထိုးထည့်ပြီးလည်း ဖမ်းနိုင်ပါသေးသည်။

သို့မဟုတ် တစ်နည်းရှိပါသေးသည်။

ငါးရှဉ့်တွင်းရှိရာသို့ ဆူးများရှိ၍ ခြံကာရသော တစောင်းပင် တစ်ပင်ကို ယူလာပြီး၊ ငါးရှဉ့်တွင်းထိပ်ဝမှာ တစောင်းပင်ကို ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်လိုက်လျှင်၊ တစောင်းပင်မှ နို့ရည်ကဲ့သို့ အဖြူရည် တစောင်းစေးများ ငါးရှဉ့်တွင်းအတွင်းသို့ တစ်စက်တစ်စက် ကျလာပါလိမ့်မည်။

တစောင်းစေးရည်ကြောင့် ငါးရှဉ့်မှာ မျက်စိစပ်ပြီး တွင်းအပြင်သို့ လူးလွန် တိုးထွက်လာပါလိမ့်မည်။

မိုးတွင်းအခါ လယ်ကန်သင်းမှ ဖမ်းမိသော ငါးရှဉ့်မှာသေး၍ ကန်ပေါင်ရိုးတွင်ရှိသော ငါးရှဉ့်များက အကောင်ကြီးသည်။

ထိုငါးရှဉ့်ကြီးများကိုတော့ လက်ညှိုးနှင့်သွား၍ မဖမ်းလိုက်ပါနှင့်။ အရိုးပေါ်သည်အထိ ကိုက်နိုင်စွမ်းအားရှိသည်။

သည်တော့ ငါးရှဉ့်ကို များရမည်။

ငါးရှဉ့်များနည်းကို အဘဉာဏ်က လက်တွေ့ပြု၍ သင်ပေးခဲ့သည်။

ငါးများချိတ်ကို တစ်ဆစ်ချိုးပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး၊ ဝါးကိုင်းသေးသေး မာမာ ဖြောင့်ဖြောင့်တစ်ချောင်းနှင့် ငါးများကြိုးကို ပူးတွဲ၍ အစာတပ်ထား သော ငါးများကို ငါးရှဉ့်တွင်းထဲသို့ရောက်အောင် ထိုးထည့်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဝါးကိုပြန်နုတ်လိုက်လျှင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ငါးစာတပ်ထား သော ငါးများချိတ်သာ ငါးရှဉ့်တွင်းအတွင်း၌ ကျန်ရစ်သည်။

ငါးရှဉ့်က အစာကိုဟပ်၍စားလိုက်သောအခါ ငါးများချိတ်က ငါးရှဉ့် ၏ ပါးစောင်ကို ချိတ်မိတော့သည်။ ထိုစဉ် အလောတကြီး ဆွဲတင်လိုက်ပါ မူ ငါးရှဉ့်ကို မရနိုင်။

ငါးရှဉ့်သည် အလွန်အားသန်သော သတ္တဝါဖြစ်၏။ တွင်းထဲမှ တွင်း ပြင်သို့ ငါးများချိတ်နှင့်အတူ ပါမလာဘဲ အတင်းရုန်းသဖြင့် ငါးများကြိုး ပြတ်သွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ငါးရှဉ့်ပါးစောင် ပြတ်သွားနိုင်သည်။

သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။

စိတ်တော့ ရှည်ရှည်ထားရမည်။

ဘယ်လက်ဖြင့် ငါးများကြိုးကို ခပ်တင်းတင်းကလေး ဆွဲထားပြီး ညာ ဘက်လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တင်းနေသောကြိုးကို အသာအယာ တောက်၍တောက်၍ ပေးရသည်။ မယ်ဒလင်ကြိုးကိုခေါက်သကဲ့သို့ ခေါက် ရသည်။

ကြိုးကို လက်ဖြင့် တောက်လိုက်မှုကြောင့် တင်းနေသော ငါးများကြိုး မှာ တုန်ခါပြီး ကြိုးနှင့်ဆက်နေသော ငါးရှဉ့်ပါးစပ်တွင်းမှ ငါးများချိတ်မှာ လည်း မိနေသောဒဏ်ရာကို နဲ့၍နဲ့၍ ပေးသလိုဖြစ်နေမည်။

ဤအခါ ငါးရှဉ့်မှာ အာစောင်မှဒဏ်ရာ၏ နာကျင်မှုကို ကြာကြာ မခံ နိုင်တော့။ ငါးများလှုပ်သည်နှင့်အမျှ ဒဏ်ရာကိုညှာပြီး၊ ကြိုးလျော့သွားစေ ရန် တွင်းအပေါ်သို့ အလိုအလျောက် တက်၍တက်၍ လာသည်။

ထိုအခါ လျော့သွားသော ကြိုးကို ငါးရှဉ့်တွင်းပေါ်သို့ ရောက်သည် အထိ တဖြည်းဖြည်း တင်းယူပြီး ဖမ်းနိုင်ပါသည်။

ယင်းသို့ ဖမ်းဆီးမိသော ငါးရှဉ့်ကြီးများမှာ တစ်ကောင်လျှင် ရှစ်ဆယ် သားမှ တစ်ပိဿာအထိပင် ရှိတတ်သည်။

မိုးအခါဖမ်းနည်း ဤပညာများကိုတော့ ကြွက်နီတို့ ပူတူးမတို့က တတ် မြောက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

မိုးပြတ်သွားသော ယခုလို ဆောင်းတွင်း နတ်တော်၊ ပြာသိုလ ငါးရှဉ့် စူးထိုးနည်းတော့ မတတ်ကြသေး။

အထူးသဖြင့် ကြွက်နီ တတ်ဖို့လိုသည်။

ကြွက်နီကို အဘဉာဏ်က ငါးရှဉ့်ထိုးနည်းပညာကို လက်တွေ့သင် ပေးရဦးမည်။

[၂]

“ကြွက်နီ လာဟေ့၊ ငါးရှဉ့်ထိုးသွားကြမယ်”

အဘဉာဏ်သည် ပူတူးမ၏ “အဘ ညစာချက်ဖို့ ဆန်မရှိတော့ဘူး တော့” ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မကြာမီ၊ ကြွက်နီကို လှမ်း၍ခေါ် လိုက်၏။

ကြွက်နီက အိမ်ရှေ့တွင် ငါးတိုး၍စုတ်ပြဲသွားသော ပိုက်ကိုဖာနေသည်။ ပိုက်ဖာနေရာမှ ကြွက်နီက-

“ဘယ်သွားပြီး ငါးရှဉ့်ထိုးမှာလဲ အဘရဲ့၊ ကျွန်တော်မှ ငါးရှဉ့်မထိုး တတ်ပဲ”

“အေး၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုငါးရှဉ့်ထိုးနည်း ငါ လက်တွေ့သင်ပေးမလို့” ထို့နောက် အဘဉာဏ်က တစ်ဆက်တည်း-

“ထရုံမှာ ထိုးထားတဲ့ ငါးရှဉ့်စူးနဲ့ ပလုံးတစ်ခုကိုလည်း ယူခဲ့ကွာ” အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် သူတို့နေထိုင်ရာ ‘ဇလွန်ဘက်

တန်း' ရွာမှ 'ဂုံမင်းကျောင်း' နံဘေးရှိ ရေကန်ကြီးဘက်သို့ ထွက်ခွာလာကြသည်။

နေထန်းတစ်ဖျားခန့်ပင် ရှိနေပြီ။

သို့သော် နေလုံးကို မမြင်ရသေး။ နှင်းမှုန်တို့မှာ တဖွဲဖွဲ ကျလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

နှင်းရည်ဖြင့် အိနေသော ရိုးပြတ်များမှာ ခြေဖြင့်နှင်း၍ အရသာ ရှိလှ၏။ စည်းစိမ်ရှင်တို့မှာမူ ယခုလိုအချိန်အထိ စောင်ခြံပြီး ကွေးနေကောင်း ကွေးနေကြပေလိမ့်မည်။

အဘဉာဏ်တို့လို ညစာချက်ရန် ဆန်မရှိသော မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာမူ အိပ်ရာထဲမှာ ကွေးမနေနိုင်အား။

ချမ်းအေးသော ရာသီဥတုကိုလည်း မမူ။

ငါးရှဉ့်များလျှင် အေးစက်သော ရွှံ့နွံများကိုပင် နင်းရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။

အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး 'ဂုံမင်းကျောင်း' အနီးရှိ ရေခန်းစပြုနေသော ကန်ကြီးသို့ ရောက်လေပြီ။

ရေစပ်စပ်ဖြင့် ရွှံ့နွံများအတွင်းသို့ စွပ်ခနဲ ခြေချလိုက်သည့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အေးစက်သောအတွေ့က အဘဉာဏ်တို့ကို တွန့်ဆုတ်မသွားစေပါ။

ဆန်ဖိုးကလေးတော့ ရအောင် ရှာရမည်။

အဘဉာဏ်သည် ကန်နံဘေးမှ ရေစပ်စပ်ဖြင့် ရွှံ့နွံများအတွင်းရှိ တွင်းကလေးများကို လိုက်လံ၍ သေသေချာချာ စူးစမ်းကြည့်နေသည်။ သူ၏ လက်ထဲတွင် ငါးရှဉ့်စူးကို ကိုင်ထား၏။

ငါးရှဉ့်စူးဆိုသည်မှာ အရင်းငါးမူးလုံးလောက်တုတ်၍ အဖျားတွင် သုံးမူးလုံးလောက် တဖြည်းဖြည်းသေးသွားသော သံချောင်းတစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ အရှည်မှာ သုံးတောင်ခန့်ရှိသည်။ စူး၏အဖျားတွင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် တစ်လက်မခန့်ကျယ်သော ခွချွန် ပုဝိုင်းဝိုင်းရှိပြီး ခွမှာ အလယ်ကားကား

အဖျားရှူးရှူး ပုံသဏ္ဍာန် လုပ်ထားသည်။

အဘဉာဏ်သည် ငါးရှဉ့်တွင်းများကိုကြည့်နေရာမှ-

“ဟေ-ကြွက်နီ၊ မင်းတို့ ငါးရှဉ့်တွင်းကို များတဲ့အခါမှာ ငါးရှဉ့်တွင်း ဟုတ်မဟုတ် အကဲဘယ်လိုခတ်ရသလဲကွ”

ထိုအခါ ကြွက်နီက-

“ဟာ- အဘပဲ ပြောထားတာပဲ၊ ငါးရှဉ့်တွင်းထဲက ရေဟာ အမြဲလိုလို အငြိမ်မနေဘူး၊ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ရေဟာ ကြည်ပြီး -လက်ကိုနှစ်ကြည့်လိုက်ရင် အေးစိမ့်နေတယ်လို့ဆိုတာ မမေ့သေးပါဘူးဗျ”

“အေး-ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ငါးရှဉ့်တွင်းမဟုတ်လား”

ရေကလေးများ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ အငြိမ်မနေ ဖြစ်နေသော နန်းအလယ်မှ တွင်းတစ်တွင်းကို အဘဉာဏ်က ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီတွင်းမှာ ငါးရှဉ့်ရှိနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တွင်းဘေးနန်းတွေထဲမှာ တိုးပြီး နေဖို့များတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အဘဉာဏ်သည် တွင်းနံဘေးတစ်ဝိုက်မှ ကပ်၍ ငါးရှဉ့်စူးကို ထိုးချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်နုတ်ပြီး နေရာရွေ့၍ ထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုးလိုက် နုတ်လိုက်၊ ထိုးလိုက် နုတ်လိုက်။

တစ်နေရာသို့ ငါးရှဉ့်စူးဖြင့် ထိုးလိုက်သောအခါ ကျင့်သားရပြီးသော အဘဉာဏ်၏ ငါးရှဉ့်စူးကိုင်ထားသောလက်မှာ အတွေ့တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ပျော့သော ရွှံ့များအောက်မှ တင်းခနဲဖြစ်ကာ စူးဝင်သွားသော အတွေ့။

ငါးရှဉ့်တစ်ကောင်ကို ထိုးမိလေပြီ။

ပိုမိုသေချာအောင် အဘဉာဏ်က ငါးရှဉ့်စူးကို တစ်ပတ်ပတ် လှည့်လိုက်ပြီး လက်မှ လွှတ်လိုက်၏။

ငါးရှဉ့်စူးထိပ်သည် လှည့်လိုက်သည့်ဘက်နှင့် ပြောင်းပြန် တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍လည်နေသည်။

“အဲဒါ မှတ်ထား ကြွက်နီ၊ ငါးရှဉ့်ကို ထိုးမိတော့ ငါက စူးကိုလှည့် လိုက်တယ်။ ရွံ့အောက်က ငါးရှဉ့်ဟာ စူးခွကြားမှာ အလိုလိုပတ်သွားတာ ပေါ့။ ဒီတော့ သူက အားသန်တဲ့အကောင်ဆိုတော့ စူးအပတ်ကို နန်းထဲမှာပဲ ပြန်ဖြေနေလို့ စူးထိပ်က လည်နေတာပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ မင်းကြည့်လိုက်စမ်း”

အဘဉာဏ်သည် ငါးရှဉ့်တွင်းကို ကြွက်နီအား ပြလိုက်သည်။

“စောစောက ငါးရှဉ့်ကို စူးနဲ့လိုက်ထိုးနေတုန်း တွင်းဝကရေဟာ နိမ့် ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒါက ငါးရှဉ့် နန်းထဲက လွတ်အောင် ရှောင်သွားတော့ ရေနိမ့်သွားတာပေါ့။ ဟော ခုလို မိလည်းမိလိုက်ရော၊ ရေပြန်တက်လာတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် တွေ့တယ် အဘ”

အဘဉာဏ်သည် ကြွက်နီအား လက်တွေ့ငါးရှဉ့်စူး ထိုးနည်းပညာကို သင်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

နန်းကိုဖယ်၍ ငါးရှဉ့်ကိုဖမ်းလိုက်၏။

ရှစ်ဆယ်သားခန့်ရှိသော ငါးရှဉ့်အမြွကြီးတစ်ကောင်။

ကြွက်နီသည် စူးဖျားမှ ငါးရှဉ့်ကို ကျွမ်းကျင်စွာဖမ်းပြီး သူ့ဘေးတွင် လွယ်ထားသော ပလုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

အဘဉာဏ်က ကြွက်နီအား လက်တွေ့ငါးရှဉ့်ထိုးစေခြင်းဖြင့် ငါးရှဉ့် ကြီး သုံးကောင်ပင် ရနေပြီ။

ယခုအခါ စူးထိုးလိုက်သည်က အဘဉာဏ်။

နန်းအောက်မှာ တစ်ကောင်တော့မိနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း အဘဉာဏ်က စူးကို ပတ်လှည့်လိုက်၏။

ထူးခြားနေသည်။

စူးထိပ်သည် ပြန်မလည်။

အဘဉာဏ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ၏ ပါးစောင် တစ်ဖက်မှာ ငုံ့ထားသော ဆေးဖတ်များကို ထို့ခနဲ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါးရှဉ့်စူးမှာ ဘာကောင်မိနေသလဲကွ”

ကြွက်နီ မပြောတတ်။

စူးမလည်သည်ကတော့ ထူးခြားသည်။

ထိုအခါ အဘဉာဏ်က-

“အေး မှတ်ထား၊ အဲဒါ ငါးရှဉ့်မဟုတ်ဘူး၊ ဒိုက်ငန်းကွ ဒိုက်ငန်း။ ငါ စူးထိုးလိုက်ကတည်းက သိတယ်၊ အထိအတွေ့က ငါးရှဉ့်ထိုးမိတာနဲ့ မတူဘူးကွ။ သူက ငါးရှဉ့်လို တင်းခနဲဖြစ်ပြီး မထိုးမိဘူး၊ ခပ်ပျော့ပျော့ကလေး စူးသွားတယ်။ ဒိုက်ငန်းက ငါးရှဉ့်လို အသားမမာဘူး၊ ပြီးတော့ ငါးရှဉ့်လို ရုန်းကန်အား မကောင်းဘူး၊ စူးသွားကို ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး”

ဒိုက်ငန်းဆိုသည်မှာ ရွံ့နွံ့များအတွင်းမှာ နေသောမြွေတမျိုးဖြစ် သည်။

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို စူးထိုးမိသော ဒိုက်ငန်းကို ရွံ့အတွင်းမှ စူးဖြင့် ကော်၍ ထုတ်လိုက်သည်။

ငါးရှဉ့်စူး၏ ခွကြားတွင် အဘဉာဏ်ပြောသည့်အတိုင်း တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် ဒိုက်ငန်းခေါ် မြွေကြီးတစ်ကောင်။

ကြွက်နီအဖို့ အတွေ့အကြုံသစ်ကို မှတ်သားလိုက်ရပြန်သည်။

သို့နှင့် ဆွမ်းခံပြန်ချိန်ပင် ရောက်နေပြီ။ သူတို့မြေးအဘိုး ငါးရှဉ့်ဖမ်းနေသည်မှာ နှစ်နာရီခန့်ပင် ကြာချေပြီ။

ငါးရှဉ့် ငါးကောင်ရသည်။ အကြီးအသေးအစုံမို့ သုံးပိဿာ ကျော်မည် ထင်သည်။

အမွဲတစ်ကောင်ကိုတော့ အဘဉာဏ်၏ ဒူလာ သွေးဝမ်းရောဂါအတွက် ချန်ထားရမည်။

တပိဿာ ရှစ်ကျပ်ဈေးပင် ရောင်းရပါစေ။ ဆန်ဖိုးကတော့ လုံလောက်ပါသည်။

ဆကာကြီးမြို့ဈေးသို့ အမြန်ပြေးလေမှ။

[၃]

အဘဉာဏ်တို့ ဆကာကြီးမြို့၊ ဈေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ဈေး၌ လူအနည်းငယ်သာ ရှိတော့သည်။

ဆကာကြီးမြို့ဈေးက အတော်ခက်သည်။ နံနက်ပိုင်း အချိန်ကလေး ခေတ္တခဏစည်ကားပြီး ဈေးကွဲသွားတတ်သည်။ ရောင်းသူ ဝယ်သူမရှိတော့။

ငါးရှဉ့်ကလေး ငါးကောင်လောက်မျှနှင့် ဓနုဖြူဈေးသို့လည်း သွားမ ရောင်းနိုင်။

အဘဉာဏ်တို့ ဖမ်းဆီးရမိသမျှ ဖောက်သည်ယူသော ဆကာကြီးဈေး အတွင်းမှ ငါးသည်ဒေါ်တင်လှကို တွေ့လျှင် ပါလာသော ငါးရှဉ့်ကို ပေးပြီး ငွေယူဆန်ဝယ်၍ အဘဉာဏ်တို့ ဂေဟာ လွန်ဘက်တန်းရွာသို့ပြန်ရမည်။

ငါးရှဉ့်သားချက်ရန် ငရုတ်သီးထောင်းထားမည့် ပူတူးမကလည်း မျှော် လှရောမည်။

အဘဉာဏ်တို့ ဆကာကြီး ဈေးအနီးရောက်သောအခါ၊ အသံချဲ့စက် အငှားဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ တေးသံတစ်သံသည် လေမှာလွင့်၍ အဘဉာဏ်၏ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။ တေးမှာ သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ ယနေ့ခေတ် ပေါ်တေးသံရှင်တစ်ဦးက ပြန်လည်ဆိုထားဟန်တူသည်။

အဘဉာဏ်က ဘာသီချင်းကို ဘယ်သူဆိုသည် ဟူ၍တော့မသိ။

တေးသံရှင်ကား အဆိုကောင်းလှ၏။ အရှူအရှိုက်၊ အဟဲအချွဲ စုံစုံ လင်လင်ဖြင့် နောက်ခံဂီတနှင့် လိုက်အောင် သီဆိုနိုင်သည်။

အဆိုကောင်းသည်သာမက သူဆိုနေသော တေးသွားများကလည်း ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။ ပြီးတော့ အဘဉာဏ်တို့၏ တံငါသည်ဘဝကို သီကျူးထားသည်မို့ အဘဉာဏ်က ပိုမိုစိတ်ဝင်စားမိသည်။ ခေတ္တရပ်၍ နားစွင့်မိသည်။

“သောင်ကမ်း x x x သောင်ကမ်းမော်တည့် အဖော်မပါ၊ မ-ကိုရှာ၊ ဟသံာ မြစ်တွေး ပင်လယ်ငယ်ဝယ်မှာ၊ ကျူးရင့်ကြွေး x x ၊ မြစ်တွေး

ကွန်သံ လန့်တည့်လေး x x ”

ဟုတ်သည်။ သောင်စပ်မှာ အဘဉာဏ်တို့ ကွန်ပစ်လိုက်လျှင် ကွန်သံ ကြောင့် လန့်၍ ပျံသွားတတ်သော ဟင်္သာငှက်များ၊ မြစ်တွေးငှက်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။

“ဟယ်၊ ဒါနားထောင်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆန်ဖိုးကလေးရအောင် လုပ်ဖို့က အရေးကြီးသေးတယ်”

အဘဉာဏ်အဖို့ ငါးသည်ဒေါ်တင်လှကို မီနိုင်ရန် ငါးဈေးတန်းသို့ အရောက်သွားရမည်က ပို၍ အရေးကြီးသည်။

သို့သော်-

ငါးဈေးတန်းသို့ အဘဉာဏ်ရောက်သွားသောအခါ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရသည်။ ငါးသည် ဒေါ်တင်လှ မရှိတော့။ သူရောင်းရမည့် ငါးများကုန်၍ အိမ် သို့ပင် ပြန်သွားချေပြီ။ ဝယ်သူများလည်း တစ်ဦးမျှမရှိတော့။

ငါးဈေးတန်းကား ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ငါးသည် ဒေါ်တင်လှမရှိလျှင် အဘဉာဏ် ဖမ်းမိသော ငါးရှဉ့်များကို မရောင်းရ။ ငါးရှဉ့်မရောင်းရလျှင် ငွေမရ။ ငွေမရလျှင် အဘဉာဏ်အတွက် ဆန်မဝယ်နိုင်။

ခက်ချေပြီ။

ဖမ်းမိသော ငါးရှဉ့်ထဲမှ အူပြတ်သွားအောင် စူးမထိုးမိသော ငါးရှဉ့်များကို ရေစပ်စပ်အထဲမှာ ထည့်ထားလျှင် ငါးရှဉ့်မသေနိုင်။ မသေသော ငါးရှဉ့်ကို ညနေဈေးအမိ လာရောင်းမည်။ ငါးသည် ဒေါ်တင်လှကို ညနေဈေးမှာ တွေ့လျှင် ဖောက်သည်ပေးလိုက်မည်။

အူပြတ်သွားသော ငါးရှဉ့်များကိုတော့ အိမ်ရောက်လျှင် ချက်စားလိုက်မည်။ ဒုလ္လာ သွေးဝမ်းပျောက်အောင် ငါးရှဉ့်သားကို စားကိုစားရမည်။

ယခုလောလောဆယ် ရောင်းရမည့်သူတစ်ဦးတော့ ရှိသည်။

သူက ရဲစခန်းအနီးမှာနေသော ကျောင်းဆရာ ဦးအုန်းဖေ။

ဆရာ ဦးအုန်းဖေက အစားကောင်း အလွန်ကြိုက်သည်။ ဤလို ငါး ရှဉ့်ကြီးများကိုရလျှင် ဈေးမရှောင် ဝယ်တတ်သည်။ ဆရာ ဦးအုန်းဖေထံ သွားရောင်းမည်။ ဇလွန်ဘက်တန်း နေအိမ်သို့ မပြန်နိုင်သေး။

အဘဉာဏ်သည် ပလုံးလွယ်ထားသော ကြွက်နီကို အပါခေါ်၍ လာ လမ်းကိုပင် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

အသံချဲ့စက် အငှားဆိုင်ရှေ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ဖြတ်ရပြန်ပြီ။

အဘဉာဏ် ဈေးသို့လာစဉ်က ကြားရသော တံငါသီချင်းကား မပြီး ဆုံးသေး။ သို့သော် နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကိုတော့ ရောက်နေဟန်တူပါသည်။

အလယ်က တေးကိုမူ အဘဉာဏ် အစုံအလင် နားမထောင်လိုက်ရ။ ယခုနားထောင်ရသော တေးသွားအပိုဒ်ကမူ အဘဉာဏ်အတွက် တိုက် ရိုက်ရည်ရွယ် ညွှန်းစပ်ဆိုထားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ။

“ပုဆိုးမည်းစင်း၊ ငါးစိမ်းခြင်းငယ်နှင့် အပြင်ဈေးမီ၊ လှော်စလေး x x ပက္ကလာတွင်၊ တောင်းငယ်တင်၊ ခုံမင်ဖောက်သည် x x လာစွလေး၊ ဖောက်သည်လည်းလာ ဆန်မပါ တံငါငတ်စွ ငတ်စွလေး x x ” ဟုတ်လိုက်လေ သီချင်းရယ်။

သီချင်းထဲမှာတော့-

“ဖောက်သည်လည်းလာ ဆန်မပါ၊ တံငါငတ်စွ ငတ်စွလေး x x ” တဲ့။ အဘဉာဏ်မှာတော့ ဖောက်သည်လည်း မလာ။

ဆန်လည်း မပါ။

အဘဉာဏ်အတွက် တိုက်ရိုက်ဆိုလိုက်သည်ဟုပင် ထင်မိသည်က တော့-

“တံငါ ငတ်စွ x x ငတ်စွလေး x x ” တဲ့။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၇၉)

အနိုင်မခံ

၅။ အနိုင်မခံ

[၁]

အဘဉာဏ်နှင့် ကြွက်နီတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ဒီနေ့ည ငါးသလောက် ပိုက်ချမည်။

ညအခါရောက်မှ ငါးသလောက် ပိုက်ချခြင်းမှာ-

ယခုလို တပေါင်းတန်ခူးလသည် တံငါအခေါ် 'ရေပူလ' ဖြစ်၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုလျှင် ငါးကပိုက်ကို တယ်ပြီးမတိုး။ ညဘက်ဆိုလျှင် ငါးတိုးများသည်။

အဘဉာဏ်၏ ချမ်းသာသမျှ ဓနအင်အားဖြင့်တော့ ကိုယ်ပိုင် ငါးသလောက်ပိုက် မချနိုင်ပါ။ ကိုယ်ပိုင်ငါးသလောက်ပိုက် တစ်ထည်ပင် ဝယ်ရန် မတတ်နိုင်ပါ။ ပိုက်တစ်ဖောင်ဆိုလျှင် တွေးပင်မတွေးဝံ့။ ငါးသလောက်ပိုက်ကို ပိုက်ရှင်ထံမှ ငါးရသမျှ တစ်ဝက်စားဖြင့် ငှားရ၏။

အဘဉာဏ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလျှင် တယ်ရေဆိုးထားသော ချည်ရိုးရိုး ငါးသလောက်ပိုက်များဖြင့်သာ ချကြရ၏။ ယခုခေတ်တော့ နိုင်လွန်း၊

တက်ထရွန်ပိုက်များဖြင့် ချကြရ၏။ တယ်ရေဆိုးရန် မလို။ ပို၍လည်း ခိုင်သည်။ နိုင်လွန်ပိုက်ထက် တက်ထရွန်ပိုက်ကပိုပြီး ကောင်းသည်။ တန်ဖိုးလည်းကြီးသည်။

ရေပေါ်တွင်ပေါ်ရန် ချထားရသည့် ဗော့ပင်လျှင် အဘဉာဏ်တို့ ငယ်ငယ်ကတော့ မျောက်အုန်းသား၊ ပတ်မခုံသား၊ ရေငန်းသားများကို ပြုလုပ်ကြသည်။ ယခုခေတ်တွင် ပလတ်စတစ်ဗော့များကို အသုံးပြုကြသည်။

ငါးသလောက် ပိုက်တစ်ထည်သည် စောက် ၁၈ တောင်၊ အလျားလံတာ လေးဆယ် သို့မဟုတ် အတောင် ၁၆၀ ခန့်ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော အထည်ပေါင်း ခြောက်ထည် သို့မဟုတ် အများဆုံးခုနစ်ထည် ပေါင်းစပ်မှ ငါးသလောက်ပိုက် တစ်ဖောင်ဖြစ်သည်။ ငါးသလောက်ပိုက် တစ်ဖောင်မှသာ ပေမီဒေါက်မီ ငါးသလောက်ပိုက် ချ၍ရသည်။

ယင်းသို့ဆိုလျှင် ငါးသလောက်ပိုက် တစ်ဖောင်၏ တန်ဖိုးသည် ကာလပေါက်ဈေး ကျပ်နှစ်ထောင်နီးပါးရှိသည်။ ဒါတောင် မိုးအခါ ရေပြာပေါက်တွင် ယခုလို သုံးပင်လိမ်ပိုက်ကြီးနှင့် ချမရ၊ ခြောက်ပင်လိမ်နှင့်မှ ချ၍ ရသည်။

အဘဉာဏ်တို့လို တံငါငမဲ့၊ ဘယ်သို့ တတ်နိုင်ပါပြီနည်း။ ဒါကြောင့် ငါးသလောက် နှစ်ကောင်ရပါက တစ်ကောင်သာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသော အငှားပိုက်ပဲ့စီးအဖြစ် ပိုက်ချရမည် ဖြစ်သည်။

သူ့မြေးကြွက်နီက ဦးစီး။

မြေးကိုမခေါ်လျှင် ဦးစီးကို လေးပုံတစ်ပုံထပ်ပေးရမည်။ အဘဉာဏ်အတွက် လေးပုံတစ်ပုံသာ ရတော့မည်။

ငါးသလောက်ပိုက်ကို ဗော့ဆွဲရသည်မှာလည်း ရေစီးအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဆွဲရ၏။

ပိုက်တစ်ထည်လျှင် ဗော့ ၁၀လုံးမှ ၁၂လုံးအထိ ဆွဲရသည်။ ငါးသလောက်ပိုက်ကွက် တစ်ကွင်းမှာ အကျယ် လေးလက်မတစ်မတ်မှ ငါးလက်မအထိ ကျယ်သည်။

ပိုက်အထက်တွင် ခေါင်းစီးကြီးရှိသည်။ ခေါင်းစီးကြီးက အထက်ပိုင်း ပိုက်ကွင်းများကို ဖောက်၍ သီထားရသည်။ ထိုတစ်သီကို အဘဉာဏ်တို့ အခေါ် 'မတ်အိမ်တစ်အိမ်' ဟု ခေါ်သည်။

ငါးသလောက်ပိုက်ချလျှင် ရေစီးပြင်း၍ ပိုက်တင်းပါက ငါးတိုးသော အခါ ပိုက်မှာ ပေါက်ထွက်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုက်သားလျော့အောင် ခြောက်မတ်လောက်မှာ ဗော့တစ်လုံးဆွဲသည်။ အဘဉာဏ်တို့က 'ခြောက်မတ်ဒိတ်' ဗော့ဆွဲသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ရေစီးရေကြောင်းကိုလည်း အဘဉာဏ်တို့က အတွေ့အကြုံပညာကို အရင်းတည်ပြီး ကြိုတင်သိ၍ ပိုက်ချနိုင်သည်။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး ရေထ ရက်ကို တွက်ချက်နိုင်သည်။

ငါးသလောက် ရနိုင်သော ပိုက်ချက်နှစ်နေရာ ရှိသည်။
'အထက်ပိုက်ချက်' မှာ ကျုံ့ရှုရှာ မြောက်ဖျားတွင် ရှိသည်။
'အောက်ပိုက်ချက်' မှာ လက်ပံစင်ရွာနားတွင် ရှိသည်။

ယခု အဘဉာဏ်တို့ သွားကြမည့် နေရာက အထက်ပိုက်ချက်။

ငါးသလောက် ပိုက်ချရာတွင် တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်၊ တစ်လှေတည်း သာလျှင် သွားရောက်ကြခြင်းလည်းမဟုတ်။ လှေပေါင်း ဆယ်စင်းထက် မနည်း သွားရောက်ချကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပိုက်ချက်တစ်နေရာတည်းကို လှေအများစုပြု၍ တစ်ချိန် တည်း ချကြသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ အလှည့်ကျ ပိုက်ချက်နေရာကို ချကြရသည်။ အစဉ်လိုက် မိမိအလှည့်ကို မိမိစောင့်၍ ပိုက်ချရသည်။ ပထမ ပိုက်ချ လှည့်ကျသူသည် ပိုက်ကိုစ၍ချပြီး ရေစုန်အလိုက် ပိုက်ကို တဖြည်းဖြည်း မျှော၍ ချသွားသည်။

သတ်မှတ်ချက်သို့ ရောက်သောအခါ နောက်တစ်လှေကို ဆက်လက် ပိုက်ချနိုင်ရန် အချက်ပြရသည်။

နေ့ဘက်ဆိုလျှင် လှော်တက်ကိုထောင်ပြုပြီးပါက နောက်လှေက ဆက်

လက်ပြီး ပိုက်ချနိုင်သည်။

ညဘက်ဆိုလျှင် ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးကို မြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်းပြခြင်းအားဖြင့် နောက်တစ်လှေက မီးရောင်ကိုကြည့်ပြီး မိမိပိုက်ချရန်အလှည့်ကို နားလည်သည်။ သို့မဟုတ် ပထမလှေက “ဆက်ချ” ဟု အော်၍လည်း ပြောတတ်သည်။

ကိုယ့်အလှည့် မရောက်သေးပါက အေးအေးဆေးဆေး မိမိလှေပေါ်တွင် အိပ်၍ပင် စောင့်နေနိုင်သည်။

သို့သော် ဝီရိယရှိသူအချို့ကမူ ကိုယ့်အလှည့်ကို မစောင့်။ ‘ပိုးပိုက်’၊ ‘ဂျောပိုက်’၊ ‘ပတ်ပိုက်’ စသည်တို့ဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် အကြိမ်ကြိမ်လိုက်၍ ချကြသေးသည်။

အဲ- ဤဝေါဟာရများကို တံငါလောကနှင့် အကျွမ်းမဝင်သူများကမူ နားမလည်နိုင်။

မိမိအလှည့်ကျ၍ စိတ်တိုင်းကျ ပိုက်ချက်ကို ချပိုင်ခွင့်ရှိသူ ချသည့်နေရာကို ‘မ ပိုက်’ ဟူ၍ခေါ်၏။ အဓိကအကောင်းဆုံး ပိုက်ချက်နေရာ ဖြစ်သည်။

ရေလှည့်ကလည်း ကောင်း၊ ငါးကလည်း တိုးမည်ဟု ယူဆပါက အချို့လှေများသည် မိမိကျရောက်မည့် ‘မ ပိုက်’ အလှည့်ကို မစောင့်တော့။

မိမိ ‘မ ပိုက်’ ချနိုင်မည့်အလှည့်ကို အဆုံးခံလိုက်သည်။

ယခု ‘မ ပိုက်’ နေရာ၌ချနေသော ငါးသလောက် ပိုက်တန်း အစွန်လောက်မှပိုး၍ လိုက်လံချနိုင်သည်။ ထိုသို့ချခြင်းကို ‘ပိုးပိုက်’၊

ယင်း ‘ပိုးပိုက်’ အပြင် ထပ်မံ၍ ‘ပိုးပိုက်’ အစွန်းတစ်ဖက်မှ လိုက်လံချခြင်းကို ‘ဂျောပိုက်’။

ပိုက်ချက်၏ ကမ်းနားတစ်လျှောက်မှ ပိုင်းပတ်၍ ချခြင်းကို ‘ပတ်ပိုက်’။

ထိုသို့ချ၍ ပြီးပါက နောက်တစ်ခါ ပြန်လည်တန်းစီပြီး ‘ပိုးပိုက်’၊ ‘ဂျောပိုက်’၊ ‘ပတ်ပိုက်’ လိုက်မည့်သူများ ရှိမရှိမေး၍ မရှိပါက လစ်လပ်နေသည့်

နေရာတွင် ထပ်မံ၍ ချနိုင်သည်။

ဤသို့ ဝီရိယအကျိုးဖြင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ပိုက်ချ၍ တစ်ကြိမ်လျှင် 'မပိုက်' ထက် ငါးအရနည်းသော်လည်း အကြိမ်ပေါင်း ပိုမိုများများချနိုင်ပြီး အပင်ပန်းခံနိုင်မှုကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ဝီရိယအကျိုးကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ငါးသလောက်ကို အများနည်းတူ ရနိုင်သည်။

အချို့ကမူ ရေကြောင်းနှင့် အချိန်ကို မကြိုက်သေးပါက မိမိအလှည့်ကိုပင် နောက်လူအား အကြောပေး၍ ချစေပြီး စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်၍ စိတ်တိုင်းကျ ပိုက်ချသူများလည်း ရှိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပင်ပန်းမခံ၊ အချက်ကောင်းစောင့်သူ။

ပိုက်စတင်ချသည်မှ ပိုက်ရပ်သည်အထိ အများအားဖြင့် အချိန် တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာတတ်ပေသည်။

[၂]

ယခုအလှည့်က အဘဉာဏ်တို့အလှည့်။

မိမိစိတ်တိုင်းကျ 'မ ပိုက်' ကို ချရတော့မည်။ အဘဉာဏ်သည် လှေပေါ်မှ ငါးသလောက်ပိုက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ချသည်။

ကြွက်နီက ပိုက်အချကောင်းရန် လှော်တက်ဖြင့် လှေကိုထိန်းပေးသည်။

ဗောဓိကလေးများ စီရရီနှင့် အဘဉာဏ်၏ ငါးသလောက်ပိုက်သည် ဧရာဝတီမြစ်၏ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ခပ်စောင်းစောင်းကလေး အနေအထားဖြင့် ရေစုန်အလိုက် တရွေ့ရွေ့မျောနေသည်။

ပိုက်တစ်ဖောင်လုံး ချပြီးသောအခါ အဘဉာဏ်က 'လက်နားဘူး' ၏ အနားမှစောင့်ရင်း ရေပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပေါ်နေသော ဗောဓိကလေးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

'လက်နားဘူး' ဆိုသည်မှာ အခြားပလတ်စတစ်ဗောဓိကလေးများနှင့်မတူ။ ဝါးဆစ်ဘူးတစ်ခုကို ကျကျနန လှလှပပကလေး အချောသပ်၍ ပိုက်အစွန်ဆုံးမှ

ဗော့အဖြစ် တစ်မူထူးခြားစွာ တပ်ဆင်ထားသော ဗော့ဖြစ်သည်။

ပိုက်ကိုအရမ်းချ၍မရ။ ပိုက်၏ အနေအထားကောင်းအောင်လည်း ပြုပြင်ပေးရသည်။

အဘဉာဏ်တို့ အခေါ်ကတော့ ပိုက်ကို 'တွေ' ပေးရသည်တဲ့။

'ပိုက်သားကျစ်' နေလျှင်လည်း ပိုက်ကို ရေအောက်မှဖော်ပြီး ရှင်းလင်းပေးရသည်။ 'ပိုက်သားကျစ်' သည်ဆိုသည်မှာ ဗော့အောက်မှ ပိုက်များရှုပ်ထွေးနေခြင်းကို ခေါ်သည်။

ပိုက်သားများ ရှုပ်ထွေးနေပါက တစ်နည်းအားဖြင့် 'ပိုက်သားကျစ်' နေပါက ရေပေါ်မှာပေါ်နေသော ဗော့တန်းက အခြားသော ဗော့များနှင့်မတူ၊ အနည်းငယ် နိမ့်နေသည်။ ဗော့များ ညီညီညာညာမရှိ၊ တန်းတန်းမတ်မတ်မရှိ။ ယင်းသို့ ဗော့နိမ့်နေလျှင် ထိုဗော့ရှိရာသို့ သွားပြီး ရေအောက်မှ ပိုက်များကို အကျကောင်းအောင် ရှင်းလင်းပေးရ၏။

သို့သော် ပိုက်သားကျစ်တိုင်းလည်း ဗော့နိမ့်သည်မဟုတ်။ ငါးကပ်လျှင်လည်း ဗော့နိမ့်တတ်သည်။ ဒါကို ကျွမ်းကျင်သော တံငါသည်ကြီးများက ခွဲခြားသိသည်။

ငါးကပ်သည်ဆိုသည်မှာ ငါးသလောက်သည် ပိုက်ကို မတိုးသေး။ သို့သော် ပိုက်နားသို့တော့ ကပ်နေသည်။ ပိုက်အနား ကပ်ရုံမျှသာ ကပ်နေသည်မို့ ငါးသလောက်မှာ ပိုက်မငြိ။

ထိုအခါ အဘဉာဏ်တို့ ဘာလုပ်သနည်း။

မိမိလှော်တက်နှင့် လှေစပ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ရိုက်ပြီး လှန့်သံပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ ရေအောက်မှ ငါးသလောက်လန့်သွားပြီး တိုးမိတိုးရာ တိုးတော့သည်။ ဤတွင်မှ အဘဉာဏ်တို့ပိုက်အတွင်း သကောင့်သား ငါးသလောက် သက်ဆင်းရတော့သည်။

ယခုပင် အဘဉာဏ်တို့ ငါးသလောက် သုံးကောင်ရပြီ။

သည်တစ်ခါတော့ ခပ်ဆန်းဆန်း။

ကြွက်နီက ဗောတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြသည်။

“အဘ၊ ဟိုဗောက ရေထဲမှာ လုံးလုံးမြုပ်လည်းမသွားဘူး၊ ရေထဲမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီးနဲ့ ပိုက်သားကျစ်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါးပဲကပ်နေ သလား မသိဘူး”

အဘဉာဏ်က ကြွက်နီညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ အဘဉာဏ် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကြွက်နီ အဲဒါ ပိုက်သားကျစ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါးကပ်တာ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါးတစ်ကောင်တော့ မိနေတယ်”

ထိုအခါ ကြွက်နီက-

“ဟာ ဒါဖြင့် ဘာငါးလဲ၊ ခါတိုင်း ငါးသလောက်တိုးသလို ဗောလည်း မြုပ်မသွားပါလား အဘ၊ ငါးသလောက် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ငါးသလောက်ပါပဲ ကြွက်နီ၊ ဒါပေမဲ့ ခါတိုင်း ငါးသလောက်လို ငါး သလောက် ရိုးရိုးတော့မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မင်းကို လက်တွေ့ပြမယ်”

အဘဉာဏ်သည် ငါးဖမ်းပညာနှင့် ငါးအကဲခတ်နည်းကို သူ့မြေး ကြွက်နီအား လက်တွေ့သင်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းမှတ်ထား ကြွက်နီ၊ ဒီလို ဗောဟာ တစ်ပိုင်းမြုပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စိမ်နေယင် အခါတိုင်း ငါးသလောက်မိလို့ ပိုက်ဆွဲတင်သလို ပိုက်ကို အမြန် ဆွဲမတင်ရဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း ပိုက်ကို ဆွဲတင်ရတယ်”

အဘဉာဏ်သည် ပိုက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်ရင်း ကြွက်နီအား ပညာပေးနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘ”

ကြွက်နီက သိလိုစေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ငါးဥအပြည့်နဲ့ မွေးဖွားခါနီး ငါးသလောက်မကြီးတစ်ကောင် မိနေတာပဲ။ သူက ငါးသလောက်ရိုးရိုးထက်လည်း ကြီးတယ်။ အကယ်၍

များ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရုန်းလိုက်ရင် အားလည်းသန်တယ်။ ဗော့ မမြုပ်ဘဲ ငြိမ်နေတာက ဥတွေနဲ့ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်လည်း သူညာတယ်။ မိန်းမများ မပေါ့မပါးရှိတော့ အထအသွား နှေးကွေးလေးလံသလို သူတို့ လည်း နှေးကွေးပြီး ပိုက်မှာ မိနေပေမယ့် မရုန်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်အား လန့်အား ရုန်းလိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ အားသန်တယ်ကြွက်နီ၊ ဒါကြောင့် ပိုက်ကို ချောဆွဲကလေး တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲတင်နေရတာပေါ့။”

အဘဉာဏ် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ပိုက်အတွင်းမှ တစ်ပိဿာကျော် ကျော်ခန့်ရှိ ဥများဖြင့် ဗိုက်ကြီးဖောင်းကားနေသော ငါးသလောက်မကြီး တစ်ကောင်ကို ရလိုက်တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပိုက်ချက်တွင်ချပြီး နောက်တစ်လှေ ပိုက်ချနိုင်ရန် အဘ ဉာဏ်က လှေဦးကနေပြီး ရေနံဆမီးခွက်ကြီးကို မြှောက်၍ မြှောက်၍ အချက် ပြုလိုက်သည်။

ယခုအခါ လှေဖော်များပင် မမြင်ရတော့။ အတော်ကလေး အလှမ်းဝေး လာပြီ။ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်တစ်ရိုးမှာ ကြယ်ရောင်ကလေးများသာ တွေ့ရသည်။ ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ လှေတစ်စင်းနှင့် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်။

အဘဉာဏ်တို့ လှေကလေးမှာ လက်ပံစင်ရွာနားသို့ပင် ရောက်ခါနီးနေ ပြီ။

ပိုက်စတင်ချသည်မှ ယခုအချိန်ထိ တစ်နာရီခွဲနီးနီးကြာပြီ။ အောက်ပိုက် ချက်နီးလျှင် ပိုက်ရုပ်သိမ်းရတော့မည်။ ဒါက တံငါသည်တိုင်း စောင့်သိရမည့် ဝတ္တရားဖြစ်သည်။ အောက်ပိုက်ချက်အရောက် ပိုက်ဆက်လက်မချရ။ သို့ မဟုတ်ပါက အောက်ပိုက်ချက်သမားများ နစ်နာကုန်ကြပေလိမ့်မည်။

ယခု ငါးသလောက်လည်း ရှစ်ကောင်ရပြီ။ တွက်သားကိုက်သည် ဟု ဆိုရမည်။

ပိုက်ကိုရုပ်၍ အဘဉာဏ်တို့ ဧရာဝတီ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ဖြတ်ကူးပြီး နေအိမ်ရှိရာ ‘လွန်ဘက်တန်း’ ရွာသို့ ပြန်တော့မည်။ အကယ်၍ ငါးအရ

နည်းပါမူ အထက်ပိုက်ချက်သို့ ပြန်သွားပြီး ပိုးပိုက်၊ ဂျောပိုက်ကလေးများ ချကောင်းချမိပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ အနားယူတော့မည်။

[၃]

ခုနစ်စဉ်ကြယ် အမြီးထောင်ပြီးသည်မှာ အတော်ကြာပြီ။ မကြာမီ လင်းဘက်သို့ လုလာတော့မည်။

လဆုတ်ရက်ကလေးလည်း သောင်စပ်ပေါ်မှ ကျော်၍ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပြုလာပြီ။

လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင် မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်မှ ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ဝယ် အဘဉာဏ်တို့ လှေတစ်စင်းတည်း။

ဟို ခပ်လှမ်းလှမ်း အထက်ပိုက်ချက်ဆီမှ မီးရောင်တလက်လက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ မြင်ရသည်။

ရှုပ်တိုက်ပြေးနေသော ရေပြင်အောက်တွင် လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများ ထနေ၏။

ငါးသလောက်ရှစ်ကောင်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံးခြောက်ပိဿာတော့ ရှိမည်။ ပိုက်ရှင်အတွက် သုံးပိဿာ၊ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးအတွက် သုံးပိဿာ။

တစ်ပိဿာကို တစ်ဆယ်ဈေးပဲထား၊ အဘဉာဏ်တို့အတွက် ငွေ သုံးဆယ်ရမည်။ မဆိုပါလား။

အဘဉာဏ်သည် လှေနောက်မှ ပဲ့ကိုင်ကာလှော်ရင်း တစ်မိမ့်မိမ့် စဉ်းစားပြီး ပီတိဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်တွင်-

“ဟေ့ လှေရပ်လိုက်စမ်း၊ ပစ်လိုက်ရမလား”

ရုတ်တရက် အော်သံနှင့်အတူ ရှမ်းစုရွာဘက် ကိုင်းတောအတွင်းမှ လှေ

တစ်စင်း လှော်၍ ထွက်လာသည်။

လူက သုံးယောက်။

ဒီလောက် အသံမာပုံထောက်တော့ ဓားပြများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ “ပစ်
လိုက်ရမလား” တဲ့။ သေနတ်များလည်း ပါလိမ့်မည်။

ဓားပြမှ ပိုက်ကိုလုမည့် ဓားပြ။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ရပ်ပေးပါ့မယ်”

အဘဉာဏ်က ခပ်မြန်မြန်ကလေး လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သည်။

ပိုက်ပါသွားလျှင် မသက်သာ။ ပိုက်ရှင်မှာလည်း ပိုက်ဆုံးမည်။ အဘ
ဉာဏ်တို့လည်း အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်မည်။

အငတ်တော့ မခံနိုင်။

သို့သော် အရမ်းတော့ မမိုက်ရဲ။ အဘဉာဏ်ဆိုသည့်အတိုင်း ဉာဏ်ကို
သုံးပြီး သတ္တိတော့ ပြိုင်တန်လျှင် ပြိုင်ရမည်။

ဓားပြသုံးယောက်နှင့် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး။

တစ်နည်းအားဖြင့် ရန်သူအခြေအနေနှင့် မိမိတို့အခြေအနေကို တွက်
ကြည့်ရမည်။

လူအင်အား။

ရန်သူက သုံးယောက်။

အဘဉာဏ်တို့က မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်။

အဘဉာဏ်တို့က အရေအတွက်အားဖြင့် တစ်ယောက်ရှုံးနေသည်။

ရန်သူက အင်အားကောင်း၍ သန်မာသော လူရွယ်များ။

အဘဉာဏ်က အင်အားကုန်ခန်းစပြုနေသည့် အဘိုးအို။

ကြွက်နီက လူလားမမြောက်တတ်သေးသည့် အရွယ်။

သည်အချက်မှာလည်း ရှုံးသည်။

လက်နက်။

အဘဉာဏ်က တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော ဓားပြလှေကို တစ်

မဟုတ်ချင်း လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။

လှေအလယ်မှလူသည် သေနတ်တိုတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ သို့သော် ခြောက်လုံးပြူးအစစ်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ သည်လို ပိုက်ဓားပြများမှာ အများအားဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးအစစ်ကို မကိုင်နိုင်။

အရပ်လုပ် သေနတ်တစ်လက်မျှသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆုံလည်မပါ။ သုံးရာသုံး ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆံတစ်တောင့်နှင့် ထည့်ပစ်ရသော ပန်းပဲဖိုများမှ လုပ်သည့် လုပ်သေနတ်တစ်လက်။

အပြင်မှ စိုင်းမောင်းကို နောက်ဆွဲပြီးပစ်ရသော ဤသေနတ်မျိုးမှာ ကျည်တစ်တောင့်သာ ပစ်နိုင်သည်။ ပစ်လိုက်သော ကျည်ချက်လွဲသွားလျှင် တုတ်တစ်ချောင်းလောက်မှ အသုံးမကျ။ တန်ဖိုးမရှိ။ ကြောက်တတ်သူများကိုသာ ခြောက်လှန့်နိုင်သော လက်နက်ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဒီသေနတ်မျိုးက ပစ်တိုင်းလည်း ထွက်ချင်မှ ထွက်မည်။

ရိုက်တံက ကျည်ဆံနောက်ပိတ် အလယ်တည့်တည့်ကို ထိချက်မှတ်မည့် သေနတ်မျိုး။ မထိလျှင် ကျည်မထွက်။ အလယ်တည့်တည့် ထိသည့်တိုင်းအောင် လတ်ဆတ်သော ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မည်။ ဤ သုံးရာသုံး ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံမျိုး ခပ်များများက အဟောင်းများသာ။ မီးကူးချင်မှ ကူးသည့် 'ကျည်အ' များဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသေနတ်မျိုးသာဖြစ်လျှင်-။

သေနတ်သည် ကြောက်စရာ လက်နက်မဟုတ်။ အနိုင်မခံသူများအတွက် အတားအဆီး မမည်။

အဘဉာဏ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့် ပြည်တွင်းစစ်ကာလကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သူမို့ သေနတ်အကြောင်းတော့ အတော် ကလေးနားလည်ခဲ့သည်။ အတွေ့အကြုံရှိသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်တွင်မူ ဓားမြှောင်များသာ ရှိမည်။ ဓားပြများ၏ လက်နက်အင်အားမှာ ဤမျှသာ။

အဘဉာဏ်တို့တွင်မူ-

ငါးထိုးရန် လင်းမြေမြီး မိုန်းတစ်လက်ပါသည်။ ဓားမတစ်လက်ပါသည် ပြီးတော့ လှော်တက်နှစ်ချောင်း။

ဓားပြများမှာလည်း ဤကဲ့သို့ လှော်တက်များ၊ မိုန်းများ ပါကောင်းပါ ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့က ဤလက်နက်များကို အားကိုးမည်မဟုတ်။ သူတို့၏ သေနတ်၊ သူတို့၏ ဓားမြှောင်များကိုသာ အားကိုးပေလိမ့်မည်။

သို့သော် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲသည် ရန်သူမမျှော်လင့်သည့်နေရာ၊ မထင်မှတ် သည့်အချိန်ကို ရွေးတတ်ဖို့သာ လိုသည်။ ကိုယ်ကလက်ဦးလျှင် ကိုယ်နိုင် နိုင်သည်။ လက်ဦးမှုသာ အရေးကြီးသည်။ လက်နက်က အဓိက မဟုတ်လှ ဟု အဘဉာဏ် ယုံကြည်သည်။

သူတို့က အဘိုးကြီးနှင့် လူမမည်ကလေးတစ်ယောက်ကို အထင်သေး ပေလိမ့်မည်။ အန်တုလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်။

လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား အစစအရာရာ သာနေသည်မို့ စိတ်ချ လက်ချ အနိုင်ကျင့်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ပေးသော အမိန့်အတိုင်း ကျိုးခွံစွာ နှာခံလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း မှတ်ယူထားသည်။

သည်အချက်တွေကို သုံးသပ်ပြီး စွန့်ရဲရမည်။ ယေဘုယျကြည့်လျှင် အဘဉာဏ်တို့က နှိုင်းယှဉ်ချက်တွင် နိမ့်ကျနေသည်။ အစစအရာရာမှာ ရှုံး နေသည်။

သို့သော် အဘဉာဏ်တို့ဘက်က သာသည့်အချက်များလည်း ရှိပါသေး သည်။

သူတို့က သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လက်နက်အားကိုးပြီး မတရားလုယူမည့် အမှောင်ထဲမှ ကျူးကျော်သူများ။ သူတို့တွင် နောက်ခံအင်အားမရှိ။ မတရား။

အဘဉာဏ်တို့က ကျူးကျော်မှုကို ခုခံမည့်သူများ။ အလင်းထဲမှ လူ။ နောက်ခံအင်အားရှိသည်။ တရားသည်။

ကြည့်။ သူတို့မှာ သေနတ်ပါသည့်တိုင် ရုတ်တရက်တော့ ပစ်ရဲမည် မဟုတ်။ သေနတ်သံသည် သူတို့၏ သေမင်းဖြစ်သွားနိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် အဘဉာဏ်၏ အပေါင်းအသင်း တံငါလှေများ အထက်ပိုက်ချက်နှင့် အောက်ပိုက်ချက်များမှာ အများအပြားရှိကြသည်။

သေနတ်သံကြားလျှင် ဘဝတူများ အင်နှင့်အားနှင့် ရောက်လာကြလိမ့်မည်။ အဘဉာဏ်တို့အား ကူညီကြလိမ့်မည်။

အထက်ပိုက်ချက်မှ အဘဉာဏ်၏ အပေါင်းအသင်းတံငါလှေများဆီက မီးရောင်နီနီကလေးများကို တစ်ချက်တစ်ချက်မြင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် အဘဉာဏ်တို့မှာ ကူညီမည့်နောက်ခံအင်အားရှိသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့မှာတော့ သည်လိုအင်အားမရှိ။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အဘဉာဏ်တွက်ချက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကြွက်နီကို လည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ်၊ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကရန် ခပ်မြန်မြန် ပြောထားလိုက်သေးသည်။ ကြွက်နီသည် လူသာငယ်သော်လည်း သတ္တိခေသူမဟုတ်ကြောင်း အဘဉာဏ်ကောင်းကောင်း သိသည်။

ထို့ထက် ဒီငါးသလောက်ပိုက်သာ ပါသွားလျှင်-

အဘဉာဏ်တို့မှာ စေ့စေ့တွေးကြည့်တော့ သေမထူး၊ နေမထူးသူများသာ။ သည်တော့ လက်ဦးမှုကို အရယူမည်။

အမိုက်ပြိုင်ရန် မဟုတ်။ သတ္တိတော့ ပြိုင်ရမည်။

ဓားပြလှေသည် အဘဉာဏ်တို့လှေနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဘေးချင်းယှဉ်၍ ကပ်လာ၏။ နောက်လူက လှော်တက်ဖြင့် ပဲ့ကိုင်ရင်း လှော်လာသည်။

အလယ်လူက သေနတ်ဖြင့် အဘဉာဏ်တို့အား ချိန်ထားသည်။ လှေဦးမှလူက ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ အဘဉာဏ် မူလက တွေးထင်မျှော်လင့်ထားသလို သေနတ်က လုပ်သေနတ်။

အဘဉာဏ် တွေးမိ၏။

တစ်ယောက်ကိုဖြိုနိုင်လျှင် အင်အားအတူဖြစ်မည်။

ထိုထက် နှစ်ယောက်ကိုသာ ဖြိုနိုင်ရင် အဘဉာဏ်တို့ အသာရမည်မှာ သေချာသည်။

မမျှော်လင့်သည့်နေရာ မထင်မှတ်သည့်အချိန်ကိုသာ တိုက်ကွက်ရွေး
တတ်ဖို့ လိုတော့သည်။ လက်ဦးမူသည် အရေးကြီးသည်။

“ဟေ့ အဘိုးကြီး၊ ပိုက်ထုပ်ကို ဒီလှေထဲ ပို့လိုက်ပါ”

သေနတ်ကိုင် ဓားပြက သေနတ်နှင့် အဘဉာဏ်ကို ချိန်ရင်း အမိန့်ပေး
လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့”

အဘဉာဏ်သည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုကြောက်ရွံ့ နေဟန် အသံ တုန်
တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒါမှ ဓားပြများက အဘဉာဏ်ကို
ပိုမိုအထင်သေးပေလိမ့်မည်။ အထင်သေးမှ သတိပိုမိုလစ်ဟင်းမည်။

ကြွက်နီကတော့ သူ့အနီးတွင်ရှိသော လင်းမြေမြီးမှိုန်းကို တစေ့တစောင်း
ကြည့်ထားလိုက်သည်။ မှိုန်းကို လှမ်းယူမည်ဆိုပါက လက်တစ်လှမ်းမျှသာ။

အဘဉာဏ်သည် လှော်တက်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ ပိုက်ကိုယူဟန်ဖြင့်
ကုန်း၍သွားပြီး ရုတ်တရက် ဓားပြ၏ လှေနှုတ်ခမ်းသားဘောင်ကို ခြေဖြင့်
လှမ်း၍ တစ်အားနင်းချလိုက်သည်။

အချိန်မကြာလှ၊ တစ်စက္ကန့်မျှသာ။ လျှပ်တစ်ပြက်မျှသာ။

လူဆိုးတို့၏ လှေမှာ တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ သေနတ်ကိုင် ဓားပြဖိုလ်
ယိမ်းယိုင်ပြီး သူ၏ သေနတ်ချိန်ထားသော ဟန်ချက်က လွဲသွားသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဘဉာဏ်၏ လှော်တက်ပြားစောင်းသည် အရှိန်
ပြင်းစွာဖြင့် ဓားပြဖိုလ်၏ လည်ပင်းစောင်းကို မိမိရရကြီး ခုတ်ချလိုက်နိုင်
သည်။

ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံသည် အမှောင်ထဲမှာ လိမ္မော်ရောင်မီးပွင့်နှင့်အတူ
မြစ်တစ်ပြင်လုံးကို ဟိန်းသွားစေသည်။ ဓားပြဖိုလ်၏ နောက်ဆုံးပစ်ခြင်း။

ကိစ္စမရှိပါ။ ကိစ္စမရှိပါ။

ဤကျည်ဆံမှာ လေထဲ၌သာ ပျံဝဲနိုင်ပါမည်။ အဘဉာဏ်တို့ကို မထိ
ခိုက်နိုင်ပါ။

ဟန်ချက်လွဲပြီး မမျှော်လင့်သော အချိန်တွင် အလစ်ခံလိုက်ရသော ကြောင့် ဒဏ်ရာဖြင့် ယိမ်းယိုင်သွားသော ဓားပြဗိုလ်၏ သေနတ်သည် အဘယ်သို့ ပစ်မှတ်ကို ထိမှန်နိုင်ပါအံ့နည်း။

သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်သွားသည်ကိုပင် အဘဉာဏ်က ကျေးဇူးတင်သေးသည်။

သူ့အပေါင်းအသင်း တံငါလှေများကို အချက်ပြပြီးခေါ်ရန် မလိုတော့။

သေနတ်သံကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေ တံငါလှေများ မကြာမီ ရောက်လာကြပေတော့မည်။

ကြွက်နီကလည်း မခေပါ။ အဘဉာဏ်က လှော်တက်စောင်းဖြင့် ဓားပြဗိုလ်အား ခုတ်ချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနားမှ ငါးထိုးသော လင်းမြွေမြီးမှိုန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး လှေဦးမှ ဓားမြှောင်ကိုင်သူ လူဆိုး၏ ရင်အုံသို့ တစ်အား ထိုးချလိုက်တော့သည်။

“အား”

ရေထဲမှ လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသော ငါးကိုပင် ချက်ကောင်းကို မလွတ်တမ်း ထိုးနိုင်သော ကျင့်သားရုနေသည့် ကြွက်နီက လှေပေါ်မှ လူဆိုးကို တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရေထဲသို့ လန်ကျသွားအောင် ကောင်းကောင်းထိုးချနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ရေပြင်သည် လူဆိုးများ၏ သွေးဖြင့် ရဲရဲနီသွားသည်။

လှေပုံမှ လူဆိုးမှာလည်း အခြေမလှတော့သမို့ လှေပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ကူးခပ်ပြေးလေပြီ။ လူဆိုး ကမ်းမရောက်မီ သူ့အဖော် တံငါလှေများရောက်လာပြီး ဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ အဘဉာဏ်ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်၏။

မကြာပါ။ အဘဉာဏ်ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဂျော်ကာ၊ ကုလား၊ ငခွေးကြီး၊ ကက်စိန်၊ မြင့်ကြည် စသည့် တံငါဖော်လှေများ အဘဉာဏ်တို့ဆီ အပြင်းလှော်လာကြပါချေပြီ။

“အဘဉာဏ် အဘဉာဏ် ကြွက်နီ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျို့။”

သူတို့၏ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးသံကိုကြားရသည်။ သူတို့၏ လက်များတွင် မှိန်းများ၊ လှံများ၊ ဓားမကြီးများ၊ ငါးရိုက်တုတ်များ လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်ထားကြသည်။ မီးတုတ်ကြီးများကိုလည်း မီးရှို့၍ မြောက်ထားကြသေးသည်။ စောစောက မှောင်နေသော မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ယခုတော့လင်းထိန်နေသည်။

အားရလိုက်ပါဘိ။

ဒါမှ ဘဝတူ ရဲဘော်ရဲဘက် အစစ်များဖြစ်သည်။ အဘဉာဏ်က အားရဝင့်ကြွားစွာဖြင့် သူ့ရဲဘော်များကို လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဓားပြတိုက်တာဟေ့ ငါဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟိုရေကူးပြေးသွားတဲ့ ဓားပြကောင်ကိုသာ မြန်မြန်လိုက်ဖမ်းကြစမ်းပါကွာ၊ ဒီနားလည်း တချို့လှေလာကြဦးဟေ့၊ ငါနဲ့ ကြွက်နီ ရိုက်ချလိုက်တဲ့ ဓားပြနှစ်ကောင်ကို လာရှာကြပါဦး၊ မသေသေးလည်း အရှင်ရတာပေါ့။”

ရေကူးပြေးသော လူဆိုးကို မိလိုက်ပါသည်။

အဘဉာဏ်တို့ မြေးအတိုးလက်ချက်ဖြင့် ရေထဲကျသွားသည့် ဓားပြနှစ်ကောင်ကိုလည်း သူ့ရဲဘော်များက မီးရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် လိုက်ရှာနေကြသည်။ ဒီလူဆိုးတွေကို ဆကာကြီးမြို့ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး သွားအပ်ရမည့် တာဝန်များလည်း ရှိကြသေးသည်။

အဘဉာဏ်က သူ့ရဲဘော် ဘဝတူ တံငါလှေအပေါင်းကို လက်တွေ့သင်ခန်းစာပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ရန်သူနဲ့တို့ဟာ လူအင်အားနဲ့ လက်နက်များတာနည်းတာ အဓိကမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က တရားတဲ့ဘက်က ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့ အနိုင်မခံချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်၊ အချိန်အခါကောင်းနဲ့ လက်ဦးမှုကို ရွေးတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်” ဟူ၍။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၂၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၈၀)

စားမိဖုားလေသောကြောင့်

၆။ စားမိမှားလေသောကြောင့်

[၁]

သည်နေ့တော့ မူတူး၏ ဘဲတစ်ကောင်ကို အရယူရမည်။

ကြွက်နီတို့အဖွဲ့က တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကြည့်ပါ။

မူတူးသည် သူ့ဗလ သူ့အင်အားကို အသုံးပြုပြီး မနေ့က ကြွက်နီတို့အဖွဲ့ကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကြွက်နီတို့ အဖွဲ့ဝင်များမှာ များများစားစားတော့ မဟုတ်။

ကြွက်နီ၊ ငရွေးနှင့် တောက်ထွန်းတို့သာ ပါဝင်၏။

ကြွက်နီတို့အဖို့ အဘဉာဏ်ဖျားနေသဖြင့် အဖျောက်မှ ဝယ်ခဲ့သော 'ရွှေစင်နန်းတွင်းငန်းဆေးကြီး' ကို အဘဉာဏ်အား ရေရွေးပူပူဖြင့် ချွေးထုတ်ရန် တိုက်သည်။ ပူတူးမက အဘဉာဏ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ အိမ်မှာ နေရစ်ခဲ့၏။

ကြွက်နီက ဟင်းစားရှာရန် ထွက်ခဲ့သည်။ ကြွက်နီသူငယ်ချင်းများဖြစ်သော ငခွေးနှင့် တောက်ထွန်းတို့ကိုပါ အပါခေါ်ခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းများဖြစ်သော တောင်ကျောင်းနှင့် ကျောင်းသစ်အကြားတွင် အိုင်တွေအများအပြားရှိသည်။

ကြွက်နီတို့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေကာတာကြီးများ ရှိ၏။ ကြွက်နီတို့ မမွေးမီက ထိုရေကာတာကြီးများကို ဖို့ရန် မြေကြီးကို တူးရင်း ဤအိုင်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အချို့အိုင်များက ကြီးသည်။ အချို့အိုင်များက ငယ်သည်။ ယခု ကြွက်နီတို့ အိုင်ပက်ရန် ရည်မှန်းထားသော အိုင်က ခပ်ငယ်ငယ်၊ ရေကား ခပ်တိမ်တိမ်။

သည်အိုင်ကို သူတို့သုံးယောက် 'တမံတုတ်' မည်။

'တမံတုတ်' သည် ဆိုသည်မှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ ရွံ့စေးမြေများဖြင့် ဖို့၍ အိုင်ကို ကတ္တားခြားခြင်းမျှသာ။

တစ်ဖက်အိုင်မှ ရေများကို 'ခန္တ' လုပ်၍ ရေပက်ပစ်မည်။ 'ခန္တ' လုပ်သည်ဆိုသည်မှာလည်း တမံတွင် ဝါးထောက်များဖြင့်ထောက်၊ ကြိုးဆင်ပြီး ရေပုံးဖြင့် အခြားရေအိုင်သို့ ရေပက်ထုတ်ပစ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ရေပက်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ရေအိုင်မှရေများ ခန်းခြောက်သွားမည်။ ရေခန်းသွားသော အိုင်အတွင်းမှ ငါးများရမည်။

မနက်စောစောကတည်းက ကြွက်နီတို့ သည်အိုင်ကို အကဲခတ်ပြီးဖြစ်သည်။

ပျိုင်းအောက်နှစ်ကောင်သည် အိုင်အတွင်းမှ ထယ့်သွားကြ၏။

ပျိုင်းအောက်ဆိုသော အမျိုးအစားမှာ ဝေသာလီ ပျိုင်းကြီးများကဲ့သို့ နားနေလျှင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးမဟုတ်။

သူ၏ အရောင်သည် ညိုညစ်ညစ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရွံ့ရောင်နှင့် မခြားနား။ ရုတ်တရက် မတွေ့နိုင်။

ဝေသာလီဗျိုင်းလို ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားလည်း မဟုတ်၊ ကုပ်ချောင်းချောင်း။
ရုတ်တရက် ထပျံလိုက်မှသာ အတောင်များက ဖြူနေသဖြင့် ဗျိုင်းမှန်းသိ
ရသည်။

ဝေသာလီဗျိုင်းကြီးများကဲ့သို့ လည်တိုင်မရှည်၊ ခြေတံမရှည်။ ပုအိုင်အိုင်
နှင့် ဗျိုင်းတစ်မျိုး။ ဤဗျိုင်းမျိုးသည် ရေတိမ်မှ ငါးများကိုသာ ရှာစားတတ်
သည်။

ထိုမျှမက ရေတိန်ညှင်းငှက်တစ်ကောင်သည် အိုင်ပေါ်တွင် ဝဲကာပျံနေ
၏။ သူ၏စိမ်းပြာရောင် တောက်နေသော အတောင်နှင့် ဝါသော နှုတ်သီးရှည်
ရှည်မှာ ပန်သင့်လှ၏။

ရေတိန်ညှင်းငှက်သည် အိုင်အပေါ်မှ ဝဲပျံနေရာက အိုင်အတွင်းသို့
တစ်ရှိန်ထိုး ထိုးဆင်းပြီးအသုတ်လိုက်၊ သူ၏နှုတ်သီးဖျားတွင် ငါးကလေး
တစ်ကောင်တော့ ပါလာစမြဲ။

ဤမျှတိမ်သော အိုင်ကို ကြွက်နီတို့သုံးယောက် ရေပက်၍ မပင်မပန်းနှင့်
ငါးဖမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမ အိုင်အတွင်းတွင်ရှိနေသော ဗေဒါပင်များကို ဖယ်ပစ်ရမည်။
ထိုစဉ်တွင် အိုင်အစပ် ဗေဒါပင်ခြောက်များအကြားမှ ဖြူဖွေးနေသော
ဘဲဥနှစ်လုံးကို အမှတ်မထင် ငရွေးက တွေ့ရသည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဝမ်းမြောက်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။
ဖမ်းဆီးရမည့်ငါးအပြင် ဘဲဥနှစ်လုံးပါ အဆစ်ရလိုက်သည်။

ဤအိုင်နှင့် မနီးမဝေး မောင်စိန်၊ မူတူး၊ ချွတ်ကရား စသည့် ကုလားများ
သည် ဘဲအမြောက်အမြားကို မွေးမြူထား၏။

သူတို့၏ ဘဲများကို ဤအိုင်တစ်လျှောက် နေ့ခင်းဘက်တွင် လွှတ်ထား
ပြီး သူတို့က နောက်မှလိုက်၍ ထိန်းကျောင်းသည်။

ဘဲများမှာ ဘဲဥဥရာတွင် စည်းကမ်းမရှိ၊ ဘဲခြံထဲမှာသာမက စား
သောက်နေစဉ်၊ ရေကူးနေစဉ် နေရာမရွေး အိုင်အတွင်း၌လည်း ဥချင် ဥတတ်

သည်။

ယခုလည်း စည်းကမ်းမရှိသော ဘဲအုပ်တစ်အုပ်က ဥသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မူတူး၏ ဘဲအုပ်ကပင်လော၊ ချွတ်ကရား၏ ဘဲအုပ်ကပင်လော၊ မောင်စိန်၏ ဘဲအုပ်ကပင်လော။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွက်နီတို့ ဘဲဥနှစ်လုံး အပိုလက်ဆောင်ရလိုက်သည်။

ကြွက်နီတို့ အိုင်ကိုရေပက်၍ ရေခန်းလာသည်နှင့်အမျှ ရွှံ့နန်းများဖြင့် ရေမှာ ခပ်တိမ်တိမ်သာ ရှိတော့သည်။

ရေနောက်နောက်တွင် မနေနိုင်သည့် ငါးပါစွန်၊ ငါးသန် စသော ငါးကလေးများမှာ ရေပေါ်တွင် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ခေါင်းဖော်ကာ ကူးနေကြ၏။

အိုင်ပေါ်တွင် ပျံဝဲနေသော ရေတိန်ညှင်းငှက်မှာလည်း အလုပ်များနေသည်။ မကြာခဏ ဦးစိုက်ထိုးချပြီး ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေသည့် ငါးကလေးများကို သုတ်ချီလျက်ရှိသည်။

ငါးခု၊ ငါးပတ်နှင့် ငါးစင်ရိုင်းတို့၏ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရေပေါ်တွင်ပေါ်၍နေ၏။ ကြွက်နီတို့က တစ်ကောင်ချင်း လိုက်လံပြီး အားရပါးရ ဖမ်းဆီးနေကြ၏။

တစ်ခုတော့ သတိထားရ၏။

ငါးကျည်းကို ဖမ်းလျှင်မူ သေသေချာချာ မိမိရရဖမ်းရသည်။ သူ၏ ဆူးတောင်နှင့်ထိုးမိလျှင် မသက်သာ။ တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် အဆိပ်တက်တော့၏။ ရေပြန် သို့မဟုတ် ကျင်ငယ်ရည်နှင့် ထိမှ အဆိပ်ပြေသည်။

ထို့ကြောင့် ငါးကျည်းဆူးတောင်စူးလျှင် ဘေးမှဝိုင်းပြီး သေးနှင့် ပန်းပေးရသည်။ ငါးကျည်းဆူးစူးခံရသူက မရွံ့မရှာ ဆူးစူးသောလက်နှင့် ကျင်ငယ်ရည်ကို ခံပေးရသည်။

ကျင်ငယ်ရည်သည် ငါးကျည်းဆူး၏ အဆိပ်သာမက မီးဖောင်လျှင်

လည်း သုတ်လိမ်းနိုင်သည်။ လေနာလျှင်လည်း သောက်နိုင်သည်။ ပွဲ့တွေ မိရိုးဖလာဆေးနည်းဖြစ်သည်။

ငါးကျည်းမှာ ငါးခူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်။ ငါးကျည်းကပို၍ ခေါင်းသေးပြီး ပြားသည်။ ကျောပေါ်၌ ရေယက်အတောင်များမပါ။ ဤမျှသာလျှင် ကွာခြား၏။

ငါးဖျင်းသလက် ငါးများကလည်း အိုင်အတွင်း၌ ပေါများလှသည်။ ငါးက အကောင်မကြီး၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သက်တံရောင် အစင်းကလေးများနှင့် လှပသော ငါးများဖြစ်၏။

အိုင်အတွင်းမှ ငါးမျိုးစုံ တော်တော်ကလေးရသည်။ ငါးကျည်း၊ ငါးခူ၊ ငါးရံ၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးစင်ရိုင်း၊ ငါးပတ်၊ ငါးပြေမ၊ ငါးဖယ်၊ ငါးရှဉ့်၊ ငါးမြွေထိုး စသည့် ငါးများ။

ငါးမြွေထိုး၊ ငါးခူ၊ ငါးရံတို့က နန်းတိုး၍နေသဖြင့် နောက်ဆုံးမှ ဖမ်းရ၏။

ကြွက်နီ၊ ငခွေးနှင့် တောက်ထွန်းတို့ အားရဝမ်းသာ ငါးများကို အလှအယက်ဖမ်းနေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ ကုလားမူတူး အိုင်စပ်မှပေါ်လာသည်။

မူတူး၏လက်တွင် ဘဲကျောင်းရာ၌ကိုင်သော ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းလည်း ပါလာ၏။

မူတူးက ကုလားပေမင့် ဗလကောင်းသည်။

ပြီးတော့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း၊ ကုလားလူမိုက်။

“မင်းတို့ ဒီအိုင်ကို ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ဖမ်းတာလဲ”

“ဗျာ”

မူတူး၏အမေးကို ကြွက်နီတို့သုံးဦးက မဖြေတတ်။

အိုင်မှာ ငါးဖမ်းသည်ကို ဘယ်သူ့ထံ ခွင့်တောင်းရမည်လဲမသိ။

မူတူး၏အမေးကို အာမေဇိုတ် ‘ဗျာ’ တစ်လုံးသာ ကြွက်နီတို့ ပြိုင်တူဖြေနိုင်ကြသည်။

ထို့ပြင် မဖြေတတ်။

“နောက် မှတ်ထား၊ ဒီအိုင်တစ်ဝိုက်မှာ ငါ့ဘဲတွေ လွှတ်ထားတယ်၊ မင်းတို့ ငါးမဖမ်းရဘူး၊ တော်တော့”

မူတူးက ကြွက်နီတို့ သုံးယောက်ကို ကြိမ်းမောင်းပြီး နှင်လွှတ်သည်။

ဒါကတော့ မတရား၊ သူ့ရေအိုင်လည်း မဟုတ်။

ဤအိုင်မှာ အများပိုင် ရေအိုင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မပြောရဲကြ၊ ကလေးနှင့်လူကြီး။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ တုတ်တစ်ချောင်းလည်း ပါသေးသည်။ ဗလလည်း ကောင်းသေးသည်။

“အမယ်၊ အမယ်၊ ဒီမှာလည်း ဘဲဥနှစ်လုံးပါလား၊ မင်းတို့ သူခိုးကလေး တွေ”

မူတူးသည် ဘဲဥနှစ်လုံးကို မြင်သွားသည်။

ထိုအခါ ကြွက်နီက-

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ကိုမူတူး၊ ဒီဘဲဥနှစ်လုံးက ကျွန်တော်တို့ ငါး ဖမ်းယင်း အိုင်စပ်က ရတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မခိုးပါဘူး”

“ဘာ မခိုးရမှာလဲ ငါ့ဘဲတွေ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ ပျောက်နေတာကြာပြီ”

ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ မူတူးက ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို ဘဲဥနှစ်လုံးကို မူတူးက ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ မင်းတို့ ဒီအိုင်မှာ ဆက်ပြီး ငါးမဖမ်းနဲ့တော့၊ ဒီအိုင်က အမြန် ဆုံး ထွက်သွားကြကွာ”

ကြွက်နီတို့ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

ဖမ်းမိထားသော ငါးအချို့ကို ကမန်းကတန်းယူပြီး ကြွက်နီတို့ သုံး ယောက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။

အိုင်ထဲမှာ နန်းများအတွင်းတွင် ငါးခူကြီးများ၊ ငါးမြေထိုးကြီးများ ကျန် နေသေးသည်။ ကြွက်နီတို့ မဖမ်းခဲ့ရ။

အင်အားမတူသော မူတူးကို ကြောက်၍သာ ထွက်ခဲ့ရသည်။ နည်း

နည်းမျှ မကျေနပ်။ မူတူးက လူကြီး၊ သူတို့က ကလေး။

ပြီးတော့ ဘဲဥနှစ်လုံးကလည်း သူ့ဘဲဥဟု ဘယ်သူက အသေအချာ ပြောနိုင်မည်နည်း။

ချွတ်ကရားတို့၊ မောင်စိန်တို့ ဘဲအုပ်များမှ ဥသွားသော ဘဲဥများလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဤဘဲဥများသည် ပုံသကူပစ္စည်း၊ ပိုင်ရှင်မဲ့ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ရမည်။

ကြွက်နီတို့သာ ရယူခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မူတူးကို လုံးဝမကျေနပ်။

[၂]

မူတူးအနိုင်အထက် မတရားယူသွားသော ဘဲဥနှစ်လုံးနှင့် အိုင်ထဲတွင် မဖမ်းရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ငါးများအစား မူတူးကို ချောင်းရိုက်၍လည်း အကျိုးမရှိ။ သည်တော့ ယနေ့ သူ၏ ဘဲတစ်ကောင်ကို ခိုးယူပြီး စားပစ်ရန် ကြွက်နီတို့အဖွဲ့မှ ကန့်ကွက်မဲမရှိ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဘယ်သို့ ဘဲတစ်ကောင်ကို ခိုးယူရမည်နည်း။

ဘဲခိုးသော အလုပ်ကို လူကြီးတွေသိ၍လည်း မဖြစ်။

အထူးသဖြင့် အဘဉာဏ်။

အဘဉာဏ်သည် သားငါးအသက်များကို သတ်ဖြတ်ရသည့် တံငါ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခိုးဝှက်ခြင်းကို တော့ လုံးဝ မနှစ်သက်။

ကြွက်နီတို့ ဤသို့ဘဲခိုးရန် အကြံအစည်ကိုသာသိလျှင် မုချတားမြစ် ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကြွက်နီတို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေး။

မူတူးတွင် ဘဲအကောင်သုံးရာခန့်ရှိသည်။ နံနက် ကိုးနာရီလောက်ဆို လျှင် ထိုဘဲအုပ်ကြီးမှာ ကျောင်းသစ်နှင့် တောင်ကျောင်းအကြား ရေအိုင်သို့

ရောက်လာစမြဲ။

ထိုဘဲအုပ်ကြီး၏ နောက်မှ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ မူတူးက လိုက်လာစမြဲ။

ဘဲအုပ်ကြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြွက်နီတို့ကို မူတူးမြင်၍ မဖြစ်။

ငရွေးက ထိုနေ့စောစောကတည်းက အိုင်စောင်းမှ 'ကျော်စံကေး' ဖားအရှင်ကလေးတစ်ကောင်ကို ရှာဖမ်းပြီး နို့ဆီဘူးအလွတ်တစ်လုံးအတွင်းတွင် ထည့်၍ ယူခဲ့၏။ တောက်ထွန်းက ကြိုးတိုတိုတပ်ထားသည့် ဝါးကိုင်းမပါသော ငါးမျှားချိတ်တစ်ခုကို ယူခဲ့၏။

စီမံခန့်ခွဲသူက ကြွက်နီ။

သူတို့၏ လုပ်ငန်းကို နံနက်စောစောကတည်းက စတင်ပြင်ဆင်ရသည်။

အရှည်နှစ်တောင်ခန့် လုံးပတ်ထွာဆိုင်ခန့်ရှိ သစ်သားချောင်းကြီး တစ်ချောင်းကိုလည်း ရှာခဲ့သည်။ သစ်သားချောင်း၏ တစ်ဖက်စွန်းကို ဓားဖြင့် ချွန်ခဲ့သေးသည်။ ဒါမှ နန်းမြေထဲမှာ လွယ်လွယ်ကူကူ စိုက်၍ရမည်။

ကြွက်နီက သူ၏ပေါင်ရင်းလောက်အထိ နက်သော အိုင်အတွင်းသို့ ဆင်းပြီး ထိုသစ်သားချောင်းကြီးကို စိုက်လိုက်သည်။ ပါလာသော အုတ်ခဲတစ်ခဲနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုသည်။ ငရွေးက ကူညီသည်။ သစ်သားချောင်းကြီးကို နွံအတွင်း တစ်တောင်ကျော်မျှ ဝင်သွားအောင် စိုက်ထားလိုက်၏။ သစ်သားချောင်းကြီးကို ရေအောက်တွင် တစ်တောင်ခန့်အရှည်ရှိ ငှက်တိုင်ကြီးအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တောက်ထွန်းကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငါးမျှားနေရင်း လူသွားလူလာကို အကဲခတ်နေသည်။ လူအသွားအလာရှိမရှိ ကြည့်နေသည်။ တောက်ထွန်း ငါးမျှားနေသော နေရာမှာ ငါးပြေမများ အတော်ပေါများဟန် တူသည်။

ကနဖော့ပင်များ ခပ်ကျဲကျဲနေသည့် နေရာအောက်သို့ ငါးမျှားချိတ် ချလိုက်၍မျှ မကြာလှ။ ငါးမျှားဗော့ကလေး သိမ့်ခနဲ မြုပ်သွား၏။

တောက်ထွန်းက ဆွဲသုတ်လိုက်သည်။ ဆူးတောင်တကားကားနှင့် ငါး ပြေမတစ်ကောင် တဖျပ်ဖျပ်လူးရင်း ပါလာ၏။

မိထားသော ငါးပြေမကို နတ်များပင်ဖြင့် ပါးဟက်မှဖြပြီး သီထားလိုက် သည်။

ကျောင်းသစ်မှ သံဃာတော်များ ဆကာကြီးမြို့အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွ ရန် ထွက်အလာတွင် တောက်ထွန်း ငါးပြေမ ရှစ်ကောင် ရနေချေပြီ။

ငါးစာကုန်သွား၍ အိုင်စပ်တွင်ရှိသော ခရုမျက်ပြတစ်ကောင်ကို ထုခွဲပြီး အဆံမာမာ ခရုသားများကို ငါးစာအဖြစ် အလွယ်တကူ ယူလိုက်ရသေး သည်။

ငခွေးနှင့် ကြွက်နီတို့မှာလည်း အလုပ်များဆဲ။

ရေအောက်တွင် မြုပ်နေသော သစ်သားငုတ်အပေါ်သို့ အုတ်ခဲကို တင် ထားလိုက်သည်။

ထိုအုတ်ခဲမှာ ရိုးရိုးအုတ်ခဲတော့မဟုတ်။

စောစောက တောက်ထွန်းယူခဲ့သည့် ကြိုးတိုတိုတပ်ထားသော ငါး များချိတ်တွင် ငခွေးနို့ဆီဘူးဖြင့် ထည့်ယူလာသည့် ကျော်စံကေး ဖားအရှင် ကလေး၏ ကျောအရေပြားကို ပေါက်ရုံကလေးဖောက်၍ ငါးများချိတ်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

ကျန်ကြိုးစတစ်ဖက်ကို အုတ်ခဲတွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်ထားသည်။

ထို့နောက် ဖားချိတ်ထားသော ငါးများကြိုးတန်းလန်းနှင့် အုတ်ခဲကို ရေအောက်တွင် မြုပ်နေသော သစ်သားငုတ်တို့အပေါ်သို့ တင်ထားလိုက် တော့သည်။

ကျောကုန်းတွင် အရေပြားပေါက်ရုံမျှ ဖောက်၍ ချိတ်ဆွဲခြင်း ခံထားရရှာ သော ဖားကလေးမှာ ဟိုမှသည်မှ ကြိုးအရှည်ရှိသမျှ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ရေပေါ်တွင် ဝေ့ဝိုက်၍ ကူးခပ်လျက်ရှိရှာသည်။ ဖားကလေး၏ ခြေလက်တို့ ယက်၍ အိုင်ရေပြင်မှာ ဂယက်ငယ်ကလေးများ ထနေ၏။

ဘဲတစ်ကောင် ဖမ်းဆီးရေးလုပ်ငန်း စက်ယန္တရားကြီး ပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် ကြွက်နီတို့သုံးယောက်သား ရေကာတာကိုကျော်၍ ကျောင်းသစ်ဘုန်းကြီး ကျောင်းဘေးသို့ သွားနေကြသည်။

မူတူးက သူတို့အား မြင်သွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်လှပါသည်။

အကယ်၍ မူတူးသာ သူတို့ကို မြင်သွားပါက မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားနိုင် သည်။ ကြွက်နီတို့ကိုမြင်လျှင် သူ၏ဘဲများကို ကြီးစွာသော ဝီရိယနှင့် ဂရုစိုက် လိုက်ပါက မခက်ပါလော။

ယခုတော့ ရေကာတာကြီးခံနေ၍ သူတို့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မမြင်နိုင်။

တောက်ထွန်းဖမ်းမိခဲ့သော ငါးပြေမများကို အိုင်ဘေးမှ ရွံ့စေးစေးဖြင့် တစ်ကောင်ချင်းလုံနေအောင် လုံးလိုက်သည်။

ငါးပြေမကလေးများမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ရွံ့ဂူသွင်းခြင်း ခံလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကြွက်နီတို့သုံးယောက် ရိုးပြတ်များကိုစုပြီး မီးဖိုလိုက်သည်။ ဘုန်း ကြီးကျောင်းဘေးတွင် ကျိုးပဲ့ကျနေသော ထင်းကိုင်းခြောက်များကိုလည်း မီးပုံအတွင်း စုပြုထိုးစိုက်ထားလိုက်သေးသည်။

မီးတောက်မီးလျှံ အတော်ကောင်းလာသောအခါ ငါးပြေမ ဌာပနာထား သည့် ရွံ့လုံးများကို မီးပုံထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

မီး၏ အပူရှိန်ကြောင့် ရွံ့လုံးခဲများမှာ မြေစိုင်းခဲအခြောက်များသို့ ဘဝ ပြောင်းသွားကြသည်။ ထို့နောက် ပူသည်ထက်ပူလာသောအခါ မြေစိုင်းလုံး သည် နီရဲအက်ကွဲသွားပြန်သည်။

အက်ကွဲစပြုသော ရွံ့ခဲခြောက်များကို မီးထဲမှ သူတို့ဆယ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခေတ္တအအေးခံထားလိုက်သည်။

လက်ဖြင့် ကိုင်နိုင်ချိန်၌ ရွံ့ခဲများကို ခွဲလိုက်၏။ ရွံ့ခဲဖတ်များနှင့် အတူ ငါးပြေမ၏ ဆူးတောင်များနှင့် အရေခွံများ ကပ်ပါသွားပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အငွေ့တထောင်းထောင်း မြေသင်းနံ့ကလေး တသင်းသင်းနှင့် စားချင့်စဖွယ် ငါးပြေမ၏အသားများ။

မနက်ကတည်းက ဘဲတစ်ကောင် ဖမ်းဆီးရေးလုပ်ငန်း ယန္တရားကြီးကို လုပ်ရကိုင်ရနှင့် မောနေသော ကြွက်နီ၊ ငခွေး၊ တောက်ထွန်းတို့သည် လတ်ဆတ်လှသော ငါးပြေမမီးဖုတ်သားကို အားရပါးရစားကြသည်မှာ မြိန်ချင့်စဖွယ်။ သဘာဝအတိုင်း အဘယ်အိုးခွက်မျှမရှာရဘဲ စားရသော ငါးပြေမဖုတ်နည်းကို ကြွက်နီတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ဆင်းသက်၍ ကြွက်နီတို့က အမွေခံထားကြသည်။

ကြွက်နီတို့သုံးဦးကား ငါးပြေမ မီးဖုတ်သားကိုစားယင်း မူတူး၏ ဘဲအုပ်အလားကို မျှော်နေရသည်မှာ မောလှပါပြီ။

[၃]

တဂတ်ဂတ်အော်မြည်ရင်း ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော ဘဲအုပ်ကြီးမှာ တရွေ့ရွေ့ အိုင်အစဉ်အတိုင်း ရောက်လာကြပါပြီ။

ဘဲအုပ်ကြီးကို ရေတွက်၍ မရနိုင်ပါ။

တစပ်စပ် ရေကို ဟပ်ရင်း ဟိုမှဒီမှ ကူးခပ်နေသော ဘဲများ၊ ၎င်းလျှိုးသွားသော ဘဲများ၊ လည်တညိတ်ညိတ် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မြူးထူးနေသော ဘဲများ။

အိုင်ဘောင်ရိုးကို ကျော်တက်လာသော ဘဲများကို ကုလားမူတူးက တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခြောက်လှန်ပြီး ရေထဲသို့ ဆင်းစေသည်။ သူတို့သွားရာ တစ်လျှောက်မှတွေ့သမျှအစာကို ဘဲများက ကူးရင်းခပ်ရင်း စားသွားကြ၏။

ဘဲအုပ်အတွင်းမှ ဘဲထီးခေါင်းစိမ်းကြီးတစ်ကောင်သည် ကြွက်နီတို့ ထောင်ထားသော ဖားကလေးကို မြင်သွားသည်။

ဖားကလေးမှာ ဘဲအုပ်ကြီးကိုမြင်၍ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကူးခပ်သည်။ သို့သော် ကြိုးတန်းလန်းနှင့်မို့ ဝေးဝေးမကူးနိုင်။

ထိုအချိန်တွင် ဘဲထီးခေါင်းစိမ်းကြီးသည် ဖားကလေးကို အငမ်းမရ ထိုး၍ ဟပ်လိုက်တော့သည်။

ဘဲထီးကြီးဟပ်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ဖားကလေးမှာ အရေခွံပြတ်၍
ငါးမျှားချိတ်မှ လွတ်ထွက်သွားသည်။

ဘဲထီးကြီး၏ အာခေါင်မှာမူ ငါးမျှားချိတ်က ထိုးဖောက်စူးဝင် ချိတ်
တွယ်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ငါးမျှားချိတ်၏ အဖျားမှ ထစ်ကြောင့် ငါးမျှားချိတ်မှာ
ကျွတ်ထွက်မသွားတော့။

ဘဲထီးကြီး ခေါင်းခါပြီး ရုန်းလိုက်သည့် တစ်ခဏ တင်းခနဲဖြစ်သွား
သောကြီးကြောင့် ရေအောက်သစ်သားငုတ်တိုပေါ်တွင် တည်းတည်းမျှသာ
တင်ထားသော အုတ်ခဲကြီးမှာ ငုတ်ပေါ်မှ ရေအောက်မြေပြင်သို့ ကျသွား
တော့သည်။

အုတ်ခဲနှင့်အတူ ငါးမျှားကြီးက ပါလာသည်။

ငါးမျှားကြီးနှင့်အတူ ဘဲကြီးက ရေအောက်သို့ ပါလာသည်။

ရေအောက်သို့ အုတ်ခဲကျသွားသောအခါ ငါးမျှားကြီးအရှည်မှာ အိုင်၏
ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ မရောက်နိုင်တော့။

အစကတည်းက ငါးမျှားကြီးမှာ ရေအနက်ထက် တိုနေသည် မဟုတ်ပါ
လော။

အလွန်ရေကူးကျင်လည်လှသော ဘဲထီးခေါင်းစိမ်းကြီး ရေနစ်နေလေပြီ။

အာခေါင်တွင် ချိတ်တွယ်နေသော ငါးမျှားချိတ်ကြောင့် ဘဲထီးကြီး ရေ
ပေါ်သို့ ကူးမတက်နိုင်။

သည်အဖြစ်ကို ဘဲအုပ်ထဲမှာ ဘယ်ဘဲကမှ ဂရုမထား၊ သူတို့အစာကို
သာ သူတို့ အငမ်းမရ ရှာနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဘဲပိုင်ရှင် မူတူးကလည်း ဂရုမထားမိ။ ဤအဖြစ်ကို မမြင်မိ။ မြင်သည့်
တိုင်အောင်လည်း အများသော ဘဲများကဲ့သို့ ခေတ္တ ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုး
သွားသည်ဟုသာ ယူဆပေလိမ့်မည်။

ဘဲအုပ်ကြီးကား တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ထိုရေအိုင်ကို ကျော်ဖြတ်သွားကြပြီ။
ဘဲထီးခေါင်းစိမ်းကြီးကိုတော့ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပေပြီ။

မူတူး၏ ကျောပြင်ကြီးလည်း တရွေ့ရွေ့ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည်။ ဝေးရာမှ မှုန်၊ မှုန်ရာမှ ဝါး၍ ဘဲအုပ်နှင့်အတူ ပျောက်သွားပြီ။

ဤတွင်မှ ကြွက်နီ၊ ငခွေး၊ တောက်ထွန်းတို့ ရေကာတာကို ကျော်ပြီး ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် အိုင်စောင်းသို့ ကပ်လာကြ၏။

ဖားကလေးကို မမြင်တော့။

အသာ မယောင်မလည် အိုင်ထဲသို့ သုံးယောက်သား ဆင်းလိုက်သည်။

လူသွား လူလာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်နေသော နေရောင်အောက်တွင် လူတစ်ယောက်မှ အသွားအလာမမြင်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဟူ၍-

ခပ်လှမ်းလှမ်း ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ကြွေကျနေသော ကုက္ကိုသီးခြောက်များကို စားနေသည့် နွားသားအမိနှစ်ကောင်သာ ရှိသည်။

ကြွက်နီရေအောက်သို့ လက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့အသာအယာစမ်းလိုက်သည်။ ဘဲထီးကြီးကို စမ်းမိသောအခါ ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်၏။

ရေည့် ကျွမ်းကျင်လှသော ဘဲထီးကြီးခမျာ ရေနစ်၍ သေရှာနေပါပြီကော။

ဘဲထီးကြီး၏ အာခေါင်တွင် ချိတ်တွယ်နေသော ငါးမျှားကို ကမန်းကတန်း ဖြုတ်လိုက်၏။

ကြွက်နီသည် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ထား၏။ ပုဆိုးလုံကွင်းကို စလွယ်သိုင်းထား၏။ ပုဆိုးစလွယ်အတွင်းသို့ ဘဲထီးအသေကောင်ကြီးကို မြန်မြန်ကလေးထည့်ပြီး ပုဆိုးနှင့် လုံအောင် ထုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် အုတ်ခဲမှ ငါးမျှားကြီးကို ငခွေးက ဖြုတ်လိုက်၏။ ကြွက်နီတို့ လုပ်ငန်းကြီးကား ပြီးလေပြီ။ သူတို့သည် ငခွေး၏ တဲရိုရာသို့ မူတူးအပေါ် အောင်ပွဲခံရန် ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းရုံမျှသာ။

[၄]

ထို့နေ့ညက သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ညစာစားပွဲမှာ ဘဲသားဟင်းနှင့် အထူးမြိုင်လှသည်။

သူတို့ သုံးယောက်စား၍ ဘဲသားက မကုန်ပါချေ။

ဒီတော့ အနီးအနားမှ အပေါင်းအသင်း မိတ်သင်္ဂဟများကိုပင် ခေါ်၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် နှုတ်ပိတ်ပြီး မည်သို့မည်ပုံ ဘဲတစ်ကောင်ကို ခိုးယူရသည်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောဆိုရင်း ကျွေးမွေးလိုက်သေးသည်။

လူငယ်များဆိုတော့ ကြွားမိပေသကိုး။

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုခြင်းကား အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ကိုယ်ကကျူး ကိုယ့်ဒူးမှ မယုံရ။

ဘဲသားဟင်းနှင့် ထမင်းစားအပြီး မိမိတို့လုပ်ဆောင်ခဲ့မှုကို ပီတိဖြစ်ရင်း ကြွက်နီတို့ တစ်မှေးမှိတ်လိုက်ကြသေးသည်။ သူတို့အခေါ်က 'ထမင်းလုံးစီသည်' တဲ့။

ဘူးတစ်ရာပိတ်လို့ ရမည်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက် ပိတ်၍မရ။

ကြွက်နီ၏ သူငယ်ချင်းများက ကြွက်နီတို့ ပိပီရီရီ ဘဲခိုးမှုကြီးကို ချီးကျူးကြ၏။ ဋီကာချဲ့ကြ၏။ ဝမ်းသာအားရ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖောက်သည်ချကြ၏။ သူတို့ ဘဲသားဟင်းနှင့် ထမင်းစားခဲ့ရပုံလည်းပါသည်။

ကြွက်နီ အိပ်ရာမှနိုး၍ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်သေးပါ။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြွက်နီတို့၏ ဘဲတစ်ကောင် ခိုးစားမှုကြီးသည် အဖျားသွေးကျခါစ အဘဉာဏ်၏ နားဝသို့ လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် ရောက်သွားနှင့်ချေပြီ။

“ငါတို့ အမျိုးဟာ တံငါလုပ်စားပေမယ့် သူခိုးမျိုး မဟုတ်ဘူးဟေ့” အဘဉာဏ်သည် အခါအခွင့်သင့်တိုင်းဤသို့ကြွေးကြော်ဖူးပါသည်။ သူခိုးမျိုးမဟုတ်၊ မည်သူ့ပစ္စည်းမှ တရားမယူ ဆိုသည်ကိုလည်း အမြဲ

တမ်း အဘဉာဏ် ဂုဏ်ယူ၏။

ယခုတော့- ယခုတော့-။

သူ့မြေးအရင်းခေါက်ခေါက် ကြွက်နီက ကုလားမူတူး၏ ဘဲတစ်ကောင်ကို ခိုးစားသတဲ့။

ယင်းကဲ့သို့သော ခိုးဝှက်မှုကို အဘဉာဏ် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

ထားဝယ်ကြိမ် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး အိမ်မှစောင့်နေသော အဘဉာဏ်ကို ကြွက်နီမသိရှာ။

ကုလားမူတူးထံမှ ခိုးဝှက်၍ ဘဲတစ်ကောင်ကို စားမိမှားလေသောကြောင့် ကြွက်နီအပြစ်ဒဏ်တစ်ခုတော့ ခံရမည်။ အပြစ်ပေးမည့် ကိရိယာ ဖြစ်သော အဘဉာဏ်၏ ထားဝယ်ကြိမ်ကြီးက ကြွက်နီအဖို့ နောင်ဘယ်တော့မှ ဤအလုပ်မျိုးကို မလုပ်တော့ပါဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချစေရသည်အထိ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကြွက်နီကို စောင့်မျှော်ကြိုဆိုလျက်။

သို့သော် မိမိတို့ အနိုင်ကျင့်ခံရသော မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို အခွင့်သင့်သော တစ်နေ့တွင် ညီမျှသော တုံ့ပြန်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်ရမည်ဟူသည့် အယူအဆကိုမူ ကြွက်နီတို့က စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်လျက်ပင် ရှိသေးသည်တကား။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၄၊ မတ်၊ ၁၉၈၀)

အကိုက်မတော်တစ်သက်

၇။ အကိုက်မတော်တစ်သက်

[၁]

သည်နေ့သည် ကြွက်နီအတွက် အားလပ်သောနေ့တစ်နေ့။ အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်သည် ငါးသလောက်ပိုက်မှ ပေါက်ပြဲနေသည့်နေရာများကို အိမ်ရှေ့မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် ဖာထေးနေ၏။

ကြွက်နီ၏ ညီမ ပူတူးမက အဘဉာဏ်ကို ကူညီပြီး ရှုပ်ထွေးနေသော ပိုက်များကို ရှင်းလင်းပေးနေ၏။

မန်ကျည်းပင်အထက်မှ တောကျီးကန်းတစ်ကောင်သည် ပျင်းရိလေးတွဲတွဲ တအာအာနှင့် အော်မြည်နေသည်။

“ဟေ့ ကြွက်နီ ကြွက်နီ၊ ငါးဆောင်းလိုက်မလားဟေ့”

အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သောအသံကို ကြားကတည်းက တက်ပု၏ အသံမှန်း ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဘယ့်နှယ် မသိဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

မွေးကတည်းက အတူပေါင်းသင်းလာသည့် တစ်ရပ်တည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကိုး။

ထွေခင်းဖက်၊ ဒိုးပစ်ဖက်၊ လေးခွပစ်ဖက်။

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်နှင့် တယ်ပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်။

တက်ပုက ဘာအလုပ်မဆို အလွန်ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အလျင်စလို လုပ်တတ်သည်။

ကြည့်ပါ။

ယမန်နှစ် မှစ-၁၅-တွင်းက ဖြစ်သည်။

ကြွက်နီနှင့် တက်ပုတို့ လယ်ကွင်းဆင်းပြီး ပုစွန်လုံးရှာ သွားကြသည်။

သူတို့အဖို့ ပုစွန်လုံးကို ဆားကလေးနှင့်လူးပြီး နီနေအောင် ကြပ်ကြပ် ကလေး လှော်လိုက်ပါက ဟင်းတစ်နပ်တော့ရသည်။ အဆာပြေလည်း စားလို့ရသည်။

အခါတိုင်း လယ်ထွန်ချိန်ဆိုလျှင် ထွန်တုံးနောက်က လိုက်ရုံမျှနှင့် ပုစွန်လုံး တစ်ဟင်းစားတော့ အလွယ်ကလေးရသည်။

တက်ပုနှင့် ကြွက်နီတို့ ပုစွန်လုံးရှာသည့်အချိန်က လယ်ထွန်ချိန်ပင် လွန်နေပြီ။ ကောက်ပင်တို့ပင် တစ်တောင်ခန့် ရှိနေပြီ။ သည်တော့ ကန်သင်း ရိုးဘေးမှ ပုစွန်လုံးတွင်းများကို လိုက်နှိုက်ရုံမျှသာ ရှိသည်။

ပုစွန်လုံးတွင်း၏ ကျစ်စာများအပေါ်မှ ပုစွန်လုံးခြေရာကလေးများ တွေ့သည်နှင့် တွင်းကို နှိုက်လိုက်လျှင် ပုစွန်လုံး တစ်ကောင်တော့ရစမြဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ခြေရာပင် ကြည့်ရန်မလို၊ ဖမ်းသူရောက်မှ စုတ်ခနဲ ၎င်း သွားသော၊ တွင်းဝတွင် ထွက်နေတတ်သည့် ပုစွန်လုံးများကလည်း အများ အပြား။

မိလိုက်သော ပုစွန်လုံးသည် လက်မှ တကားကား၊ ပါးစပ်မှ အမြှုပ် တစ်စီဖြင့်၊ သူ့တွင်ရှိသော အင်အားရှိသမျှနှင့် ရန်သူလူသားကို ခုခံတတ် သည်။ မိသည့်နေရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သူ၏လက်မဖြင့် ညှပ်၏။ ညှပ်မိလျှင် အတော်တော့ နာသည်။

ထို့ကြောင့် ပုစွန်လုံးကို ကိုင်လျှင် အရမ်းကိုင်၍မရ။

လက်မနှင့် လက်ညှိုးနှစ်ခုကို အသုံးပြုပြီး ပုစွန်လုံး၏ လက်မနှစ်ဖက် အပေါ် ကျောခွံစောင်းကို ကိုင်လျှင် ဒီကောင်တွေ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

ပုစွန်လုံး၏ အောက်ပိုင်းဗိုက်သားကို လှန်ကြည့်လိုက်လျှင် အထီးအမ ကိုလည်း ခွဲခြားသိနိုင်သည်။

ပုစွန်လုံးတိုင်းတွင် လက်မနှစ်ခုနှင့် တစ်ဖက်လေးချောင်းစီရှိသော ခြေထောက်ရှစ်ချောင်း ရှိကြသည်။ အောက်ဆုံးခြေချောင်း၏ အလယ် ဗိုက် သားတွင် အဖတ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအဖတ်က ပုပိုင်းပိုင်းရှိလျှင် ပုစွန်လုံးအမ။ သားပေါက်လာလျှင် ပုစွန်လုံးကလေး အများအပြားကို ဤအဖတ်ကြား တွင် ထားသည်။

ရှည်လျားလျား၊ အဖျားသွယ်သွယ် အဖတ်ဆိုလျှင်တော့ ပုစွန်လုံး အထီး။ ထိုအဖတ်ကိုလှန်ပြီး လက်မနှင့် အတွင်းသို့ ထိုးလိုက်လျှင် ပုစွန်လုံး ခမျာ တစ်ချက်တည်း ကိစ္စချောသည်။

ပုစွန်လုံးအမက အထီးထက် ပိုဆူသည်။ ပိုပြီး စားကောင်းသည်။

အဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားချင်သပဆိုလျှင် အိမ်ရောက်မှ စားရန် အရှင်လည်း ယူသွားချင်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပုစွန်လုံးက ကိုယ့်ကို လည်း ရန်မမူစေချင်ပါက ပုစွန်လုံးကို ထူးခတ်ရမည်။ လက်ထိတ်ခတ်ရမည်။

ပုစွန်လုံးကို ခတ်ရန် လက်ထိတ်တော့ မလိုပါ။

နည်းနည်းတော့ ရက်စက်ရန် လိုသည်။

ပုစွန်လုံး၏ အောက်ဖက် ခြေရှစ်ချောင်းအနက် ခြေနှစ်ချောင်း၏ အဖျား ကလေးများကို ချိုးလိုက်ပါ။

ပုစွန်လုံး၏ လက်မတွင် ညှပ်ရန် ပြုတ်တူကဲ့သို့ နှစ်ခုအနက် တစ်ခုက လှုပ်ရှားမရသော အသေ။ တစ်ခုက အရှင်။

ကတ်ကြေးကဲ့သို့ နှစ်ဖက်သွား ပြိုင်တူညှပ်သည်မဟုတ်။

လှုပ်ရှား၍ရသော အရှင်တစ်ခုက လှုပ်ရှား၍ မရသော အသေဘက်သို့ ဖိကပ်ပြီး ညှပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအရှင်လှုပ်ရှားသည့် လက်မနှင့် လက်မကြီးအကြား အသားပေါ်နေသည့် အပိုင်းကြားသို့ ချိုးထားသော ပုစွန်လုံး ခြေသည်းဖျား၊ ဆူးချောင်းကလေးကဲ့သို့သောအရာကို သပ်လျှို့သလို ထိုးထည့်ပြီး လျှို့ထားလိုက်ပါက လက်မများ ညှပ်၍မရတော့။

ဒါကို ပုစွန်လုံးဖမ်းနေကျ လူတိုင်းသိသည်။ အလွန်လည်း လွယ်ကူသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ လွယ်ကူသည့်အလုပ်ကိုပင် တက်ပုက မလုပ်ချင်။

ပြီးကပစ်လုပ်ပြီး ဖမ်းမိသည့် ပုစွန်လုံးကို ပုဆိုးစခါးပုံထဲတွင် ထုပ်ထားတတ်သည်။

“အမလေးဗျ အမလေး”

နာလွန်း၍ ရှုံ့မဲ့ကာ အော်လိုက်သော တက်ပု၏ အသံကိုကြားမှ ကြွက်နီက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လား...လား...ပုစွန်လုံးတစ်ကောင်က တက်ပု၏ ခါးပုံစအကြားမှ ထွက်ပြီး တက်ပု၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အားရပါးရ ညှပ်ထားပေသကဲ့သို့။

ဤမျှ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းလုပ်တတ်သည့် တက်ပု။

သူနှင့်အတူ ဝိုင်းပိုက် မဆွဲနှင့်။ လယ်ကြွက်မလိုက်နှင့်။ လွတ်သွားလျှင် တက်ပုဘက်ကဖြစ်ကြောင်း ဗေဒင်မေးစရာမလို။

ဟော ယခုလည်း “ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါးဆောင်းလိုက်မလား” တဲ့။

[၂]

“တက်ပု ဘယ်သူတွေ ပါသေးသလဲကွ”

တက်ပုကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကြွက်နီက မေးလိုက်၏။

တက်ပု၏ လက်တစ်ဖက်တွင် ဆောင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ ဖဲထီးသံချောင်းချွန်၏ နဖားပေါက်တွင် ကြိုးတပ်ပြီး တက်ပု၏ခါးတွင် ပတ်ထားသည်။ ဖဲထီးသံချောင်းကိုတော့ ပုဆိုးကြား၌ ထိုးထား၏။

ဤဖဲထီးသံချောင်းနှင့် ကြိုးကား ဆောင်း၍ရသော ငါးများကို တွဲချိတ် ရန်ဖြစ်သည်။ ကိရိယာပစ္စည်းများက အပြည့်အစုံ။

တက်ပုက ကြွက်နီကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါရယ်၊ ငခွေးရယ်၊ တောက်ထွန်းရယ်၊ မင်းပါဆိုရင် လေးယောက် ပေါ့ကွ”

“ဘယ်မှာ သွားဆောင်းမှာလဲ”

“ဂုံမင်းကျောင်းဘေးက ရေကန်လေကွာ”

ဟုတ်ပြီ။ ဒီကန်မှာ ငါးရုံတော်တော်ပေါသည်။ အခြားငါးများလည်း ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ငါးရုံက ပိုများပြီး အကောင်လည်းကြီးသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်ရကိုယ်ယူစနစ်မို့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်တတ်သော တက်ပုအတွက်လည်း စိုးရိမ်စရာမလို။ ပြီးကပစ်လုပ်လျှင် သူ ငါးမရရှိသာ ရှိမည်။

သည်လို ရေကန်မျိုးက တစ်ယောက်တည်း သွားဆောင်းရန် မလွယ်။ ကန်ကြီးပြီး ကန်တစ်ပြင်လုံး ဖုံးနေသည့် ကန်စွန်းပင်၊ ထိကရုံးပင်၊ ကြာ ပင်နှင့် ဗေဒါပင်များကို ရှင်းရဦးမည်။

ရှင်းပြီးမှ ပေါင်လယ်လောက် ရေအနက်ရှိ ကန်အတွင်းမှ ငါးများကို ဆောင်းယူရန် ဖြစ်သည်။

ငါးဆောင်းသည် ဆိုသည်မှာ ကြက်မကြီးမှ ကြက်ကလေးများ ပေါက် လျှင် ဝပ်ကျင်းမှ ကြက်သားအုပ်မကြီးကို ထုတ်ယူပြီး ခေတ္တအုပ်ထားသည့် ဝါးအုပ်ဆောင်းမျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဆောင်း’ ကို ဝါးနက်ဝါးမျိုးဖြင့် တစ်လက်မခန့်အကျ ရက်လုပ်ရ သည်။ အောက်ဘက် အဝမှာ လက်တစ်ဖက်ခန့်ကျယ်ပြီး အထက်သို့ တ ဖြည်းဖြည်းရှူး၍ အထက်ဘက်အဝမှာ ထွာဆိုင်ခန့်ကျယ်သည်။ အနားတစ် လျှောက် ခိုင်ခံ့ရန် ကြိမ်ကြိုးများဖြင့် ကွပ်ထားသည်။

ထိုဆောင်းဖြင့် ရေထဲတွင် နေရာအနှံ့ လိုက်လံအုပ်ခြင်းကို ‘ဆောင်း

သည် 'ဟု ခေါ်၏။

ယင်းသို့ လိုက်လံအုပ်ပြီး ဆောင်းအတွင်း၌ ငါးမိနေလျှင်၊ အလန်တကြား ငါးက ဟိုတိုး သည်တိုး၊ ဆောင်းကို လိုက်တိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆောင်းသူက ငါးခေါင်းနှင့် ဆောင်းနံရံထိသံကြောင့် ငါးမိနေကြောင်း သိရသည်။

ထိုငါးကို ဆောင်းအဝမှ လက်လျှိုပြီး ဖမ်းရခြင်းဖြစ်သည်။

အများအားဖြင့် ငါးခူ၊ ငါးရုံ၊ ငါးပတ်နှင့် ငါးပြေမစသည်တို့ကို မိတတ်သည်။

ယခုလည်း ဂုံမင်းကျောင်းဘေးရေကန်သို့ ငါးသွားဆောင်းရန် တက်ပုက လူစုနေခြင်းဖြစ်သည်။

တက်ပုသည် ကြွက်နီကို မခေါ်မီကတည်းက ငွေ့နှင့် တောက်ထွန်းတို့ကိုလည်း ပြောထားပြီးဖြစ်၏။

ကြွက်နီသည် ပိုက်ဖာနေသော အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“အဘ၊ ကျွန်တော် တက်ပုတို့နဲ့ ဂုံမင်းကျောင်းကန်မှာ ငါးဆောင်းလိုက်သွားဦးမယ်”

“မင်းသွားရင် ဘယ်ဆောင်းကို ယူသွားမှာလဲ”

အဘဉာဏ်က မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီအား မေးလိုက်၏။

“နောက်ဘက် ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်က ဆောင်းကိုယူသွားမယ် အဘ”

“အေး မင်းတို့ ဆောင်းမယ့် ရေကန်က ငါးရုံကြီးတွေရှိတတ်တယ်၊ ဆောင်းခိုင်ခိုင်သာ ယူသွားဟေ့၊ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သတိနဲ့ ကြည့်ကြဦးနော်”

ဟုတ်သည်။

ဆောင်းမခိုင်၍ ကျိုးပဲ့ပြီး ငါးလွတ်သွားလျှင် ရင်နာစရာ ကောင်းလှသည်။

ကြွက်နီတို့အိမ်တွင် ကြက်ကလေးများပေါက်လျှင် အုပ်ရန် ဆောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ထိုဆောင်းကို အိမ်အောက်မှ ဆင့်လုပ်ထားသော ဝါးယားလုံး၏ အဖျားတွင် ဆွဲထား၏။

ထိုဆောင်းကို ကြွက်နီမယူ။

ကျပ်ခိုးစင်တွင် တင်ထားသော ဆောင်းအသစ်ကို ယူသွားမည်။

ဤဆောင်းကို အဘဉာဏ်ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ဝါးနက်ဝါးဖြင့် ရက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျပ်ခိုးစင်တွင် တင်ထားသည်မှာလည်း ကြာလှပြီ။ ကျပ်ခိုးများဖြင့် ဝ၍ ဆောင်းမှာ မည်းပြောင်နေသည်။ ဝါးကို ပိုးမစားနိုင်အောင် ကျပ်ခိုးက ကာကွယ်ထားသည်။ ဤဆောင်းမျိုးထဲ ရောက်တဲ့ငါး၊ ပေါင်လုံးလောက် ကြီးပါစေ၊ ဆောင်းကို ကျိုးအောင် ဘယ်သို့မျှ မတိုးနိုင်။

ဆောင်းကို ကြွက်နီက ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်မှ ယူလိုက်၏။

ပြီးတော့ အိမ်ခေါင်းရင်း ကျူထရံတွင် ထိုးထားသော ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဖဲထီးတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ယူကာ ကြိုးကို သူ၏ခါးတွင် ပတ်လိုက်သည်။ ဖဲထီးသံချောင်းကိုမူ ခါးကြား၌ ထိုးလိုက်၏။ ငါးဆောင်းရန် လက်နက်ကိရိယာများ ပြည့်စုံပါပြီ။

“ဟေ့ တက်ပု၊ ဟိုကောင်တွေကောကွ၊ ငခွေးတို့၊ တောက်ထွန်းတို့လေ”

“သူတို့ သွားနှင့်ကြပြီ ကြွက်နီ၊ ကျောင်းသစ်ကုန်းမှာ တို့ကို စောင့်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့် လာကွာ၊ သွားကြမယ်”

တက်ပုနှင့် ကြွက်နီတို့ နှစ်ယောက်သား ဆောင်းကိုယ်စီကိုင်ကာ သူတို့နေထိုင်ရာ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှ ကျောင်းသစ်ကုန်း ငခွေးတို့ရှိရာသို့ သွားကြ၏။

မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ တောကျီးကန်းကြီးကလည်း မပျံသေး။ တအာအာနှင့် ပျင်းရိလေးတဲ့စွာ အော်မြည်ဆဲပင် ရှိသေးသည်။

[၃]

ကြွက်နီတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ရေကန်ကြီးအတွင်းမှ ကန်စွန်းပင်၊ ထိကရုံးပင်၊ ကြာပင်နှင့် ဗေဒါပင်များကို ရှင်းလင်းပြီးပေပြီ။

ရေကန်ဘေးတွင် စုပုံတင်ထားသော အပင်မျိုးစုံနှင့်အတူ ပါလာသည့် ပိုးကောင်ကလေးများ၊ ငါးသေး ငါးမွှားနှင့် ပုစွန်ဆိတ်ကလေးများကို ဗျိုင်းအောက်တစ်ကောင်က လိုက်လံဖမ်းယူစားနေသည်။

ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ ရွံ့နှစ်အရောင်၊ နောက်ကျိနေ၏။

ရွှေဘိုတန်း ရှမ်းစုရွာဘက်ဆီမှ တိမ်မည်းညိုညိုကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ရွေ့လျားနေပြီ။ မိုးသက်လေကလေးက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် သူတို့မှာ မောပန်းခြင်းမရှိလှ။

ဂုံမင်းကျောင်း ထန်းပင်တောအကြားမှ စေတီတော်သည် ဖြူဖွေး၍ သပ္ပာယ်လှသည်။

မကြာမီ မိုးဖွဲကလေးများပင် တစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက် ရွာကောင်း ရွာပေတော့မည်။

“ကဲ တို့လုပ်ငန်း စကြရအောင်ဟေ့”

ငခွေးက လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ဘက်က စ ဆောင်းကြမလဲကွ”

တောက်ထွန်းက မေးလိုက်၏။

“မြောက်ဘက်က စ ဆောင်းကြမယ်”

ကြွက်နီက လှမ်းပြောလိုက်ကာ မြောက်ဘက်ကန်အစပ်မှ ဆောင်းကိုယ်စီကိုင်ကာ တန်းစီလိုက်ကြသည်။

မကြာပါ။

ရေထဲသို့ ဆောင်းအုပ်သံ တဘွမ်းဘွမ်းနှင့် လုပ်ငန်းစကြတော့သည်။

ဒုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲဖြင့် ငါးတိုးသံ။

ကြွက်နီသည် ကမန်းကတန်း ဆောင်းအတွင်းသို့ကြည့်လိုက်၏။

နှုတ်ခမ်းမွေး တထောင်ထောင်နှင့် ငါးပတ်ကြီးတစ်ကောင်။

ငါးပတ်မှာ ရွံ့နှစ်ရေများနောက်ကျပြီး အသက်ရှူမဝသဖြင့် ရေအောက်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ ကြွက်နီ၏ဆောင်းအတွင်း ရေပေါ်၌ ဟိုကူး သည်ကူး ဖြစ်နေသည်။

ကြွက်နီသည် ဆောင်းထိပ်ဝမှ လက်လျှို၍ ငါးပတ်ကြီးကို အသာပင်ဖမ်းလိုက်၏။ ပါးစပ် ဟပြ ဟပြနှင့် ငါးပတ်ကြီးမှာ ကြွက်နီ၏ လက်ထဲတွင် တလူးလူး တလွန်လွန်ပါလာသည်။

ကြွက်နီသည် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးကြားမှ ဖဲထီးသံချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ငါးပတ်ကြီး၏ ပါးဟက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ဖဲထီးသံချောင်းအဖျားသည် ငါးပတ်ပါးစပ်အတွင်းမှ ထိုးထွက်လာသည်။ သံချောင်းကိုအဖျားမှ ဆွဲယူလိုက်သောအခါ ငါးပတ်သည် ကြီးသိပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ငါးပတ်ကြီးမှာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ကြွက်နီ၏ ခါးတွင် ပြန်၍ ပတ်ထားသောကြောင့် ကြွက်နီ၏တင်ပါးကို သူ၏အမြီးဖြင့် တဖတ်ဖတ် ရိုက်နေသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် လွတ်လမ်းတော့ မမြင်ပါ။

မကြာမီ ကြွက်နီ ငါးပြေမ နှစ်ကောင်၊ ငါးရုံ တစ်ကောင်၊ ငါးခု တစ်ကောင် ထပ်မံရသည်။

ကြွက်နီသည် တက်ပု၊ ငွေ့၊ တောက်ထွန်းတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူတို့၏ ခါးပတ်လယ်မှာလည်း ငါးမျိုးစုံ စီရီရီနှင့်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လာကြပါဦးကွ၊ လာကြပါဦး”

တောက်ထွန်း၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံကြောင့် ကြွက်နီ၊ တက်ပု၊ ငွေ့တို့ သုံးဦးမှာ မိမိတို့ ဆောင်းများကို ရေထဲသို့ ပစ်ချထားရစ်ခဲ့ပြီး တောက်ထွန်းအနားသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟေ့ တောက်ထွန်း”

ငွေ့က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါ့လခွေး၊ ငါးကျည်းဆူး ငါ့ကိုစူးသွားပြီကွ”

တောက်ထွန်းက ပြန်ပြောရင်း သူ့ညှာလက်ဝါးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖိထားသည်။

ရွံ့အလူးလူးဖြင့် ပေနေသော တောက်ထွန်းမျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့နေသောအခါ အရပ်ဆိုးလှသည်။

တက်ပုက-

“အဲဒီ ငါးကျည်းကော မိလိုက်သေးလားကွ”

“ဒီမှာလေကွာ ဒီမှာ၊ ဘာလွတ်မလဲ၊ ငါးဆူးတောင်တွေအားလုံး ချိုးပစ်ပြီး သိထားလိုက်ပြီ”

သူ့ခါးကို ညွှန်ပြရင်း တောက်ထွန်းက ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်ပြောသည်။

တောက်ထွန်း၏ ခါးတွင် လူးလွန်နေသော ဆူးတောင်များ မရှိတော့သည့် ငါးကျည်းတစ်ကောင်။

တောက်ထွန်းသည် ဒဏ်ရာရသော လက်ဝါးကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားရင်း ရေကန်ပေါင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ၏ လက်ဝါးကို ဖြန့်ခံလိုက်၏။

ကြွက်နီတို့ သုံးယောက်က သူတို့၏ ပုဆိုးကလေးများကို အသီးသီး လှန်ပြီး တောက်ထွန်း၏ လက်ဝါးဆေး၌ ဝိုင်း၍ ရပ်လိုက်ကြ၏။

“ကဲဟေ့ သေးပန်းကြ ပန်းကြ”

ကြွက်နီ၊ တက်ပု၊ ငခွေး၏ ကျင်ငယ်ရည်တန်းကလေးများသည် တောက်ထွန်း၏ လက်ဝါးပေါ်သို့ သွန်၍ကျလာသည်။

တောက်ထွန်းက မရွံ့မရှာ၊ ကျလာသော ကျင်ငယ်ရည်များကို လက်နှင့် လိုက်ခံကာ ကျင်ငယ်ရည်ဖြင့် ငါးကျည်းစူးသော ဒဏ်ရာကို လက်မနှင့် ဖိနှိပ်ပေးသည်။

ငါးကျည်းဆိပ်က အတော်နာသည်။ တဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့်ကိုက်သည်။

အနာသိလျှင် ဆေးရှိရမည်။

ငါးကျည်းဆိပ် ဘယ်လောက်ပြင်းပါစေ။

ကျင်ငယ်ရည်နှင့် ထိလိုက်က အဆိပ်ပြေသည်။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကုသခဲ့သော မိရိုးဖလာ ပွဲတွေ့ ဆေးမြီးတိုတစ်လက်။

မကြာမီ တောက်ထွန်း ငါးကျည်းအဆိပ်ပြေသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းလက်ဝါးမစူးဘဲ မျက်နှာများစူးရင် သိပ်ကောင်းမှာကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

တက်ပုက တောက်ထွန်းကို နောက်ပြောင်လိုက်၏။

“မင်း ကြီးဒေါ်မျက်နှာကို ငါးကျည်းစူးမှ ငါ့ကို လာခေါ်ကွ”

တောက်ထွန်းကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မိုးဖွားကလေးများ တဖွဲဖွဲကျလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှုန်မှိုင်းနေသည်။ ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ မိုးကြိုးထစ်သံနှင့်အတူ မိုးဖွဲကလေးများ ပို၍ ပို၍ကျလာသည်။

မကြာမီ မိုးရွာပေတော့မည်။

“ကဲဟေ့ ကဲ၊ တို့ ငါးပြန်ဆောင်းကြမဟေ့၊ အတော်ကြာ မိုးသိပ်ရွာလာရင်”

သူတို့လေးယောက်သား ငါးများ ဆက်ဆောင်းကြသည်။

ရေကန်တွင် ငါးကျည်း၊ ငါးခူတို့၏ တစ်ချက်တစ်ချက်ထပြီး ပွက်မှုကြောင့် ဂယက်ငယ် ဝိုင်းဝိုင်းကလေးများ ဟိုမှသည်မှ ထနေသည်။

ရေကန်ပေါင်အစပ်မှ ဗျိုင်းအောက်မှာလည်း ယခုတိုင် အိပ်တန်းသို့ မပြန်နိုင်သေး။ အလွန် အလုပ်များနေဆဲ။

[၄]

ကြွက်နီ သည်တစ်ချက် အဆောင်းလိုက်တွင် သိမ့်သိမ့်ခါသွားအောင် ငါးက တိုးလိုက်၏။

ဒုတ်ခနဲ-ဒုတ်ခနဲ ဆောင်းကို ငါးခေါင်းနှင့် တိုးမှုကြောင့် ကြွက်နီသည်

ဆောင်းကို မြဲမြံကိုင်ထားရသည်။

ပြီးတော့ ဆောင်းကို ပိုမြဲရန် ရေအောက်သို့ဖိ၍ မြှုပ်လိုက်သည်။

ဆောင်းဝမှ လက်လျှို၍ ရေထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လိုက်စမ်း၏။

ဟာ ငါးက တစ်ကောင်တည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကောင်တောင်။ အတော် ကလေးကြီးသော ငါးရုံကြီးနှစ်ကောင်။

ကြွက်နီသည် ငါးရုံတစ်ကောင်ကို ရွံ့ကြားမှာ လက်ဖဝါးနှင့် စမ်းမိ လိုက်သည်။

ငါးရုံက အသာငြိမ်နေ၏။

သည်အတိုင်း အလောတကြီး ဖမ်းလိုက်က ငါးလွတ်သွားမည်။ လက် မောင်းခန့် ငါးရုံကြီးမို့ အားသန်သည်။ အကြမ်းပတမ်း ဖမ်း၍မရ။

ပြီးတော့ ဖမ်းဆုပ်ထားဖို့ကလည်း ငါးရုံကိုယ်လုံးက ချောနေသည်။ လွတ်သွားနိုင်သည်။

ကြွက်နီက ငါးရုံကို ရေထဲတွင် အရှင်လိုက်ဖမ်းရန် မလွယ်မှန်းသိ သည်။ သည်တော့ ရေထဲမှာတွင် ဤငါးရုံကို အသေသတ်ရမည်။ ကုန်းပေါ် မှာလို ငါးခေါင်းကို အလေးဖြင့်ထု၍ ငါးစိမ်းသည်လို သတ်၍မရ။

ဤသို့သော အခက်အခဲမျိုးတွင် ကြွက်နီတို့က လုပ်နေကျ။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ငါးရုံကို ဖွဖွကလေး ဖမ်းအုပ်လိုက်သည်။ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ငါးရုံ၏ခေါင်းအပေါ်နှင့် ဇက်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက် ရောက်သွား သည်အထိ ချော၍ကိုင်လိုက်သည်။

ငါးရုံက ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။

ငါးရုံ၏ ခေါင်းနှင့်ဇက်ကို လက်ဖြင့်အုပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖျတ် ခနဲ ဆုပ်လိုက်ကာ၊ ငါးရုံခေါင်းကို ရုတ်တရက် လှန်ချိုးလိုက်တော့သည်။

ဤကိစ္စမှာ တစ်စက္ကန့်မျှသာ ကြာသည်။

မြန်မြန်လုပ်မှရသည်။ အချိန်ကြာ၍ မရ။

ငါးရုံ၏ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် ဆက်စပ်မှုတွင် ပါးဟက်နှင့် မေးအောက်ဘက်

အစွန်းနှင့် ငါးဗိုက်သားအစွန်းမှာ လက်တစ်လုံးခန့်သာ ဆက်နေသည်။

ထိုနေရာကို ပြုတ်သွားအောင်၊ ပြတ်သွားအောင် တစ်နည်းအားဖြင့် ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲသွားအောင် လွယ်ကူသည့်အလုပ်မှာ ငါးရဲ့ခေါင်းကို လှန်ချိုးမှ ဖြစ်သည်။ အခြားနည်းလမ်းမရှိ။

နည်းသိတော့လည်း အလွယ်ကလေး။

ငါးရဲ့မှာ ထွန်ထွန်လူး ရုန်းကန်ရင်း ခေါင်းအောက်ပိုင်း ပြတ်သွားသည်။

ငါးရဲ့၏ သွေးများမှာ ရေပေါ်ကို ရဲခနဲ တက်လာ၏။

ကြွက်နီ ငါးရဲ့တစ်ကောင်ကို အသေရလိုက်ပါပြီ။

ငါးရဲ့ကို ဖဲထီးသံချောင်းမှတစ်ဆင့် ကြိုးဖြင့်လည်း သိပြီးပါပြီ။

ငါးရဲ့တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရန် ကျန်သေးသည်။

ဟာ ဒီငါးရဲ့က ပထမမိလိုက်တဲ့ ငါးထက်ကြီးသည်။

ပိုသတိထားပြီး ကိုင်ရမည်။

ငါးခေါင်းကို အသာစမ်းလိုက်၏။ ဒီငါးရဲ့က ပထမ ငါးရဲ့ကဲ့သို့ အငြိမ်မနေ။ ဆောင်းအတွင်း ဖြောင်းဆန်အောင် ရုန်းကန်လိုက်၍ ရေမှာ ပွက်ပွက် ထသွားသည်။ ငါးရဲ့ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။

ဆောင်းအတွင်း လက်နှင့်မွေ့လိုက်သည်။

ဟော ငါးကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့။

ဆောင်းကိုဖောက်၍တော့ ဒီငါးရဲ့မပြေးနိုင်။

ကြွက်နီ စိတ်မကျေ ပြန်စမ်းသည်။ သို့သော် ငါးရဲ့ကို ရှာမတွေ့တော့။

မြေလျှိုး၍ မိုးပျံသည့် ငါးရဲ့တော့ မဟုတ်တန်ရာ။

သို့သော် လက်တွေ့က ငါးရဲ့ကို ဆောင်းအတွင်း ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့။ ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှသည်။

ဟော တွေ့ပြီ။ ငါးရဲ့၏ လွှတ်ပေါက်။

ဆောင်းမှာ ရေထဲမှာ ဘယ်လိုပင် ဖိထားဖိထား နွဲ့အကြားတွင် နစ်မြုပ်နေသော အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောင်း၏ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်က တင်နေ

သည်။ ဆောင်းမှာ ဤနေရာ၌ အုတ်ခဲပေါ် တင်နေမှုကြောင့် ဟာနေသည်။

ဤနေရာမှပင် ငါးရုံကြီး လွတ်မြောက်သွားပါပြီကော။

“တောက် ကြီးတဲ့ ငါးရုံကြီးမှ လွတ်တတ်ပလေ” ကြွက်နီသည် တစ်ချက် ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး-

“ဟေ့ တက်ပု၊ ငွေး၊ တောက်ထွန်းတို့ ငါ့ဆောင်းထဲက ငါးရုံကြီး လွတ်သွားပြီ၊ နည်းတဲ့ငါးကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ အနည်းဆုံး ငါးဆယ်သား ရှိမယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဝိုင်းပြီး လိုက်ဆောင်းကြဟေ့”

ကြွက်နီက အော်လိုက်စဉ်ပင် သူတို့ ဝိုင်းလာကြသည်။ ဟိုနေရာ သည် နေရာ မြန်မြန်လိုက်၍ ဆောင်းကြအုပ်ကြသည်။

ငါးရုံကြီးကတော့ လွတ်မြဲလွတ်နေသည်။

သူတို့ကလည်း အားမလျော့။

“ဟေ့ မိပြီကွ မိပြီ”

တက်ပု၏ အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်သံ။

တက်ပုသည် ဆောင်းအတွင်းသို့ လက်လျှိုကာ ဖမ်းလိုက်သည်။

သူတို့ မျှော်မှန်းထားသည့် ငါးရုံကြီးတော့ မဟုတ်။

ဆူးတောင် တကားကားနှင့် ငါးပြေမကြီးတစ်ကောင်။

“ငါးရုံကြီးလည်း မိနေတယ်ကွ၊ ဒီငါးက အဆစ်ပေါ့ကွာ”

အားရဝမ်းသာပင် တက်ပုက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖမ်းမိသော ငါးပြေမကို ကြိုးနှင့်မသီ ပါးစပ်ဖြင့် ဖမ်းကိုက် လိုက်ပြီး ငါးရုံကို ဖမ်းရန် ဆောင်းအဝသို့ လက်လျှိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ တက်ပု၊ မင်း ငါးရုံဘယ်မှ မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ငါးပြေမကို ကြိုး သီလိုက်ကွာ”

ငွေးက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

တက်ပုက ငွေးပြောသည်ကို မကြား၍ပင်လော၊ ဂရုမစိုက်၍ပင်လော မသိ။ ငါးရုံကြီးကိုသာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ဖမ်းမြဲဖမ်းနေသည်။

သိပ်တော့ မကြာလှပါ။

အား . . .

အော်သံတစ်ချက်သာ တက်ပုထံမှ ကြားလိုက်ရသည်။

တက်ပုသည် ငါးဖမ်းနေရာမှ ရုတ်တရက် နောက်သို့ လန်ကျသွားသည်။ သူနှင့်အတူ ဆောင်းမှာလည်း မြောက်တက်လာ၏။

ငါးရုံကြီး လွတ်သွားပြန်ချေပြီ။

တက်ပုကိုက်ထားသော ငါးပြေမမှာ တက်ပုပါးစပ်အတွင်းတွင် အမြီးမျှသာ မြင်ရတော့သည်။

ငါးပြေမမှာ တက်ပု သွားဖြင့်ကိုက်ထားရာမှ လွတ်သွားပြီး တက်ပု၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ တိုးဝင်နေပါပကော။

“ဟေ့ကောင်တွေ လာကြလာကြ တက်ပုအာခေါင်ထဲ ငါးပြေမ ဝင်သွားပြီကွ ”

ကြွက်နီက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းအော်လိုက်၏။

ငခွေးနှင့် တောက်ထွန်းတို့ ပြေးလာကြသည်။

ကြွက်နီက ငါးပြေမ၏ အမြီးကိုဆွဲပြီး ပြန်ထုတ်သည်။

သူ၏ ကြိုးစားမှုသည် အလဟဿမျှသာ။

တက်ပု၏ ချက်လုံးအစုံမှာ ပြူးလာသည်။ မျက်နှာမှာ ညိုမည်းလာသည်။ လည်ပင်းကြောကြီးများ ထောင်လာသည်။

ငါးပြေမက တဖြည်းဖြည်း တက်ပု၏ လည်ချောင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်နေ၏။

“လာဟေ့ ဆကာကြီးဆေးခန်းကို အမြန်ဆုံးသယ်သွားကြမယ်”

တက်ပုကို သူတို့သုံးယောက် တစ်လှည့်စီ ကျောပိုးပြီး ဆကာကြီးဆေးခန်းသို့ အချိန်မီကုသရန် သယ်ဆောင်သွားကြ၏။

ရေကန်အတွင်းမှ သူတို့၏ ဆောင်းများမှာမူ ပက်လက်လန်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

[၅]

တက်ပု ရေတိမ်နစ်နဲ့ရချေပြီ။

ဘာမဟုတ်သည့် ငါးပြေမတစ်ကောင်ကြောင့် အသက်ဆုံးရသည်။

ဆကာကြီးဆေးခန်းသို့ရောက်သောအခါ တက်ပု၏ ကိုယ်ကာယသာ ပါလာပါသည်။ အသက်တော့ ပါမလာတော့ပါ။

ငါးပြေမသည် တက်ပု၏ အသက်ရှုလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ပစ်လိုက် ပါချေပြီ။

တက်ပု၏ အပြစ်လည်းပါသည်။ သူ၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အလျင်စလို လုပ်တတ်သော အကျင့်က သူ၏ အသက်ကို သတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်ငါးပြေမကို ကြီးဖြင့်သိလိုက်ပါလျှင်၊ ဤအဖြစ်ဆိုးမျိုးကို တွေ့ရ မည်မဟုတ်။ ငါးရဲ့ကြီးလည်း တက်ပု၏ ဆောင်းအတွင်းမှ မလွတ်နိုင်။

တက်ပု၏ အိမ်ဘက်ဆီမှ ကြေးစည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တက်ပု၏ ဈာပနကို ယနေ့ သုသာန်သို့ ပို့ရမည်။

အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ မီးစာမကုန် ဆီမခန်းမီ တက်ပုသေရသည်။

တက်ပု၏ မိခင် မချီတင်ကဲ အော်၍ ငိုလိုက်သံကို စိတ်မချမ်းမသာ ကြားရသည်။

ရှေးက လူကြီးသူမများ ပြောသော စကားများကတော့-

‘အသွားမတော် တစ်လှမ်း’

‘အစားမတော် တစ်လုတ်’

ယခုတက်ပုအဖို့မှာမူ သူ၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းအလျင်စလို လုပ်တတ် သောအကျင့်ကြောင့်-

‘အကိုက်မတော် တစ်သက်’ ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၅၊ ဧပြီ၊ ၁၉၈၀)

ဘုရားမကြိုက်တဲ့ လူစု

၈။ ဘုရားမကြိုက်တဲ့ လူစု

[၁]

ဖိုးစုံတစ်ယောက် ယနေ့နံနက်စောစောက လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန် သွားကြောင်း အဘဉာဏ် သိရ၏။

ဖိုးစုံနှင့် အဘဉာဏ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

သူနေသည်က ဆကာကြီး မြို့လယ်ပေါ်ပိုင်းမှာမို့ အဘဉာဏ်တို့ နေထိုင်ရာ 'ဒလွန်ဘက်တန်း' ရွာနှင့် သိပ်မဝေးလှ။ အခင်အမင်မပျက်ကြသော် လည်း အရောက်အပေါက်တော့ နည်းလှ၏။

အဘဉာဏ်အဖို့ လည်ရေးပတ်ရေးကို မစဉ်းစားနိုင်။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရသည်မို့ အားလပ်ချိန်မရှိ။

ယခုလို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံးလုံး သေမှတော့ သူသေ ငါပို့၊ နောက်ဆုံး မရောက်ရောက်အောင်တော့ သွားရမည်။

နက်ဖြန် ငါးသလောက်ပိုက်ချ မထွက်။ ပိုက်လျှော်ရမည်။ ပိုက်မလျှော်လျှင် ပိုက်သားထူပြီး အရောင်ညိုညစ်ညစ်နှင့် ငါးမတိုး။ ပိုက်ကို လျှော်ဖွပ်ပြီးပါက တက်ထရွန်ပိုက်ဖြူဖြူ၊ ပိုက်သားပါးပြီး ငါးတိုးများမည်။

အဘဉာဏ်တို့လို တံငါသည်များအဖို့ ပိုက်ချမထွက်ရလျှင် ထိုနေ့အတွက် အဘဉာဏ်တို့ မိသားစုတွင် ဝင်ငွေမရှိတော့။

ကိစ္စမရှိ။ ဝင်ငွေရအောင် တစ်နည်းနည်းတော့ ရှာရမည်။

အဘဉာဏ်တွင် ထောင်ချီပြီးတန်သော ငါးသလောက်ပိုက် ကိုယ်ပိုင်မရှိစေကာမူ ငွေသုံးဆယ်ကျော် ပေးဝယ်ထားသော ရင်တွန်းအဟောင်းကလေး တစ်လက်တော့ ကိုယ်ပိုင်ရှိသည်။

‘ရင်တွန်း’ ဆိုသည်မှာ ဝါးလုံးနှစ်လုံးကို ကြက်ခြေယှက်၍ ထိပ်တွင် သစ်သားတန်းပါသော ပိုက်ကို ရင်ဖြင့်မှေး၍ ကမ်းပါးစပ်တစ်လျှောက်တွင် လက်ဖြင့်တွန်းရသော ငါးဖမ်းကိရိယာတစ်ခုမျှသာ။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သုံးဖက်ညီတြိဂံ သုံးထောင့်ပုံ ဖြစ်သည်။ အနားတစ်ဖက်လျှင် နှစ်ထောင့်ထွာစီ အရှည်ညီတူရှိ၏။ ရေထဲတွင် နှစ်၍ တွန်းရသော၊ ရှေ့နေရာမှာ သစ်သားတန်း၊ ကျန် ဘေးနှစ်ဖက်နှစ်ချက်က ဝါးလုံး။

သစ်သားတန်းကို အဘဉာဏ်တို့က ‘ရင်တွန်းဖိနပ်’ ဟု ခေါ်သည်။ အလယ်တွင် ချည်ပိုက်၊ ကွက်စိပ်အနေဖြင့် တစ်တောင်လျှင် ကွင်းသုံးဆယ်နှုန်း ထိုးထား၍ အစုတ်အပြွဲခံနိုင်အောင် အနားတစ်လျှောက်တွင် ပလတ်စတစ်ကြိုးမျှင် နှစ်ဆယ့်တစ်ပင်ပူးကို သုံးကွင်းထပ်ထိုး၍ ဘောင်များတွင် ချည်နှောင်ထားသည်။ နောက်ဘက်တွင် ပိုက်အိတ်ဖြစ်အောင် ရက်ထားသည်။ ပလတ်စတစ်ပိုက် ရှေ့အနား သစ်သားတန်းနှင့် ကပ်ချည်သည့်နေရာကို အဘဉာဏ်တို့အခေါ် ‘ခေါင်းကြားကွင်း’၊ ဘေးဝါးလုံးဘက်မှ အနားများကို ‘ဘေးကြားကွင်း’ ဟုခေါ်သည်။

ယခုလို မိုးဦးကျ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ချောက်လျှောက်ဘဲစာမြက်များများရှိရာ နေရာများကို ရင်တွန်းဖြင့် လိုက်တွန်းလျှင် ပုစွန်များ၊

ငါးကလေးများ ဟင်းစားရမည်။

ရေတက်၍ ဘဲစာမြက်များ ပုပ်နေလျှင် ပုစွန်များ အလွန်ပေါတတ်သည်။

ကျောက်ပုစွန်၊ ဆပ်ပုစွန်၊ ပုစွန်ဖြူ၊ မောက်တို၊ မောက်ရှည် စသော ပုစွန်ဆိတ်ကလေး အမျိုးမျိုးသာမက ငါးဖယ်ပေါက်၊ ငါးခွန်ကြမ်း၊ ငါးလူး ကလေးများလည်း ရနိုင်သည်။

မနက်တော့ ရင်တွန်းသွားတွန်းမည်။ ဟင်းစားနှင့် ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးတော့ ရနိုင်သည်။

ယနေ့ညတော့ ဖိုးရုံအသုဘကို ခဏဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်တော့ သွား လိုက်မည်။

[၂]

ဖိုးရုံ၏ အသုဘအိမ် မီးထိန်ထိန်အောက်သို့ အဘဉာဏ် ဝင်လိုကုန်လျှင် ပင် သူမကြားချင်ဆုံးသောဦးမြ၏ အသံကြီးကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။

ဦးမြကား အခြားမဟုတ်။

ဖိုးရုံကဲ့သို့ပင် အဘဉာဏ်နှင့် ငယ်စဉ်ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက တည်းက အတူတကွ ပေါင်းသင်းလာရသော ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်။

သို့သော် အဘဉာဏ်တို့နှင့် ဘဝချင်းတော့ မတူ။

သူက ယခင်ကတည်းက မြေပိုင်ရှင်သား။

ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာသားမို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝကပင် ခပ်ထည်ထည်။

အပြောကြီးသည်။ အပြောကြီးသလို ဉာဏ်ကလည်းကောင်းသည်။ အဘဉာဏ်တို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သေစာရှင်စာ ရေးတတ်ရုံမျှသာ စာသင်ခဲ့သည်။ ဦးမြကတော့ ဆယ်စောင်တွဲ ကုန်သည်အထိ စာသင်ခဲ့ သည်။ ဦးမြ၏မိဘများမှာ ထိုစဉ်က လယ်ဧက အတော်များများပိုင်ပြီး လယ် ထောက်ခများအပြင် စပါးပေးများပေး၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ

ပေါက်ဖွားခဲ့သည်။

ဦးမြမှာ ယနေ့တိုင် စပါးပေးခေတ်၊ လယ်ထောက်ခခေတ်မရှိတော့သော်လည်း ရွှေပေါင်ခံ၊ ငွေတိုးကလေး တိတ်တဆိတ်ပေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်သော ဘဝ။

သည်တော့ စာပေဗဟုသုတကို အချိန်ယူပြီး ရှာဖွေဖတ်ရှုနိုင်သည်။ အချိန်အားကလည်း ရှိပေသကဲ့။

အလှူပြု၊ အသုဘပွဲများတွင် အဘမြ၊ အဘမြဟူ၍ ပညာရှိ ကဝိတစ်ဆူ။

သင်္ဂြိုဟ်ပြောရမလား၊ အဘိဓမ္မာ ပြောရမလား၊ ဝိဂြိုဟ်ကျင်းရမလား၊ ဝိနည်းကို ရွတ်ရမလား၊ လောကီလောကုတ္တရာ၊ သိုက်တဘောင် သံချိုမှအစ ဗဟုသုတကြွယ်ကြွယ်နှင့် ပြောရမလား။ ဘက်စုံရသော ဦးမြ။

သာရေးနာရေးများတွင် ကွမ်းဝါးလိုက်၊ လက်ဖက်စားလိုက်နှင့် ပြိုင်ဘက်မရှိ၊ စကားတဖောင်ဖောင် ပြောနိုင်သည်။

အဘဉာဏ်တို့လို လူများနှင့်ကြုံလျှင်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ သတိပေးသလိုလို ဆုံးမသလိုလိုနှင့် နှိမ်တတ်သေးသည်။

အဘဉာဏ်တို့မှာတော့ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သင်ခဲ့သော မတောက်တခေါက်စာပင် ယခုတော့ မေ့တေ့တေ့မို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ သူ့လိုလည်း ဗဟုသုတ မရှိ။

ယခုလည်း ကြည့်ပါ။

“အသက်မွေးတယ်ဆိုတာ မိစ္ဆာအာဇီဝ၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုပြီး နှစ်မျိုး နှစ်စားရှိတယ်။

“မိစ္ဆာ အာဇီဝဆိုတာ မကောင်းတဲ့ အသက်မွေးမှုပေါ့ကွာ၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးနဲ့ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး စုစုပေါင်း ခုနှစ်ပါးရှိတယ်။

“သမ္မာအာဇီဝဆိုတာကတော့ ကောင်းသော အသက်မွေးမှု၊ ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးနဲ့ ဝစီသုစရိုက်လေးပါး စုစုပေါင်း သုလည်း ခုနှစ်ပါးရှိတယ်” ဦးမြသည် စကားကိုခေတ္တရပ်၍ ရှေ့တွင်ရှိသော လက်ဖက်ကို ဇွန်းဖြင့်

ကော်ပြီး စားလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဟာတွေလဲ အဘမြရဲ့၊ အကျယ်ပြောပါဦး”

ဦးမြ၏ဘေးမှ တရားနာပရိသတ်တစ်ဦးက သိလို၍မေးလိုက်သည်။

လက်ဖက်စားပြီးသော ဦးမြသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်ကို လှမ်း
ကိုင်ပြီး-

“ဟ အကျယ်ပြောရရင် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကစပြီး ပြောမှ ဖြစ်မယ်။ လူတို့
မပြုအပ်တဲ့ မကောင်းသောအကျင့်များ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သူတော်မဟုတ်
သူယုတ်မာတို့ ပြုလုပ်လိုက်စားကျင့်ကြတဲ့ အကျင့်တရားတွေပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ
တွေကတော့-

“ပါဏာတိပါတာ သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ အဒိန္နဒါန သူ၏ ဥစ္စာကို
ခိုးယူခြင်း၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ သူ့သားမယားပြစ်မှားခြင်း ဆိုတဲ့ သုံးခုဟာ
ကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးလို့ ခေါ်တယ်”

“အတိုကောက်က ပါ ဒိန် ကာမေ၊ ထိုသုံးထွေ၊ မှတ်လေ ကာယကံ
ပေါ့ကွာ”

အဘမြသည် စကားကို ခေတ္တနားပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ကျိုက်ချ
လိုက်သည်။

“အဲ နှုတ်မှဖြစ်တဲ့ ဝစီကံဒုစရိုက် လေးပါးကတော့-

“မုသာဝါဒ မဟုတ်မမှန်သော စကားကိုပြောဆိုခြင်း၊ ပိသုဏဝါစာ
သူနှစ်ယောက်အကြား၌ အချစ်တုံးအောင် ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ဖရဿဝါစာ
ရန် ရင်းကြမ်းတမ်းဆဲရေး တိုင်းထွာသောစကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ သမ္ပပ္ပလာပ
သီချင်းအဲအန်ရကန်သာချင်း၊ အဖျင်းအချော်၊ အပျော်အရွှင်၊ သဘင်ပွဲလမ်း၊
လောင်းတမ်းကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ကြွေပစ်၊ ပဆစ်ကျားထိုး အကျိုးမရှိဘဲ
သူမိုက်တို့အကြိုက်၊ ဒုစရိုက်နှင့်စပ်သော စကားကို ပြောဆိုခြင်းပေါ့ကွာ။

“အတိုကောက်ကတော့ မှ ပိ ဖရသ် သမ်း၊ ထိုလေးခန်း၊ မှတ်စမ်း
ဝစီကံတဲ့။ အဲဒီ ခုနစ်ခုနဲ့ အသက်မွေးသူက မိစ္ဆာအာဇီဝပေါ့၊ သူနဲ့ပြောင်းပြန်

က သမ္မာအာဇီဝပေါ့”

ထိုစဉ် တစ်ဦးက-

“ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးဆိုတော့ သုံးပါးကျန်သေးတာပေါ့”

“အေး အဲဒီသုံးပါးက စိတ်မှာဖြစ်တဲ့ မနောကံဒုစရိုက် သုံးပါးပေါ့၊ အဲဒါတွေက အဘိဇ္ဈာ သူပိုင်ဥစ္စာကို ငါ့ဟာဖြစ်လျှင် ကောင်းလေစွဟု ကြံဆတောင့်တခြင်း၊ ဗျာပါဒ သူတစ်ပါးတို့ သေကျေ ပျက်ဆုံးမှုကို တောင့်တခြင်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မှားသောအယူကို ယူခြင်းဆိုတဲ့ သုံးပါးပေါ့။

“အတိုကောက်ကတော့ ဘိဇ္ဇ ဗျာ ဒိဋ္ဌိ၊ သုံးပါးရှိ၊ မှတ်ဘိ မနောကံတဲ့”

ထိုစဉ်ပင် အဘဉာဏ် ခပ်ယိုယို ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ဝင်လာသည်

ကို ဦးမြတွေ့သွားသည်။
“လာဟေ့ ဖိုးဉာဏ်၊ မင်းလည်း ခုမှတွေ့ရတော့တယ်၊ ထိုင်ကွာ အရင် အလုပ်ပဲလား”

သိလျက်နှင့် မေးလိုက်သော ဦးမြ၏စကားကို အဘဉာဏ်က ခပ်တိုးတိုးပင်-

“အေး” ဟု မရွံ့မရဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သည်အလုပ်မှတစ်ပါး ဘာမှ မလုပ်တတ်သော အဘဉာဏ်၊ သည်လိုသာ ဖြေရပေမည်။

“တို့တစ်တွေ အသက်ကြီးလာကြပြီနော် ဖိုးဉာဏ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မမေ့နဲ့ကွ၊ ကံငါးပါးမှာ ပါဏာတိပါတဟာ ရှေ့ဆုံးက၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးမှာလည်း သူကရှေ့ကပဲကွ”

ထိုအခါ အဘဉာဏ်က-

“ဟ ဖိုးမြရ၊ ငါ့မှာ အရင်းမှမရှိဘဲ၊ ဒီအလုပ်ပဲလုပ်တတ်တော့ ဒါပဲလုပ်ရတာပေါ့ကွာ၊ မင်း မလုပ်စေချင်ရင် ငါ့ကို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပြီး ဘာလုပ်ရမယ်လို့ အကြံဉာဏ်ပေးလေကွာ”

အဘဉာဏ်၏ စကားကို ဦးမြက-

“ငါ့မှာလည်း မင်းကို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးလောက်အောင် မရှိပါဘူး ကွာ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဦးမြသည် လက်ဖက်ကို တစ်လှုတ်မျှစားပြီး သူ့စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“ပါဏာတိပါတ သူ့တစ်ပါးအသက်ကို သတ်မှုကြောင့် ခံရတဲ့အပြစ်ကို ဘယ်လိုများ ပြထားသလဲဆိုရင်- အဟမ်း”

ဦးမြသည် လည်ချောင်းကို တစ်ချက်ရှင်းပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ကျိုက်ကို သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ပဉ္စဇာတိသတံပေတော၊ မစ္ဆနာဂါမိဂါဂုရု၊ မဟိံသာသိင်္ဂါထာစ၊ ပါဏာတိပါသာ ဒေါယကာ တဲ့။”

“ဆိုလိုတာက သံသရာရေး၊ အပါယ်ဘေးကို၊ မျှော်တွေးကြောက်ညောင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့။ ပါဏာတိပါတသာ၊ သူ၏ အသက်ကို သတ်ခြင်း၏ ဒေါသကာ ပြုလုပ်သူများ ခံစားရာ အစစ်အမှန်ဖြစ်သည့် အပြစ်တို့သည်ကား။ ပေတောစ၊ ပြိတ္တာအဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ၊ အဖန်ငါးရာ၊ မစ္ဆာစ ရေ၌ယျော်ပါး ငါးအဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ၊ အဖန်ငါးရာ၊ နာဂါစ နဂါးသည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ၊ အဖန်ငါးရာ၊ မိဂါစ သမင်အဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ အဖန်ငါးရာ၊ ဂုရုစ ဆိတ်အဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ အဖန်ငါးရာ၊ မဟိံသာစ ကျွဲအဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ အဖန်ငါးရာ၊ သင်္ဂါထာစ မြေခွေးအဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ အဖန်ငါးရာ၊ ဇာယန္တိ မုချမသွေဖြစ်ရကုန်၏ တဲ့။”

“ဆိုလိုတာက သူတစ်ပါးအသက်သတ်သူဟာ ပြိတ္တာ၊ ငါး၊ နဂါး၊ သမင်၊ ဆိတ်၊ ကျွဲ၊ မြေခွေးအဖြစ်နဲ့ အဖန်ငါးရာစီ ဖြစ်မတဲ့”

“ဘုရား ဘုရား ဘုရား”

အဘဉာဏ် တိုးတိုးကလေး ဘုရားတလိုက်မိ၏။

“ပြိတ္တာ၊ နဂါး၊ သမင်၊ မြေခွေးတို့တော့ ငါမမြင်ဖူးလို့ မသိဘူး၊ ကျွဲတို့ ဆိတ်တို့ဖြစ်ရင်တော့ သေချာပေါက် ကုလားမူတူးရဲ့ အသတ်ခံရတော့မှာပဲ။”

ကျွဲများဖြစ်ရင် မသေခင် အလုပ်ကလည်း လုပ်ရဦးမယ်။

“ငါးများဖြစ်ရင်တော့ ငါ လင်းမြွေမြီးမှိန်းနဲ့ ထိုးခဲ့သလို တွယ်နဲ့ချိတ်ခဲ့ သလို အထိုးအချိတ်ခံရရင် အတော်ဆိုးမှာပဲ”

အဘဉာဏ် အတော်ကလေး စိတ်အားငယ်သွားသည်။ ထိုစဉ်ပင် ဦးမြ က စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ပြီးတော့ ဝိစိတြဓမ္မဒေသနာမှာ ဒီလိုဆိုထားသေးသကွ။

“အပူညံ ဘိက္ခဝေ ဘာယိက္ကံ၊ အပူညံ အဘာယတော၊ ဒုက္ခံအဘာယ တိနာမ လို့ ဟောတော်မူတယ်။ ဘိက္ခဝေ ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ အပူညံ မဖြူမစင် ညစ်ကြေးတင်တဲ့။ အကြင် ပါဏာတိပါတစသော ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး မကောင်းမှုအကုသိုလ်တရားကို၊ ဘာယိက္ကံ မိမိကိုယ်တွင်း၊ မွေးညင်း ထောင် ကြွ၊ ကြက်သီးထမလောက်၊ ကြောက်လိုက်ကြပါကုန်လော့။ အပူညံ မဖြူ မစင် ညစ်ကြေးတင်တတ်တဲ့။ အကြင် ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက် ဆယ်ပါး၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တရားကို၊ အဘာယတော၊ မိမိကိုယ်တွင်း မွေးညင်းထောင်ကြွ၊ ကြက်သီးထမလောက်၊ မကြောက်သော သူမိုက်သည်။ ဒုက္ခံ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ အပယ်လေးရပ်၊ ဘုံအောက်ထပ် ဌ၊ မပြတ်မစဲ၊ အမြဲဇကန်၊ ခံရတဲ့ဒုက္ခတွေကို။ အဘာယတိနာမ၊ မိမိကိုယ်တွင်း မွေးညင်းထောင်ကြွ၊ ကြက်သီးထမလောက်၊ မကြောက်သည်ပေ၊ မည်တတ် ချေ၏ တဲ့”

ဦးမြ၏ ပါဠိအနက်ရွတ်သည့် အသံကတော့ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

အဘဉာဏ်မှာတော့ ကြောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ကြောက်လှပါတယ် ဟူ၍ သာ အော်လိုက်ချင်သည်။

မရှိလို့ လုပ်စားရသော တံငါသည်ဘဝကို အဘဉာဏ် အတော်ကလေး ရွံ့သွားသည်။

ငါ ဘာလုပ်စားရပါလိမ့်။

အခြားအလုပ် လုပ်စားဖို့က အရင်းအနှီးမရှိတာက ခက်တယ်။

ထိုစဉ် ဦးမြအား ဘေးမှ တရားနာပရိသတ်တစ်ဦးက မေးလိုက်သော စကားကို အဘဉာဏ် စိတ်ဝင်စားသွားမိပြန်သည်။

“အဘမြရဲ့၊ ငရဲဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတွေလဲဗျ”

ထိုအခါ ဦးမြက-

“သဗ္ဗိးငရဲ၊ ကာလသုတ်ငရဲ၊ သဃံာတငရဲ၊ ရောရဝငရဲ၊ မဟာ ရောရဝ ငရဲ၊ တပန္နငရဲ၊ မဟာတပန္နငရဲ၊ အဝီစိငရဲ ရယ်လို့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိတယ်။

“ငရဲတစ်ထပ်တိုင်းရဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာတိုင်းမှာ ဥဿဒငရဲငယ် ငါးမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီ ငရဲငယ်ငါးမျိုးက ဘင်ပုတ်ငရဲ၊ ပြာပူငရဲ၊ လက်ပံတောငရဲ၊ သန်လျက်အရွက်ရှိသော အသိပတ္တသစ်ပင်တောငရဲ၊ အဆူးရှိသော ကြိမ်နွယ် တို့ဖြင့် ပြီးပြီးမှ သံပူရည်၊ ကြေးပူရည်တို့ဖြင့် ပြည့်သော ဝတ္ထရဏီမြစ် ငရဲတွေ ဖြစ်တယ်။

“ငရဲကြီးတစ်ထပ် အရပ်လေးမျက်နှာအတွက် ငရဲငယ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ရှိ ပြီး ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ ငရဲငယ်ပေါင်း တစ်ရာခြောက်ဆယ်က ဝိုင်းထားသပေါ့”

အဘဉာဏ်၏ အကြောက် ပိုကြီးလာသည်။

“အမယ်လေး အမယ်လေး တယ်ဆိုပါလား၊ ငါသေရင် ဘယ် ငရဲများ ရောက်မလဲ”

အဘဉာဏ် ဇောချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

ထိုစဉ် ဦးမြဘေးမှ လူငယ်တစ်ဦးက-

“အဘမြ စောစောကပြောတဲ့ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးမှာ သူရာမေရယ အရက် သောက်တာ မပါတော့၊ အရက်သောက်တာ မကောင်းတဲ့အကျင့် မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော် ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ဦးမြမှာ အငိုက်အထိုးခံရသလို ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“အေး မင်းတို့ လူငယ်တွေက ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးတတ်တယ်၊ ဒုစရိုက် ဆယ်ပါးမှာ အရက်သောက်တာ မပါတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူ့ကျင့် ဝတ် အခြေခံ ပဉ္စသီလ ငါးပါးမှာ ပါတယ်ကွ။

“သူရာမေရယ၊ မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနကံကြောင့် ခံရတဲ့အပြစ်ကို ဟောသလို ဆိုထားတယ်။”

“ပဉ္စဇာတိသတံယက္ခော၊ ပဉ္စဇာတိသံသုဏော၊ ဥမ္မတ္တကာအန္တာစ သူရာပါနသာ ဒေါသကာ လို့ ဖွင့်ဆိုထားတယ်။”

“သူရာပါသာ သေရည်အရက်၊ ဘိန်းကင်းဆေးခြောက်၊ တစ်ထောက် မာဖီးယား၊ ဆေးဝါးမှူးယစ်စေတတ်သော ယစ်မျိုးအစားစား၊ သောက်စား ပြုလုပ်ခြင်း၏။ ဒေါသကာ ပြုလုပ်သောက်စား၊ ထိုသူများတို့၊ ရောက်ငြား မချို့၊ အပြစ်တို့သည်ကား။ ယက္ခောစ မျက်ထားစောင်းမာန်၊ ပြင်းထန်ဟူး ဟူး၊ အစားကျူးတဲ့ ဘီလူးအဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ အဖန် ငါးရာ၊ သုဏောစ ခွေးအဖြစ်သည်လည်း။ ပဉ္စဇာတိသတံ အဖန်ငါးရာ၊ ဇာယန္တိ စင်စစ်မသွေ ဖြစ်ရပေကုန်၏။ ဥမ္မတ္တကာစ စိတ်ကောင်းမကူး၊ အများထက် ထူး၍။ အရူးဟူသမျှ၊ ဖြစ်ရခြင်းတို့သည်လည်း။ အနန္တာ အတိုင်းမသိ ဖြစ် လေကုန်၏။ ဧတံ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည်။ သူရာပါနသာ သေအရက် စသည် များကို သောက်စားခြင်း၏။ ဒေါသကာ အပြစ်တို့ပေတည်း တဲ့။

“အရက်သောက်တဲ့သူဟာ ဘီလူး၊ ခွေး၊ အရူး ဖြစ်မယ်တဲ့”

အဘဉာဏ် စိတ်ပူရပြန်ပါပြီ။

ငါးကြီးတွေ ကြီးကြီးမားမား ဖမ်းမိလျှင်၊ အဘိုးကို ငါးအူနှင့် အရက်ကို လှေဦးမှာ တင်မြှောက်ပသခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ အဘဉာဏ် အရက်သောက် မိ၏။

ထိုအပြစ်ကြောင့် ရူးများ ရူးလေမည်လား။

ခွေးတို့ ဘီလူးတို့ပင် ဖြစ်လေမည်လား။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သောက်မိတာတွေ ချမ်းသာပေးတန်ကောင်းပါရဲ့ လေ။ တို့လို အရက်သမားတွေကလည်း အများကြီးပဲဟာ။

အဘဉာဏ်က မိမိဘာသာ မိမိ စိတ်ဖြေရသည်။

တွေးမိတွေးရာတွေးနေစဉ် ဦးမြက အဘဉာဏ်အား ကော်ကံကာငင်

ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဖိုးညဏ်၊ ဘာငေးနေတာလဲကွ၊ မင်းတို့အလုပ်က မရှိလို့ လုပ်ရ ပေမယ့် မလုပ်သင့်ဘူး၊ ဒီပြင်အလုပ်တွေ ရှိသားကွာ၊ ပျားဖွပ်၊ သားထိုး၊ မယားခိုး၊ မုဆိုး၊ တံငါ၊ လူယုတ်မာတဲ့၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ အခြားအလုပ် ပြောင်းသင့်တယ်ထင်တယ်ကွာ”

“ပြောင်းတော့ ပြောင်းချင်တာပေါ့၊ မောင်မြရာ၊ ငါ့မှာ အရင်းအနှီးမှ မရှိဘဲ၊ မင်းက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပါလို့ ငါပြောသားပဲကွ”

အဘညဏ်က မရဲတရဲနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးမြက ပြန်မဖြေတော့။ သူ့စကားကိုသာ ဆက်လိုက်သည်။

“ကသပမမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ထဲက ရာဇဂြိုဟ်သား၊ နွား သတ်သမား ဂေါဃာတက ဆိုသူဟာ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်အထိ အရိုးဆက် ပြိတ္တာဘဝနဲ့ ကျိုး၊ လင်းတ၊ စွန်ရဲတို့ရဲ့ အထိုးအသုတ်ကို လင်းတ နှုတ်သီးသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့ ပဗ္ဗပါဒေ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေအနီး ကောင်းကင်ယံမှာ ခံနေရတာကို အရှင် လက္ခဏနဲ့ အရှင် မောဂ္ဂလာန်တို့ တွေ့ရတယ်။

“ဒီအဖြစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက နွားသတ်မိတဲ့ မကောင်းမှုကြောင့် ယခုအထိ ခံနေရကြောင်းကို အတိတ်ဆောင်ပြီး ဟောဖူးတယ်ကွ။

“ပါဏာတိပါတကံဟာ အတော်ဆိုးသကွနော်”

အဘညဏ် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။

အခြားအလုပ် ပြောင်းလုပ်ရမည်မှာလည်း မကျွမ်းကျင်။ အရင်းအနှီး လည်းမရှိ။ ဦးမြထံ အရင်းအနှီး အကူအညီတောင်းပါကလည်း ကျောက်ခဲ ကို ညှစ်၍ ဆီထွက်ချင်သာထွက်မည်၊ ဦးမြထံမှ အရင်းအနှီးကို မရနိုင် ကြောင်း အဘညဏ် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

ထိုနေ့က မရွှင်မလန်းနှင့် ဖိုးစုံအသုဘမှ အဘညဏ် အိမ်သို့ လေးကျေး စွာ ပြန်ခဲ့သည်။

[၃]

နံနက်လင်းလျှင် ဦးမြစကားကို ခေတ္တမေ့ထားရသည်။

မမေ့၍လည်း မဖြစ်။ ဝမ်းရေးက ရှိသေးသည်။

အဘဉာဏ် ရင်တွန်းကိုဆွဲပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ပုစွန်
ဖမ်း ထွက်ခဲ့ရသည်။

မိပါ၏။

ကျောက်ပုစွန်၊ ပုစွန်ဖြူ၊ မောက်တို၊ မောက်ရှည်စသော ပုစွန်အမျိုး
မျိုးသာ မကပါ။ ငါးဖယ်ကလေးများ၊ ငါးခွန်ကြမ်း၊ ငါးလူး။

သို့သော် အဘဉာဏ် အခါတိုင်းလို ငါးရ၍ မပျော်ရွှင်ပါ။

များများရတော့ အသက်များများသေသည်။

ဦးမြ၏စကားများ အဘဉာဏ်၏ နားမှ ယခုတိုင် မထွက်သေး။ ပျားဖွပ်၊
သားထိုး၊ မယားခိုး၊ မုဆိုးတံငါ၊ လူယုတ်မာ တဲ့။

မယားခိုးယုတ်မာသည်ကိုတော့ အဘဉာဏ် ခြွင်းချက်မရှိ သဘောတူ
ပါ၏။ ထောက်ခံပါ၏။

သို့သော်-

ပျားဖွပ်သမားကြောင့် ရဟန်းတော်များနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပျား
ရည်ကို ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

သားထိုးမှာ ဟင်းလျာအစာအာဟာရအတွက် မွေးမြူရေးကို နိုင်ငံတော်
ကပင် အားပေးနေပါသေးသည်။

အဘဉာဏ်တို့လို မုဆိုး၊ တံငါများကကော။

မုဆိုးက လူသားများကို အာဟာရ ဖြည့်တင်းပေးနေသည်။

တံငါကလည်း အာဟာရကိုပင် ဖြည့်တင်းပေးနေသော ရေလုပ်သား
ကြီးများပင် မဟုတ်ပါလော။

ဘယ်မှာလဲ လူယုတ်မာ။

‘လှေထိုး လွှဲတိုက်၊ လူမိုက်အားကိုး’ ဟူ၍ ကာယလုပ်သားကြီးများကို

စော်ကားထားသော စကားပုံများပင် ရှိနေသေးသည်။

အဘဉာဏ်တို့က မိမိအင်အားကို ရိုးသားစွာအသုံးပြု၍ ဘဝတူ လူ သတ္တဝါများ၏ အကျိုးကို ဆောင်ပေးနေပါ၏။

ဦးမြတို့ကကော။

မွေးသည်မှစ၍ ယနေ့အထိ အလုပ်ကို ပြစရာမရှိ။

မိဘလက်ထက်မှာ စပါးပေး ပေးသည်။ လယ်ထောက်ခံဖြင့် စားသည်။

ဦးမြလက်ထက်တွင် တိတ်တိတ်ပုန်း ရွှေပေါင်ခံသည်။ ငွေတိုးပေး၍ ချေးငှားစားသည်။ အပေါင်ပစ္စည်းမပေးနိုင်သော အဘဉာဏ်တို့လို ငမဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းများပင်ဖြစ်ပါစေ ခြူးပြားတစ်ချပ်မှ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဦးမြမှာတော့ ချွေးလည်းမထွက် လက်ကြောလည်း မတင်း။

အချိန်အားရသမို့ ဦးမြက စာတတ်ပေတတ် ပြောနိုင်ဟောနိုင်သည်။

အဘဉာဏ်မှာတော့ ပုံခိုင်းရိုင်းရိုင်းနှင့် နှိုင်းရလျှင် ခွေးအကြီး လှည်းနင်း ခံရသလို။

သို့သော် ဘယ်သူက လူ့လောကအတွက် အရာဝင်ပါသနည်း။

အဘဉာဏ်သည် တွေးရင်း ငေးရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးလာသည်။ ရင်တွန်း ကိုလည်း မတွန်းလိုတော့။

ရင်တွန်းလုပ်ငန်းကို ခေတ္တနားပြီး ကမ်းပါးစပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက် တွင် အနားယူလိုက်သည်။

ညောင်ပင်ပေါ်မှ ဝေသာလီ ဗျိုင်းတစ်အုပ်သည် သူတို့၏ လည်တံ ရှည်ရှည်ကြီးများကို ဆန့်၍ သူတို့၏အတောင်ဖြူဖြူကြီးများကို ဖြန့်၍ တဂီဂီ ဖြင့် အော်မြည်နေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ညောင်ပင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကမ်းပါးစပ် အိမ်တစ်အိမ်မှ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်တစ်ဦး၏ အသံကျယ် ကျယ်ဖြင့် ဖတ်ရွတ်နေသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို နားစွင့်ထောင်လိုက်မိ၏။

လူငယ်၏ ကဗျာရွတ်သံမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားကြည်လင်လှပါ၏။

“ဓမ္မသဝန၊ ဓမ္မဒေသနာ၊ ဖြစ်စိမ့်ငှာဟု၊ ဉာဏ်ပါကင်၊ မှတ်စုကို ညှိပြီး
 လျှင်၊ တဘိဓမ္မတ္တသင်္ဂဟေ၊ သင်္ဂြိုဟ်ကို ပိုက်သိုင်းလို့၊ ကိုးပိုင်းလုံးမွေ့ခဲ့သည်၊
 စေ့ရေမူလ၊ ပညာရှိ ငါ့ဟဲ့နေလို့ အာဘော်ကိုပြုပြီးလျှင်၊ မာနဖိစီး၊ မနီးမနှော
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊ အာပေါက်အောင် ပြောကြ၊ သောမနဿ၊
 သဟဂုတ်၊ လက်ဖက်က သုံးလေးဆုပ်၊ ဒိဋ္ဌဂတသမ္ပယုတ်၊ ကြက်သွန်ကြော်
 များများနှင့်၊ ဗိုက်ကားအောင်တုတ်ပြီးလျှင်၊ သရုပ်များကွဲလေဟန်၊ လက်
 လေးတစ်လောက်စာတိုကို၊ ဝိဂြိုဟ်တွေကျင်းပြီးလျှင်၊ အငြင်းက ကြောက်
 ဖွယ်သန်၊ မာနဂုဏ်သူကိုး၍၊ ဖြတ်ထိုးနှင့်တည့်ည့်၊ ဋီကာကျော် လက်သန်း
 မှာ၊ အာဝဇ္ဇန်းမောက်လျှံ၍၊ ဘလောက်ဆံဆူကျွတ်၊ မြတ်ဇီနော် ဓမ္မစက်ကို၊
 ဇာတ်စကားရောယှက်၍၊ ဖျက်သူကလဲအတန်တန်၊ ရူပံဘူတပ္ပါ ဒါဟဘောဒ
 ဘိန္နော၊ ကွမ်းကောဆေးကော ချလော့၊ ခုလျှင် အလှူရှင် ပြင်ခဲ့ပြင်ခဲ့၊ အရွက်
 ကြမ်းလက်ဖက်မည်းကို၊ ဆီရွဲရွဲပလဲ့၍၊ ကဲ့ရဲ့သူကလည်း တမောင့်၊ ဟိုအိမ်ခိုး
 တထောင့်က အိုး-ကျောင်းဒကာ ဘုရားဒကာ၊ မေးလေရာတွင်၊ ပညာ
 နိဿရည်း၊ ခံနည်းတလီ၊ အလဇ္ဇီနှင့် လဇ္ဇီတဝ၊ လူအပေါင်းတို့ စိတ်ခွအောင်၊
 ကံခွါရငြင်းကြသည်၊ ကရွတ်ကင်းပုံတချက်၊ အချို့သောသူတို့က၊ မိစ္ဆာဉာဏ်
 ကူဖက်၍၊ အနက်ကိုလည်းမသိ၊ ပညာရှိငါတဆူ၊ ဖြစ်လေသည်ဟူသတည်း
 ဟု၊ အလှူမသာ ရှိလေရာတွင်၊ လည်ကာဝါကြွား၊ လက်ဖက်စားသည်၊
 ဘုရားမကြိုက်တဲ့ လူစုတည်း။”

ဤကဗျာကို ဦးပုညစပ်ဆိုခဲ့သည်ဖြစ်ကြောင်း အဘဉာဏ် မသိပါ။

သို့သော် အဘဉာဏ်၏ ရှုပ်ထွေးနေသောစိတ်ကိုမူ တစ်မဟုတ်ချင်း
 ရှင်းလင်းကြည်လင်သွားစေသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ပေတကား။

ဟုတ်သည်။

‘ဘုရားမကြိုက်တဲ့ လူတစ်စု’ ကား ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။

ရွှေပေါင်ခံ၊ ငွေတိုးပေးပြီး ဘုရားစကား၊ တရားစကားပြောနေသော
 ဦးမြတို့ လူစုပင်လော။

အကုသိုလ်အလုပ်ကြောင့် နောင်တမလွန်တွင် အပြစ်ရလျှင် ခါးစည်းခံရမည့် အရင်းမဲ့မရှိ ဆင်းရဲ၍ တံငါအလုပ်ကို လုပ်နေရသော အဘဉာဏ်တို့ လူစုပင်လော။

သုံးလောကထွတ်ထား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသာ သက်တော်ထင်ရှား ရှိသေးမည်ဆိုလျှင် အဘဉာဏ်က ဗုဒ္ဓ၏ ခြေတော်အစုံကို ဦးတိုက်၍ တင်လျှောက် မေးမြန်းလိုက်ချင်စမ်းပါဘိ။

“ဘုရားမကြိုက်တဲ့ လူစုဟာ ဘယ်သူတွေပါလိမ့် အရှင်ဘုရား” ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၃၊ အမှတ် ၃၉၆၊ မေ၊ ၁၉၈၀)

လက်တစ်ကမ်းအလို

၉။ လက်တစ်ကမ်းအလို

[၁]

ပူတူးမ လောဆော်၍သာ ကြွက်နီလိုက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိလှ။ အခါတိုင်းလို ငါးဖမ်းရမည်လည်း မဟုတ်။ တံငါသည်ဆိုသည်မှာ ငါးကို သာ ဖမ်းချင်သည်။

“အစ်ကိုကြွက်နီ ဓနဖြူမှာ ကိုင်းဥဈေးကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ ကိုင်းဥသွားရှာကြရအောင်”

နှမဖြစ်သူ ပူတူးမ ပြော၍သာ ကြွက်နီ ယခုလို လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကြွက်နီတို့နေထိုင်ရာ လွန်ဘက်တန်းရွာ၏ မြောက်ဘက် ထုံးပုံ၊ ကပ်ခို၊ ဥယျာဉ်ချောင်း၊ သာရဝေါ၊ ဂျိုးဂျိုးဂျ စသော ရွာများ၏ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ကိုင်းတောကြီးများ မျက်စိတစ်ဆုံးရှိသည်။

ထိုကိုင်းတောထဲသို့သွား၍ ကိုင်းဥရှာရန် ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမ မောင်နှမနှစ်ယောက် လှေတစ်စင်းနှင့် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါခေါင်လမို့ ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် အစွမ်းကုန် တက်နေသည်။ မြစ်ကမ်းရိုးဘေးရှိ ရေကာတာကြီးများကိုပင် လှိုင်းလုံးများက အရောက်သွား၍ ပုတ်ခတ်နိုင်ချေပြီ။

ဘယ်အရပ်ကိုပင် ကြည့်ကြည့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွနေသော ရေပြင်ကြီးကိုသာ မြင်ရသည်။

‘ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်’ ဆိုသော စကားကို အတိအကျ သရုပ်ဖော်နေဟန်တူသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်အလယ်တွင် ရေစီးက ကြမ်းလှ၏။ အထက်အညာဘက်မှ သစ်ပင်ကြီးများ၊ ထင်းတုံးကြီးများပင် ကသောကမျောနှင့် ရေစီးရာတွင် ပါလာကြသည်။

သို့သော် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ကိုင်းတောကြီးများရှိရာ အရပ်၌မူ ဤမျှလောက် ရေစီးမကြမ်း။

အချို့နေရာတွင် ဝဲပြန်ဖြစ်ပြီး အထက်သို့ပင် ရေက ပြောင်းပြန်လှန်၍ စီးနေလိုက်သေးသည်။

မြစ်လယ်၌မူ ထမင်းအိုးပွက်သလို ဝုန်းခနဲ ပွက်လိုက်သော မူတ်ဝဲကြီးများ၊ ကတော့တစ်ခုကဲ့သို့ ချိုင့်ဝင်သွားသော စုပ်ဝဲကြီးများမှာ တဝေါဝေါနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံများ မြည်ဟည်းလျက်ရှိသည်။

ကမ်းပါးစပ်တစ်လျှောက်မူ ငြိမ်သက်နေ၏။

ရှည်လျားလှသော ကိုင်းပင်ရင့်ရင့်ကြီးများကို တက်နေသော မြစ်ရေက မဖုံးလွှမ်းနိုင်သေး။

ရေပြင်ပေါ်တွင် ထိုးထွက်နေသော ကိုင်းပင်များမှာ ရေစီးမှု အရှိန်ကြောင့် အငြိမ်မနေနိုင်၊ တလှုပ်လှုပ် တယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသည်။

ထူထပ်လိုက်သည့် ကိုင်းတော။

ကြွက်နီတို့လှေသည် ကိုင်းတောအတွင်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ လှော်၍ ဝင်နေရ၏။ အချို့နေရာများတွင် လှေပင်မဝင်နိုင်အောင် ထူထပ်နေသော ကိုင်း

ပင်များကို ကြွက်နီက ပါလာသော ဓားရှည်ဖြင့် ခုတ်ထွင်ပြီး ဝင်ရသည်။
ကိုင်းပင်များအဖျားမှ ဝေသာလီဗျိုင်း၏ လည်ဆံမွေးများကဲ့သို့သော ကိုင်းပွင့်
ဖြူဖြူများမှာ လေယူရာကို ယိမ်းနွဲ့နေ၏။

ကိုင်းပွင့်များ နားထဲတွင် ဝင်လျှင် နားကန်းတတ်သည်ဆိုသဖြင့် အထူး
သတိထားပြီး ခုတ်ရ၏။

“အစ်ကိုကြွက်နီ အစ်ကို ကြွက်နီ၊ ဒီဘက်ကို နည်းနည်းလှော်ပေးပါ၊
ဟိုမှာ ကိုင်းဥတွေ”

ကိုင်းဥအချို့ကို မြင်သဖြင့် ပူတူးမက ကိုင်းဥများရှိရာသို့ လက်ညှိုး
ညွှန်ရင်း အားရဝမ်းသာ အော်ပြောလိုက်၏။

ကြွက်နီသည် ကိုင်းဥများရှိရာသို့ လှေကိုလှော်တက်ဖြင့် ပဲ့ထိန်းရင်း
လှော်ပေးလိုက်၏။

ပူတူးမသည် ကိုင်းပင်တစ်ပင်မှ အဖျားကိုနှိမ့်ပြီး ကိုင်းဥကို ကိုင်းပင်
အဆစ်မှ ဖဲ့ခုူးလိုက်သည်။

‘ကိုင်းဥ’ ဆိုသည်မှာ အမှန်စင်စစ် ကိုင်းပင်မှဥသော ‘ဥ’ လည်း မဟုတ်။
ကိုင်းပင်မှသီးသော အသီးလည်းမဟုတ်။ ကိုင်းပင်နှင့်လည်း မသက်ဆိုင်လှ။

အတော်တော့ ဆန်းသည်။
ကန်စွန်းဥ၊ ပိန်းဥ၊ စိမ်းစားဥ၊ မုန်လာဥ စသည်တို့မှာ အပင်၏ အောက်

ခြေ မြေအောက်တွင် ဥသဖြင့် ‘ဥ’ ဟူ၍ ခေါ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် မြေအောက်တွင်ပင် ဥသော်လည်း ‘ဥ’ ဟု မခေါ်နိုင်သော
အရာလည်းရှိပါသေးသည်။ ထိုအပင်ကား မြေပင် ဖြစ်သည်။ မြေပဲတောင့်
မှာ မြေအောက်တွင် သီးသည်။ မြေပဲပင်၏ အောက်ခြေ မြေအောက်၌ ဖွာနေ
သော အမြစ်မြွာများတွင် မြေပဲတောင့်များကို တွေ့နိုင်သည်။ မြေပေါ်တွင်
မြေပဲပင် အကိုင်းအခက်များ၌ မြေပဲတောင့်များကို ရှာမတွေ့နိုင်။

သို့သော် ထိုအရာကို ‘မြေပဲဥ’ ဟူ၍မခေါ်၊ မြေပဲတောင့်ဟူ၍သာ ခေါ်
ကြသည်။

ကိုင်းပင်မှာမူ ကိုင်းပင်၏ အဖျားပိုင်း မြေကြီးနှင့် အလှမ်းဝေးသော နေရာမှ ရရှိသည်ကိုပင် 'ကိုင်းဥ' ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ ကိုင်းပင်တစ်ပင်လုံးကို နုတ်၍ မြေကြီးအတွင်းမှာ ဥနေသောဥကို ယူရသည်လည်းမဟုတ်။

ကိုင်းပင်တိုင်းလည်း ကိုင်းဥမရ။ ကိုင်းနုများ၌ ကိုင်းဥမရှိ။

ဝါခေါင်၊ တော်သလင်း ရေဖွေးဖွေးအချိန်တွင် အသက်ရင့်သော ကိုင်းပင်များ၌သာ ကိုင်းဥကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်။

ကိုင်းဥရသည့် နေရာကိုလည်း ကြည့်ပါ။

ကိုင်းပင်၏ အဖျားပိုင်း အဆစ်အချို့တွင် တွယ်ကပ်နေသော မည်းမည်းပွပွ အသီးကလေးများဖြစ်သည်။ အပြင်သားမှာ မည်းသော်လည်း အထဲမှ အသားမှာ ဖြူဖွေး၍ နို့နှစ်ကဲ့သို့ အနှစ်များနှင့် အပြည့်ဖြစ်သည်။ ကိုင်းဥ၏ ဘေးတွင် အရွက်မည်းမည်းကလေးတစ်ရွက်က ထိုးထိုးထောင်ဖြင့် ရှိနေတတ်သည်။

အမှန်မှာမူ မိုးအခါ ကိုင်းပင်အဆစ်များတွင် သဘာဝအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာသော မှိုတစ်မျိုးသာဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးမှို၊ တောင်ပိုမှို၊ ဖက်ဆွတ်မှိုများကဲ့သို့ အချိန်အခါအလျောက် ထွက်ပေါ်လာသော မှိုများသာ ဖြစ်၏။

ကိုင်းဥဟု ခေါ်သည်ထက် 'ကိုင်းမှို' ဟု ခေါ်လျှင် ပိုမိုသင့်တော်မည် ထင်သည်။ ကိုင်းပင်ရင့်ရင့်တစ်ပင်တွင် ကိုင်းဥနှစ်ဥ သို့မဟုတ် သုံးဥထက်ပိုပြီး မရှိတတ်။ အများအားဖြင့် ကိုင်းပင်တစ်ပင်တွင် ကိုင်းဥတစ်ဥမျှသာ ရှိတတ်သည်။

ကိုင်းဥ၏ အရသာကား ချိုဆိမ့်လှသည်။ ထူးကဲသော အရသာရှိသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသားတို့ နှစ်သက်သော အစာလည်းဖြစ်သည်။

ကိုင်းဥပေါ်ချိန်ရောက်လျှင် ရန်ကုန်မြို့ လမ်းတကာ၌ မီးအရဲရဲဖြင့် ကိုင်းဥကင်များ မီးကင်၍ ရောင်းချနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်၏။

ကိုင်းဥကို ဝါးတံကလေးဖြင့်သီ၍ မီးကင်စားမလား။ မီးကင်လိုက်လျှင်

နို့နှစ်ကဲ့သို့ အဆီများ ကိုင်းဥအတွင်းမှ ဆူပွက်ထွက်လာပြီးနောက် မီးအပူရှိန် ဖြင့် ခဲသွားတတ်သည်။

နို့ခဲနေသော ကိုင်းဥမီးကင်၏ အရသာကို စားဖူးသူများ သိသည်။

ကိုင်းဥကို ကြော်စား၍လည်း ရသည်။ သို့သော် ကိုင်းဥကြော်သည် အနည်းငယ်မာပြီး ကိုင်းဥအကင်လောက် နူးညံ့ချိုဆိမ့်မှု မရှိလှ။

တစ်နှစ်တစ်ခါသာပေါ်သော ကိုင်းဥများကို ကြွက်နီတို့ မောင်နှမ ဈေးဖိုး ကလေးရအောင် ရှာကြရပေဦးမည်။

[၂]

ပူတူးမ ကိုင်းဥများကို အားရပါးရ ခူးနေချိန်တွင် ကိုင်းပင်များ အဖျားမှာ သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။

ကိုင်းပင်အချို့တွင် ဘုန်းကြီးစေ ခေါ် စာဝါကလေးများနှင့် စာဝတီး ငှက်တို့၏ အသိုက်များကို တွေ့ရ၏။

စာဘူးတောင်းငှက်ကလေးများမှာမူ ဤကိုင်းတောထဲတွင် အသိုက်လုပ် လေ့မရှိကြ။ သို့သော် ကိုင်းရွက်အနားကလေးများ၊ သက်ကယ်မျှင်များ၊ မြက်ပင်ရှည်များကို လာရောက်ဖွဲ့ယူပြီး မြင့်မားလှသော အုန်းပင်၊ ထန်းပင် များအဖျားတွင် သေသေသပ်သပ်ကလေး စာသိုက်များကို ပြုလုပ်တတ် သည်။ အသိုက်ကိုပင် အထီးအသိုက်၊ အမအသိုက်ဟူ၍ ခွဲခြားလုပ်၏။

စာမ၏ အသိုက်မှာ လုံလုံလဲလဲနှင့် အောက်ဘက်တွင် မြက်ပင်အမျှင်က လေးများကို ပိတ်နေအောင်ရက်ပြီး အခေါင်းရှည်ရှည်ကြီးမှပင် သူတို့ဝင်ရ ၏။ မိုးလုံလေလုံ။

စာထီး၏ အသိုက်မှာမူ အိပ်နားရန် တန်းနှင့်တကွ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးက လေး ပြုလုပ်ထားလေ့ရှိကြသည်။

အံ့ဩစရာမှာ ညအခါ မှောင်မိုက်နေမှုကို ကာကွယ်ရန် အသိုက်၏ အတွင်းဘက်အထက်တွင် နွားချေးပျော့ပျော့ကို ကပ်ထားသည်။ သို့နွားချေး

တွင် ညအခါတလက်လက်နှင့် ပျံသန်းတတ်သော ပိုးစုန်းကြူးတစ်ကောင် ကိုဖမ်း၍ ကပ်ထား၏။ ပိုးစုန်းကြူး၏ တလက်လက် အရောင်ကြောင့် စာ သိုက်အတွင်းတွင် ရေနံဆီမကုန် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားမလိုဘဲ အလင်းရောင် ရနေသည်။

နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းမြင့်မားလှသော စာဘူးတောင်းငှက်များပါပေ။

ကြွက်နီတို့ ကိုင်းတောထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သောအခါ စာဘူးတောင်း ငှက်ကလေးများမှာ အလန့်တကြားနှင့် ထပျံသွားကြသည်။

ဟော၊ ဟို အသိုက်ကတစ်မျိုး။

ကိုင်းပင်အကြားတွင် မသေမသပ် မလှမပနှင့် တုတ်ချောင်းကလေး များ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အသိုက်တစ်ခု။

ကြွက်နီက ဤအသိုက်ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဤအသိုက်ကား အခြားမဟုတ်။ ကြွက်သိုက်။

မြေကြွက်များ ရေကြီးသောအခါ မြေပြင်ရှိ ကြွက်တွင်းထဲ၌နေ၍ မရ တော့။ ကိုင်းပင်များအဖျားသို့ တက်၍နေရသည်။ အချို့က စာသိုက်ဟောင်း များ၌နေသည်။ အချို့ကဖြစ်သလို အသိုက်ဆောက်၍နေသည်။ ယခုအ သိုက်ကား ဖြစ်သလိုဆောက်၍နေသော ကြွက်သိုက်။

မြေကြွက်များသည် ရေကျလျှင် မြေပြင်သို့ ပြန်ဆင်းကြမည်။ သူတို့အဖို့ အရေးကြီးနေစဉ်အတွင်း အစာအတွက် ပူပင်စရာမလို။

ဤကိုင်းငှက်များသည်ပင် မြေကြွက်များနှစ်သက်သော အစာဖြစ်သည်။

ကြွက်နီသည် ပါလာသော ဓားရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြွက်သိုက်ရှိသော ကိုင်းပင်အား ဓားပြားနှင့် ရိုက်လိုက်သည်။

ကိုင်းပင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခါသွားပြီး အသိုက်တွင်းမှ ကြွက်နီထင်သကဲ့သို့ ပင် အချိန်သုံးဆယ်သားခန့်ရှိသော မြေကြွက်မည်းမည်းကြီးတစ်ကောင် ကမူး ရှူးထိုး ပြေးထွက်လာသည်။

ကြွက်နီ၏ လက်ကလည်း လျင်လိုက်ပါဘိ။

ဓားသွားသည် မြေကြွက်ကြီး၏ ခေါင်းကို လှလှပပကြီး ခုတ်မိစေပြီး မြေကြွက်ကြီးရေထဲသို့ ကျသွားသည်။

မြေကြွက်ကြီးသည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ယက်ကန် ယက်ကန် ရေထဲတွင် တချက်နှစ်ချက်ကူးပြီး ငြိမ်သွားတော့သည်။ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မြေကြွက်၏ သွေးများမှာ ရေနှင့်ရောပြီး ခြင်းခြင်းနီလျက်ရှိ၏။

ကြွက်နီက လှေကို မြေကြွက်နီနားအရောက် အမြန်လှော်ပြီး မြေကြွက်ကြီး၏အမြီးမှ ကိုင်မကာ လှေဝမ်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည့် တစ်ခဏ။

ကြွက်နီမထင်မှတ်သောနေရာ ကိုင်းစပ်မှ ရှူးခနဲအော်လိုက်သံနှင့်အတူ လျှောခနဲ ရေထဲသို့ ဆင်းသွားသော မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင်။

မြွေဟောက်သည်လည်း ကိုင်းဥကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ယခုအကြိမ်မှာ မူ သူ့အစာမှာ ကိုင်းဥဟုတ်မည်မဟုတ်။

အသိုက်ထဲမှ မြေကြွက်ကို ချောင်းမြောင်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကြွက်ကိုချောင်းနေသော မြွေဟောက်ကို ကြွက်နီက လက်ဦးသွားသည် ထင်သည်။

တော်သေးသည်။ ပူတူးမတို့မောင်နှမ ကြွက်ကိုမမြင်ဘဲ ထိုကိုင်းတောထဲသို့သာ တိုးဝင်သွားမိမည်ဆိုလျှင်-

မြွေဟောက်ပေါက်လိုက်ပါက မသက်သာ။ မြွေဟောက်သည် မြွေပွေးကဲ့သို့ မဟုတ်။ ပိုပြီး လျင်မြန်စွာ သွားလာတတ်သည်။ သူ့အဆိပ်ကလည်း ပျံ့လွယ်သည်။ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လည်း မနေတတ်။ ကလေးနှင့် မိန်းမများဆိုလျှင် မြွေဟောက်က လိုက်တတ်သေးသည်။ မြွေဟောက်မှာ မိမိတို့နေထိုင်ရာ ဒေသအလိုက် လိုက်လျောညီထွေစွာ အရောင်အနည်းငယ် ပြောင်းလဲတတ်သည်။ သို့သော် မြွေပွေးလောက်တော့ အရောင်မပြောင်း။

အများအားဖြင့် မြွေဟောက်၏အရောင်မှာ ခဲသားပုပ်ရောင်ဆန်ဆန် ဖြစ်သည်။ လှပစွာ ပါးပြင်းကို ခွက်နေအောင် ထောင်တတ်သည်။ ဟိုမှ သည်မှ

ပြောင်းရွှေ့နေတတ်ပြီး တစ်နှစ်နှင့်လည်း တွန်တတ်သေးသည်။

မြွေဟောက်၏ လည်ပင်းတွင် အမည်းရစ် တစ်ရစ် သို့မဟုတ် နှစ်ရစ် ရှိတတ်၏။ ရှားရှားပါးပါး အချို့သုံးရစ်ပင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်မဟာ သီလဝံသ၏ ဆုတောင်းခန်းပျို့တွင် 'လည်ကြားသုံးရစ်၊ မည်းချစ်ရင်ပြောက်၊ ရေမြွေဟောက်' ဟူ၍ စပ်ဆိုခဲ့ဟန်တူသည်။ ဇက်ပိုးလောက်တွင် ညောင်ရွက် လိုလို၊ မြင်းခွာလိုလို ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော အဝါကွက်တစ်ကွက်ရှိသည်။ အဝါ ကွက်မှာ အချို့တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မဆက်၊ ဂငယ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေ၍ အချို့မှာမူ ဆက်နေသည်။

လည်ရစ်နှစ်ရစ်ရှိသော မြွေဟောက်မှာ ကွင်းဆက်ဖြစ်တတ်သည်။ ကွင်း ဆက်ဖြစ်လျှင် ပိုပြီးအဆိပ်ပြင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။

လျှင်မြန်စွာရေကူးနိုင်သော မြွေဟောက်သည် ကြွက်နီတို့မောင်နှမအပါး မှ လိမ်တွန့်၍ ကူးခပ်ကာ ကြွက်နီ ဓားနှင့်လှမ်းမခုတ်နိုင်သေးမီ တစ်ဖက် ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“တောက် ပူတူးမရာ၊ ကြွက်သားအပြင် မြွေသားပါ စားရတော့မလို ဟင်း။”

ကြွက်နီ အားမလို အားမရ ပြောလိုက်သည်ကို ပူတူးမက-

“ဟင်း အကိုကြွက်နီက ပြောရော့မယ်၊ မြွေသားမစားရဘဲ ပိုးထိပြီး ဆကာကြီးဆေးခန်း မရောက်သွားတာဘဲ တော်လှပြီ။”

ဟုတ်ပေသည်။ ပူတူးမမှာ မိန်းမသားပီပီ ကြီးမားသောမြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင် လိမ်ကာတွန့်ကာဖြင့် သူ့အနားမှကပ်၍ ရေကူးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေ၏။

ကြွက်နီတို့လှေသည် မြွေဟောက်နှင့် မြေကြွက်တို့ကိုတွေ့သော ကိုင်း တောမှ ထွက်ခွာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကိုင်းတောတစ်တောသို့ ကိုင်းဥရူးရန် လှော်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ကိုင်းတောစပ်မှလွန်လျှင် ဝုံထောင်မြိုးများ ထောင်ထားပြီး မြိုးဘေးမှ

ကာထားသော ယင်းကို ကွေ့ဝိုက်၍ လှော်ခဲ့၏။

ယင်းပေါ်တွင်နားပြီး ငါးကလေးများ၊ ပုစွန်ကလေးများကို ထိုးသတ်ရန် စောင့်နေသော ရေတိမ်ညင်းငှက်တစ်ကောင်မှာ ကြွက်နီတို့ လှေကို မြင်လျှင် လန့်၍ ပျံသွား၏။ သူ၏ ဝါ၍ရှည်သော နှုတ်သီးနှင့် စိမ်းပြာရောင်တောက်နေသောကိုယ်လုံး၊ ကြေးနီရောင်ရင်ဘတ်နှင့် သန္တာကဲ့သို့နီမြန်းသော မြေထောက်ကလေးများမှာ လှပလိုက်ပါတိ။

တစ်ဖက်ကိုင်စပ်သို့ရောက်လျှင် ပူတူးမသည် စောစောက မြေဟောက်ကိုတွေ့၍ ကြောက်လန့်မှုများ ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။ ဝမ်းမြောက်စွာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။

အဘယ်မှာလျှင် ပူတူးမ ဝမ်းမသာဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

ကိုင်းတောတစ်ခုလုံးမှာ မည်းမည်း အသီးကလေးများ စီရီနှင့် ကိုင်းဥများကို တွေ့လိုက်သောကြောင့်ပေတည်း။

[၃]

ပူတူးမသည် ကိုင်းဥများကို အငမ်းမရ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူး၍ ခူးနေသည်။ ကိုင်းပွင့်ဖြူဖြူကလေးများပင် အငြိမ်မနေနိုင်ရှာကြ။

ကြွက်နီမှာ ပူတူးမ သွားလာလိုရာကို လှေပဲ့ထိန်းပေးပြီး မျက်စိကလည်း အငြိမ်မနေ။

ကိုင်းပင်အကြားသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ကိုင်းပင်အပေါ်မှ အသိုက်မျိုးစုံကိုလည်း လေ့လာသည်။

ထပ်မံ၍ မြေကြွက်ကြီးများ ရနိုင်သေးသည်။ တစ်ချိန်တည်း စောစောက တွေ့ရသလို မြေများနှင့်လည်း တွေ့နိုင်သေးသည်။

မြေကြွက်များကို တွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ မတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ အရေးမကြီး။ မြေကြွက်က ကြိုတင်မြင်၍ ပြေးသွားလျှင် ကြွက်နီအဖို့ မြေကြွက်တစ်ကောင် မရသည်သာဖြစ်မည်။

ကြွက်နီက ကြိုတင်မြင်လျှင်မူ စောစောက ရထားသော မြေကြွက်ကြီး
နှင့်အတူ ဟင်းအိုးတစ်အိုးထဲသို့ ရောက်သွားမည်။

သို့သော်-

မြွေကိုမူ ကြီးစွာ သတိထားရမည်။

သတိမထား၍လည်း မဖြစ်။

မြွေက ကြွက်နီတို့ကို ကြိုတင်မြင်ပြီး ရှောင်မပြေးဘဲ ပေါက်လိုက်မည်
ဆိုပါက-

ပေါက်သည့်မြွေကလည်း အဆိပ်ပြင်းသော မြွေဖြစ်ပါက-

မြွေပေါက်ခံရသူ အသက်ဆုံးရှုံးသည်အထိ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။

အဲ ကြွက်နီတို့က လက်ဦးလျှင်မူ-

မြွေသားဆိုသည်မှာ ကြွက်နီတို့အဖို့ စားကောင်းသောအသားဖြစ်
သည်။

ကြိုက်တတ်သူများအဖို့ မြွေသားကို ကြက်သားနှင့်ပင် မလဲနိုင်။

လင်းမြွေသားသည် စား၍ကောင်းလှပါ၏။ ထိုထက် စပါးကြီး၊ စပါး
အိုးမြွေသားက ပိုမိုကောင်းသည်။

အဆိပ်ပြင်းသော မြွေပွေးမြွေဟောက်တို့၏ အသားမှာမူ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

အဆိပ်ပြင်းသော မြွေသားကို မျက်စိရောဂါရှိသူများ၊ မျက်စိ မကောင်း
မှုန်သီသူများအတွက်တော့ စားရန်မသင့်။

မြွေသားစားမိလျှင် မျက်စိများ ပိုမှုန်သည်။ မျက်စိဝေသည်။ မျက်စိ
ရောဂါတိုးသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်မှာ အသက်ကြီး၍ မျက်စိမှုန်
သူမို့ မစားချင်နေပါစေ။

ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့လို ငယ်ရွယ်သူ မောင်နှမကမူ အဆိပ်ပြင်းသော

မြွေသားကိုမှ ပိုမိုကြိုက်သည်။

မည်သည့်ကိုင်တော့ချို့စပ်မှ မြွေဟောက်တစ်ကောင် လျှောဆင်းလာ မည်နည်း၊ သို့မဟုတ် ကိုင်းပင်များကိုလိမ်ပတ်၍ ကိုင်းဥကိုစားနေချေမည် နည်း။

သူတို့ကို မကြောက်သော မြွေကြီးတစ်ကောင်ကပင် ရန်ပြုရန် ရေထဲမှ ကူးခပ်ကာ လှေပေါ်သို့အရောက် လိုက်လာမည်လော။

ကြွက်နီသည် ဓားရှည်ကို အရန်သင့်ထား၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိမ်းငှက် မျက်စိကဲ့သို့ အလွတ်မပေးကြည့်နေမိသည်။

လှုပ်ရှားတတ်သည့် မြွေဟောက်ကဲ့သို့သော မြွေမျိုးက အရေးမကြီး။

မြွေဟောက်ကဲ့သို့ပင် ကိုင်းဥကို အလွန်ကြိုက်သော မြွေပွေးကို ပိုမို သတိထားရမည်။

မြွေပွေးသည် မြွေဟောက်ကဲ့သို့ မဟုတ်။ သူ့ကို မထိသမျှ ဘယ်သူ့ကို မှ အန္တရာယ်မပေး၊ မကိုက်။

သို့သော် သူ့ကို ထိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြွေဟောက်ထက် ဆယ် ဆသော လျင်မြန်နှုန်းဖြင့် မလွတ်တမ်းပေါက်နိုင်သည်။

အချို့က သူ့ကိုယ်ပေါ်လာနားသော ယင်ကောင်ကိုပင် မလွတ်အောင် ပေါက်နိုင်သည်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

ဤမျှလောက် မလျင်မြန်သည့်တိုင်အောင် မြွေဟောက်ထက် လျင်မြန် သည်တော့ အမှန်။

မြွေပွေး၏အဆိပ်သည် မြွေဟောက်၏ အဆိပ်ကဲ့သို့ပင် ပြင်းသည်။ ဆေးမမိက အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်။

မြွေပွေးသည် အနေလည်း ကျစ်၏။ လှုပ်လှုပ်ရှာရှားမလှုပ်။ တည်ငြိမ်စွာ နေတတ်သည်။ ရုတ်တရက်လည်း မြင်တွေ့ရန် မလွယ်ကူ။

ဒေသအလိုက် အရောင်ပြောင်းလဲမှုလည်း ရှိသည်။

သို့သော် အများအားဖြင့် ကြေးနီရောင်နှင့် မည်းညိုညို အရောင်များ

ရှိတတ်သည်။ ဗိုက်သား၏အရောင်မှာ အဖြူပေါ်၌ အမည်းစက်ကလေးများ ရှိသည်။

မြွေဟောက်လို ပါးပြင်မထောင်။ အသံမြည်၍ မတွန်။ မြွေဟောက်ထက် ကိုယ်လုံးက ပိုတုတ်ပြီး ကျောဘက်၌ အနက်ကွက်များရှိတတ်သည်။ မြွေပွေး ကွက်ကို မြင်ရုံနှင့် ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။

မြွေဟောက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ရေမကူးနိုင်သော်လည်း ရေထဲတွင် ငြိမ် ငြိမ်သက်သက် ကိုယ်ဖော့၍ နေနိုင်သည်။ ရေအောက်တွင် ငုပ်၍ နာရီပေါင်း များစွာလည်း နေနိုင်သည်။

ကြွက်နီ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ပေါ်သာဆိုသူက ပြောဖူး သည်မှာ-

“ငါကွာ ရေထဲမှာ မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့လို့ သုံးခွမိန်းနဲ့ထိုးပြီး ရေထဲမှာပဲ စိုက်ထားခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ရေထဲကသွားဖော်တော့ အဲဒီ မြွေပွေးဟာ ရေအောက်မှာ တစ်နေ့လုံးနေရပေမယ့် ရေမွှန်းပြီး မသေဘဲ အ သက်ရှင်နေသေးတာကို တွေ့ရတယ်ကွာ” ဟူသော စကားကို ကြားဖူး သည်။

ပေါ်သာက ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။

“မြွေပွေးဟာ နေရာမရွေး ဖြစ်သလို နေနိုင်တယ်။ မင်းမယုံရင် မြွေပွေး သေးသေးတစ်ကောင်ကို တွင်းကျယ်ကျယ်တူးပြီးထည့်၊ အပေါ်က ကျောက် ပြားကြီးကြီးနဲ့ ပိတ်ထား၊ တစ်လလောက်ကြာမှ ဖွင့်ကြည့်၊ မသေဘူးကွ၊ မြေကြီးကိုသာစားပြီး အသက်ရှင်နေနိုင်တယ်” တဲ့။

ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ ဤမျှအထိ မြွေပွေးကို အထင်ကြီးပြီး ပြော ကြ၊ ဆိုကြ၊ ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ယခုလည်း မြွေဟောက်ထက် မြွေပွေးကို ကြွက်နီ ပိုမိုသတိထားပြီး ကြည့်သည်။

ကိုင်းပင် ချုံပင်များသာမက ရေပေါ်ကိုပါ ကြည့်သည်။

ပူတူးမအဖို့ ကား ဘာမျှသတိမရ၊ သူ၏အာရုံ၌ ကိုင်းပင်အဆစ်များ တွင် သီးနေသော ကိုင်းဥများကိုသာ လက်သွက်သွက်ဖြင့် လောဘာတကြီး ခူးလိုသော ဆန္ဒသာရှိနေသည်။

ကိုင်းဥများကို တောင်းနှင့်အပြည့်ထည့်ပြီး ဓနုဖြူဈေး၌ ဈေးကောင်း ကောင်းနှင့် ရောင်းလိုက်မယ်ဟူသော စိတ်ကူးသာလျှင် ရှိချိမ့်မည်။

ထိုစဉ်-

“ဟေ့ ဟေ့ ပူတူးမ ပူတူးမ ကိုင်းဥတွေကို မခူးလိုက်နဲ့ မခူးလိုက်နဲ့။”

အလန့်တကြားအသံကြီးဖြင့် ကြွက်နီ၏ လှေပဲ့မှ အော်လိုက်သံကြောင့် ပူတူးမမှာ ယောင်တီယောင်ချာဖြင့် ကိုင်းဥခူးမည့်ဆဲဆဲ လက်ကို ရုပ်သိမ်း လိုက်သည်။

ကြွက်နီသည် ပူတူးမအား ပြောသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ပူတူးမ ကိုင်းဥ ခူးမည့်ဆဲဆဲ ကိုင်းပင်အရင်းရှိ ရေထဲသို့ သူ၏ဓားရှည်ဖြင့် လွှဲ၍ ခုတ်ချ လိုက်သည်။

ကိုင်းပင်မှာ တိကနဲပြတ်၍ ရေထဲသို့ လဲကျသွားသည်။ ဓားအရှိန် ကြောင့် ရေများမှာ ဖွာ၍တက်လာသည်။

ဒေါက်ခနဲ လှေနံရံအစွန်းမှ အသံတစ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ပူတူးမသည် ဒေါက်ခနဲကြားလိုက်ရသော လှေနံရံကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

အလိုလေ့လေး-

လှေနံရံစပ်ကို ကိုက်ခဲထားသော သွေးရဲရဲနှင့် မြွေပွေးခေါင်းပြတ်ကြီး တစ်ခု။

ရေပေါ်တွင် သွေးရဲရဲဖြင့် တွန့်လိမ်နေသော ခေါင်းမပါသည့် မြွေပွေး ကိုယ်လုံးကြီးမှာ လက်ကောက်ဝတ်ခန့် အလုံးရှိသည်။

ကြွက်နီက ဓားဖြင့်ပင် ရေထဲမှ မြွေကိုယ်လုံးကြီးကို ကော်ဆယ်လိုက်ပြီး လှေဝမ်းထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“ပူတူးမ နင် နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်”

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချရင်း ကြွက်နီကပြောလိုက်သည်။

ပူတူးမ၏ ရင်မှာ သိမ့်သိမ့်ခွန်နေ၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးမရှိသလို ဖြူနေသည်။

တော်ပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုင်းဥရှာလို့လည်း ရတော့မည် မဟုတ်။

မြွေပွေးခေါင်းကို ဓားဖြင့်ခုတ်လျှင်လည်း ကြွက်နီခုတ်သကဲ့သို့ မခုတ်ရ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ခေါင်းမပြတ်ရုံခုတ်ရသည်။ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် တည်းတည်းမျှ ဖြစ်လျှင် လုံလောက်သည်။

ယခုလို ခုတ်၍ ခေါင်းပြတ်သွားလျှင် ရောက်ရာအရပ်မှ မည်သည့် အရာဝတ္ထုကိုမဆို မြွေပွေးခေါင်းပြတ်က မလွတ်တမ်းကိုက်ခဲတတ်သည်။

ဤသို့အကိုက်ခံရသော သတ္တဝါမှာ မြွေပွေးအရှင်တစ်ကောင် အကိုက်ခံရ သည်နှင့် ဘာမျှမခြား။ လှံ သို့မဟုတ် မှိန်းနှင့်ထိုးခြင်းသာ အကောင်းဆုံး။

မြွေဆိပ်သည် မြွေပွေး၏ခေါင်း အဆိပ်အိတ်အတွင်း၌ အပြည့်ရှိသည်။

ယခုမူ ဓားရှည်ကို ချိန်ဆနေရန် အချိန်မရတော့သော ကြွက်နီမှာ နှမ ဖြစ်သူ၏ အသက်ဘေးအတွက် ကမန်းကတန်း အတိုင်းအဆမရှိ ခုတ်ချ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြွက်နီ၏ စိုးရိမ်မှုဇောဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သော ဓားချက်သည် မြွေပွေး ခေါင်းသာမက ကိုင်းပင်ပါ ပြတ်သွားသည်။

ပြတ်သွားသော မြွေပွေးခေါင်းက ပူတူးမ သို့မဟုတ် ကြွက်နီ၏ ကိုယ် ပေါ်သို့သာ ကျသွားပါလျှင်ကြွက်နီ၏ ကြိုးစားမှုသည် အချည်းနှီးမျှသာ။

ကြွက်နီစောစောက မြင်ရသည်မှာ-

ပူတူးမသည် ကိုင်းပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ရေစပ်စပ် အောက်ဆုံးအဆင့်နား တွင် ကြီးမားသော ကိုင်းဥကြီးတစ်ဥကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အားရဝမ်းသာ ခူးရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် မြင်လိုက်ရသည်က-

ကိုင်းဥအနားတွင်ကပ်၍ ရေထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးမြုပ်ထားပြီး ခေါင်းပိုင်းသာ ရေပေါ်၌ဖော်ထားသော ကိုယ်ဖော့ထားသည့် မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်း။

မြွေပွေး၏ ဦးခေါင်းမှာ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်။ ရေပေါ်တွင် ရှိတတ်သော ကြာဖူးတစ်ဖူးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ပူတူးမ လက်ကမ်းပြီး ကိုင်းဥခုစဉ် သူ၏ခေါင်းကို ထိလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်။

တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့။

မြွေပွေး၏အဆိပ်ဒဏ်ဖြင့် အလွန်ကံကောင်းမှ ဆကာကြီး ဆေးခန်းသို့ ပူတူးမ အသက်နှင့်တကွ ရောက်လာနိုင်ပါမည်။

ကိုင်းဥခုစုရန် လှမ်းလိုက်သော ပူတူးမ၏ လက်တစ်ကမ်းသည် အလွန်အရေးကြီးသော လက်တစ်ကမ်းဖြစ်သည်။

ပူတူးမ၏ 'လက်တစ်ကမ်းအလို' သည် တစ်နည်းအားဖြင့် သေမင်းပြည်သို့ ရောက်ရန် 'လက်တစ်ကမ်းအလို' ဟု ဆိုလျှင်လည်း မှားနိုင်မည်မထင်။

မြွေပွေးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသဖြင့်သာ ကြွက်နီအဖို့ သေမင်းနှင့် 'လက်တစ်ကမ်းအလို' ကိုမူ တိုင်းတာခန့်မှန်းလိုက်နိုင်ပါ၏။

သို့သော် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဝမ်းတစ်ထွာတိုက်ပွဲကို နေ့စဉ်ဆင်နွှဲနေရသော မိမိတို့လို တံငါသည်များ၏ ဆင်းရဲခြင်းဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးသည်ကော။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၃၉၇၊ ဇွန်၊ ၁၉၈၀)

ကွန်တစ်ချက် ဟင်းတစ်ခွက်

၁၀။ ကွန်တစ်ချက် ဟင်းတစ်ခွက်

[၁]

ကြွက်နီ ကွန်ကောင်းကောင်းပစ်တတ်၏။

အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်က ကြွက်နီငယ်စဉ်ကတည်းက ကွန်ပစ်ကို သင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘဉာဏ် ကွန်ပစ်သင်ရင်း ပြောဖူး၏။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါးဖမ်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ကွန်ဟာ အကောင်းဆုံးပဲကွ။ ငါးမျှားတံကအစ တိုင်ထောင်၊ ဘူးမျှာ၊ တန်းချအားလုံးဟာ ငါးကလာဟပ်မှရတယ်။ ပိုက်အမျိုးမျိုးဖြစ်တဲ့ ငါးသလောက်ပိုက်၊ ငါးကြင်းပိုက်၊ ဝဲတန်းပိုက်၊ မျောပိုက်ဆိုတာလည်း ငါးတိုးမှရတယ်။ မြိုးတို့၊ တုပ်တို့ဆိုလည်း ငါးတွေ ပုစွန်တွေ မြိုးထဲ၊ တုပ်ထဲ ဝင်မှရတယ်။ အဲ ကွန်ကတော့ ကွန်ပစ်လိုက်ရင် ကွန်ပစ်ရာတစ်ပိုက် ရေထဲမှာရှိတဲ့ ငါးကတော့ မိတော့တာပဲကွ၊ ဒါကြောင့် ‘ကွန်တစ်ချက် ဟင်းတစ်ခွက်’ လို့တောင် အဆိုရှိတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ကွန်ကို ကောင်းကောင်းပစ်တတ်အောင် ငါသင်ပေးမယ်”

ထို့ကြောင့် ကြွက်နီ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွန်ပစ်သင်ရသည်။ ပထမ ကွန်သေးကလေးဖြစ်သော စောက်ငါးတောင်ခန့်ရှိ ‘ကုလားကွန်’ မှ အစပြု၍ သင်ရ၏။

‘ကုလားကွန်’ ဆိုသည်မှာ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ကုလားလူမျိုးများ ပစ်လေ့ရှိသော ကွန်အသေးစားဖြစ်သည်။

ငါးသေးငါးဖွဲနှင့် ပုစွန်ကလေးများ မိတတ်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် လှေပေါ်မှပစ်ရသော ခုနစ်တောင်မှ ဆယ်တောင်ရှိ ကွန် လတ်နှင့် ၁၀ တောင်မှ ၁၄ တောင်အထိရှိသော ကွန်ကြီးအထိ ပစ်တတ် အောင် သင်ပေးသည်။

ကွန်ကြီးများမှာ ကွန်ရေမြုပ်ရန် ကွန်အောက် အိတ်နှုတ်ခမ်းတွင် တပ် ထားရသော ခဲသီးသည်ပင်လျှင် သုံးပိဿာခန့် အလေးချိန်ရှိသဖြင့် ကြွက်နီ လို လူငယ်တစ်ယောက် နိုင်နိုင်နင်းနင်းမပစ်နိုင်။

သို့သော် ကွန်သေးနှင့် ကွန်လတ်ကိုမူ ကောင်းကောင်းပစ်နိုင်သည်။ ခဲသီးများကို ကွန်အောက်ခြေ ပိုက်အိတ်နှုတ်ခမ်းစပ်တွင်ရှိသော ပိုက်ကွင်း ကိုးကွင်း သို့မဟုတ် တစ်ဆယ်ကွင်းလောက်တွင် ပိုက်သားကို ခဲဖြင့် ညှပ် တွယ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့အခေါ် ‘ကွန်မတ်’ သည်၊ သို့မဟုတ် ‘ခဲကိုက်’ သည်၊ ကိုးမတ် တစ်တိုင် မည်သည် စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြ၏။

ကွန်စိပ် ကွန်ကျဲလည်းရှိသည်။ ကွန်အရှည်တစ်တောင်လျှင် ပိုက်ကွက် ခြောက်ကွက်မျှ ထိုးထားလျှင် ပိုက်ကျဲ။ တံငါအခေါ် တစ်တောင် ၆ မပိုက်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကွန်ကျဲမှန်းသိသည်။

ကွန်စိပ်မှာမူ တစ်တောင်လျှင် ၁၀ ကွက်မှ ၁၆ ကွက်အထိ စိပ်စိပ်က လေးဝင်အောင် ထိုးထားသည်။

သူတို့အခေါ် ၁၅ မ ပိုက်ဆိုသည်နှင့် ကွန်စိပ်မှန်းသိပြီး ဖြစ်သည်။ ကွန်ပစ်နည်းကို ပထမ ကုန်းပေါ်တွင် လေ့ကျင့်သည်။

ကွန်ပစ်လိုက်သောအခါ ကွန်မှာ ဝိုင်းစက်စွာကျပြီး အနားပတ်လည်ရှိ ခဲသီးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထပ်မနေအောင် ပစ်နိုင်မှ 'ကွန်ပစ်ကောင်း' ဟု ခေါ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ရေထဲသို့ ရွမ်းခနဲမြည်သွားပြီး ပစ်လိုက်သည်နှင့် ကွန်မှာ ဝိုင်း၍ ပြန်ပြန်ကားကားပစ်နိုင်လျှင် 'ဖူးကွဲ' သည်ဟု ခေါ်သည်။

'ဖူး' ဆိုသည်မှာ ကွန်ထိပ်မှ အပေါ်ကြိုးနေရာဖြစ်၏။ ကွန်မပစ်တတ်၍ ရှည်လျားလျားကြီး ရေပေါ်သို့ကျသွားပါက ဖူးမကွဲသဖြင့် 'သုံးပုံကွဲ' ပစ် သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ကွန်ပစ်နည်းက လိုသေးသည်။

ကွန်၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ပစ်မည့်လက်တွင် 'ငါးဖယ်သီ' ကိုင်ရ၏။ ငါး ဖယ်များ သီထားသကဲ့သို့ ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ ကိုင်ခြင်းကို 'လက်ဝေ' ဟုခေါ်သည်။ ကွန်တစ်ပုံကို တံတောင် ဆစ်တွင် ချိတ်၍ ကျန်တစ်ပုံကို လက်ညှိုးနှင့်ကိုင်ကာ စွန်ဝဲသလို လွှဲ၍ပစ်ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကွန်ပစ်နည်းကို ရှေးတံငါသည်ကြီးများက-

'ကွန်ခဲကို လွယ်ပါတယ်။ စွန်ဝဲသလို တံတောင်မှာ ချိတ်ပါလို့' ဟူ၍ ကွန်ပစ်ပုံပစ်နည်းကို စပ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ကြွက်နီကွန်ပစ်သွားရမည်မှာ ကွန်ရိုးရိုးပစ်မည်မဟုတ်။

ငါးဖယ်အောင်း ကွန်ပစ်ဖမ်းရန် သွားမည်ဖြစ်၍ ကွန်လက်ကိုစွဲကိုင်ကာ လှေလှော်၍ ထွက်ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

[၂]

ကြွက်နီ ငါးဖယ်အောင်းကို ကွန်ပစ်ဖမ်းမည့်နေရာမှာ သူတို့နေထိုင်ရာ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှ အတော်ကလေးအလှမ်းဝေးသော ကျားကျွန်းရွာအစပ် ကိုင်းတောနေရာဖြစ်၏။

မနက်ကတည်းက ကြွက်နီ ငါးဖယ်အောင်းဖမ်းမည့်နေရာတွင် အသင့် ပြင်ထားပြီး ဖြစ်၏။

ငါးဖယ်အောင်း ဖမ်းမည့်နေရာတွင် ကိုင်းပင်ကလေးများ ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေသည်။

ကိုင်းပင်အရှည် ငါးတောင်ကျော်ကျော်ခန့်ရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း ရေ တက်နေချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကိုင်းပင်အဖျားမှာ ရေပေါ်တွင် တစ်ထွာသာသာခန့်မျှ သာ ပေါ်နေသည်။

ကြွက်နီသည် ကိုင်းပင်ခပ်ကြီးကြီး သန်သန်မာမာ အပင်တစ်ပင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ကြွက်နီ၏လက်ထဲတွင် ဖွဲနုနှင့် ရွှံ့စေးစေး သမအောင် ရောနယ်ထား သည်ကို ကိုင်ထား၏။ ကိုင်းပင်အနားမှကပ်၍ ကြွက်နီရေအောက်သို့ ငုပ်ကာ ကိုင်းပင်အရင်း မြေပြင်မှ နှစ်တောင့်ထွာခန့်ကစ၍ ကိုင်းပင်ရိုးတစ်လျှောက် ဖွဲနုရောထားသော ရွှံ့လုံးကြီးများကို ထူထူကြီး မဲထားလိုက်သည်။

ရွှံ့စေးများမှာ စေးထန်းနေသဖြင့် ရေထဲတွင် တော်တော်နှင့် ပျော်မသွား နိုင်။

ထို့ကြောင့် မနက်စောစောက မဲထားသည့် ရွှံ့အတွင်းမှာရှိသော ဖွဲနုများ ကို ငါးဖယ်အောင်းငါးများက ယခုကြွက်နီလာသည့်အချိန်အထိ ဝှေ့ကာဝိုက် ကာ စုရုံး၍ စားသောက်နေကြပေလိမ့်မည်။

ကြွက်နီသည် လှေကို တစ်ချက်ချင်း တဖြည်းဖြည်းလှော်ကာ ကိုင်းပင် တောအစပ်သို့ အသကာလေး ကပ်လိုက်သည်။

ကိုင်းပင်များ၏ အဖျားတွင် အနားယူနေကြသော ပုစဉ်းကောင်နီနီက လေးက ကြွက်နီ၏လှေကိုလန့်၍ ရုတ်တရက်ထပျံကာ ကိုင်းပင်များအပေါ်မှ ဝှေ့ကာဝိုက်ကာ ထပျံလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အန္တရာယ်မရှိမှန်း သိ၍လား မသိ၊ ကိုင်းပင်အဖျားတွင် ပြန် လည်၍ အနားယူနေကြပြန်သည်။

ဆုဆုညည်ဟူ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းရေစပ်မှ ငှက်တစ်ကောင်သာ ကြွက်နီ၏ လှေကိုမြင်သဖြင့် “တစ်တီတူး တစ်တီတူး” ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်ကာ ထပျံသွားသည်။

ကြွက်နီသည် မနက်စောစောက သူ့ရွံ့စေးမံထားသော ကိုင်းပင်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ၊ ငါးဖယ်အောင်းအုပ် တစ်အုပ် ကိုင်းပင်တစ်ဝိုက်မှာရှိနေပြီ။

ကိုင်းပင်ရိုးပတ်လည်တွင် မံထားသော ရွံ့စေးအတွင်းမှ ဖွဲနုကလေးများကို စားနေကြသည်မှာ သေချာသည်။

ငါးဖယ်အောင်းများ ဟိုမှ သည်မှ တွယ်နေကြသဖြင့် ကိုင်းပင်ကလေးမှာ အငြိမ်မနေနိုင်ရှာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ ဟိုယိုင်သည်ယိုင် ဖြစ်နေသည်။

ကြွက်နီသည် ကိုင်းပင်ကို ငဲ့၍ ကွန်ကို ပစ်လိုက်၏။ ကွန်သည် ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လှလှပပကလေး ပြန့်ကားသွား၍ ရွမ်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ရေပေါ်သို့ ကျသွား၏။

ကြွက်နီက ဖူးကြီးကို အလိုက်သင့်ကိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်းလျှော့ပေးလိုက်သည်။ ကြွက်နီ၏ လက်အထိအတွေ့အရ ငါးဖယ်အောင်းများများ ထိနေကြောင်း သူသိသည်။

အတွေ့အကြုံအရ ကွန်အတွင်းမိနေသော ငါးကြီးများဖြစ်လျှင် ပြင်းထန်စွာ ကွန်ပိုက်တိုးသည်။ ငါးကလေးများဖြစ်လျှင် အဆက်မပြတ် အငမ်းမရ ကွန်ပိုက်တိုးတတ်သည်။ ပုစွန်များမိနေလျှင်မူ တဆတ်ဆတ်နှင့် ကွန်ပိုက်တိုးသည် စသည်တို့ကို ရေအောက်မို့ မမြင်ရသော်လည်း ဖူးကြီးကိုင်ထားသော လက်က ခွဲခြားပြီး သိနိုင်သည်။

ကြွက်နီ ထင်သည့်အတိုင်း ကွန်ကို ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ကွန်နှင့် အပြည့် ဖွေးခနဲ လူးကာလွန်ကာ ပါလာသည့် ငါးဖယ်အောင်းများမှာ အားရစရာ။

ကွန်တစ်ချက်တည်းနှင့် ငါးဖယ်အောင်း ငါးပိဿာခန့်ရသည်။

သည်နေ့အဖို့တော့ လုံလောက်ပေပြီ။ ပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပေပြီ။
ညနေစောင်း၍ လက်ပံစင်ရွာဘက်မှ ငါးဟစ်ငှက်အုပ်ကြီး တစ်အုပ်သည်
အရှေ့ဘက်သို့ ပျံသွားကြလေပြီ။ ကြွက်နီလည်း အိပ်တန်းသို့ ပြန်တော့မည်။

[၃]

ဟော- သည်နေ့ရာမှာ တွေ့ရပြန်ပြီ။

ဆာကာကြီးမြို့ ရေချိုးဆိပ်နှင့် မနီးမဝေးကမ်းစပ်တွင် သောင်ပင်ကြီး
တစ်ပင် ပေါက်နေ၏။

သောင်ပင်ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် ကမ်းစောက်ကွေ့ကြီးဖြစ်ကာ ရေ
အတော်ကလေးနက်သည်။ ရေစီးမှာ ဝဲပြန်ဖြစ်၍ ကိုင်းပင်များ တစ်ပင်စ
နှစ်ပင်စ ပေါက်နေ၏။

ကြွက်နီ၏ နေအိမ်ရှိရာ လွန်ဘက်တန်းရွာသို့ အိမ်အပြန်ခရီး ဤနေရာ
သို့အရောက် ကြွက်နီ၏ လှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ရေတစ်ပွက်တစ်ပွက် လိုက်
၍ ဂယက်ထသွားသည်ကို ကြွက်နီမြင်လိုက်ရသည်။

အတွေ့အကြုံရှိသော ကြွက်နီက ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။

ဤရေပွက်သည် ငါးပတ်ကြီးတစ်ကောင် ရေအောက်မှ ပွက်လိုက်သော
ရေပွက်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ငါးပတ်ဆိုသော ငါးမှာ ပါးစပ်ပြသလောက် အစားကြီးသည်။ ငါးဖယ်
အောင်းများစားသော ဖွဲနုကိုလည်း မစား။

သူစားသည်က ဇာတ်တူသား ငါးကလေးများ၊ ပုစွန်ကလေးများသာ
ဖြစ်၏။

ဤကွေ့သည် ရေကလည်း အတော်နက်ပြီး ကိုင်းပင်ကလေးများရှိ
သော ဝဲပြန်နေရာဖြစ်သဖြင့် သူ့အစာ ငါးကလေး၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးများ
လာရောက်ခိုအောင်းသည်ကို စောင့်ဖမ်း၍ စားနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ကွန်တစ်ချက်တော့ ပစ်ကြည့်လိုက်မည်။

မှန်းခြေဖြင့် ကွန်တစ်ချက်ကို ရေပွက်နေရာသို့ ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်၏။
ကွန်သည် ခဲသီး၏အလေးချိန်ကြောင့် ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းကျ
သွားသည်နှင့်အမျှ ကြွက်နီက ဖူးကြိုးကို လျှောပေးသည်။ ဖူးကြိုးအိုင်သွား
သည်မှာ ကွန် ရေအောက်မြေပြင်သို့ ရောက်သွားကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

ကြွက်နီက တဖြည်းဖြည်းပင် ကွန်ကို လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်သည်။

ယခုမူ ကွန်ကြိုးကိုဆွဲနေသော ကြွက်နီ၏လက်မှ ဘာအထိအတွေ့မှ
မရှိ။ ဘာကောင်မျှလည်း ကွန်ကိုမတိုးဟု ထင်သည်။

ဘာကောင်မျှ ဖမ်းမမိလိုက်ကြောင်းသိသည်နှင့် ကွန်ကို မြန်မြန် ဆွဲတင်
လိုက်မိသည်။

ငါး ပုစွန်တစ်ကောင်ကောင် ကွန်အတွင်း၌ရှိလျှင် ပိုက်တိုးရမည်။ ပိုက်
တိုးလျှင် ကြွက်နီ၏လက်က ကွန်အတွင်းတစ်ကောင်မိနေကြောင်း အလိုလို
သိသည်။

အမယ်-

ကြွက်နီ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

ပိုက်ကို ရေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ပိုက်အောက်နားသည် စု
သွား၏။

ကွန်အောက်နားစပ် ရေပေါ်သို့ တစ်စစပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
မမျှော်လင့်ဘဲ ကွန်နှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးတထောင်ထောင် မျက်လုံး ပြူး
ကြောင်ကြောင်နှင့် ငါးပတ်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဧရာမခေါင်းကြီးပါ ရောထွေး
ပေါ်လာသည်။

ကြွက်နီအံ့အားသင့်နေစဉ်ပင် ငါးပတ်ကြီးသည် လျှောခနဲ ကွန်ပိုက်မှ
ရုန်းထွက်ပြီးရေအောက်သို့ ၎င်းသွားတော့သည်။

တောက်- နာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ငါးပတ်ဆိုသည်မှာ ပိုက်ငြိစရာ ဆူးတောင်များမရှိ။ ငါးထွေ၊ ငါးစင်ရိုင်း၊
ပုစွန်တို့ကဲ့သို့ ဆူးတောင် အချွန်အတက်များရှိလျှင် ပိုက်ငြိပြီး ယင်းကဲ့သို့

လျှောချမပြေးနိုင်။

ငါးပတ်ကိုယ်လုံးသည် ခပ်ပြားပြားနှင့် စင်းလုံးချောကြီးဖြစ်၍ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပိုက်မှရန်းထွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်း၏။

ဤငါးပတ်ကြီးသည် ကွန်ပိုက်နှင့်အတူ မရန်းမကန်ဘဲ လိုက်ပါလာပြီး ရေပေါ်သို့ ခေါင်းတစ်ပိုင်းရောက်မှ ရုတ်တရက် ရေအောက်သို့ ငုပ်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထပ်၍ ကွန်ပစ်လျှင်လည်း မမိနိုင်တော့။

မိုးအတော်ချုပ်၍ မှောင်စပင် ပျိုးလာပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေချိုးဆိပ်၌ပင် ရေချိုးသူ လူများမရှိတော့။

စောစောက မိလာသော ငါးဖယ်အောင်းများနှင့်ပင် ယနေ့အဖို့ တော်လောက်ပါပြီ။ ကြွက်နီသည် မိမိကိုယ်မိမိ နှစ်သိမ့်ရင်း လှေကို လှော်ကာ နေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

“တစ်နေ့တော့ ငါ့လက်တွင်းက ဒီငါးပတ် မလွတ်စေရဘူးကွ”

ကြွက်နီတစ်ယောက်တည်း တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း နောက်တစ်နေ့တွင် စောင့်ဖမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

[၄]

ငါးပတ်ကြီး လွတ်သွားခဲ့သည်မှ သုံးရက်မြောက်သောနေ့။

ကြွက်နီသည် ကွန်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ပြီး ငါးပတ်ပွက်နိုင်မည် ထင်သည့်ရေပြင်ကို ကြည့်နေသည်။

ကြည့်သာကြည့်နေသည်။ ငါးပတ်ကြီး တစ်ခါမျှ မပွက်သေး။ အချိန်လည်း အတော်ကုန်လှပြီ။

မအောင့်နိုင်တော့သော ကြွက်နီက ကွန်တစ်ချက် ပစ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသော ငါးပတ်ကြီးတော့မပါ။ ငါးကလေး နှစ်ကောင်

သုံးကောင်နှင့် ပုစွန်ထုပ်တစ်ကောင်သာ ရလိုက်သည်။

ကြွက်နီ စိတ်ပျက်သွား၏။

ကွန်ချက်တစ်ခါမိ၍ ငါးပတ်ကြီးကား ဤနေရာမှပြောင်းရွှေ့သွားချေပြီလော။

အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်၊ နှမဖြစ်သူ ပူတူးမနှင့် ကြွက်နီပါဆိုလျှင် ယခုရသည့် ငါးကလေး နှစ်ကောင်သုံးကောင်နှင့် ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင်မှာ မလောက်ငသေး။

လိုနေသော ဟင်းလျာငါးများအတွက် နောက်ဆုံး ကွန်တစ်ချက်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပစ်၍ ဆွဲတင်လိုက်၏။

ဟော- ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ရပြန်ပြီ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးတထောင်ထောင် မျက်လုံးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ငါးပတ်ကြီး၏ခေါင်းကြီးက ပိုက်များနှင့်အတူ ရေပေါ်သို့ ခေတ္တပေါ်လာသည်။ ကြွက်နီက လှေပေါ်တွင် လင်းမြွေမြီးမိန်းကို မျှ လှမ်း၍မကိုင်ရသေးမီ လျင်မြန်စွာပင် လျှောက်ခနဲ ယခင်နည်းအတိုင်း ပိုက်ကွန်အတွင်းမှ လွယ်လွယ်ကူကူ ရုန်းထွက်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားပြန်ချေပြီ။

“တောက်- ငါ့ပေါ့ဆမှုကွ ငါ့ပေါ့ဆမှု”

ကြွက်နီသည် ပြင်းထန်စွာ တောက်တစ်ချက်ခတ်ပြီး အားမလို အားမရ ပြောလိုက်မိသည်။ ကြွက်နီတစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်သော စကားကိုလည်း ဘယ်သူ မှ မကြား။

စိတ်မကျေပွဲနှင့် ဤနေရာတစ်ဝိုက်ကို ထပ်၍ထပ်၍ ကွန်ပစ်သည်။

တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ကွန်ပစ်သံကြောင့် ငါးပတ်ကြီးကိုမဆိုထားဘိ၊ ငါးကလေးများ ပုစွန်ကလေးများကိုပင် မမိတော့။

အဘဉာဏ်ကိုပင်မပြောဘဲ ငါးပတ်ကြီးကို ဖမ်းမိမှ အားရပါးရ ကြွားပြလိုက်မည်ဟူသော ကြွက်နီ၏ အကြံအစည်မှာလည်း လေထဲမှာ တိုက်အိမ်

ဆောက်မိသလို ပြိုကွဲပျောက်သွားချေပြီ။

မိမိထက် တံငါ ဝါရင့်သော အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်ကို ဖွင့်ဟ မတိုင်ပင် မိသည့် မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း မိမိ အပြစ်တင်၍ မဆုံးတော့။

ယခု အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်မူ အဘဉာဏ်ကို ဖွင့်ဟပြောရန် ကြွက်နီ ဆုံး ဖြတ်လိုက်တော့သည်။

[၅]

ဒုတိယအကြိမ် ငါးပတ်ကြီး လွတ်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဖြစ် သည်။

“ကြွက်နီ မင်းငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိသေးဘူးကွ ”

ကြွက်နီ၏ ပြောပြချက်ကို နားထောင်ရသော အဘဉာဏ်က ကြွက်နီကို ဝေဖန်လိုက်၏။

ထို့နောက် အဘဉာဏ်က သူ့စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီငါးပတ်ကြီးဟာ မင်းကွန်နဲ့မိတာ ပထမဆုံးအကြိမ်လို့ ငါမထင်ဘူး၊ ဟိုဟုန်းကလည်း ပိုက်မိဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိထားတဲ့ ငါးကွ။ ဆိုလိုတာက ပိုက်ယဉ်နေတဲ့ ငါးတစ်ကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပိုက်အကြောင်းကို သူက ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။

“ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ကွန်ကို ဆွဲတင်လိုက်တော့ ရုန်းတာကန်တာ မလုပ်ဘဲ ပိုက်နဲ့အတူ ရောပြီးလိုက်လာတယ်။”

“မင်း ပစ်လိုက်တဲ့ကွန်ဟာ ပြန့်ကားပြီး ရေအောက်ကို ရောက်သွား တော့ သူက ပိုက်အတွင်းမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ပိုက်အဝန်းပိုင်းကလည်း ကျယ် တာကိုး၊ မင်း တဖြည်းဖြည်း ဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ ပိုက်ကွန်အနားပတ်လည် ဟာ စုသွားတယ်။ ပိုက်နေရာက ကျဉ်းသွားတယ်ပေါ့ကွာ။

“ငါးက အကောင်ကြီးတော့ သူ့ကိုယ်လုံးကို ကွန်က အုပ်မထားနိုင် တော့ဘဲ ခေါင်းပိုင်းလောက်ကိုသာ မိနေနိုင်တော့မယ်၊ သူ့ကိုယ်လုံးက

အပြင်ရောက်နေပြီ၊ သူမှာ အခြားငါးတွေလို ပိုက်ငြိစရာ ဆူးတောင်တွေက လည်းမရှိ၊ မင်းပစ်တဲ့ကွန်ကလည်း ကွန်လတ်ဆိုတော့ ပိုက်ကွက်သေးသေး မို့ သူ့အတွက် ရုန်းရတာ ပိုလွယ်တယ်။

“ပိုက်က ရေပေါ်ကို တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားသလို သူကလည်း အလိုက်သင့် လိုက်လာတယ်၊ ကွန်ပစ်သူက ငါးကြီးမိတယ် မထင်တော့ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ဖြစ်ပြီး နေမှာပေါ့။

“အဲ ရေပေါ်လည်းရောက်ရော၊ တအားရုန်းလိုက်တော့ အလွယ်တကူ လွတ်သွားတာပေါ့ကွာ။

“သူက တခြားငါးတွေလို ကိုင်းပင်ကြားကို တိုးလေ့မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ရေပေါ်မှာရှိတဲ့ ကိုင်းပင်တွေကို အကဲခတ်လို့ သူ့ရှိမရှိ မသိနိုင်ဘူး၊ တစ်ချက် တစ်ချက်ထဲပြီး ပွက်တတ်တာကလွဲလို့ ရေပွက်ကို မမြင်ရင် မသိနိုင်ဘူး။

“မင်းပြောသလောက်ကြီးတဲ့ ငါးဆိုရင် ကွန်ကျနဲ့ ဖမ်းရမယ်”

“အခုလောက်ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ငါးပတ်ကြီး ရှိနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်အဘ”

ကြွက်နီက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသောအခါ အဘဉာဏ်က-

“ဟ ကြွက်နီရ၊ ငါးပတ်ဆိုတဲ့အကောင်မျိုးဟာ ပါးစပ်ပြီသလောက် အစာကို အတော်ခုံမင်တဲ့အကောင်မျိုးကွ၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အစာ ပေါပေါ ရရင် အတော်နဲ့ခွာသွားလေ့မရှိဘူး။ ပြောနေကြာတယ်ကွာ၊ ဒီလို ပိုက်ယဉ်တဲ့ ငါးမျိုးကို ဘယ်လိုဖမ်းရတယ်ဆိုတာ မင်း လက်တွေ့မြင်ရအောင် ခေါင်းရင်း အိမ်က ဖိုးဆောင်းအိမ်မှာရှိတဲ့ ကွန်ကျတစ်လက်ကို ခဏငှားကွာ၊ အခုပဲ မင်းနဲ့ငါ သွားကြမယ်”

စိတ်မြန်လှသော အဘဉာဏ်နှင့် မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီတို့ လှေတစ်စင်းဖြင့် တတိယအကြိမ် သောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ဝဲပြန်ကွေ့ကြီးသို့ ရောက်ရပြန်ချေ ပြီ။

အဘဉာဏ်သည် ရေပြင်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ခေတ္တကြည့်နေ

သည်။

မကြာလှပါ။

အခန့်သင့်လိုက်ပါဘိ။

ငါးပတ်ကြီးပွက်လိုက်သော ရေပွက်တစ်ပွက်သည် ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်ကို ဂယက်ငယ်ထသွားစေသည်။

အဘဉာဏ်သည် လျင်မြန်စွာပင် သူ့လက်ထဲမှ ကွန်ကျဲကို ဂယက်ငယ် ထရာ တစ်ဝိုက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ကွန်ပစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခါတိုင်း ကွန်ပစ်သကဲ့သို့ ဖူးကြီးခေါ် လက်ကိုင်ကွန်ကြိုးကို ဆွဲမတင်တော့။ ကြိုးကိုပါ ရေထဲသို့ လွှတ်ချလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကြွက်နီအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီ လှေပေါ်က ခုန်ချလိုက်စမ်း၊ ပိုက်အောက်ခြေ နှုတ်ခမ်းသားမှာရှိတဲ့ ခဲသီးတွေကို တစ်ခါတည်း ရေအောက်မှာပဲ ငုပ်ပြီး အမြန်ဆုံးစုလိုက်၊ ငါးပတ်ကိုစမ်းမိရင်လည်း ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ခဲသီးတွေကို သာ အမြန်စုကိုင်ပြီး ကွန်က အိတ်လိုဖြစ်သွားတာနဲ့ မင်းရေပေါ်ကို ဆွဲပြီး ပြန်တက်ခဲ့”

ကြွက်နီသည် အဘဉာဏ်၏ စကားကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ရေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားသည်။ ရေအောက်ရှိ ခဲသီးများကို အမြန် ဆုံး စုလိုက်၏။

ငါးပတ်ကြီးကား ကွန်အတွင်း၌ မိနေချေပြီ။

ခဲသီးများကိုစု၍ ကွန်ပေါက်ကို ပိတ်နေစဉ်ပင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ လွတ်ဖို့ ရန် မလွယ်တော့မှန်း ငါးပတ်ကြီး သိဟန်တူသည်။

တဝုန်းဝုန်းနှင့် ရုန်းကန်နေ၏။ ပိုက်ကိုတိုး၏။

ငါးပတ်ကြီးအတွက် နောက်ကျသွားပြီ။

အခါတိုင်းကဲ့သို့ လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်တော့။

ကွန်ကို ထုံးစံအတိုင်း ရေပေါ်သို့ ဆွဲမတင်ဘဲ ဖူးကြီးကို အဘဉာဏ်က

ရေထဲသို့ လွှတ်ချလိုက်သဖြင့် ကွန်အထက်ပိုင်းရှိ ပိုက်သားတစ်ခုလုံးက စုပြုံ၍ ငါးပတ်ကြီးကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျနေသည်။

ငါးပတ်ကြီး ရုန်းကန်တိုးဝှေ့သည်နှင့်အမျှ ပုံချလိုက်သော ကွန်ကျမှ ပိုက်ကွက်များက ငါးပတ်ကြီးကို ထွေးပတ်စေသည်။ ကွန်အောက်ခြေမှ ရုန်းထွက်ဖို့ရန်လည်း မလွယ်တော့။ ခဲသီးများကို ကြွက်နီက စု၍ ကွန်အဝကို ပိတ်လိုက်ချေပြီ။

ငါးပတ်ကြီးမှာ အလုံပိတ်ထားသော ပိုက်အိတ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ အလိုအလျောက် ရောက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

ခဲသီးများကို စုကိုင်၍ ကြွက်နီရေပေါ်သို့ ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘဉာဏ်က ကွန်၏အောက်ပိုင်းဖြစ်သော ခဲသီးများကိုယူပြီး ကွန်ပြောင်းပြန် လှေပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ကွန်နှင့်အတူ အဘဉာဏ်ထင်သည့်အတိုင်း လေးပိဿာနီးပါးရှိသော ငါးပတ်ကြီးမှာ ကွန်ပိုက်များနှင့် လုံးထွေးပြီး ပါလာတော့သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးပိုင်ရှင် ငါးပတ်ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသော အဘဉာဏ်သည် တဟားဟား ရယ်လိုက်ရင်း-

“ဟေ့ ကြွက်နီ ‘ကွန်တစ်ချက် ဟင်းတစ်ခွက်’ လို့ မင်းကိုငါ ကွန်ပစ်သင်တုန်းက ပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလားကွ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ကွန်တစ်ချက်ကတော့ ခါတိုင်းလို ငါးကလေး၊ ပုစွန်ကလေး ဟင်းတစ်ခွက် မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါးပတ်ခေါင်းနဲ့ ငါးပတ်အူကို မန်ကျည်းသီးအနှစ်နဲ့ ဟင်းချက်ပြီးတော့ တို့မြေးအဘိုးတွေ တဝကြီးစားလိုက်မယ့် ဟင်းတစ်ခွက်ကွ။

“ကျန်တဲ့ ငါးပတ်အသားကိုပဲ ပြန်ရောင်းမယ်။

“ဒီကွန်တစ်ချက်က ငါးပတ်ခေါင်းချည်ရည်ဟင်းတစ်ခွက်ကွ ဟင်းတစ်ခွက် ဟား ဟား ဟား။” ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၃၉၈၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၀)

မျိုးပျောက်ပိုက်

၁၁။ မျိုးပျောက်ပိုက်

[၁]

ထိုနေ့က 'လွန်ဘက်တန်း' ရွာရှိ အဘဉာဏ်တို့နေအိမ်တွင် အဘဉာဏ် မရှိ။

အဖျောက်မှ အဘဉာဏ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးဘဂျမ်း၏ မြေးများ ရှင်ပြုအလှူသို့ အဘဉာဏ်သွားသည်။

မနက်စောစောကတည်းက ရန်ကုန်-ဟင်္သာတသွား အဆန်သင်္ဘောဖြင့် ဆကာကြီးမြို့ သင်္ဘောဆိပ်မှ အဘဉာဏ် သင်္ဘောစီး၍ အဖျောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ညနေအစုန်သင်္ဘောနှင့်မှ အဘဉာဏ်ပြန်ရောက်မည်။

အိမ်မှာ ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။

ထိုနေ့အဖို့ ကြွက်နီမှာ အလုပ်မရှိ။ အားလပ်နေ၏။ ဆကာကြီး ဇီးကုန်းပိုင်းတွင်နေသော သူငယ်ချင်းကက်စိန်ထံ အလည်သွားလျှင် ကောင်းမည်။

ဇီးကုန်းပိုင်းသို့ မရောက်သည်မှာလည်း ကြာပြီ။

ကြွက်နီသည် ဝါးလုံးတန်းတွင် တင်ထားသော စွပ်ကျယ်ကိုယူ၍ ဝတ်လိုက်ပြီး-

“ဟေ့ ပူတူးမ၊ ငါ မီးကုန်းပိုင်းက ကက်စိန်တို့အိမ် သွားဦးမဟေ့ ”

ထိုအခါ ပူတူးမက-

“အစ်ကိုကြွက်နီပြန်လာရင် ကိုကက်စိန်တို့အိမ်က ငရုတ်သီးတစ်တောင့် နှစ်တောင့်လောက် ဆွဲခဲ့စမ်းပါ။ ညနေ ငါးပိရည်နဲ့ ဖျော်တို့မလို့ ”

“အေး အေး”

ကြွက်နီက ပြောပြောဆိုဆို နေအိမ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

နေက အတော်ပူ၏။

ဆကာကြီးဈေးတန်းသို့ ဖြတ်လာသောအခါတွင် ဈေးကွဲပြီးဖြစ်သဖြင့် လူသွားလူလာ မရှိလှ။

ကြွက်နီသည် ရေကာတာရိုးအတိုင်း လျှောက်လာသည်။

ရေကာတာရိုးဘေးတွင် ပေါက်နေသော မြက်များကို စားနေသည့် ဆိတ်တစ်အုပ်မှလွဲ၍ တာရိုးပေါ်တွင် လူသွားလူလာမရှိ။

ပျင်းစရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ဂံစိန်တို့ အိမ်ကို မြင်ရပါပြီ။

ကက်စိန်တို့အိမ်မှာ ဂုန်လျှော် ဂိုဒေါင်နောက်၊ ကမ်းပါးစပ်တွင် မြစ်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ဆောက်ထားသော တဲကလေးတစ်တဲမျှသာ။

ကက်စိန်တို့ အိမ်ရှေ့သို့ ကြွက်နီရောက်လျှင်ပင်-

“ဟေ့ ကြွက်နီ လာလေကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရအောင် ”

ကက်စိန်က လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။

မြစ်ဆိပ်တွင် တံငါလှေ လေးစီး ငါးစီးခန့်ကို ဝါးတိုင်များစိုက်၍ ချည်ထားသည်။

လှေများပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။

ညဘက် ငါးသလောက်ပိုက်များချအပြီး အနားယူနေသော တံငါလှေ

များဖြစ်ကြသည်။ ထိုလှေများတွင် ကက်စိန်၏ လှေလည်း ပါသည်။

“ခုတလော ငါးမတိုးဘူးကွာ၊ ပိုက်ချသွားရမှာတောင် ခပ်ပျင်းပျင်းဖြစ်နေတယ်”

ကက်စိန်က ညည်းညည်းညူညူ ဖြော့ဆိုက်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စီးနေ၏။

လှိုင်းမရှိ။ လေမရှိ။

အနောက်ဘက် ကမ်းအနီး မြစ်အလယ်တွင် သဲများဖြင့် ဖြူဖွေးနေသော သောင်ပြင်ကြီးမှာ နေရောင်ကြောင့် တလက်လက် ထနေသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဖြစ်သလိုဆောက်ထားသော ယာယီတဲကလေးများ လေးငါးလုံးခန့်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ ကက်စိန် ဟိုတဲကလေးတွေက ဘယ်သူ့တဲတွေလဲကွ”

ကြွက်နီက ယခုတလောမှ တွေ့ရသော သောင်ပြင်ပေါ်မှ တဲကလေးများ အကြောင်း ကက်စိန်အားမေးလိုက်၏။

“အဲဒါ မင်းမသိသေးဘူးလား ကြွက်နီ၊ တို့ရွာက သွားနေတဲ့ တံငါတဲတွေ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့တဲတွေလဲ”

“ဟို အထက် လွန် ဟင်္သာတ တစ်ဖက်က တဖြည်းဖြည်း ရေစုန်လိုက်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ ရောက်လာတဲ့ တဲတွေကွ”

“ဘာလုပ်ဖို့”

“အိုး- တကယ့်ကို မင်းမသိသေးဘူးကိုး၊ ငါးလာဖမ်းကြတာလေကွာ၊ တို့ဆီမှာ အရင်တုန်းက မဖမ်းဖူးသေးတဲ့ ငါးဖမ်းနည်းနဲ့ လာဖမ်းကြတဲ့ ပိုက်သမားတွေလေ”

“ဘာပိုက်တွေမို့လို့လဲ”

“ပိုက်နာမည်က သုံးမျိုး သုံးမည်ရပိုက်ကွ၊ ငါးဖြူကလေးပိုက်လို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ဇာပိုက်လို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ငါးမှုန်လေးပိုက်လို့လည်း ခေါ်တယ်။

မင်းမမြင်ဖူးသေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ ဒါဖြင့် ငါလည်းအားနေတယ်၊ လက်တွေ့သွားကြည့်ရအောင် လာဟေ့”

ကြွက်နီနှင့် ကက်စိန်တို့နှစ်ယောက် လှော်တက်တစ်ချောင်းစီ ဆွဲ၍ ကမ်း ပါးစပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

ကက်စိန်က ကမ်းပါးစပ်ပေါ်သို့ ထိုးတင်ထားသော လှေဦးကို ရေထဲသို့ တွန်းချလိုက်၏။ ကြွက်နီက လှော်တက်ဖြင့် ပဲ့ထိန်းပေးပြီး သောင်ပြင်ဘက် သို့ ဦးတည် လှော်လိုက်ကြသည်။

[၂]

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် တဲကလေးပေါင်း ငါးလုံးတိတိရှိသည်။

တဲကလေးများမှာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့တော့ မဟုတ်၊ ဖြစ်သလို အရေးပေါ်နေ ဖြစ်ရုံ ဆောက်ထားသော တဲကလေးများဖြစ်သည်။

အရိပ်မရှိသော သောင်ပြင်ပေါ်သို့ နေ၏အပူရှိန်သည် ရက်ရက် စက်စက် ထိုးကျနေ၏။

ကက်စိန်တို့လှေ သောင်စပ်သို့ထိုးဆိုက်လိုက်လျှင်ပင် လှေဦးမှ ကက်စိန် က လှော်တက်ကိုကိုင်ပြီး သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ကက်စိန်တို့ လှေနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လူလေးငါးယောက်က ကြွက်နီ မသိသေးသောပိုက်ကို ငါးဖမ်းရန် သောင်စပ်၌ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ကက်စိန်က-

“ဗျို့ ကိုရွှေသီး ကိုရွှေသီး၊ ခင်ဗျားတို့ ဇာပိုက်ချတော့မလို့လားဗျ”

ယခင်ကတည်းက ကက်စိန်နှင့် ဇာပိုက်ချသူများ ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်ဟန် တူသည်။

လူအုပ်အတွင်းမှ အသားမည်းမည်း၊ ဂင်တိုတို လူတစ်ယောက်က ကက်

စိန်၏ ခေါ်သံကိုကြားလျှင် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဟာ ကက်စိန်ပါလား၊ လာလေကွာ တို့အခုပဲ လုပ်ငန်းစကြတော့မလို့၊ နေ့ခင်းကတော့ နေသိပ်ပူတယ်ကွာ၊ သောင်ပြင်ပေါ် ခြေထောက်တောင် မနင်းရဲဘူး၊ အခု နေလေးနည်းနည်းစောင်းမှ ပိုက်ချတော့မလို့။”

ရွှေသီးဆိုသူမှာ အသားမည်း၍ အရပ်ပုသော်လည်း သူ၏ချိုပြုံးသော မျက်နှာကြောင့် ဖော်ရွေသဘောကောင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ပုံရသည်။

မျက်နှာမှာ ပြုံး၍ ကွမ်းယာကို ပါးစောင်တစ်ဖက်တွင် ဖောင်းနေအောင် ငုံထားကာ တစ်မိမိမိဝါးနေသဖြင့် သူ၏ပါးစပ်မှာ အမြဲ လှုပ်နေသည်။

ရွှေသီး၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် ကွမ်းသွေးများ စွန်းနေပြီး သွားများမှာ လည်း နီနေပုံကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ချိန်ပင် မရှောင်နိုင်သော ကွမ်းကြိုက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“မနက်ပိုင်း ငါးဘယ်လောက်ရသလဲဗျ”

ကက်စိန်၏ အမေးကို-

“ဟာ- သုံးလေးကြိမ်ပဲ ပိုက်ဆွဲရပါတယ်ကွာ၊ သုံးပိဿာလောက် ရလို့ ဆကာကြီးဈေး တင်လိုက်ပါပြီ၊ ငါးဖြူကလေးဈေးက တစ်ပိဿာမှ ခြောက်ကျပ်ပဲ ရတယ်ကွာ၊ စားစရိတ်မှ ကျေပါ့မလားမသိဘူး။”

ကိုရွှေသီးသည် ကက်စိန်ကို ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း ကက်စိန်နှင့်အတူ ပါလာသော ကြွက်နီကို အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်၏။

“အော် ကိုရွှေသီးကို ပြောရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကြွက်နီ တဲ့၊ သူက ဇလွန်ဘက်တန်းမှာနေတယ်၊ ကျွန်တော့်တို့လို တံငါတစ်ယောက် ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇာပိုက်ဆိုတာတော့ မသိသေးလို့ လာကြည့်တာဗျို့။”

ထိုအခါ ကိုရွှေသီးက တဟဲဟဲရယ်ရင်း-

“အော် တို့လို တံငါသည်ပဲကိုးကွ၊ ငါတို့က လူစိမ်းဆိုရင် အတော်လေး သတိထားနေရတယ်၊ တို့အလုပ်က တယ်မဟန်ပါဘူးကွာ၊ ဒီပိုက်မျိုးက လိုင်စင်ချမပေးဘူးကွ၊ အဲဒီတော့ ဟိုလူလာဆိုရ၊ ဒီလူလာဖို့ရနဲ့ ဆင်သတ်

အရပ်ဝေသလိုပါပဲကွာ” ဟူ၍ ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်၏။

ငါးဖြူကလေးပိုက်၊ သို့မဟုတ် ငါးမှုန်ကလေးပိုက်၊ သို့မဟုတ် ဇာပိုက် ဟူ၍ သုံးမျိုးသုံးမည်ရပိုက်မှာ ချည် သို့မဟုတ် နိုင်လွန်၊ တက်ထရွန် စသည် တို့ကို ပိုက်ကွက်ဖော်၍ထိုးသော ပိုက်မဟုတ်ပါ။ ခြင်ထောင်ချုပ်ရန် ပြုလုပ် ထားသော နိုင်လွန်ဇာကို ပိုက်အဖြစ် ဖန်တီးထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

နိုင်လွန်ဇာကို ဇောက် ရှစ်တောင်ခန့်၊ အလျား အလံ သုံးဆယ်လောက် ရှည်အောင် စပ်ချုပ်ထားသော နိုင်လွန်ဇာများဖြစ်သည်။ နိုင်လွန်ဇာ၏ အ ထက်ဘက်တွင် ‘ခေါင်းကြိုး’ ခေါ် အပေါ်ကြိုးနှင့် အောက်ဘက်တွင် ‘ချည် စောင်းကြိုး’ ခေါ် အောက်ကြိုးကို တပ်ဆင်ထားသည်။

ပိုက်၏အပေါ်ဘက် သုံးတောင်ခန့်တွင် ကလေးများ ကစားသော ပလတ်စတစ်ဘောလုံးများ တစ်လုံးစီ တပ်ဆင်ထား၏။

ထို့ကြောင့် မြစ်အတွင်း ဇာပိုက်ကိုချထားလျှင် ကွဲကွဲပြားပြား သိနိုင် သည်။ အခြားပိုက်များမှာ ဗော့ချောင်းကလေးများ သို့မဟုတ် ဝါးဆစ်ဘူးများ ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ငါးမှုန်ကလေးပိုက်မှာ တစ်မူ ခြား၍ ပလတ်စတစ်ဘောလုံးကလေးများ စီရရီ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။

ငါးဖြူကလေးပိုက်မှာ ရေတိမ်သောင်စပ်တွင် ချရသော အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ကုလားပိုက်ဆွဲသကဲ့သို့ ပိုက်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ လူအား ဖြင့် ဝေ့ပိုက်၍ ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရသော ပိုက်ဖြစ်သည်။

ကိုရွှေသီးတို့ လူသိက်သည် ပိုက်စွန်းတစ်ဖက်ကို ကမ်းပေါ်မှ အချို့က ကိုင်ထား၍ အချို့က ပိုက်စွန်းတစ်ဖက်ရှိ ကြိုးစကိုကိုင်ပြီး ရေနက်ရာသို့ ဆင်းသွားကြသည်။

သောင်စပ်မှရေသည် တပြိုင်ပြိုင် စီးနေ၏။ လှိုင်းငယ်ကလေးများသည် သောင်စပ်သို့ တဖျတ်ဖျတ်လာရိုက်နေ၏။ သောင်စပ်မှာ လှိုင်းငယ်ကလေး များ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် သံပြင်သည် လှိုင်းတွန့်ငယ် သဏ္ဍာန်အတိုင်း အလိပ် လိပ် အတွန့်တွန့်ကလေးများ ဖြစ်နေ၏။

ရေနက်ပိုင်းမှ ဇာပိုက်ဆွဲသူများက ရေစုန်အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျား၍ ပိုက်ကြိုးကိုဆွဲကာ သွားနေကြသည်။ ကမ်းစပ်မှ ပိုက်ကြိုးနှင့် ရေနက်မှ ပိုက်ကြိုးအကြားတွင် ပလတ်စတစ်ဘောလုံးကလေးများက စီရရီတရွေ့ရွေ့မျောနေကြသည်။

ထို့နောက် ရေနက်မှ ပိုက်ကြိုးဆွဲသူများ တဖြည်းဖြည်း သောင်စပ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်နှင့်အမျှ ပလတ်စတစ် ဘောလုံးကလေးများမှာ ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးကြိုးနှစ်စမှာ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ဆွဲတင်လိုက်ကြတော့သည်။

ဇာပိုက်၏ အဝန်းမှာ ကျဉ်းလာသည်နှင့်အမျှ ပိုက်အလယ်မှရေများမှာ ငါးကလေးများ ဟိုမှ သည်မှ ကူးခပ်မှုကြောင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

နောက်ဆုံး ပိုက်ကို ကမ်းပေါ်သို့ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ ဇာပိုက်အတွင်း၌ ငါးကလေးမျိုးစုံမှာ တဖျပ်ဖျပ်လူးလျက်ရှိတော့သည်။

ငါးပျက်မှစ၍ ငါးဖြူကလေး၊ ငါးမှုန်ကလေး၊ ငါးပါစွန်ငါးများ၊ ၎င်းပြင် ငါးသလောက်ပေါက်စ၊ ငါးကြင်း၊ ငါးသိုင်း၊ ငါးပိုက်ကိုက် စသော ငါးပေါက်စကလေးများ။

ငါးအသေးဆုံးမှာ မျက်လုံးနက်နက်ကလေးနှစ်လုံးမျှသာ မြင်ရပြီး သက်ငယ်မျှင်မျှသာရှိသော ငါးပေါက်စကလေးများပင် မလွတ်။

အဘယ်မှာ လွတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အစကတည်းက ပိုက်မှာ ခြင်ကောင်မဝင်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ထားသည့် အကွက်စိပ်လှသော နိုင်လွန်ဇာကို ပိုက်အဖြစ် အသုံးပြုထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ငါးပေါက်စကလေးများမှာ ငါးဘဝသို့ ရောက်ရှိလာစ၊ အထွေထွေသော ငါးကြီးများ၏ အန္တရာယ်နှင့် လေကြမ်းများ၊ လှိုင်းတံပိုးများ၏ အန္တရာယ်ကြောင့် ရေနက်တွင် မနေနိုင်ရှာကြချေ။ ထို့ကြောင့် ကမ်းပါးစပ်တစ်လျှောက် ရေတိမ်တိမ်တွင် ခိုကပ်နေစဉ် ဇာပိုက်၏လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းကြရပြန်သည်။

ဇာပိုက် တစ်ကြိမ်ဆွဲတင်လျှင် ငါးကလေးများ အထောင်အသောင်း ပါလာသည်။

ယင်း အထောင်အသောင်းသော အသက်များ အချိန် တစ်ပိဿာမျှရှိမှ ငွေအသပြာ ခြောက်ကျပ်သာ အဖိုးတန်သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့လျှင် ဤသို့သော ပိုက်မျိုးများက ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတစ် လျှောက်တွင် ငါးကလေးများ၏ ကုဋေကုဋာသော အသက်ဇီဝိန်များကို ချွေပစ်နေကြသည်။

ဤပိုက်များနားချိန်မှာ တစ်နှစ်ပတ်လုံးတွင် မိုးဖြိုဖြိုကျသည့် ဝါဆို ဝါခေါင် နှစ်လလောက်မျှသာ။

ကိုရွှေသီးသည် ကြွက်နီနှင့် ကက်စိန်တို့အား အိမ်ပြန်လက်ဆောင် အဖြစ် ဖမ်းမိသော ငါးမုန်ကလေးများ တစ်ပိဿာခန့် ပေးလိုက်သေးသည်။

ကက်စိန်က လှော်တက်ကို လှော်ရင်း-

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီ၊ ဒီအလုပ်က သိပ်မဆိုးဘူးကွ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံးမှာ ဆယ်လလောက် အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ အရင်းလည်း တယ်မများဘူး၊ နိုင်လွန်ဇာ က အဖိုးရဈေး တစ်ကိုက်မှ ငါးကျပ်ခွဲ၊ အပြင်မှာဝယ်ရင် တစ်ကိုက် ခုနစ်ကျပ်၊ ပိုက်တစ်ခုလုံးမှ ငွေတစ်ထောင်တောင် ကုန်မယ်မထင်ဘူး၊ အရင်းထောင်ပေး မယ့်သူများရှိရင် လုပ်ချင်တယ်ကွာ”

ကက်စိန်၏ ပြောစကားကို ကြွက်နီလို တံငါတစ်ယောက်က အားကျ မည့်အစား ဘာရယ်လို့မသိ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ လေးတေးတေးကြီး ဖြစ်နေ၏။ ရမည့်ငွေနှင့် သတ်ရမည့်အသက်များက မနည်းပါလား။

ကြွက်နီတို့လှေ ရေလယ်လောက်အရောက်တွင် ဟင်္သာတ-ရန်ကုန် အစုန်သင်္ဘောသည် ဆကာကြီးမြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ကပ်နေချေပြီ။

သင်္ဘောပေါ်တွင် အဖျောက်သို့ ရှင်ပြုအလှူသွားသော အဘဉာဏ် ပါလာပေလိမ့်မည်။ ကြွက်နီနှင့် ကက်စိန်တို့ လှေကို သင်္ဘောဆိပ်သို့ သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်မည့်အချိန်အမီ အပြင်းလှော်၍ သွားကြသည်။

ကြွက်နီတို့ လှေရောက်သွားသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်လေပြီ။

သင်္ဘောမှ ဆင်းလာသော ခရီးသည်များအကြားတွင် ဝါးခမောက်ကြီး ဆောင်းထားသော အဘဉာဏ်ကို အထင်းသားမြင်ရ၏။ အဘဉာဏ်၏ လက်ထဲတွင် အဖျောက်မှ ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းများ၊ ဇလွန်ဘက်တန်းမှ အသိမိတ်ဆွေများမှာလိုက်သော ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နေသည်။

“အဘဉာဏ် အဘဉာဏ် ကျွန်တော်တို့ဒီမှာ၊ လှေနဲ့ပဲသွားကြရအောင်”

ကက်စိန်က လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်သောအခါမှ အဘဉာဏ်သည် လှေဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး ဝန်စည်စလယ်ပစ္စည်းများကို လှေဝမ်းထဲသို့ ချလိုက်သည်။ အဘဉာဏ်၏ ပစ္စည်းများထဲတွင် ငရုတ်သီးထုပ်ကြီးပါလာ သည်ကို ကြွက်နီတွေ့မှ ပူတူးမမှာလိုက်သော ငရုတ်သီးတောင့်ကို သတိရ တော့သည်။ ယခုမူ ကိစ္စမရှိတော့။ အဘဉာဏ်တွင် ငရုတ်သီးများ ပါလာပြီ မဟုတ် ပါလော။

ဆကာကြီးမြို့ သင်္ဘောဆိပ်နှင့် ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှာ အတော်ကလေး ဝေးသေးသည်။ ယခုကဲ့သို့ အခန့်သင့်ပါက ဝန်စည်စလယ်များကို လှေဖြင့် သယ်ယူခြင်းက ပိုမို အဆင်ပြေပေသည်။

အဘဉာဏ်တို့ လှေကလေးကား သင်္ဘောဆိပ်မှ သင်္ဘောမခွာမီပင် ဇလွန်ဘက်တန်းရွာသို့ ဦးတည်ကာ လှော်ခတ်သွားနေကြချေပြီ။

“မင်းတို့ ဘယ်က လာကြတာလဲကွ”

အဘဉာဏ်က ကြွက်နီနှင့် ကက်စိန်တို့အား မေးလိုက်သည်ကို ကက်စိန်က-

“ကျွန်တော်တို့သောင်ပြင်သွားပြီး ကြွက်နီမမြင်ဖူးဘူးဆိုတာနဲ့ ငါးဖြူ ကလေးပိုက် ချတာကို သွားပြတာ အဘဉာဏ်၊ ပိုက်ချနေတဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန် တော်သိလို့ ဟိုမှာ ငါးဖြူကလေးတွေတောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်သေး တယ် အဘဉာဏ်”

ကက်စိန်သည် ပြောပြောဆိုဆို လှေဦးကန်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ငါးကလေးများကို အဘဉာဏ်အား ပြသည်။

အဘဉာဏ်သည် ငါးကလေးများကို ကြည့်ရင်း ဘာကြောင့်ဟူ၍ မသိ၊ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ထို့နောက်-

“ဟေ့ ကက်စိန် မင်းမပြန်နဲ့ဦးကွာ၊ ငါ ထန်းလျက်လည်း အဖျောက်က ဝယ်လာတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း မင်းတို့တစ်တွေကို ငါ နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောစရာရှိသေးတယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်၏။

[၃]

အတော်တော့ ထူးဆန်းသည်။

လုပ်သက်ရင့် တံငါအိုကြီးတစ်ယောက်က ငါးမဖမ်းရေး တရားဟောနေ သည်မှာ ထူးဆန်းလှ၏။

ငါးမဖမ်းဆီးရေးတရား ဟောကြားနေသူက လူမှန်းသိတတ်စမှ ယခုထိ ငါးဖမ်းဆီးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးနေသော အဘိုးအို အဘဉာဏ်။

တရားနာပရိသတ်က အဘဉာဏ်၏ မြေး ကြွက်နီနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်း ကက်စိန်၊ ၎င်းပြင် အဘဉာဏ်တို့ အိမ်အနီးမှ တက်သစ်စ တံငါလူငယ် ကလေးများ။

ဘယ်သို့သော ငါးမျိုးကို ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုရန် အဘဉာဏ် တားမြစ်နေပါ လိမ့်။

အဘဉာဏ်သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို တစ်ချက်သောက်လိုက်ပြီး သူပြောလိုသောစကားကို အားရပါးရပြောနေသည်။

ကြွက်နီတို့ တံငါလူငယ်တစ်သိုက်ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင် နေကြသည်။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း၊ ငါဟာ လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက

ငါးကို ပိုက်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖမ်းပြီး အသက်မွေးနေတဲ့သူ၊ ဒါပေမဲ့ အခု မင်းတို့ သွားကြည့်တဲ့ ငါးဖြူကလေးပိုက်နဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ မဖမ်းဘူးကွ၊ အစိုးရ ကလည်း ဘယ်တော့မှ ဒီလိုပိုက်မျိုးနဲ့ ဖမ်းဖို့ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲ သိလား။”

အဘဉာဏ်က ကြွက်နီတို့အား မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘဉာဏ်၊ ငါးကလေးတွေ အများကြီး သေလို့လား” ကက်စိန်က အဘဉာဏ်အား မေးလိုက်သည်။

“ဟ ကက်စိန်ရ၊ တံငါဖြစ်မှတော့ ငါးသေတာကို ဘယ်တွေးနေလို့ ဖြစ်မလဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူရှိတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုပိုက်နဲ့ချရမယ်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတာရှိတယ်ကွ၊ တချို့နေရာမှာ ဒင်္ဂါးကျပိုက်ဆိုပြီး ဒင်္ဂါးပြားပိုက်ဆံကျတဲ့ ပိုက်အကျယ်နဲ့မှ ဖမ်းရတယ်၊ ငါးကလေးတွေကို မမိအောင်ပေးကွာ၊ ပြီးတော့ ငါးရစ်ငါးကိုလည်း မဖမ်းရ ဘူး၊ နောင် ပေါက်လာမယ့် ငါးကလေးတွေ ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့ပဲ။ နောက် ဆုံးပြောမယ်ကွာ၊ အင်းတွေမှာ ငါးဖမ်းတဲ့အခါ ယင်းကာတာတောင် လက် ညှိုးတစ်ချောင်းဝင် ယင်းကို ကျပြီးယက်ရတယ်၊ ငါးကလေးတွေ လွတ် အောင်ပေးကွာ။ ဒီဥပဒေက တို့လိုဆင်းရဲသား တံငါသည်တွေ လုပ်မစားနိုင် အောင် ဖိနှိပ်ထားတဲ့ ဥပဒေလို့ အချို့ပြောကြတဲ့စကားကို ငါသဘောမတူ ဘူး၊ ရေရှည်ကြည့်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ ဥပဒေလို့ပဲ ငါယူဆတယ်၊ အခုတော့ မင်းတို့ ပိုက်တွေက ခြင်တောင်မလွတ်တဲ့ ခြင်ထောင်ဇာနဲ့ ဖမ်းတယ်လို့ကွာ တောက်”

“သူတို့ပြောတော့ ဒီငါးတွေက နောင်ဘယ်တော့မှ မကြီးထွားတော့တဲ့ ငါးဖြူကလေးလို့၊ ငါးမူန်ကလေးလို့ ငါးပါးစွန်လို့ ငါးတွေသာ မိတယ်ဆို အဘဉာဏ်ရ”

ကက်စိန်က စောဒကတက်သည်။

“အေး သူတို့ကတော့ ဒီလိုပြောမှာပေါ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ငါးသလောက်၊

ငါးကြင်း၊ ငါးပိုက်ကိုက် ပေါက်စကလေးတွေ ပါတာကကောကွာ၊ ဒီငါးကလေးတွေဟာ တစ်နေ့မှာ တို့အတွက် ငါးကြီးတွေ ဖြစ်မှာကွ။ အခု ဘယ်လောက် ငါးကြီးတွေရှားလာပြီလဲ။ အဲ တရားခံက ဒီငါးမှုန်ကလေး ပိုက်ပဲ။ ထားတော့ မကြီးတော့ဘူးဆိုတဲ့ ငါးကလေးတွေကလည်း ငါးကြီး တွေ အာဟာရအတွက် သဘာဝက ဖန်တီးပေးထားတာ၊ သူတို့အတွက် အာဟာရမရှိရင် ဒီငါးကြီးတွေ ဘယ်တော့ကြီးထွားလာမလဲကွ။ ငါးတွေကို ဖမ်းပစ်လိုက်တော့ မင်းတို့ခေတ်လူတွေက ဒီပိုက်ကို ငါးဖြူကလေးပိုက် ခေါ် ခေါ်၊ ငါးမှုန်ကလေးပိုက် ခေါ်ခေါ်၊ ဇာပိုက်ခေါ်ခေါ်၊ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ငါက တော့ ဒီလိုခေါ်ချင်တယ်။ ငါးအမျိုးကို ပျောက်အောင်လုပ်လို့ ‘မျိုးပျောက် ပိုက်’ လို့ပဲခေါ်ချင်တယ်ကွ။ ဒီပိုက်ဟာ မျိုးပျောက်ပိုက်ကွ မျိုးပျောက်ပိုက်”

အဘဉာဏ်သည် ဒေါမာန်ပါပါနှင့် ပြောချလိုက်တော့သည်။

ဟုတ်သည်။
 ကြွက်နီတို့ တံငါလူငယ်တစ်သိုက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပုံထားသော လက်ဆောင်အဖြစ်ရရှိလာသည့် ငါးဖြူကလေးအပါအဝင် ငါးကလေးပေါင်း စုံကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ငါးဖြူကလေးငါးများအတွင်းမှ ရောပါလာသော ငါးသလောက် ပေါက် စ၊ ငါးကြင်းပေါက်စ ငါးကလေးများကိုကြည့်ရင်း သူတို့ မျက်စိထဲတွင် တစ်ပိဿာကျော်အချိန်စီးသည့် ငါးသလောက်ကြီးများ၊ ငါးကြင်းကြီးများ ကို မြင်ယောင်လာသည်။

ငါးကြီးများနှင့်အတူ အဘဉာဏ် ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်သော စကား ကိုလည်း သူတို့၏ နားအတွင်းသို့ ပဲ့တင်သံထပ်၍ လာသည်ဟုထင်သည်။

“ဒီပိုက်ကို မင်းတို့ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ငါကတော့ ဒီလိုခေါ်ချင်တယ်။ ငါး အမျိုးကို ပျောက်အောင်လုပ်လို့ မျိုးပျောက်ပိုက်ကွ မျိုးပျောက်ပိုက်” ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၀၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၈၀)

ရွှေပြတ်မျိုးပြတ်

၁၂။ ရွှေပြတ်မျိုးပြတ်

[၁]

မြန်မာစကားတွင် ‘ရွှေပြတ် မျိုးပြတ်’ ဟူသော စကားသာ ရှိပါ၏။
‘ရွှေပြတ် မျိုးပြတ်’ ဟူသော စကားကိုမူ ရေးသားပြောဆိုလေ့ မရှိပါ။ သို့သော်
အသံထွက်မှာမူ ဆင်ဆင်တူသည်။

အဘဉာဏ်အတွက်မှာမူ ‘ရွှေပြတ် မျိုးပြတ်’ ဟူသော စကားကို သုံးမှ
သာလျှင် တိကျမှန်ကန်ပါမည်။

အဖြစ်က သည်လိုပါ။

အဘဉာဏ်တို့ နေထိုင်ရာ လွန်ဘက်တန်းရွာ၏ တောင်ဘက် ဆကာ
ကြီးမြို့နှင့်တည့်တည့်၊ ဧရာဝတီမြစ်လယ်တွင် ‘ကျားကျွန်း’ ခေါ် သောင်ကြီး
တစ်ခု ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်မှာ အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်ပေပြီ။

သို့သော် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က တစ်နှစ်တည်း ရေတိုက်စားလိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသောင်ကြီးမှာ ရေအောက်သို့ စုံးစုံးမြုပ်သွားကာ
ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိ။

ရေစောင်းသည် သံစောင်းထက်စွမ်းအင်ကြီးကြောင်း၊ အဘဉာဏ်တို့ လက်တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ကျားကျွန်းသောင်ပြင်ပေါ်တွင် နေထိုင်၍ နှစ်ရှည်လများ ကိုင်းလုပ် စားနေကြသော ကျားကျွန်းရွာသား၊ ကိုင်းသမား ယာသမားများမှာမူ ကစဉ့်ကရဲ။

နေစရာလည်း မြေမရှိ။ လုပ်စားစရာလည်း ယာမရှိတော့။

ကျားကျွန်းသောင်ပြင်ကြီး မြုပ်သွားသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းအချိန် အတွင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဘဉာဏ်တို့ အိမ်နောက်ဖေးတွင် သောင်ပြင်ကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်ထွန်းလာ၏။

ပေါ်လာသည့် သောင်ပြင်မှာလည်း သဲကြမ်းကြမ်းနှင့် ကျောက်စရစ်များမဟုတ်။ သဲနုနုမြေများဖြစ်သည်။ စိုက်၍ ပျိုး၍ အလွန်ကောင်းသော မြေဩဇာများ အပြည့်အဝပါသည်။

‘သူတည်းတစ်ယောက် ကောင်းဖို့ရောက်မူ၊ သူတစ်ယောက်မှာ ပျက်လင့်ကာသာ ဓမ္မတာတည်း’ ဟူသော အနန္တသူရိယအမတ်ကြီး၏ လင်္ကာကို အဘဉာဏ်သာကြားလျှင် ချက်ချင်း ထောက်ခံလိမ့်မည် ထင်သည်။

ဧရာဝတီ မြစ်ကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ထိန်းချုပ်၍ မရ။ ပြုပြင်၍ မရ။

ဟိုနေရာမှ ကမ်းပါးကို ရွာရှိပါစေ၊ မြို့ရှိပါစေ၊ တိုက်စား၍ သွားချင်လည်း သွားမည်။

သည်နေရာတွင် သောင်ပြင်ကြီးတခု ပေါ်ထွန်းလာလျှင်လည်း ပေါ်ထွန်းလာမည်။

ကွေ့၍ ကောက်၍လည်း စီးချင် စီးမည်။

ယခု အဘဉာဏ်တို့ နေထိုင်ရာ လွန်ဘက်တန်းရွာတွင် ပေါ်လာသော သောင်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ဧရာဝတီမြစ်ရေစီးကြောင်းက သယ်ဆောင်မသွားသေး။

တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပိုပြီး ကျယ်ပြန့်လာသည်။

သို့သော် ယခုအချိန်၌မူ လူအများကို ဝေငှပေးလောက်အောင် များများ
စားစား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်တော့ မဟုတ်သေးပါ။

မိမိတို့ အိမ်နောက်ဖေးမှာ မိမိတို့ မိသားစု တစ်နိုင်စိုက်လောက်တော့
စိုက်ပျိုးစားနိုင်သော အခြေရှိနေပြီ။

ဤမျှသော မြေအကျယ်အဝန်းလောက်ကိုမူ သက်ဆိုင်ရာသို့ ခွင့်တောင်း
နေစရာ မလိုသေး။ စိုက်နိုင်ပျိုးနိုင်သည်။

အလွန်ကျယ်ပြန့် ခိုင်မြဲသော သောင်မြေကြီးလည်းဖြစ်သွားမည်။ နန်း
တင်မြေများလည်း များပြားလာမည်ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာ မြေယာကော်မတီ
လူကြီးများက မြေမဲ့ယာမဲ့ ကိုင်းသမား ယာသမားများကို ခွဲတမ်းချကာ
ဝေငှပေးကြပေတော့မည်။

ယခုလောက် အကျယ်အဝန်းကိုတော့ ဝေငှခြင်း မပြုသေး။

မိမိ အိမ်နောက်ဖေးမှ မြေကို မိမိမြေအဖြစ် စိုက်ပျိုးနိုင်ပါသေးသည်။

ဤသို့သော အခြေအနေတွင် အဘဉာဏ်၏ ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု
ဝင်လာ၏။

ထိုအတွေးကား မိမိ၏ အိမ်နောက်ဖေးမှာ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်
လာသော မြေနုနုသောင်ပြင်တွင် တစ်ခုခု စိုက်ပျိုးရလျှင် ကောင်းမည်လော။

အဘဉာဏ်ကား တံငါသည်ဘဝမှ ကိုင်းသမား၊ ယာသမား ဘဝသို့
ပြောင်းချင်ပြီ။

အဘဉာဏ် ဤသို့တွေးတောဖို့ရန်လည်း အခြေအနေက ဖန်တီးပေးနေ
ပါ၏။

ယခုတလော အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး ထမင်းဝဝ စားနေနိုင်၏။ ငွေပို
ငွေလျှံကလေးပင် အနည်းအကျဉ်းရှိနေသည်။

တံငါသည်ဘဝ လုပ်စားရသည်မှာ အတော်တော့ ခက်သည်။

ယနေ့သုံးစွဲစရာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိဖြစ်နေသော်လည်း နောက်
တစ်နေ့တွင် ရာတန်အသစ်စက်စက်ကြီးများပင် ကိုင်နိုင်ချင် ကိုင်နိုင်လာ

သည်။

တံငါသည်တို့၏ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုသည်မှာ ဖမ်းမိလိုက်သော ငါးအကြီးအသေးပေါ်တွင် မူတည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

[၂]

ဟော မကြာသေးမီက အဘဉာဏ်တို့ ဘဝ။

စုငွေ ဆောင်းငွေ ဟူ၍ မူးလို့မှ ရှုစရာမရှိ။

သို့သော် ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်း၊ လောကဓံတရား၏ အတက်အကျက အတော်ဆန်းသည်။

သည်လောက်ခွဲလှသည့် ဘဝ၊ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေ။ အဘဉာဏ် 'ငါးတန်ပိုက်' ကို ရသမျှ တစ်ဝက်စားဖြင့် ပိုင်ရှင်ထံမှ ငှား၍ထောင်လိုက်သည်။

ငါးတန်ပိုက်ဆိုသည်မှာ ငါးသေးငါးမွှား တော်ရုံတန်ရုံကြီးသည့် ငါးကို မမိနိုင်။ အနည်းဆုံး သုံးပိဿာကျော်သော ငါးကိုမှ ဖမ်းမိနိုင်သော ပိုက်ဖြစ်သည်။

ဖမ်းမိသော ငါးမှာ တော်ရုံတန်ရုံ အင်အားနှင့်တော့ ဤပိုက်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်။

ငါးတန်ပိုက်၏ ပိုက်မျှင်တစ်မျှင်လျှင် ဆယ့်ငါးပင်မျှသော ကြိုးကလေးများဖြင့် လိမ်ကျစ်ထားသောကြောင့် အထူးခိုင်ခံ့လှသည်။

ပိုက်ကွက်များမှာလည်း တစ်တောင်အရှည်တွင် နှစ်ကွင်းတစ်ဝက် ရှိ၏။ အရှည်နှစ်တောင်လျှင် ငါးကွက်မျှသာရှိအောင် ပိုက်ကွင်းထိုးထားသည်။ တစ်ကွင်းလျှင် ရှစ်လက်မခန့်မျှ အကျယ်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံကြီးသော ငါးမှာ ထိုပိုက်ကွင်းမှ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ထွက်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

လွတ်ပါစေ၊ မရလျှင် လုံးဝမရသည်ကမှ ကောင်းသေးသည်။ ရလိုက်ပြန်လျှင်လည်း အကျိုးရှိသော ငါးတန်ကြီးများကိုမှ မိနိုင်သည် မဟုတ်ပါ

လော။

ပိုက်ကွက်စိပ်စိပ်ထိုး၍ ဖမ်းလျှင် ငါးသေးငါးမွှားများပါ မိသဖြင့် ပိုကောင်းမည်လားဟု မသိလျှင် မေးစရာ ရှိပါသည်။

မကောင်းပါ။ ပိုက်ကွက်စိပ်ပါက ငါးသေးငါးမွှားများကိုမူ မိပါ၏။ ငါးကြီးများဆိုလျှင် ပိုက်စိပ်များက လွတ်ထွက်မသွားအောင် ငါးကြီးကို ချုပ်မထားနိုင်ပါ။ သူတို့၏ခေါင်းများနှင့် သူတို့၏ကိုယ်များကို စွပ်မထားနိုင်ပါ။ ငြိမနေနိုင်ပါ။ ပိုက်မှအန်ထွက်၍ လွတ်သွားပါမည်ဟုသာ ဖြေရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ငါးကြီးများကိုသာ မိသော ပိုက်ကျဲဖြင့် အဘဉာဏ် ထောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မွဲနေသည့် အတူတူ ပီပီသသ မွဲနေပါစေ။

ငါးသေး ငါးမွှားကလေးတွေသာ မိနေ၍တော့ အဘဉာဏ်တို့အဖို့ ဆင်းရဲတွင်းမှ မတက်နိုင်။

ယခု အဘဉာဏ်တို့ ငါးတန်ပိုက်ဖြင့် ထောင်သည့်အချိန်မှာလည်း အချိန်ကောင်းဖြစ်၏။

တော်သလင်းလမှ ပြာသိုလအထိ ငါးတန်ရဲသော လများဖြစ်သည်။

ရေထရက်မှာ ငါးတန်များပိုထိနိုင်သည့်အချိန်ဟု သူတို့၏တံငါ ဝေါဟာရဖြင့် ပြောကြဆိုကြ သတ်မှတ်ကြပါသည်။

ရေထရက်တွင် ငါးတန်များ ပိုမိုဖမ်းမိနိုင်ကြောင်းကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။

ရေထရက်ဆိုသည်မှာ ထိုရာသီများတွင် လဆန်း ၁၁ ရက်မှ ၁၄ရက်အထိနှင့် လဆုတ် ၁၁ ရက်မှ ၁၄ ရက်အထိ အချိန်ကာလ အတောအတွင်းဖြစ်သည်။

ကျန်ရက်များမှာမူ ရေသေရက်များဖြစ်၏။

ရေတက်ဦးနှင့် ရေစစ်ဦးတွင် ငါးတန်များ ပိုမို မိတတ်သည်။ ညအခါဆိုလျှင် ရေတက်ဦးကာလကို ခုနစ်စဉ်ကြယ်ကိုကြည့်၍ အဘဉာဏ်တို့ တွက်

ချက်နိုင်ပါသည်။

တော်ရုံတန်ခိုး ရေနက်နက် အောက်ခြေမှ သွားသော ငါးတန်များလည်း မလွတ်နိုင်ပါ။

ပိုက်၏ ချည်စောက်မှာ သုံးလံမျှရှိ၍၊ ‘ရေဆွဲချည်’ ခေါ် ‘မဲချည်’ မှာလည်း အောက်ဘက်မှ ဆွဲထားသေးသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရေအတိမ်အနက်ကိုစမ်း၍ ဗောကြိုးကိုလည်း ပေးထားပါသေးသည်။ ရေအနက်ဆယ်လံရှိသောနေရာတွင် ဗောကြိုးကို ရှစ်လံမျှပေးထားသည်။

ထိုအခါ ရေအောက်မှပိုက်သည် မြေပေါ်တွင် တစ်လံမျှတိုက်၍ သွားပါမည်။ အဘဉာဏ်တို့အခေါ် ‘တစ်လံတိုက်’ ပိုက်ချသည်ဟု ခေါ်ကြ၏။

ဗောကြိုးအတိုင်းအထွာကို ထစ်၍ အမှတ်အသားပြုထားသဖြင့်လည်း ရေအတိမ်အနက်ကို အလွယ်တကူ သိနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗော့ကိုမူ ဝါးပိုးဝါး၊ ဝါးဆစ်ဘူးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ဤကား ‘ငါးတန်ပိုက်’ ဟု အလွယ်တကူ မြင်ရုံနှင့် သိနိုင်ပါ၏။

တစ်ရာသီလုံး အဘဉာဏ် ကြိုးကြိုးစားစား ငါးတန်ပိုက်ဖြင့် ဖမ်းခဲ့သည်။

အဘဉာဏ် ကံကောင်းနေသည်လား မသိ။ မကြာခဏ ငါးတန်ကြီးများ ဖမ်းမိနေသည်။

ဖမ်းမိသည်နှင့်အမျှ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး၏ ပါးစပ်များမှာ ဆီစိုစိုနှင့် စားရသောက်ရသည်။

အဝတ်သစ် အစားသစ်ကလေးများလည်း တစ်ထည်စ နှစ်ထည်စ ဝယ်နိုင်သည်။

ဆွေးမြေ့နေသော အိမ်နောက်ပိုင်းကလေးကိုလည်း ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။

အို- နောက်ဆုံး၊ မွေးကတည်းက နားပေါက်ဟောင်းလောင်း၊ မဲကြိုးကလေးသာ တန်းလန်းချည်ထားနိုင်သော ပူတူးမ၏ နားပေါက်၌ပင် ကျောက်ကလေးတလက်လက်နှင့် ရွှေနားဆွဲကလေးတစ်ရန်ပင် အဘဉာဏ် ဝယ်ပေး

နိုင်ခဲ့ပါသည်။

အဘဉာဏ်၏ လက်ထံ၌လည်း ရာချီပြီး ငွေကလေးများ စုမိ ဆောင်းမိ ပါသေးသည်။ ထိုငွေကလေးများကို တစ်နေ့တစ်နေ့ အားလပ်သည့် အချိန် တိုင်း ပြန်၍ ပြန်၍ ရေတွက်ရသည်မှာလည်း အဘဉာဏ်အတွက် အမော။

ရေတွက်ပြီးလျှင် ထိုငွေများကို အဘဉာဏ်၏ လက်ကိုင်ပဝါ ညစ်ညစ် ကြီးဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အဘဉာဏ်တို့ ချမ်းသာသမျှ အဝတ်အထည်များကို ထည့် ထားသည့် တစ်ခုတည်းသော ထန်းလျှော်ဖာ အဖုံးကိုဖွင့်၍၊ အဝတ်များ၏ အောက်ဆုံးထပ်တွင် သိုသိုဝှက်ဝှက်ဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါထုပ်ကလေးကို သိမ်း ဆည်းလိုက်၏။

“အင်း ဒီငွေကလေးကို အရင်းအနှီးပြုပြီး အိမ်နောက်ဖေးမှာ မြေပဲက လေးများ စိုက်ရရင် ကောင်းမလား”

အဘဉာဏ်သည် ရှေ့ရေအတွက် တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး တွေးလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

တွေးလည်း တွေးစရာဖြစ်နေသည်။

တလောက ငယ်သူငယ်ချင်းတယောက်ဖြစ်သော ဖိုးဇုံ ကွယ်လွန်သွား သဖြင့် အသုဘသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကလေးဘဝ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် နေစဉ်က ကျောင်းနေဖက် ဦးမြနှင့် ဆုံတွေ့ ရသည်။

တိတ်တိတ်ပုန်း ငွေတိုးပေးစားပြီး ချမ်းသာနေသော ဦးမြက ငယ်သူ ငယ်ချင်းတယောက်ဖြစ်သော အဘဉာဏ်ကို တွေ့လျှင်-

“ဟေ့ မောင်ဉာဏ်၊ မင်းလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ဒီအကုသိုလ် တံငါအ လုပ်ကို ရပ်ဖို့တော်ပြီကွ၊ တခြားအလုပ် ပြောင်းလုပ်ပါလားကွာ” ဟု သနား သလိုလို ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ သတိပေးသလိုလိုနှင့် လူရှေ့သူရှေ့ အရှက်ခွဲကာ စကားနှင့် နှိမ်လိုက်သည်ကို အဘဉာဏ် မခံချင်။

ယခုအထိ ဦးမြ၏ စကားမှာ အဘဉာဏ်၏ နားမှ မထွက်သေး။

အရင်းအနှီးမရှိ၍ အခြားအလုပ်ကို ပြောင်းမလုပ်နိုင်သည်ကို ထိုဦးမြကလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မချေးငှားဘဲ နှုတ်ဖြင့်သာ ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်း အဘဉာဏ်အသိ။

ဟော ယခုတော့ စုငွေဆောင်းငွေကလေးကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေသည်။ စိုက်ပျိုးရန် မြေနေရာကလေးကလည်း အိမ်နောက်ဖေးမှာ အလိုအလျောက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဈေးဆိုင်တည်ရမည်ဟု လူကြီးသူမများ ပြောတတ်ကြသည်။

သို့သော် စိုက်ပျိုးရေးကို အဘဉာဏ် နားမလည်။ တစ်သက်လုံးကလည်း မလုပ်ခဲ့။

အခြားသူများ မြေပဲစိုက်ကြ၊ ပျိုးကြသည်ကို မြင်ဖူးပါ၏။ သို့သော် အသေးစိတ်မသိ၊ မကျွမ်းကျင်။

မြေ ဘယ်လောက်အကျယ်ကို မြေပဲဆန် မည်မျှစိုက်ရသည်၊ မည်မျှ အရင်းအနှီးကုန်မည် စသည်တို့ကို နားလည်ကျွမ်းကျင်သော ကိုင်းသမား၊ ယာသမားများထံ မေးမြန်းရပေမည်။

အဘဉာဏ် တွေးမိ၏။ သဲရိုးရွာတွင်နေသည့် တစ်သက်လုံး ကိုင်းလုပ်စားသော ဦးသန်းရှိ၏။ ဦးသန်းသည် အဘဉာဏ်နှင့် အလွန်ခင်မင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ စေတနာလည်းကောင်းသည်။

အဘဉာဏ်တို့ နေထိုင်ရာ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာ၏ တစ်ဖက်ကမ်း ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက် သဲရိုးရွာတွင်နေသူ ဦးသန်းထံ လှေဖြင့် သွား၍ မြေပဲစိုက်ပျိုးပုံ အသေးစိတ်ကို သွားမေးလျှင် ကောင်းမည်။

အဘဉာဏ်သည် လှော်တက်ကို ဆွဲ၍ လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်တည်းပင် ဧရာဝတီမြစ်ကိုဖြတ်၍ ဦးသန်းနေထိုင်ရာ သဲရိုးရွာဆီသို့ ဦးတည်ပြီး လှော်သွားချေလေပြီ။

[၃]

“ဟာ အဘဉာဏ်ရဲ့ အကြံကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ တစ်ဖက် တစ်လမ်းက ဝင်ငွေတိုးတာပေါ့ဗျာ”

အဘဉာဏ်က သူ၏အိမ်နောက်ဖေး မြေကွက်လပ်သောင်ခုံတွင် မြေပဲ စိုက်လျှင် ကောင်းမကောင်း ဦးသန်းအား အကြံဉာဏ်တောင်းလိုက်သည် တွင် ဦးသန်းက အားရဝမ်းသာ အဘဉာဏ်၏လုပ်ငန်းကို ထောက်ခံ သဘောတူလိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘဉာဏ်က-

“အင်း မောင်သန်း၊ မင်းက မြေပဲစိုက်တာကောင်းတယ် ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ ငွေနဲ့လောက်ပဲ၊ မလားကွ၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း ဒီလို စိုက်ပျိုးတဲ့လုပ်ငန်းမှာ မကျွမ်းမကျင်နဲ့”

“ဟာ အဘဉာဏ်ရှိသမျှငွေနဲ့ ချင့်ချိန်ပြီး လုပ်ပေါ့၊ ဒီအလုပ်က ရာသီ ဥတုသာ မဖျက်ရင် မဆိုးဘူးဗျ၊ မြေဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် အဘဉာဏ် ငွေနိုင်သလောက် လုပ်ပေါ့၊ ကျွမ်းကျင်ဖို့လည်း သိပ်မလိုပါဘူး၊ လွယ်ပါ တယ်၊ မသိရင် ကျွန်တော်ပြောပြမှာပေါ့”

“မျိုးအတွက် မြေပဲက ဘယ်လို ဝယ်ရသလဲ”

“အခုပေါက်ဈေး တစ်တင်းကို နှစ်ရာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ စိုက်တော့ ယောက်ျားကြီးအထွာနဲ့ တစ်ထွာလောက်အကွာမှာ တွင်းကလေးကို လက်နဲ့ ယက်ပြီး မြေပဲဆန် သုံးစေ့ လေးစေ့စီ လိုက်ထည့်ရတယ်၊ သုံးလခွဲက လေးလ လောက်ဆိုရင် မြေပဲနတ်ပြီး မြေပဲဆန်တစ်တင်းစိုက်ရင် မြေပဲတောင့် တင်း နှစ်ဆယ်က လေးဆယ်ကျော်လောက်အထိ ရနိုင်တယ်။

“ပြီးတော့ အဘဉာဏ်တို့ဆီက သောင်မြေက နန်းတင်သဲမြေပွမို့ ထွန် ယက်ဖို့လည်းမလိုဘူး၊ လက်နဲ့သာစိုက်လို့ဖြစ်တယ်ဗျ၊ နန်းမြေကလွဲရင် ဒုတိယအကောင်းဆုံးက သဲနန်းမြေပေါ့ အဘဉာဏ်ရာ၊ သဲဆန်လွန်းရင် တော့ မြေဩဇာထည့်ပေးရတယ်”

အဘဉာဏ်မှာ ထွန်ခမကုန်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် စိုက်ခနှင့်မြေပဲနတ်ခ အထွေထွေခများက ရှိသေးသည်ကို တွေး၍ ပြန်လည် ရရှိမည့်ငွေကို မှန်းဆပြန်သည်။

“အော် မောင်သန်းကို မေးရဦးမယ်၊ အခွဲနဲ့မြေပဲကို ရောင်းရင် တစ်တင်း ဘယ်လောက်ရသလဲကွ”

“အခွဲနဲ့ မြေပဲတစ်တင်းရောင်းရင် ငွေဆယ့်ငါးဆယ် နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရတယ်၊ ဘယ်ဒီလို ရောင်းမလဲ အဘဉာဏ်၊ အခွဲနဲ့မြေပဲတစ်တင်းကို ခွဲရင် မြေပဲဆန်လေးပြည်ခွဲက ငါးပြည်လောက်အထိ ရနိုင်တယ်။

“မျိုးပေါ်မှာလည်း တည်တာပေါ့လေ။ စပိန်မျိုး၊ သက်လျှင်ပင်ထောင် သိပ္ပံ ၁၂၁ မျိုး၊ သက်ကြီးပင်ပြန်မျိုး၊ ဂျပန်မျိုး၊ မြန်မာမျိုးစတဲ့ မြေပဲမျိုးတွေ ရှိတဲ့အထဲမှာ စပိန်မျိုးက အဘဉာဏ်တို့လို မြေမျိုးနဲ့ ပိုသင့်တယ်။

“အဲဒီ မြေပဲတောင့်တစ်တင်းက ထွက်တဲ့မြေပဲဆန်ကို ကြိတ်လိုက်ရင် ဆီတစ်ပိဿာ ရှစ်ဆယ်က နှစ်ပိဿာလောက်အထိ ထွက်တယ်၊ ကြိတ်ခ လည်း မပေးရဘူး၊ ပဲဖတ်ပေးလိုက်ယင် ပြီးရော။

“ဒီတော့ ဆီတစ်ပိဿာ နှစ်ဆယ်ဈေးပဲ ထားအုံး၊ မြေပဲတစ်တင်းမှာ ကိုယ့်အတွက် ငွေသုံးဆယ်လေးဆယ် ရနိုင်တယ် အဘဉာဏ်ရ”

အဘဉာဏ် စိတ်တွက် တွက်ကြည့်၏။

သူ့မှာရှိသော ငွေနှင့်ဆိုလျှင် မြေပဲဆန်တစ်တင်းတော့ မတတ်နိုင်။ တစ်ခွဲလောက်ပဲ စိုက်မည်။ မျိုးအတွက် ငွေတစ်ရာလောက်ကုန်မည်။ စိုက်ခ၊ နတ်ခနှင့် အထွေထွေခဆိုလျှင် စုစုပေါင်း ငွေတစ်ရာငါးဆယ်လောက် ကုန်မည်။ ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမ မြေးနှစ်ယောက်ပါ ကူညီလုပ်လျှင် ဒီထက်ပင် ငွေက လျော့သွားဦးမည်။

ဟုတ်ပြီ။ ထိုမြေပဲမှ ပြန်ရမည်က ပျမ်းမျှ မြေပဲဆယ့်ငါးတင်းပဲ ရပါစေ။ အခွဲနှင့် မြေပဲတောင့်ပေါ်စ ရောင်းလျှင်ပင် ငွေနှစ်ရာ သုံးရာလောက်ရနိုင်သည်။ ဆီကြိတ်၍ရောင်းလျှင် ငွေငါးရာကျော်လောက် ပက်ခနဲ ရမည်။

အဘဉာဏ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပီတိများ ဖုံး၍ ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွား၏။
ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ဦးသန်းအား-

“အေး အစစအရာရာ မင်းပဲ ငါ အားကိုးမဟေ့၊ မျိုးမြေပဲလည်း မင်းပဲ
ငါ့ကိုယ်ပေးကွာ” ဟု ပြောချလိုက်တော့သည်။

ဦးသန်းကလည်း အားရဝမ်းသာ “စိတ်ချစိတ်ချ အဘဉာဏ်၊ ကျွန်တော်
ဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ လိုတဲ့ကိစ္စမှန်သမျှလည်း ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက်
ကူညီပါ့မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘဉာဏ်သည် ဦးသန်း၏ အိမ်ပေါ်မှ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်
ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာနှင့် သူ၏ လှေပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့၏။

နေ့စဉ် အကုသိုလ်လုပ်ရသည့် တံငါဘဝမှလွတ်၍ ကိုင်းသမား ယာ
သမားဘဝသို့ ကူးပြောင်းတော့မည်။

“အင်း တွက်ရေးက စက်သူဌေးပါပေ”

[၄]

တန်ဆောင်မုန်းလ ရေကျသွား၍ မကြာမီပင် အဘဉာဏ်တို့အိမ်နောက်
ဖေး သောင်ခုံမြေတွင် မြေပဲပင်ကလေးများကို စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းကလေး
မြင်နေရသည်။

အဘဉာဏ်၏ မျက်လုံးများမှာ အနာဂတ်အရေးကို တွေး၍ တောက်ပ
နေသည်။ သို့သော် ဦးသန်းအိမ်မှ ပြန်လာစဉ်က တွေ့ရသော အပြုံးမျိုးကိုမူ
အဘဉာဏ်၏ မျက်နှာတွင် မမြင်ရတော့ပါ။

ဘာကြောင့် အဘဉာဏ် မပြုံးနိုင်တော့ပါသနည်း။

အဘဉာဏ် စောစောကတွက်သလို မြေပဲစိုက်ပျိုးရေး စီမံကိန်း လမ်းခရီး
ကား ချောမွေ့ခြင်းမရှိလှပါ။ အဖုအထစ် ဆူးငြောင့်ခလုတ်ကလေးများ ရှိနေ
သည်။

မြေပဲပင်ကလေးများ ပေါက်လာလျှင်ပင် ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရသည့်

ရန်သူက ကျီးကန်းများ။

ကျီးကန်းများသည် သူတို့၏ အတောင်မည်းမည်းကြီးများကို ဖြန့်၍ တအာအာ အော်မြည်ရင်း အဘဉာဏ်တို့ မြေပဲခင်းထဲသို့ အစုလိုက် အအုပ်လိုက် ပျံဝဲကာ ဆင်းလာကြတော့သည်။

“ဘာကိစ္စပါလိမ့်”

ကျီးကန်းများကား မြေပဲပင်ပေါက်ကလေးများကို သူတို့၏ နှုတ်သီးများဖြင့် တူးဆွနုတ်ယူပြီး အစို့တန်းလန်းနှင့် မြေပဲမျိုးစေ့များကို သုံးဆောင်ကြရန်ပါတည်း။

“ဟယ် ကမြင်းမ ကျီးကန်းတွေ၊ လက်စသတ်တော့ ငါ့မြေပဲပင်တွေကို နုတ်ဖို့ကိုး”

အဘဉာဏ်သည် ဒေါသထွက်စွာ မြည်တွန်တောက်တီး၍ အနီးမှာတွေ့ရသော ခဲလုံးများဖြင့် ကျီးကန်းများကို ပေါက်လိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ပူတူးမ အလုပ်ပိုတစ်ခုရသွား၏။

လေးခွတစ်လက်ကို ကိုင်ပြီး တစ်နေ့လုံးလိုလို တဟေးဟေးအော်၍ ကျီးခြောက်ရသော လုပ်ငန်းပါ။

ပူတူးမ ထမင်းချက်ချိန်ဆိုလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကြွက်နီကတစ်လှည့်တာဝန်ယူရပြန်သည်။

သူတို့ မြေးအဘိုးသုံးယောက်ကား အားလပ်ချိန် မရှိတော့။ ငါးဖမ်းမှ ပြန်လာလျှင်ပင် မြေပဲခင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရစမြဲ။

ကျီးကန်း၏ ရန်မှ ငြိမ်းသည်မှာ မကြာသေး။

အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး စိတ်ပူရပြန်ချေပြီ။

မြေပဲပင်များ ကြီးထွားလာသဖြင့် မြေအောက်၌ရှိသော မြေပဲမျိုးစေ့လည်း မရှိတော့။

ကျီးကန်းများလည်း မလာတော့။

မြေပဲပင်ကလေးများ တဖြည်းဖြည်း တစ်စစ ကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ

မြေပဲပင်၏အရပ်မှာ မြင့်၍ မြင့်၍ လာသည်။

မြေပဲပင်များ မြင့်မား၍ လာသလို ဧရာဝတီကမ်းပါးစပ်မှ ရေမှာလည်း အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် မြင့်၍ မြင့်၍လာသည်။

မြေပဲပင်များ မြင့်မားလာသည်ကိုမူ အဘဉာဏ်သဘောကျပါ၏။ လိုလားပါ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ရေ မြင့်လာသည်ကိုမူ အဘဉာဏ် သဘောမကျပါ။ မလိုလားပါ။

“ဘုရား ဘုရား အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ် ရေများ တစ်ခါထပ်ပြီးကြီးဦးမှာလား”

ဧရာဝတီမြစ်ကား ဘယ်သူ ထိန်းချုပ်မှုကိုမှ မခံ။ ဘယ်သူမျက်နှာကိုမှ မကြည့်။ အထက်မှ တောင်ကျရေတိုးလျှင် ရေကြီးရမည်ကား သဘာဝ။

အကယ်၍ ရေသာကြီးလျှင် အဘဉာဏ်မှာရှိသမျှ ငွေကလေးနှင့် ပုံအောထားသည်များ အလဟဿဖြစ်ရတော့မည်။

“ရေမကြီးပါစေနဲ့ အရှင်ဘုရား”

အဘဉာဏ် နေ့စဉ်ဆုတောင်းရသည်မှာ အမော။

သို့သော် အဘဉာဏ် ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။

အဘဉာဏ်တို့ မြေပဲခင်းအထိ တက်လာသောမြစ်ရေသည် အဘဉာဏ် မြေပဲပင်ကလေးများကို ယူဆောင်သွားချေပြီ။

အောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းသွားသော ဧရာဝတီမြစ်ရေများသည် အဘဉာဏ်၏ နေလောင်ထား၍ နီမြန်းပြီး လှိုင်းတွန့်ထလျက်ရှိသည့် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ တပေါက်ပေါက်ကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကိုလည်း မြေပဲပင်ကလေးများနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားပါသည်။

ယခုတော့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အဘဉာဏ်စုဆောင်းထားသော ငွေများမှာ ကုန်လုလုနီးဖြစ်သွားချေပြီ။

အနည်းငယ်တော့ ငွေစကလေး ကျန်သေးသည်။

သို့သော် မြေပဲမျိုးဖိုး နောက်တကြိမ် ဝယ်ရန်မူ လောကီငမည် မထင်
တော့ပါ။

အရိုးနှင့်ပင် ပိုင်းရမည်လော။

မပိုင်းနိုင်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မပိုင်းနိုင်။ သည်တခါ ရေကျ ဖြစ်နိုင်သမျှ
ငွေကို ရှာဖွေပြီး အဘဉာဏ်မြေပဲကို စိုက်ရပေတော့မည်။

[၅]

ဒုတိယအကြိမ် ကြီးစားမှုဖြင့် မြေပဲပင်ကလေးများ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း
ကို တစ်ဖန်မြင်ရပြန်ချေပြီ။

သဲရိုးရွာမှ ဦးသန်းကလည်း မကြာခဏ လာရောက်ကူညီရှာပါသည်။

သို့သော် ရာသီဥတုကိုတော့ ဦးသန်း အစိုးမရပါ။ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

ဒုတိယအကြိမ် မြေပဲစိုက်သောအခါ ဘဝတူ ယာသမား၊ ကိုင်းသမား
များကြောင့် မြေပဲမျိုးစေ့မှာ ဝယ်၍ မရနိုင်အောင်ပင် ရှားပါးနေသည်။

ယခင်ကလိုလည်း မြေပဲဆန်တစ်တင်းကို ငွေနှစ်ရာကျပ်နှုန်းဖြင့် မရနိုင်
တော့ပါ။ မြေပဲဆန်တစ်တင်းကို ငွေ သုံးရာကျပ်အထိ ဈေးနှုန်းက ခုန်တက်
သွားချေပြီ။

ထိုဈေးနှင့်ပင် ဝယ်ရသည်က မလွယ်ကူ။

အဘဉာဏ် ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ယခုဘဝရောက်မှ မထူးတော့။

အဘဉာဏ် ဝယ်ရမည့် မျိုးစေ့တစ်ခွဲကို ငွေတစ်ရာငါးဆယ် ပေးရသည်။

ယင်းသို့ မျိုးစေ့ရသည်ပင် ဦးသန်း မရမက လိုက်လံဝယ်ပေး၍ ရခြင်းဖြစ်
သည်။

မျိုးစေ့ကိုကား ရခဲ့ပါ၏။

ပထမစိုက်စဉ်က အဘဉာဏ်၏ လက်ကိုင်ပဝါ ညိုညစ်ညစ် အထုပ်
မှာ ကြီးရာမှ သေးငယ်၍သာ သွားသည်။

ယခု ဒုတိယအကြိမ်မှာမူ သေးငယ်သည်သာမက လက်ကိုင်ပဝါ
ကလေးကို ခါ၍ ထရုံကြားတွင် ထိုးထားလိုက်ရသည့် အခြေအနေ။ သို့တိုင်
အောင် ငွေက မလောက်မင။

သည်တော့ ဘာလုပ်ရသနည်း။

ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ငွေရှာပေမည်။ အဘဉာဏ်လို ငမ္မဲကို ဘယ်သူက
မှလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် ငွေချေးမည်မဟုတ်။

မတတ်နိုင်။

မြေးမကလေး ဖြစ်သူ ပူတူးမ၏ ရွှေနားဆွဲကလေးကို အဘဉာဏ်
ရင်နာနာနှင့် ဖြုတ်၍ ရောင်းလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်က ပူတူးမ၏ ငိုရွိုက်သံသည် အဘဉာဏ်၏ ရင်အစုံကို တူမကြီး
ဖြင့် တစ်ချက်ချင်းထုသလို နာကျင်လှပါသည်။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

ယခုအခါမူ မြေပဲပင်ပေါက်စကလေးများကို ကျီးကန်းများ တူးဆွမည့်
ရန်က ကျွမ်းကျင်စွာ ကောင်းကောင်းကြီး ကာကွယ်တတ်နေပါပြီ။

မြေပဲပင်များ တစ်စတစ်စ ကြီးလာလျှင်ပင် ရန်သူအသစ်ပေါ်လာပြန်၏။

ဒုတိယရန်သူမှာ ပုရစ်များဖြစ်ကြသည်။

ပုရစ်များသည် မြေပဲပင်၏ အမြစ်များကို ကိုက်ဖြတ်၍ အသေသတ်
ကြသည်။

သူတို့ကို သဲပြင်မှာရှာ၍ သုတ်သင်ရ၏။ စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်သည်
လည်း အကုသိုလ်နှင့် မကင်းပါတကား။

ပုရစ်ကိုက်၍ သေသွားသော မြေပဲပင်များနေရာတွင် အစားထိုး၍ စိုက်
ပျိုးရ၏။ မြေပဲခင်းကို ဖာထေးရ၏။

မြေပဲပင်ကလေးများကား အတော်ကလေး ကြီးထွား၍လာချေပြီ။

ဒုတိယအကြိမ်တော့ ထပ်မံပြီး ရေမကြီးနိုင်ဟု အဘဉာဏ်တို့ ထင်
သည်။

သို့သော် အဘဉာဏ်တို့ အထင်လွဲမှားပြန်ချေပြီ။
 မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုတိယအကြိမ် ရေတက်လာပြန်ချေပြီ။
 မကြုံစဖူးသော ထိုနှစ်ကို အဘဉာဏ် တစ်သက် မမေ့နိုင်။
 ထိုနှစ်ကား တစ်ထောင့်ကိုးရာ ခုနှစ်ဆယ့်ကိုးခုနှစ်။
 မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ အခြားကိုင်းသမား၊ ယာသမားများလည်း ထိုနှစ်ကို
 မေ့ပျောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယခုအခါမူ အဘဉာဏ် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။
 အဘဉာဏ်မှာ ရွှေလည်းမရှိတော့၊ ငွေလည်းမရှိတော့။ ကိုယ်မကျွမ်း
 ကျင်သည့်အလုပ်ကို အဘဉာဏ် လုပ်ခဲ့မိသည်။

ပထမ တွက်ရေးက စက်သူဌေး၊ ဒုတိယ တွက်ကြည့်သော စက်မရှိ။
 “တော်ပြီ တော်ပြီ” အဘဉာဏ်က ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ဘယ်သူ ဘာပြောပြော၊ ဘယ်သူက ကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့၊ ငါသေတဲ့အထိ
 ငါကျွမ်းကျင်တဲ့ တံငါအလုပ်ပဲ လုပ်သွားမယ်”

ထို့နောက် အဘဉာဏ်သည် အံ့ကိုခဲ၍ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ
 ပြောလိုက်သည်က-

“ငါ့မှာ မြေပဲမျိုးစေ့တွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့မြေးရဲ့ ရွှေနားဆွဲ
 ကလေးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါဟာလေ ငါဟာ ရွှေမရှိ မျိုးမရှိတဲ့
 အကောင်ကွ၊ ဟား ဟား ဟား၊ ရွှေပြတ် မျိုးပြတ်ဆိုတာလေ ငါပဲကွ ငါပဲ၊
 ဟား ဟား ဟား” ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၁၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၀)

ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါင်

၁၃။ ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ဒိုး ဒိုး ဒေါင်

[၁]

ယခုလို ဝါတွင်းမှာ ဥပုသ်သတင်းကလေး တစ်ဥပုသ်လောက်တော့
စောင့်ဦးမှဖြစ်မည်။ အဘဉာဏ် စဉ်းစားမိ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အကုသိုလ်
အလုပ်ကို လုပ်နေရသော တံငါသည်ကြီး အဘဉာဏ် ဘဝကူးကောင်းရန်
တစ်ခါတစ်ရံ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကလေးများ ပြုချင်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နက်ဖြန်ခါ ပိုက်နားရမည့်အချိန်မှာ လပြည့် ဥပုသ်
နေ့လည်းဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီကမှ ဝဲတန်းပိုက်ထောင်ရာမှာ ငါးတန်ကြီး
တစ်ကောင် မိလိုက်သဖြင့် ငွေစကလေးကလည်း ရှိနေသည်။

အဘဉာဏ်တို့ လွန်ဘက်တန်းရွာမှကိုးကွယ်သော လယ်ပေါ်ကျောင်း
၌ ရန်ကုန်မှကြွလာ၍ ဝါဆိုသည့် ဦးပဉ္စင်းကလေးတစ်ပါး ရောက်နေသည်
နှင့်လည်း အခုံသင့်။ ဦးပဉ္စင်းကလေး၏ ဘွဲ့ကိုတော့မသိ။ 'ရန်ကုန် ဦးပဉ္စင်း
ကလေး' ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။

ဦးပဉ္စင်းကလေးမှာ အဘဉာဏ်တို့လို စာမတတ်၊ ပေမတတ်သူများကို နားလည်သဘောပေါက်လွယ်အောင် ဟောပြောနိုင်သည်ဟုလည်း ကျော်ကြားနေသည်။ ဦးပဉ္စင်းကလေး တရားဟောရာတွင် ပါဠိပါဠိတန်းထက် စကားပြေအနက်ကို များများဟောပြောတတ်သဖြင့် အဘဉာဏ်တို့ကဲ့သို့ သောသူများ နားလည်သဘောပေါက်လွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြိုတုန်းကြိုခိုက် ဥပုသ်တော့ စောင့်ဖြစ်အောင် စောင့်လိုက်မည်။

အဘဉာဏ်သည် မြေးဖြစ်သူ ပူတူးမအား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ပူတူးမ ဆကာကြီးဈေးကို သွားစမ်း၊ ငါ နက်ဖြန် ဥပုသ်စောင့်မလို့ ဟင်းလျာကလေး သွားဝယ်လိုက်ပါကွာ၊ ဆီပုလင်းလည်းယူသွား”

အဘဉာဏ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ယခင်က အဖြူရောင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ ဟောင်းနွမ်းပြီး ညိုညစ်ညစ်ဖြစ်နေသော လက်ကိုင်ပဝါစ ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ထားသော တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူကလေး တစ်ချပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါမှဖြေပြီး ပူတူးမအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

ပူတူးမက-

“အဘ ဘာတွေ ဝယ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကိုပြောဦးမှတော့”

“ဟ ကြည့်ဝယ်ပေါ့ ပူတူးမရာ၊ ငါတော့ ပဲကြီးသနပ်ကလေး တစ်ခွက်၊ ပြီးတော့ ဝက်သားဟင်း၊ ငါးပိကောင်ကြော်၊ ပဲတီချည်၊ ဟာ နှင့်ဘာသာ ကောင်းသလိုကြည့်ပြီး ဝယ်ခဲ့ပါဟာ”

အဘဉာဏ်သည် ဟင်းလျာကို ကောင်းကောင်း မစီမံတတ်။ မိမိပေးလိုက်သောငွေနှင့် လောက်မလောက်လည်း မသိသဖြင့် ဟင်းချက်ရေးကိစ္စကို ပူတူးမအား အထူးအာဏာကုန် လွှဲအပ်လိုက်တော့၏။

ထို့နောက် ခေါင်းရင်းထရံတွင် ဝါးစဖြင့် ညှပ်ထားသော တစ်ရာရှစ်လုံးကို သီကုံးထားသည့် ပယင်း စိပ်ပုတီးဝါဝါကြီးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပုတီးပေါ်၌ တင်နေသော ဖုန်မှုန့်များကို စောစောက တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ ထုပ်ခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါဟောင်းကြီးဖြင့် သုတ်နေလိုက်တော့သည်။

[၂]

ဥပုသ်ဇရပ်တွင် ဥပုသ်သည်များ အတော်ကလေးစုံ၏။ သံဃာစင်ရှေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီးအားကပ်ရန် တင်ထားသော ဆွမ်းနှင့်ဟင်းများမှာလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။

မကြာမီ ရန်ကုန်မှ ဝါလာ၍ဆိုသော ကိုယ်တော်ကလေး ကြွလာသည်။

ကိုယ်တော်ကလေးသည် သံဃာစင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ အဘဉာဏ်တို့ ဥပုသ်သည်များအား အဋ္ဌင်္ဂင်သီလဖြစ်သော ရှစ်ပါးသီလကို ပေးသနားတော်မူ၏။

ဦးပဉ္စင်းကလေးကား သိက္ခာရှိလှသည်သာမက အသံဩဇာကလည်း ပြည့်စုံလှသည်။ တရားဟောရာတွင် အလည်းရှင်းသည်ဟု အဘဉာဏ်ထင်သည်။

ကြည်ညိုဖွယ်ရှိလှသော ဦးပဉ္စင်းကလေးကို တစ်မိမိဖွားမြော်ရင်း အဘဉာဏ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပီတိဖိုးကာ နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့လှသည်။

ဦးပဉ္စင်းကလေး၏ တရားကို စူးစိုက်နာယူမိ၏။

သီလဆောက်တည်ခြင်းအားဖြင့် ရရှိသည့် သုသီလ အကျိုးငါးပါးဖြစ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးကျယ်များပြား တိုးပွားခြင်း၊ ကောင်းမြတ်သော သတင်းဖြင့် ကျော်စောခြင်း၊ ပရိသတ်အလယ်၌ မတုန်မလှုပ်ခြင်း၊ မိန်းမောတွေဝေခြင်းမရှိဘဲ သေရခြင်း၊ သေသည့်နောက် အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မြောက်၍ သုဂတိဘုံသို့ရောက်ခြင်း စသော အကျိုးတရားငါးပါးကို ဦးပဉ္စင်းကလေးက ရှင်းလင်းဟောကြားပြသသဖြင့် အဘဉာဏ်ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

မိမိ ယခုကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆောက်တည်ရသော ဥပုသ်ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းကလေးဟောပြောသည့် သီလအကျိုးကို အနည်းနှင့် အများတော့ ခံစားရမည်ထင်သည်။

တပ်မက်တောင့်တတတ်သော ကိလေသာတရားဆယ်ပါး၊ ဒေါသ
တရားနှင့် အကျုံးဝင်သော ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ၊ ကုက္ကစ္ဆသုံးပါး၊ လေးလံ ထိုင်း
မှိုင်းခြင်းဖြစ်သော မိဒ္ဓတရားများမှာမူ ပါဠိများရောနေ၍ အဘဉာဏ် ကောင်း
ကောင်းနားမလည်။

သို့သော် ကိလေသာတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးပဉ္စင်းကလေး ဟောပြော
သော-

“သံယောဇဉ်တွေကို မဖြတ်နိုင်ရင် ကိလေသာကို ဖြစ်စေတတ်တယ်၊
သောတာပန် မဟုတ်သေးသမျှ ကိလေသာဖြစ်စေတဲ့ ကာမစ္ဆန္ဒစိတ်တို့၊ နိဝရ
ဏစိတ်တို့ဟာ လုံးလုံးတော့ မကင်းစင်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လို မှတ်ရ
မလဲ၊ ဒါတွေဟာ ဘာမှမြဲတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်-ပျက်-ဖြစ်-ပျက်ဆိုတဲ့ တရား
ကိုရှုရမယ်”

ဤမျှလောက်တော့ အဘဉာဏ် နားလည်သလိုလိုပင်၊ သို့သော် ပြန်
ပြောပါဆိုလျှင် မပြောတတ်။

ဦးပဉ္စင်းကလေးက ခန္ဓာငါးပါး၏ ဖြစ်-ပျက်ကို မရှုမမြင်ဘဲ အသက်
ရှည်ငြားသော်လည်း မမြင့်မြတ်။ ခန္ဓာငါးချက်၏ ဖြစ်ပျက်ကို ရှုမြင်သောသူ
၏ တစ်ရက်တာမျှ အသက်ရှည်ရခြင်းက ပို၍မြတ်သည်ဟူသော ဓမ္မပဒ
ပါဠိတော်၊ ပဠာစာရီ ဝတ္ထုမှ ကောက်နုတ်၍ ဟောကြားသည်။

ရုပ်နာမ်ဓမ္မ၊ သင်္ခါရအပေါင်းတို့သည် စင်စစ်ဧကန် အမှန်မှချမြဲခြင်းမရှိ။
ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောသာရှိကြပေသည်။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်က ဖြစ်
လာပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ပျက်တတ်ကြသည်။ ဖြစ်ပျက်နှစ်ခု၊
ဒုက္ခအစုတို့၏ ချုပ်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်သည်သာ ချမ်းသာတကာတို့၏ တမ္မတံ၊
ချမ်းသာမြတ်ကြီးမှန်လှပေသည်ဟု သံယုတ်ပါဠိတော်မှ ကောက်နုတ်၍
လည်း ဦးပဉ္စင်းကလေးက အကျယ်တဝင့် ဟောကြားသည်။

ထို့နောက် အဘဉာဏ်တို့ ဥပုသ်သည်များအား ပိုမိုရှင်းလင်းစေရန်
ဖြစ်-ပျက် ရှုနည်းကိုပါ ဟောကြားလိုက်သေးသည်။

“စိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာရင် ဖြစ်-ပျက် ရှုပေး၊ ဘယ်စိတ်လာလာ ဖြစ်-ပျက် ရှု၊

“မရှုမိဘဲ ပေါ့တန်နေမိရင် ဒုက္ခဆက်မယ်၊ ရှုရင်ဒုက္ခဆက်ပြတ်မယ်၊ ဘာစိတ်ပေါ်ပေါ် ပေါ်ချင်တာပေါ် မလွတ်စေနဲ့၊

“ပေါ်သမျှ စိတ်ကို ဖြစ်-ပျက် ရှု၊ ရှုတာက မဝ၊ သေတာက သမုဒယ၊ ဒီတော့ကျန်တဲ့ ဒုက္ခတွေလည်း ချုပ်ရောပေါ့၊

“ခန္ဓာမှာ အမှန်ရှိက ရုပ်-နာမ် အဖြစ်နဲ့အပျက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီအမှန်ရှိ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်မှ အမြင်မှန်ရောက်မယ်၊ ဒီအဖြစ်အပျက် မမြင်ရင် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိမကွာနိုင်ဘူး။ မကွာတော့ ခန္ဓာကို ငါ့ကိုယ် ငါ့ဥစ္စာလုပ် နေတာပေါ့”

အဘဉာဏ်ပင် ဦးပဉ္စင်းကလေး၏ တရားကို အတော်အသင့်နားလည် သလိုလို ရှိလာသည်။ အဘဉာဏ်ထက် အသိဉာဏ်ပိုမို ပြည့်စုံသူ အခြား ဥပုသ်သည်များမှာမူ အတော်ကလေး ရှင်းလင်းနားလည်ကြပေလိမ့်မည်ဟု အဘဉာဏ်ထင်သည်။

နေ့ခင်း ထမင်းစားပြီးလျှင် ဖြစ်-ပျက်-ဖြစ်-ပျက် ဆိုသောတရားကို အားထုတ်မည်ဟု အဘဉာဏ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးပဉ္စင်းကလေးသည် ပါဠိစကားကို အနည်းငယ်မျှသာသုံး၍ အဘ ဉာဏ်တို့အား အဆင့်ဆင့် ရှင်းလင်းသည်ထက် ရှင်းလင်းအောင် ဟောကြား ကာ တရားကို နိဂုံးချုပ်၍ ပြန်လည်ကြွသွားသည်။

“ကျော်သလောက်တော်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းကလေးပါလား”

အဘဉာဏ်တို့က တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ဥပုသ်သည်အချင်းချင်း ဟင်းခွက်များစုပေါင်း၍ စားလိုက် ကြသဖြင့် ဟင်းလျာအမျိုးမျိုးစုံလင်ပြီး အဘဉာဏ် အတော်ကလေး ထမင်း စားမြိန်လှသည်။

“အဟောဝတ ချမ်းသာစွ ချမ်းသာစွ ”

[၃]

ထမင်းလည်း စားပြီးပြီ။ တရားအလုပ်ကလေးလည်း လုပ်ဦးမှဖြစ်မည်။ အဘဉာဏ်သည် ဥပုသ်ဇရပ်မှ အသာထလိုက်၏။

ဥပုသ်သည်အချို့မှာ မိမိတို့တွင်ပါလာသော တရားစာအုပ်များကို ဖတ်နေကြသည်။ အချို့က ပုတီးစိပ်နေကြသည်။ အချို့ကမူ ဝိုင်းဖွဲ့ စကားပြောနေကြသည်။ တရားစကားလည်း ပါသည်။ ရုပ်ရေးရွာရေးလည်း ပါသည်။ စပါးဈေး၊ ဆန်ဈေး၊ ဆီဈေးလည်း ပါသည်။

ဤမှာနေ၍တော့ သမာဓိ မရနိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံမှ စောင့်ရသော ဥပုသ်ကို ဥပုသ်ပီပီသသဖြစ်အောင် အဘဉာဏ် ကြိုးစားမည်။

ဥပုသ်ဇရပ်၏ အရှေ့ဘက် တစ်ခေါ်လောက်တွင် ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် စေတီကလေးတစ်ဆူရှိ၏။ စေတီ၏ ရင်ပြင်တော်မှာလည်း အတော်ကလေး ကျယ်ဝန်းသည်။ စေတီကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝါးပိုးဝါးရုံကြီးနှင့် မန်ကျည်းပင်၊ သရက်ပင်တို့ ပေါက်နေသဖြင့် အရိပ်အာဝါသလည်း ကောင်းလှ၏။

ထိုနေရာသို့သွား၍ ဦးပဉ္စင်းကလေး ဟောကြားခဲ့သော ကိလေသာများကို ဖြစ်ပွားစေသည့် သံယောဇဉ်တွေကို ဖြတ်ကြည့်မည်။ တဒင်္ဂပင် ရစေ၊ အမြတ်ဖြစ်သည်။ မမြဲသောသင်္ခါရတရားအရ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်-ပျက်၊ ဖြစ်-ပျက် ဆိုသော တရားကို ရှုရမည်။

အဘဉာဏ် စေတီရင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။

ထုံးသင်္ကန်းကပ်လှူထားသဖြင့် နေရောင်တွင် ဖြူဖွေးနေသော စေတီတော်ကို အဘဉာဏ် ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။ စေတီ၏ ငှက်ပျောဖူးအထက်ရှိ ထီး၊ ငှက်မြတ်နားနှင့် စိန်ဖူးတို့မှ ရွှေအရောင်မှာ ဝင်းဝင်းလက်လျက်ရှိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆိတ်ငြိမ်၍ ဖြစ်-ပျက်တရားကို ကောင်းစွာ ရှုနိုင်မည့် နေရာပါတကား။

အဘဉာဏ်သည် တစ်ရာရှစ်လုံးရှိသောပယင်းပုတီးကြီးကို တစ်လုံးချင်း

စိပ်ကာ ဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိလေသာ များကို ပွားစေသည့် သံယောဇဉ်ကြီးများကို ဖြတ်တောက်မည်။

ဖြစ်-ပျက် တရားကို ဆင်ခြင်လိုက်၏။

သဗ္ဗေ သင်္ခါရ အနိစ္စ။

ဘာတစ်ခုမျှ မမြဲ၊ ဖြစ်သမျှ ပျက်ရမည်။

အဘဉာဏ် ပုတီးစိပ်သည်မှာလည်း အတော်ကလေးကြာသွားပြီ။

စောစောက ဟင်းမျိုးစုံဖြင့် စားထားသဖြင့် မြိန်လှသော နံနက်စာကြောင့် ဝမ်းဗိုက်ကလည်း လေးလာသည်ဟု ထင်ရသည်။ အဘဉာဏ်၏ မျက်ခွံများ မှာလည်း လေးလာသည်။ မျက်လုံးမှိတ်၍ ပုတီးစိပ်ရာမှ အိပ်ချင်စိတ်က အဘဉာဏ်ကို တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုးလာ၏။

လေပြည်ကလေး တိုက်ခတ်မှုကြောင့် စေတီတော်၏ ထီးတွင် တပ်ဆင် ထားသော ဆည်းလည်းကလေးများမှ ညောင်ရွက်ခတ်သံမှာ သာသာယာ ယာဖြင့် မြည်နေသည်။

ချလွင် ချလွင် ချလွင်

ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့ မသိ။

အဘဉာဏ် ကြားရသည့် ချလွင် ချလွင်ဟူသော စေတီတော်မှ ဆည်း လည်းကလေးများ၏ အသံသည် ဂလောက် ဂလောက် ဂလောက် ဟူ၍ တဖြည်းဖြည်း အသံပြောင်းသွားတော့သည်။

[၄]

ဂလောက်- ဂလောက်- ဂလောက်-

အဘဉာဏ် ထောင်ထားသော ဝဲတန်းပိုက်မှ ခလောက်သံ ဖြစ်သည်။

“ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါင်၊ ပျိုတို့မောင် ယာ မလုပ်တယ် ဝါးခုတ်တဲ့တောင်” ဟူ၍ တေးဆိုသည်ကို အဘဉာဏ် ကြားဖူးပါ၏။

သို့သော် အဘဉာဏ်၏ခလောက်မှာမူ ဒိုးဒိုးဒေါင်ဟူ၍မမြည်၊ ဂလောက်

ဂလောက် ဟူ၍သာ မြည်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဘဉာဏ်၏ ဝဲတန်းပိုက်မှ ခလောက်မှာ ကြေးခလောက်မဟုတ်၊ သစ်သားခလောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

အခြားအချိန်၌ ဝဲတန်းပိုက်တွင် ငါးမြင်းရင်းပေါက်၊ ငါးဇင်းပြား၊ ကပ်ကလောင်ငါးစသည့် အလေးချိန်တစ်ပိဿာခန့်ရှိသော ငါးများကိုသာမိသည့် တစ်တောင်လျှင် ပိုက်ကွင်းခြောက်ကွင်းရှိ နိုင်လွန်ပိုက်နှင့် ထောင်သည်။

ယခုလို မိုးတွင်းအခါမှာမူ အဘဉာဏ်တို့က ငါးတန်ပိုက်ဖြင့် ဝဲတန်းပိုက်ကို ထောင်သည်။

ငါးတန်ဝဲတန်းပိုက်မှာ တစ်တောင်လျှင် ပိုက်ကွင်းနှစ်ကွင်း တစ်ဖက်ထိုးထားသဖြင့် နှစ်တောင်အလျားမှာ ပိုက်ကွင်းငါးကွင်းမျှ ထိုးထားသော ပိုက်ကျကြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ပိုက်တစ်မျှင်လျှင် နိုင်လွန်မျှင်ကလေးပေါင်း ဆယ့်ငါးမျှင်ကို လိမ်၍ ပူးကျစ်ထားသဖြင့် ခိုင်ခံ့လှသည်။

မမိလျှင်လည်း နေရော၊ သုံးပိဿာထက်နည်းသော ငါးများဆိုလျှင် ပိုက်ပေါက်မှ လွတ်ထွက်သွားမည်။

အဲ မိလိုက်လျှင်တော့ သုံးပိဿာထက်ကြီးသော ငါးဆိုလျှင် မရန်းနိုင်အောင် ပိုက်က ဖမ်းထားနိုင်သည်။

မိုးတွင်းအခါ ရေဝဲကြီးများအနီးတွင် ထောင်ရသဖြင့် ဤပိုက်ကို 'ဝဲတန်းပိုက်' ဟူ၍ အဘဉာဏ်တို့က ခေါ်ကြသည်။

ရေဝဲကြီးများအနီးတွင် ရေဆွဲချည် သို့မဟုတ် ခဲချည်ကို အောက်ဘက်မှာ ထားသည်။ အောက်ပိုင်းတွင် လေးလံသောခဲများ ဆွဲထားသဖြင့် ပိုက်သည် ရေအောက်၌ကောင်းစွာမြုပ်နေသည်။ ပိုက်အပေါ်ပိုင်း၌မူ ဝါးနက်အဆစ်ပိုင်းဘူးများကို ဗော့အဖြစ် သုံးထားသည်။ နိုင်လွန်ကြီးကြီးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ အောက်ပိုင်းတွင် ကျောက်ကြီးလည်း ချထားသဖြင့် ပိုက်မှာ ဝဲကြောင့်မရွေ့၊ တည်ငြိမ်စွာ နေနိုင်သည်။

ငါးကြီးများသာ ဖမ်းရသဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်ရှည်ရ၏။ တစ်ပတ်

လုံးနေမှ တစ်ကောင်ပင် မိချင်မှမိမည်။

သို့သော် မိလိုက်လျှင်လည်း ပိဿာအချိန်မနည်း။ ပိဿာအချိန် မနည်း သလို ရသောငွေကလည်း မနည်း။

ဤဝဲတန်းပိုက်ကို အဘဉာဏ်တို့က အမြဲကြည့်မနေနိုင်။ ဝဲတန်းပိုက်မှာ ကမ်းပါးစပ်တစ်လျှောက်၊ ရေနက်နက် ဝဲပြန်နေရာမျိုးမှာ ထောင်သဖြင့် ကုန်းပေါ်မှာ တဲထိုးပြီး ဝဲတန်းပိုက်ကို စောင့်နိုင်သည်။

ဝဲတန်းပိုက်၌ ဝါးယားတိုင်နှစ်တိုင် ပိုက်ကြိုးနှင့် ပူးချည်ပြီး ရေထဲတွင် စိုက်ထားသည်။ တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင် သုံးတောင်ခန့်ကွာ၏။ ထိုတိုင် နှစ်တိုင်ကို ကြိုးဖြင့်သွယ်၍ သစ်သားခလောက်ဖြစ်စေ၊ ကြေးခလောက်ဖြစ်စေ၊ ခလောက်ကြီးတစ်လုံး ဆွဲထား၏။

အဘဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲသားတံငါသည် ကြေးခလောက်ကို မဆွဲနိုင်ပါ။ ကိုယ်တိုင်လုပ် သစ်သားခလောက်ကြီးသာ ဆွဲထားနိုင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသံမြည်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်၏။

ဝဲတန်းပိုက်ကို ငါးကြီးတိုး၍ မိနေပါက ငါးကြီး၏ ရုန်းကန်မှုကြောင့် ပိုက်များ အငြိမ်မနေနိုင်။ ပိုက်များအငြိမ်မနေလျှင် ပိုက်နှင့် ပူးချည်ထားသော ဝါးယားတိုင်နှစ်တိုင်ကလည်း လှုပ်ခါတော့မည်။ ထိုအခါ ဝါးယားတိုင်၌ သွယ်တန်းကာ ဆွဲထားသော သစ်သားခလောက်ကြီးကလည်း မြည်ပေတော့မည်။

ထိုနေ့က ဂလောက် ဂလောက် ဟူ၍ မြည်နေသော ဝဲတန်းပိုက်မှ အချက်ပေးခလောက်သံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း အဘဉာဏ်သည် ငါးစောင့်တဲမှာ ဝမ်းသာအားရ ကမ်းပါးစပ်ကို ပြေးဆင်းကာ လှေပေါ်သို့ တက်ပြီး ပိုက်ရှိရာသို့ လှော်သွားကာ ဝဲတန်းပိုက်ကို ရေထဲမှ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

အဘဉာဏ် ထင်ထားသကဲ့သို့ ဆူဖြိုးလှသော ငါးပိဿာခန့်ရှိ ငါးတန်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရလိုက်၏။ ဤငါးတန်ကြီးကို ရောင်းရငွေနှင့် ယခုအဘဉာဏ် ဥပုသ်သီတင်း စောင့်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

[၅]

ဂလောက်..ဂလောက်..မှ ချလွင်..ချလွင်..ဟူသောအသံကို ပြောင်းလဲ
ကြားရမှ အဘဉာဏ် အလန့်တကြား မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်မိ၏။

သူ၏လက်ထဲမှ ပယင်းပုတီးသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားမနေ
တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နားနေသည်။

ဘုရား ဘုရား ဘုရား။

ငါ ဥပုသ်မှ ရပါသေးရဲ့လား။

သူ့အဖြစ်ကို အခြားသူတွေ သိများသိသွားကြပြီလားဟု ဘေးဘီကို
လည်း အလန့်တကြား မလုံမလဲဖြင့် အဘဉာဏ် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

တော်ပါသေးရဲ့။ စေတီရင်ပြင်မှာ အဘဉာဏ်တစ်ယောက်တည်းသာ။

စောစောက တနင့်တပြီ စားထားသော နံနက်စာကြောင့် အဘဉာဏ်
ဗိုက်လေးပြီး တစ်မှေးမှိတ်သွားခဲ့မိသည်။

စေတီမှ ဆည်းလည်းများ၏အသံက အဘဉာဏ်ကို ချောသိပ်သကဲ့သို့
ဖြစ်သွားသည်။

ရိုးရိုးကလေး အိပ်သွားလျှင်တော့ အရေးမကြီး။

ယခုတော့ ဘယ်နှယ် အကုသိုလ် တံငါအလုပ်၊ ဝဲတန်းပိုက်ကြီးကိုမှ
စိတ်ကူးမိပါလိမ့်။

ဘာကြောင့်များ ဆည်းလည်းသံမှ ခလောက်သံသို့ ပြောင်းသွားပါလိမ့်။

အဘဉာဏ် သူ့ကိုယ်သူ အတော်ကလေး စိတ်ဆိုးသွားမိသည်။ စိတ်
မချမ်းသာလည်း ဖြစ်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှ ခက်ခက်ခဲခဲ အချိန်ယူပြီး စောင့်ရသော ဥပုသ်ကလေး
တစ်ဥပုသ်မှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းမှ ရှိပါသေးရဲ့လား။

ဖြစ်-ပျက်၊ ဖြစ်-ပျက် တရားဖြင့် သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို အဘဉာဏ်
ဖြတ်ကြည့်ခဲ့သည်။

အခြား သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို အသာထား။

ယခုမူ မိမိဖမ်းဆီးခဲ့သော တံငါလုပ်ငန်းကလေးတစ်ခုကိုမျှပင် သံ
ယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်သေးပါလား။

မြေးကလေးများဖြစ်သော ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့တော့ ဝေလာဝေး။

ဘုရား ဘုရား ဘုရား ။

အဘဉာဏ် တစ်မွေးမမှိတ်မီက ပြုခဲ့သော ဒါနနှင့် သီလကလေးက
တော့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ကောင်း စင်ကြယ်လိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

အဘဉာဏ်သည် မိမိစိတ်ကို မိမိဖြေရင်း စေတီကလေးအပါးမှ ဝမ်း
ပန်းတနည်းဖြင့် ဦးသုံးကြိမ် ဝတ်ချပြီး တဖြည်းဖြည်း ခွာခဲ့သည်။

ထုံးစေတီကလေး၏ ထီးတော်မှ ဆည်းလည်းသံကလေးများမှာမူ ညင်
သာစွာ တိုက်ခတ်နေသော လေပြည်ကိုစီး၍၊ တချွင်ချွင် အော်မြည်ရင်း အဘ
ဉာဏ်နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားကြသည်။

အဘဉာဏ် ကြားမှ ကြားပါလေစ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၄၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၈၁)

လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုးလို့

၁၄။ လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုးလို့

[၁]

ကြွက်နီလို တံငါသည်တစ်ယောက် တစ်မှေးကလေးမှိတ်မိသည်နှင့်
ဧရာဝတီ မြစ်လယ်ကောင်တွင် 'ဆင်ပြောင်ကြီး' တစ်ကောင်နှင့် ပက်ပင်းတိုး
ရသည်။

ဆန်းတော့ အတော်ဆန်းသည်။

ဆင်ပြောင်ဆိုသည်မှာ မုဆိုးနှင့်သာ တွေ့ရိုးရှိ၏။

ယခုတော့ တံငါသည်နှင့်မှ တွေ့နေသည်။

တွေ့သည့်နေရာကလည်း ကြည့်ပါဦး။

တသွင်သွင် စီးနေသော ရေနက်လှသည့် ဧရာဝတီ မြစ်လယ်ကောင်မှာ။

နက်လှသော ဝါးတောကြီးအတွင်းမှာလည်း မဟုတ်။

ဆင်ပြောင်ဆိုသည်မှာ ကြီးမားသော ကိုယ်ထည်၊ မည်းနက်သော အ
ဆင်းနှင့် အင်အားကြီးမားလှသော၊ ဖြူဖွေးသည့် အစွယ်နှစ်ချောင်းပိုင်ရှင်
သတ္တဝါကြီးဖြစ်၏။

ယခု ကြွက်နီနှင့် ပက်ပင်းတိုးမိသော ဆင်ပြောင်ကြီးမှာကား၊ ကြီးမားသော ကိုယ်ထည်လည်းရှိပါ၏။ မည်းနက်သော အဆင်းလည်း ရှိပါ၏။ အင်အားလည်း ကြီးမားလှပါ၏။

သို့သော် ဖြူဖွေးသော အစွယ်နှစ်ချောင်းမူ မရှိပါ။

သူ၏ ရှေ့တွင် ဂေါ်ပြားကြီးကဲ့သို့သော အရာသာရှိ၏။

သူကား 'ဆင်ပြောင်' ဟု အမည်ပေးထားသော ရေနံ တွန်းသင်္ဘောကြီးတစ်စင်းသာတည်း။

နိုင်ငံတော်ပိုင် ရေနံတွန်းသင်္ဘောကြီးများတွင် ဆင်ပြောင် ၁၊ ဆင်ပြောင် ၂ စသည်ဖြင့် အမှတ်စဉ် ပေးထားသော သင်္ဘောကြီးများ အများအပြား ရှိသည်။

ကြွက်နီနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ဆင်ပြောင်မှာ ထိုဆင်ပြောင် အများအပြားထဲမှ ဆင်ပြောင်တစ်စင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

တောထဲမှ ဆင်ပြောင်အစစ်ထက် အားသန်သည်။ မသန်၍လည်း မဖြစ်။ ရေနံအပြည့်နှင့် ရေနံတင်တွဲကြီးများကို တွန်းရမည်မှာ သူ၏ဝတ္တရား ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်းမှ ရေနံများကို ရန်ကုန်၊ သန်လျင်အရောက်၊ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်းလာတတ်သော သင်္ဘောကြီးများမှာ သင်္ဘောငယ်များကဲ့သို့ ရုတ်တရက် အရှိန်သတ်၍မလွယ်။

တွဲသင်္ဘောကြီးများကို တွန်းလာရသမို့ ဝဲဘက်ယာဘက် ရုတ်တရက် ကွေ့ရန်မှာလည်း ခက်ခဲလှကြောင်း ကြွက်နီတို့ တံငါသည်များ အသိ။

ဆင်ပြောင်၏ အင်အားကလည်း ကြီးမားလိုက်ပါဘိ။

တစ်ခါက သာရဝေါဇ္ဈာဆိပ်ကမ်းတွင် ခေတ္တကပ်ထားသော ဆင်ပြောင်ကြီးတစ်စင်းသည် ဆက်လက်စုန်ဆင်းရန် ကမ်းမှခွာသည်။

သို့သော် မေ့လျော့နေ၍ပင်လား မသိ၊ ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားစဉ်က ကမ်းပါးတွင်ရှိသော ကုက္ကိုပင် ပင်ပေါက်ကလေးတစ်ပင်တွင် သင်္ဘောမှ

သံကြီးကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်ထားသည်ကို ပြန်လည်မဖြုတ်မိ။

သင်္ဘောကြီးသည် ဆူညံလှသော အင်ဂျင်စက်သံနှင့်အတူ ကမ်းပါးမှ တဖြည်းဖြည်း ခွာထွက်လာသည်။

သင်္ဘောကြီး၏ နောက်တွင် သံကြီးနှင့်အတူ အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်ကာ တန်းလန်းပါလာသော ကုက္ကိုပင်ပေါက်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤမျှအင်အားကြီးမားသော ဆင်ပြောင်ကြီးပါပေ။

ယခုတော့ ဤဆင်ပြောင်ကြီးနှင့်မှ ကြွက်နီတိုးတတ်ပလေ။

လှေပေါ်မှာလည်း ကြွက်နီတစ်ယောက်တည်း။

ဦးစီးလည်း ကြွက်နီ။ ပုံစံလည်း ကြွက်နီ။

ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းတွင် ပိုက်ချသော တံငါသည်တိုင်း အင်းထဲ အိုင်ထဲမှာ ငါးဖမ်းသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖမ်း၍မရပါချေ။

ဧရာဝတီမြစ်သည် ပိုက်ချ၊ ငါးဖမ်းရုံမျှ အသုံးဝင်သည်မဟုတ်ပါ။

မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းနှင့်အောက်ပိုင်း သွားရေးလာရေး ကုန်စည် သယ်ဆောင်ရေး၌ အရေးကြီးသော ရေကြောင်းလမ်းကြီးတစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါလော။

ကြွက်နီတို့ ငါးဖမ်းပိုက်ချသောအခါ စုန်ဆန်သွားလာနေကြသော သင်္ဘောများအတွက် ရေကြောင်းလမ်း ထားရပါသည်။

ပိုက်နှင့်လွတ်အောင် သင်္ဘောများ ခုတ်မောင်းနိုင်ရေးအတွက် ကြွက်နီတို့ အချက်ပြရပါ၏။

ညဘက်ဆိုလျှင် မီးတုတ်ကြီးများ၊ မုန်အိမ်များစသည်တို့နှင့် မိမိတို့ ချထားသော ပိုက်နှင့် လွတ်ကင်းသော နေရာသို့ရောက်အောင် အချက်ပြရသည်။ နေ့ဘက်ဆိုလျှင် လှော်တက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်ပြနိုင်သည်။

ရေနက်နက် သင်္ဘောခုတ်မောင်းနိုင်သော နေရာကို ဝှေ့ယမ်း၍ လမ်းညွှန်ပေးရသည်။

ခုတ်မောင်းလာသော သင်္ဘောကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသည်နှင့် တစ်

ပြိုင်နက်၊ အချက်ပြရမည်က ကြွက်နီတို့၏ ဝတ္တရား။

သို့မဟုတ်သဘောသည် ပိုက်ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်၍ ခုတ်မောင်း
သွားကြပေလိမ့်မည်။

ရေအောက်တွင် မြုပ်နေသော သဘောပဲ့ပိုင်းမှ ရေယက်ပန်ကာက
ငါးဖမ်းပိုက်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သဘောများကို ကြွက်နီတို့ အထူးဝီရိယပြုကာ သတိထား
ရ၏။ အထူးသဖြင့် သဘောများမှာ နေ့ဘက်တွင် ပိုမိုများပြားသမို့ ပိုမို
သတိထားရသည်။

ယခု ကြွက်နီနှင့် ဆင်ပြောင်ခေါ် ရေနံတွန်းသဘောကြီးတွေသည်က
နံနက် ဝေလီဝေလင်း၊ နှင်းကွဲစအချိန်။

အချိန်ကာလက ပြာသိုလ။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ဆီးနှင်းမှုန်တို့ ဝေ့ဝဲနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်
မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ မပီမပြင်၊ မှုန်မွှားမွှားမျှသာ။

နှင်းများများကျလျှင် ကြွက်နီတို့ တံငါသည်များ ဝမ်းသာကြသည်။

ချမ်းချမ်းအေးအေးရာသီတွင် နွေးနွေးထွေးထွေး စောင်ခြုံပြီး ကွေးနေရန်
မဟုတ်ပါ။

ကြွက်နီတို့တွင် လုံလုံခြုံခြုံကွေးနိုင်သော စောင်လည်း မရှိပါ။

တတ်နိုင်သမျှ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် အပို ပုဆိုးဟောင်း
ကလေး တစ်ထည်ကိုသာ ခြုံထားနိုင်ပါ၏။

ဝမ်းသာရသည်မှာ ယင်းသို့ နှင်းများကျလျှင် ငါးသလောက်
များများ ပိုက်တိုးတတ်ကြသောကြောင့်ပါတည်း။

ထို့ကြောင့် မချမ်းနိုင် မအေးနိုင်၊ စောစောစီးစီး နှင်းထုကို အားကိုးပြီး
ငါးသလောက်ပိုက် ချနေခြင်းပါ။

ယခုတော့ ငါးသလောက်တစ်ကောင်မှ မရသေး၊ ပိုက်ကို ဖျက်ဆီး
မည့် ဆင်ပြောင်ကြီးနှင့် တိုးနေပါချေပြီ။

[၂]

ငါးသလောက်ပိုက်ကို ယနေ့မနက်မှ လာချခြင်းတော့ မဟုတ်။

ညကတည်းက အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်နှင့်အတူ ကျိုရှရွာအနီး အထက်ပိုက်ချက်တွင် အခြားတံငါသည်များနှင့်အတူ တစ်ညလုံး ပိုက်ချခဲ့ပါ၏။

ထိုတစ်ညလုံးသည် တွက်ရေး မကိုက်ခဲ့ပါ။

လင်းရောင်လာ၍ အရုဏ်တက်ခဲ့ပြီ။

ကျိုရှရွာဘက်မှ 'လင်းကြက်ဆော်' အချိန်ပြသည့် ကြက်တွန်သံ ဆူဆူညံညံများကိုပင် ကြားနေရသည်။

ထိုအချိန် ရောက်သည်အထိ ကြွက်နီတို့ မြေးအဘိုး ပိုက်ချ၍ ရသည်က ငါးသလောက် တစ်ကောင်တည်းမျှသာ။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါတော့ ဒီနေ့ည အတော့်ကို စိတ်ပျက်သွားပြီကွာ” အဘဉာဏ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်၏။

ယခုတလော ဘယ်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ငါးမရသည်မှာ အတော်ကြာပြီ။ အခါတိုင်းနှစ်ဆိုလျှင် ယခုလို ပြာသိုလမှာ နှင်းများတဖွဲဖွဲကျတတ်ပါ၏။ နှင်းများကျလျှင် ငါးများများရသည်။

‘ယခုမူ နှင်းက ကျတစ်ချက်၊ မကျတစ်ချက်။’

အဘဉာဏ်တို့ တံငါသည်များမှာလည်း ငါးရလိုက်၊ မရလိုက်။

သို့သော် မရသည်က များသည်။

ရသည့်ငါးကိုလည်း ပိုက်ပိုင်ရှင်နှင့် တစ်ဝက်စီခွဲယူရသမို့ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး ဆန်ဖိုး ဆီဖိုးကလေးပင်ရအောင် မနည်းလုံးပန်းနေရ၏။

ကြာတော့ အဘဉာဏ် စိတ်အားလျော့လာသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးလာသဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ရသောဒဏ်နှင့် ဆောင်းရာသီ၏ အအေးဒဏ်ကို ခံလာရသောအခါ ဖျားချင်နာချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။

ငါးများများ ရသောအခါမူ ရာသီဥတု အအေးဒဏ်ကို အဘဉာဏ် သတိမမူမိပါ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိ။

ယခုတော့ ရသော ငါးတစ်ကောင်ကိုယူပြီး ပိုက်ပိုင်ရှင်ထံ အပ်လိုက် တော့မည်။

မိမိအတွက်ရသော ဝေပုံကျ ပိုက်ဆံကလေးနှင့် ဆန်ဝယ်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် အဘဉာဏ်သည် မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီအား လှမ်းပြောလိုက် ၏။

“ကြွက်နီရေ ပြန်ကြပါစို့ကွာ၊ လင်းရောင်လည်း လာနေပြီ၊ ငါလည်း အိပ်ချင်နေပြီ”

“အဘသဘောပဲလေ၊ ကျွန်တော်တော့ သိပ်မအိပ်ချင်သေးပါဘူး၊ နှင်း များများ ကျလာရင်တော့ ငါးသလောက်ပိုက်ကို ထပ်ချလိုက်ချင်သေးတယ် အဘရာ”

“မင်း ချချင်ရင်တော့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ချပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုတော့ အိမ်လိုက်ပို့ဦးပေး၊ ရတဲ့ ငါးသလောက်ကလေး တစ်ကောင်ကို ဆကာကြီး ဈေးအမိ ပုတူးမကို သွားအပို့ခိုင်းရဦးမယ် မဟုတ်လားကွ”

ကြွက်နီတို့ မြေးအဘိုး သူတို့နေထိုင်ရာ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာသို့ လှေကို လှော်ကာ ပြန်လာကြ၏။

နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်သည် မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲ၍ကျလာ၏။ ကျူရှုဘက်မှ ကြက်တွန်သံများလည်း ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ တက်သစ်စ နေလုံးနီနီကြီးကိုမူ မြင်သင့်သောအချိန်ဖြစ်သော်လည်း မမြင်ရသေးပါ။

နှင်းများ ပိတ်နေ၍ဖြစ်သည်။
မိုးလင်းမှ နှင်းများက ပို၍ကျလာသည်ဟု ထင်သည်။
နှင်းငွေ့နှင်းမှုန်များသည် အစိုင်လိုက်အစုလိုက် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင် ပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးနေကြ၏။

ကြွက်နီ၏ စိတ်ထဲ၌မူ-

“ဒီလို နှင်းများများကျလာရင်တော့ ငါးသလောက် ရနိုင်သေးတယ်။ အဘကို ငါအိမ်လိုက်ပို့ပြီး ငါးသလောက်ပိုက်ကို ထပ်ချလိုက်ဦးမယ်” ဟူသော အတွေးကြောင့် မအေးနိုင် မချမ်းနိုင်ပါ။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိသေးပါ။

ကြွက်နီတို့လှေသည် တဖြည်းဖြည်း ‘လွန်ဘက်တန်း’ ရွာကမ်းပါးသို့ ကပ်လာချေပြီ။ လွန်ဘက်တန်းရွာမှ အချို့ငါးသည်များပင် ဆကာကြီး ဈေးသို့ ရေကာတာရိုးအတိုင်း သွားနေကြသည်ကို မြင်နေရပြီ။

ကမ်းပါးထိပ်မှ ပူတူးမက နံနက်ဈေးအမီရလာသော ငါးများကို ပို့ရန် ရပ်စောင့်နေသည်ကိုပင် နှင်းမှုန်မှုန်ကြားမှ ဝိုးတဝါးမြင်နေရသည်။

လှေဦးကို ကမ်းပါးသို့ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပူတူးမ အပြေးကလေး ကမ်းပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“အဘနဲ့ အစ်ကိုကြွက်နီ ငါးဘယ်နှကောင် ရသလဲတော့၊ ညနေက တောင် ဒေါ်ကလေးမယောက်ျား ဦးလေးအုန်းကြိုင်က ပြောသွားသေးတယ်။ ဒီလိုငါးအရနည်းနေရင်တော့ ငါးဈေးကောင်းကောင်း ရဦးမှာတဲ့”

ပူတူးမသည် မျှော်လင့်တကြီးနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟာ ပူတူးမရာ၊ ဒီနေ့ညလည်း မစွဲပါဘူးကွာ၊ ငါးသလောက်ကလေး တစ်ကောင်ပဲ ရသဟေ့”

အဘဉာဏ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ရလာသော ငါးသလောက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုယူ၍ အဘဉာဏ် လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

စိတ်မကျေနပ်သေးသော ကြွက်နီက-

“အဘ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ပိုက်ဆက်ချလိုက်ဦးမယ်၊ ရလို ရငြားပေါ့အဘရာ” ဟု အဘိုးဖြစ်သူထံ ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“မင်းသဘောပဲ ကြွက်နီ၊ ငါတော့ အိပ်ချင်နေတယ်၊ အသက်ကြီးလာ

တော့ တယ်လည်း ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ” ဟု ညည်းညည်း ညူညူပြော၍ ကြွက်နီအား ပိုက် ဆက်ချရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

နှင်းများက ပို၍ပို၍ ကျလာသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်း ကျုံရှုရွာမှ တောတန်းကလေးကိုပင် အဘဉာဏ် တို့ လွန်ဘက်တန်းရွာမှ ကြည့်၍ မမြင်ရတော့ပါ။

ကမ်းပါးစပ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသော ကြွက်နီ၏ လှေကလေး မှာလည်း နှင်းမှုန်မှုန်ကြားသို့ တိုးဝင်သွားကာ တဖြည်းဖြည်း မြင်ကွင်းမှ ဖျောက်ကွယ်သွားပါချေပြီကော။

[၃]

ဘာရယ်လို့မသိ။ သူ့ကို သည်အရပ်ဒေသမှ လူများက ‘မာလိန်ကြီး မာလိန်ကြီး’ ဟူ၍သာ ခေါ်ကြသည်။

အမှန်မှာမူ သူသည် ရေနံတင် တွန်းသင်္ဘောမှ ‘တက်မကိုင်’ တစ် ယောက်မျှသာဖြစ်ပါ၏။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်လျှောက် သူနှင့်ဆက်ဆံသူများ အားလုံးက ‘မာလိန် ကြီး’ ဟူ၍ပင် သူ့ကိုခေါ်ကြသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်ဒေသများတွင် ရှေးယခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ‘ရွှေ ကျီးညို’ ဇာတ်၊ ‘တောကျော်’ ဇာတ်၊ ‘ဗိုလ်ကေစိန်’ ဇာတ်၊ ‘စိန်လံဗိုလ်’ ဇာတ်စသော ဇာတ်အဖွဲ့များ အမျိုးမျိုး လာရောက် ကပြတတ်ကြ၏။

ဇာတ်ပွဲများ ဇာတ်ကရာဇ် တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ဘောများ ခုတ်မောင်းလာ သော အခန်းမျိုးလည်း ဇာတ်ဝင်တစ်ခန်းအဖြစ် ပါတတ်သည်။

ထိုအခါတွင် လူရွှင်တော်များနှင့် ဆိုင်းသမားများ ဆိုလေ့ရှိသော သီချင်း တစ်ပုဒ်ရှိ၏။ ထိုသီချင်းမှာ-

“စက်ခုတ်သံလား x x မိုးသံလား၊ စက်ခုတ်သံပဲ မိုးသံပဲ၊ လှိုင်းသံတွေ လေသံတွေ x x နဂါဝမ်းပု နဂါဝမ်းပု x x ။

“မာလိန် မာလိန်ကြီးရယ်က x x ခလား ခလား စီ။ ကပ္ပိတန်ရယ်လေ x x ဆလံချီလို့၊ စွန်နလီ ဒွန်နလီ x x ရေပန်နီထဲကို ခဲချလို့ပါတဲ့သာ” ဟူသော သီချင်းဖြစ်သည်။

ဤသီချင်းမှာ မြန်မာဝေါဟာရများသာမက နိုင်ငံခြားသားစကားများပါ ရောနှောပါနေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ဟူ၍ကား မည်မည်ရရမရှိ။ လူမျိုးခြားစကားမို့ အသံထွက်မှာလည်း မှန်မမှန်မသိ။ သို့ရာတွင် သီဆို၍တော့ ကောင်းလှ၏။

ရှေးယခင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က သင်္ဘောသားများမှာလည်း အများအားဖြင့် လူမျိုးခြားများချည်းလိုလိုဖြစ်၍ ဤသို့ လူမျိုးခြားစကားများနှင့် ရောနှောစပ်ဆိုထားဟန်တူသည်။

ဇာတ်ပွဲများ ကပြအပြီး၊ ဇာတ်အဖွဲ့ ရွာမှ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဤ ‘စက်ခုတ်သံလား၊ မိုးသံလား’ အစချီ သင်္ဘောသားသီချင်းကလေးက ရွာအတွင်းရှိ ကလေးများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ကျန်ရစ်နေတတ်စမြဲ။

ထိုသီချင်းထဲမှ ‘မာလိန် မာလိန်ကြီးရယ်က’ ဟူသော မာလိန်ကြီးဆိုသည်ကို ဤအရပ်ဒေသများမှာ ထိုစဉ်ကတည်းက ‘တက်မကိုင်ကြီး’ အား ခေါ်ဝေါ်ကြောင်း နားလည်ထားကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ယနေ့တိုင် တက်မကိုင်ကို ‘မာလိန်ကြီး’ ဟူ၍ပင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်သူများက ခေါ်နေကြသည် ထင်သည်။

ရေနံတင်တွန်းသင်္ဘော ဆင်ပြောင်ကြီးမှ မာလိန်ကြီးကား ဤဧရာဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်တွင် စုန်ချည် ဆန်ချည်ဖြင့် အခေါက်ခေါက် အခါခါ သွားခဲ့ဖူးလှပြီ။

သည်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများမှာလည်း များပြားလှပါဘိ။

အထူးသဖြင့် ဒေသအလိုက် ခုတ်မောင်းနေကြသော မော်တော်သမားများနှင့် ပိုမိုခင်မင်ရင်းနှီးသည်။

ညက မာလိန်ကြီးသည် သူ၏ဆင်ပြောင်သင်္ဘောကို အဖျောက်

အောက်ဘက် 'အေးရွာ' အနီးတွင် ကျောက်ချဆိုက်ကပ်ကာ ညအိပ်သည်။

ဤအချိန်တွင် ဤနေရာကို ရောက်မည်ဟု ကြိုတင်သိထားကြသော 'လက်ပံစင်ရွာ'မှ မာလိန်ကြီး၏ အပေါင်းအသင်း မော်တော်သမားများက လာရောက်၍ ဧည့်ခံဝတ်ပြုရန် ကြိုဆိုနေကြ၏။

သင်္ဘောကျောက်ချပြီး၍ မကြာမီပင် သူတို့၏ မော်တော်ကလေးကို ဆင်ပြောင်ကြီးဘေးသို့ ကပ်ကာ တွန်းသင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

မော်တော်သမားများ၏ လက်ထဲတွင် အစုံအလင်ပါသည်။ မာလိန်ကြီး ကြိုက်တတ်သော ရမ်ပုလင်းများသာ မကပါ။

ကြက်သားကြော်၊ ငါးသလောက်ကြော် စသော ရမ်နှင့် မြည်းရမည့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကိုလည်း ယူဆောင်လာကြပါသေးသည်။

ထိုနေ့ညက ပျော်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ညဘက် နားနားနေနေ အလုပ်ကလည်း မရှိ။ မော်တော်သမားများနှင့် မာလိန်ကြီး ရမ်နှင့်အမြည်းများကို တစ်ဝကြီး သောက်လိုက် စားလိုက်ကြ သည်။

ပျော်လိုက် ပါးလိုက်ကြသည်။

ဟစ်လိုက် အော်လိုက်ကြသည်။

ကလိုက် ခုန်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မာလိန်ကြီး အိပ်ပျော်သွား၏။

မာလိန်ကြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း မော်တော်သမားများပင် ဘယ် အချိန် ဘယ်အခါက သူတို့၏ မော်တော်ကလေးနှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား သည်မသိ။

နံနက်ပိုင်း နှင်းများကျ၍ အအေးဓာတ်က မာလိန်ကြီးအား လှုပ်နှိုးမှ နိုးလာတော့သည်။

ညကသောက်ထားသော အရက်ရှိန်မှာ ကောင်းကောင်း မပြေသေး ဟု ထင်သည်။

ခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးတေးတေးကြီး ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ဝတ္တရားက ရှိသေးသည်။

မာလိန်ကြီးသည် မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း သစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် စောစောက သူ့တပည့် ပို့ထားသော လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။

မာလိန်ကြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး၍ မကြာမီပင် သင်္ဘော စက်နှိုးသံကြားရသည်။ ကျောက်ဆူးကို ဆွဲတင်နေကြပြီ။

တက်မကိုင်ရာ အခန်းထဲသို့ မာလိန်ကြီးရောက်သွားသောအခါ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် နှင်းမှုန်များ တဖွဲဖွဲကျနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

မြင်ကွင်းအားလုံးသည် မှုန်တဝါးဝါး။

မာလိန်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံကလည်း ရီတဝေဝေ။

နှင်းမှုန်များအကြားမှ ဆင်ပြောင်ခေါ် ရေနံတွန်းသင်္ဘောကြီးကား ရေနံအပြည့်တင်ထားသော တွဲကြီးကိုတွန်း၍ အေးရွာမှ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာခဲ့သည်။

အေးရွာမှထွက်၍ မကြာမီ ကြွက်နီပိုက်ချနေသော လှေကို နှင်းထုအကြားမှ မာလိန်ကြီး မပီမပြင် မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟယ် ဒီလှေက ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်”

လှော်တက်ဖြင့်လည်း ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်မပြု။

ဘယ်ဘက်မှ ပိုက်ချထားသည်လည်း မသိ။

ငနဲသား ပိုက်သမားမှာလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် မရှိ။

ပဲ့ပိုင်းမှာ ပုဆိုးကလေးခြုံလျက် ကွေးကွေးကလေးပါလား။

အချိန်မတော် ပိုက်ချပြီး တယ်အအိပ်ကြီးတဲ့ပိုက်သမားပါတကား။

မာလိန်ကြီး အတော်ကလေး ဒေါ်ပွသွား၏။

ဖြစ်လိုရာဖြစ်၊ သူ့အချက်မပြုလျှင် မောင်းလိုရာ ရေကြောင်းအတိုင်း မောင်းလိုက်မည်။

ပိုက်တိုးမိ၍ ပျက်စီးသွားလျှင်လည်း သူ့အပြစ်မဟုတ်။

ပိုက်သမားကမှ အချက်မပြပေဘဲ။

မာလိန်ကြီးသည် လမ်းကြောင်းကို မပြောင်းဘဲ ကြွက်နီ၏ လှေဆီ သို့ပင် ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းလိုက်တော့သည်။

[၄]

ကြွက်နီဘယ်သို့ လုပ်ရမည်မသိ။

ဆင်ပြောင်ခေါ် ရေနံတွန်းသင်္ဘောကြီးကား တရွေ့ရွေ့ဖြင့် မိမိ ပိုက်ချ ထားရာသို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းလာနေချေပြီ။

ညတုန်းက ကြွက်နီ တစ်မှေးမျှ မအိပ်ခဲ့ရပါ။ ကျုံ့ရှုရှာဘက်တွင် တစ်ည လုံး ပိုက်ချခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်ကို လွန်ဘက် တန်းရွာအရောက် လှေလှော်၍ ပို့ပေးခဲ့ရသည်။

ဆန်ဖိုးဆီဖိုးကလေးရအောင် လောဘဇောကြောင့်သာ ယခုမနက် မြစ်လယ်မှာ ငါးသလောက်ပိုက်ကို ဆက်၍ချလိုက်သည်။

သို့သော် ကြွက်နီ၏ လောဘဇောကို ကြွက်နီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက မလိုက် နိုင်တော့ပါ။

ပိုက်များကို ရေထဲသို့ချအပြီး ငါးသလောက်ပိုက်အတိုးကို စောင့်ရင်း ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို တစ်မှေးကလေးမှိတ်၍ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

ယခုမှ ဆင်ပြောင်၏ ခုတ်မောင်းလာသော စက်သံကိုကြားမှ ရုတ်တ ရက် လန့်နိုးလာပေတော့သည်။

ဆင်ပြောင်ခေါ် ရေနံတွန်းသင်္ဘောကြီးကား ကြွက်နီ၏ လှေနှင့် အတော် ကလေး လှမ်းပါသေးသည်။

ကျွေ့ရှောင်၍ မောင်းလျှင် မောင်းနိုင်ပါသေးသည်။

သို့သော် မာလိန်ကြီးသနားမှ ကြွက်နီချမ်းသာမည်။

အချိန်မီလှော်တက်ဖြင့် အချက်မပြမိသည်က ကြွက်နီ၏အပြစ်။

ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ ကြွက်နီက သူ့လှေနှင့် သူ့ပိုက်ကို အထိမခံနိုင်ပါ။ အပျက်အစီး မခံနိုင်ပါ။ ဤပိုက်နှင့် ဤလှေမရှိပါက ကြွက်နီတို့ မြေးအဘိုး၏ ထမင်းအိုးကို ရိုက်ခွဲပြီးဖြစ်တော့မည်။

တစ်ခါက အရွယ်နှင့်မလိုက်၊ သူတို့ပိုက်ကို လုယူရန် ကြံသော ဓားပြများကို အဘဉာဏ်နှင့်အတူ အသက်စွန့်၍ ခုခံခဲ့ဖူးပါသည်။ ဓားပြတစ်ယောက်ကို ရေထဲသို့ကျသွားအောင် ကြွက်နီ မှိန်းနှင့် ထိုးချခဲ့ဖူးပါ၏။

ကြွက်နီသည် ထူးထူးချွန်ချွန် သတ္တိရှိသော ရဲရင့်သောသူ တစ်ယောက်ကား မဟုတ်ပါ။

သူ့လို ကိုယ်လို သာမန်သတ္တိမျှသာရှိသော တံငါသည်တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့၏ ထမင်းအိုးကို ပျောက်စေမည့်၊ သူတို့ပိုက်ကို လုယူရန် ထိပါးလာသော ဓားပြများကိုမူ သေမထူး နေမထူးမို့ အသက်စွန့်၍ ခုခံခဲ့ပါ၏။

ဓားပြများမှာ ဥပဒေအပြင်ဘက်မှ မတရားလုပ်သူများမို့ တွန်းလှန် ခုခံရဲခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမူ ဆင်ပြောင်ကြီးကို မှိန်းနှင့်ထိုး၍ မရပါ။

အပြစ်ကလည်း ကြွက်နီ၏အပြစ်ဖြစ်နေသည်။

သူတစ်မှေးကလေး မှိတ်လိုက်မိသောကြောင့် အချိန်မီ လှော်တက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ လမ်းမပြနိုင်သော အပြစ်ဖြစ်နေပါသည်။

မာလိန်ကြီး၏ လက်ခုပ်အတွင်းမှာ ကြွက်နီအဖို့ ရေဖြစ်နေပေသည်။

မာလိန်ကြီးသွန်လိုက သွန်နိုင်သည်။ မှောက်လိုက မှောက်နိုင်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ရှောင်လို ရှောင်၊ တိုက်လိုတိုက်။

ဘယ်သို့ လုပ်ရပါ။

လှေဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ လှော်သွားပါက ကြွက်နီကောင်းကောင်း လွတ်ပါ၏။

သို့သော်ပိုက်တော့ ဆုံးရှုံးမည်။ အနည်းဆုံး စုတ်ပြုပျက်စီးသွားမည်က မှချ။

ပိုက်ကို ပစ်၍တော့ ကြွက်နီ လှေလှော်မပြေးနိုင်ပါ။

အကြမ်းနည်းဖြင့် ဆင်ပြောင်ကို ခုခံ၍လည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကြွက်နီကောင်းကောင်းသိပါ၏။

ရလှိုရငြား အောက်ကျခံ၍ တောင်းပန်ရပေတော့မည်။

မာလိန်ကြီးအား အော်ဟစ်၍ တောင်းပန်သော်လည်း အရာမထင်ပါ။ ဆင်ပြောင်ကြီး၏ စက်သံကို ကြွက်နီ၏ အသံက မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါ။ အော်၍ ကြားနိုင်လောက်အောင်လည်း ခရီးက မနီးသေးပါ။

ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ။

ကြွက်နီသည် လှေပဲ့ပိုင်းတွင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို နဖူးပြင်နှင့်ထိအောင် လက်အုပ်ချီ လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းများကွဲစပြုပြီ။

နေလုံးနီနီပင် တောစပ်မှ ပေါ်ထွက်လာပြီ။

မာလိန်ကြီးက သူ့ကိုကောင်းကောင်း မြင်နိုင်ပြီဟု ထင်သည်။

သူ ဘယ်နေရာမှာ ပိုက်ချထားသည်ကိုလည်း နှင်းကွဲစပြုပြီဖြစ်သဖြင့် ရေပေါ်တွင် ထောင်နေသော ဗော့ကလေးများကို ကြည့်လိုက်လျှင် အလွယ်တကူ မြင်နိုင်ပါပြီ။

မာလိန်ကြီးအား ရည်မှန်းဦးတည်ပြီး ကြွက်နီသည် ကုန်း၍ ကုန်း၍ ရှိခိုးဦးချလိုက်မိတော့သည်။

“ရှိခိုးပါရဲ့ မာလိန်ကြီးရယ် ကျွန်တော့်ပိုက်နဲ့ လှေကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါ”

ကြွက်နီ၏ ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရွတ်၍ ဦးချနေတော့သည်။

တကြိမ်- နှစ်ကြိမ်- သုံးကြိမ်-

ဆယ်ကြိမ်- ဆယ့်ငါးကြိမ်- အကြိမ်နှစ်ဆယ်လည်း မကတော့ပါ။
 အကြိမ်ကြိမ်အလီလီ ဦးနှိမ်ချ၍ ကြွက်နီရှိခိုးကန်တော့နေပါတော့သည်။
 လှေပံပိုင်းမှ ကြွက်နီကုန်း၍ ကုန်း၍ ကန်တော့နေသည်ကို မာလိန်ကြီး
 ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်ပါသည်။ သူ့ချထားသော ပိုက်ကိုလည်း မြင်နိုင်
 ပါသည်။

မာလိန်ကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် သူညာက ရမ်အရက်နှင့် မြည်းခဲ့သော ငါး
 သလောက်ကြော်များမှာ ကြွက်နီတို့လို တံငါသည်များ ရှာဖွေပေးသဖြင့်သာ
 ကောင်းကောင်း အရသာရှိရှိ စားရသည်ဟုပင် တွေးမိလေသလား မသိ။

နဂိုကပင် စိတ်ကောင်းရှိ၍ ကိုယ်ချင်းစာတရား ပြည့်ဝဟန်တူသော
 မာလိန်ကြီးက စက်ရှိန်ကို လျှော့၍ ကြွက်နီ၏ လှေနှင့် ပိုက်ရှိသည့်နေရာမှ
 လွတ်အောင် တဖြည်းဖြည်းကွေ့၍ ကွင်းရှောင်နေသည်ကို ကြွက်နီ မြင်
 လိုက်ရသည့် တစ်ခဏ။

ကြွက်နီဝမ်းသာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။
 မာလိန်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

ကြွက်နီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပီတိဖုံး၍ လက်အုပ်ချီပြီးနောက် မာလိန်
 ကြီးအား အကြိမ်ကြိမ် ကန်တော့လိုက်ပြန်သည်။

မာလိန်ကြီး ကြားနိုင်သည် မကြားနိုင်သည်ကို ကြွက်နီမစဉ်းစားနိုင်
 တော့ဘဲ ကြွက်နီ၏ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေတော့
 သည်။

ကြွက်နီ၏ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်ကတော့-

“လက်ဆယ်ဖြာ ထိပ်မှာမိုးလို့ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပါရဲ့ မာလိန်ကြီး
 ခင်ဗျား”

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊
 အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၆၊ မတ်၊ ၁၉၈၁)

နတ်သုစာ

၁၅။ နတ်သုခာ

[၁]

“ဟေ့ ကြွက်နီ ကြွက်နီ”

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြောင့် ကြွက်နီသည် ပိုက်ဖာနေရာမှ ကမန်းကတန်း
အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

လူလေးယောက်။

ဖိုးသန်၊ မျက်လုံး၊ ငြိမ်းမောင်နှင့် အပါကြီးတို့ကို တွေ့ရ၏။

သူငယ်ချင်းတွေ တစုတဝေးကြီး ဘာများလာလုပ်ကြပါလိမ့်။

သူတို့တစ်တွေကား ကြွက်နီနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားဖော် ကစား
ဖက်၊ ဇလွန်ဘက်တန်း ရွာနံဘေး ကိုင်းတောကြီးတစ်လျှောက်၊ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းဝင်းပါမကျန်၊ လေးခွကိုယ်စီနှင့် ငှက်ပစ်အတူတူ။ မြစ်ရိုးနှင့် အင်း
အိုင်ချောင်းမြောင်းရှိသမျှ ငါးဖမ်းလျှင်လည်း အတူတူ။

အချို့က မိဘများကို ကူညီ၍ အလုပ်လုပ်ကြရပြီဖြစ်သော်လည်း အချို့
မှာမူ မိဘများ ချောင်လည်ကြသဖြင့် ဆကာကြီးကျောင်းတွင် စာသင်နေကြ
သော ကျောင်းသားများဘဝသင် ရှိကြသေးသည်။

အထူးသဖြင့် မျက်လုံး။

သူ့မိဘများက ချောင်လည်သည်။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ထိ ကျောင်းသား
ဘဝပင် ရှိနေသေးသည်။ သို့သော် ကြွက်နီတို့နှင့် ဝါသနာတူသူမို့ ကျောင်း
ပိတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါးလိုက်ဖမ်းသည်။ ငှက်လိုက်ပစ်သည်။

ဟော ယခု မျက်လုံးလက်ထဲမှာ ငါးထွေကြီးတစ်ကောင်။

“အမယ် ဟေ့ကောင် မျက်လုံး၊ မင်းလက်ထဲမှာ ငါးထွေကြီးပါလားကွ၊
မင်း ဆကာကြီးဈေးက ဝယ်လာတာလား” ဟု ကြွက်နီ၏ အမေးကို မျက်
လုံးက-

“ထွေ-ကြွက်နီရာ၊ ငါလိုကောင်က ငါးထွေကို ဈေးက ပိုက်ဆံအကုန်ခံ
ပြီး ဝယ်စားရမှာလားကွ၊ သိက္ခာကျလှတယ်၊ ကိုယ်တိုင် ဖမ်းလို့ ရတာမှ
စားတာကွ ဟား ဟား ဟား ”

“လေဖင်ခေါင်း”

ကြွက်နီက မယုံကြည်၍ ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်သည်။ မျက်လုံးကိုင်ထားသော ငါးထွေကလည်း သေးသေးကွေး
ကွေး မဟုတ်။ အနည်းဆုံး တစ်ပိဿာ ငါးဆယ်သားခန့် ရှိမည်ထင်သည်။
ပြီးတော့ မီးခိုးရင့်ရောင် ညိုမှိုင်းမှိုင်း။

ဤအရွယ် ဤအရောင်မျိုးသည် စား၍ကောင်းသည်။

ဖြူရော်ရော် နီဖျော့ဖျော့ ငါးထွေများက စားမကောင်းလှ။ ဆွတ်ဆွတ်
ဖြူနေသော ငါးထွေများပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဖမ်းမိတတ်သည်။ ထိုငါးထွေမျိုးဆို
လျှင် အချို့က စားပင်မစားတော့။

ငါးထွေအရွယ်ငယ်လွန်းလျှင် အရိုးများပြီး အသားမရှိ။ အရွယ်ကြီး
လွန်းပြန်တော့ အရှေ့တူပြီး အသားမာသဖြင့် စားမကောင်းပြန်တော့။ အနေ
တော်အရွယ်က ရှစ်ဆယ်သားမှ တစ်ပိဿာငါးဆယ်သားအထိ စား၍
အကောင်းဆုံး။

ငါးထွေသည် ရေသတ္တဝါထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြား၏။

သူ့အသားက ရေသတ္တဝါအသားနှင့်မတူ။ အခြားငါးအသားများကဲ့သို့ နူးညံ့မှု မရှိလှ။ အရေခွံက ပျဉ်းတွဲတွဲ။ အသားက မာကျောကျောနှင့် အသားမျှင်များရှိသည်။ သို့သော် အရသာတော့ ထူးလှ၏။ ကြက်သားလိုလို၊ အမဲသားလိုလို။ အသား၏ ချိုမြိန်မှုအရသာ အပြည့်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကြိုက်တတ်သူများအဖို့ အရက်နှင့် ကြက်သား၊ အမဲသား တွဲဖက်မြည်းသလို ငါးထွေသားနှင့် အရက် တွဲဖက်မြည်းလေ့ရှိသည်။ အရိုးနှင့် တွဲကပ်နေသော အသားက ပို၍စားကောင်းသည်။ ငါးထွေ၏ အူမနှင့် အသည်းကလည်း စား၍ကောင်းသည်။ ငါးထွေတွင် အကြေးခွံမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ပါးဟက်များပါ ဟင်းချက်စားနိုင်သည်။

ငါးများတွင် အများအားဖြင့် အကြေးခွံရှိသော ငါးများ၏ ပါးဟက်ကို စားလေ့မရှိကြ။ ဥပမာ- ငါးသလောက်၊ ငါးကြင်း၊ ငါးသိုင်း။

အကြေးခွံမရှိသော ငါးများကိုမူ ပါးဟက်ပါချက်၍ စားနိုင်သည်။ ဥပမာ- ငါးပတ်၊ ငါးမြင်းရင်း၊ ငါးတန်။

ထို့ကြောင့် အကြေးခွံမရှိသော ငါးထွေကိုလည်း ပါးဟက်ပါ ချက်စားရသည်။ စား၍လည်း ကောင်းလှ၏။ ငါးထွေကို အချို့က 'ရေကျွဲ' ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါးထွေတစ်ကောင်လုံး၏ တစ်ဝက်ခန့်မှာ ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာကျော၍ ဆူးထနေသော ခေါင်းပိုင်းဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော ဆူးတောင်နှစ်ခုမှာလည်း တုတ်တုတ်တိုတိုနှင့် အဖျားချွန်ပြီး ကျွဲချို နှစ်ချောင်းကဲ့သို့ မာကျောခိုင်ခံ့လှသည်။

ငါးထွေကို အခြားငါးများလို ခေါင်းကိုထု၍ သတ်မည်မကြံပါနှင့်။ ကျောက်ခဲကဲ့သို့ မာကျောသောခေါင်းကို တော်ရုံတန်ရုံ အင်အားနှင့် ထု၍ မရ။ ဦးခေါင်းခွံ ကွဲကြေမည် မဟုတ်ပါ။ အသက်ကလည်း အလွန်ပြင်းသည်။ ကုန်းပေါ်ရောက်၍ ငါးသလောက်လို၊ ငါးကြင်းလို မသေလွယ်ပါ။ ပါးစပ်နှင့် ပါးဟက် ဟပြုဟပြုနှင့် တစ်ရက်မက အသက်ရှင်၍ နေနိုင်သော ငါး ဖြစ်၏။

သူ့ကိုသတ်လိုက် အချို့က ကျောက်ခဲလို မာကျောသောခေါင်းခွံကို
 စားဦးဖြင့်တစ်ချက်နှစ်ချက်ပေါက်လိုက်ပြီး ခေါင်းခွံရိုးကြေသွားသောအခါမှ
 ဖဲထီးသံချောင်းနှင့် ဦးနှောက်ထဲကို ထိုးသွင်းပြီး မွှေလိုက်လျှင်တော့ တစ်ချက်
 တည်း ကိစ္စချောသည်။ သို့သော် ငါးထွေသားကို စနစ်တကျ ချက်စားတတ်
 သူများက ဘယ်တော့မှသတ်မစား။ အရှင်လတ်လတ် ချက်စားလေ့ရှိသည်။
 သေမှစားလျှင် အရသာပေါ့သွားသည်။

အထူးသဖြင့် ရေနံပိုင်းမှ 'ကဏန်း' ကဲ့သို့ အရှင်လတ်လတ်ကို ချက်
 စားမှသာ ကောင်းသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုငါးထွေကို မျက်လုံးက ဘယ်လိုများ ဖမ်းလာပါလိမ့်။

“ဟေ့ကောင် မျက်လုံး၊ ဖင်း ဘယ်လို ဖမ်းလို့ရလာတာလဲကွ၊ ငါတော့
 မင်းကိုယ်တိုင် ဖမ်းတယ်ဆိုတာ တယ်မယ့်ချင်ဘူး” ဟု ကြွက်နီက ပြော
 လိုက်လျှင်-

“ဟုတ်တယ်ကွ ကြွက်နီ၊ ဒီကောင် တကယ်ဖမ်းလို့ရလာတာဟ” ဟု
 ဖိုးသန်ကပါ ထောက်ခံလိုက်၏။ အပါကြီးနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့ကလည်း မှန်ကန်
 ကြောင်း ထောက်ခံကြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖမ်းတယ်ဆိုတာ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါဦးကွ”

“လက်ထွန့်ပစ်တာလေကွာ”

မျက်လုံးက သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ထွန့်ပစ်၍ ဖမ်းခဲ့ကြောင်းပြောသည်။
 ထိုအခါ ဖိုးသန်က-

“ဟုတ်တယ် ကြွက်နီ၊ ငါနဲ့ မျက်လုံး မနေ့က ဆကာကြီးဈေးထဲသွား
 ပြီး၊ ငါးစာအတွက် အမဲရင်ဒူးဆီ ငါးကျပ်သား ဝယ်လာတယ်လေ၊ နှစ်ကျပ်
 ခွဲတောင် ပေးရတယ်ကွ၊ ညက ဒီကောင် သူ့အိမ်နောက်ဖေးဘက် မြစ်ထဲမှာ
 လက်ထွန့်ပစ်ထားလို့ မနက်စောစောထကြည့်တော့ ဒီငါးကြီးမိနေတယ်လေ၊
 ဒါနဲ့ တို့တစ်တွေကို လိုက်ခေါ်ပြီး မင်းဆီမှာ ချက်စားဖို့ ရောက်လာတာပေါ့
 ကွ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

[၂]

‘လက်ထွန်ပစ်’သည် ဆိုသည်မှာ ပလတ်စတစ်ကြိုး နှစ်ဆီတစ်ပင် ပူးအရွယ်၊ အရှည် ပေတစ်ရာခန့်တွင် ငါးမျှားချိတ် နံပါတ်လေး၊ သို့မဟုတ် နံပါတ်ငါး အမျိုးအစား နှစ်ချောင်းကို တပ်ထားသော ငါးဖမ်းကိရိယာမျှသာ ဖြစ်သည်။

ရှေးယခင်ကမူ ‘ဘန်ချည်ကြိုး’ ကို သုံးလေ့ရှိသည်။ ယခုခေတ် ပလတ်စတစ်၊ နိုင်လွန်၊ တက်ထရွန်ကြိုးများ ပေါ်လာသောအခါ ဘန်ချည်ကြိုးကို မသုံးတော့။

ပလတ်စတစ်ကြိုး၏ အဖျားတစ်တောင်လောက်အကွာတွင် ခဲ ငါးကျပ် သားလောက်ကို အရေကျို၍ ခဲကိုက်ကာ အသေတပ်ဆင်ထားသည်။ ခဲအောက်တွင် ငါးမျှားကြိုးနှစ်ချောင်းကို တစ်ချောင်းက ကြိုးအရှည် တစ်တောင်ခန့်၊ တစ်ချောင်းက တစ်ထွာခန့် တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ငါးမျှားကြိုးများ အရှည်အတိုမညီသဖြင့် ရေထဲတွင် ငါးမျှားချိတ် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မငြိနိုင်တော့။

ငါးထွေများလျှင် ငါးစာအဖြစ် နွားရိုင်းခူးဆီသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ရင်ခူးဆီဆိုသည်မှာ နွားနံရိုး ရင်ခူးထိပ်မှ အဆီခဲဖြစ်သည်။ ‘မပျော်ဆီ’ ဟူ၍ လည်း ခေါ်ကြ၏။ ဟင်းချက်၍ အရည်မပျော်သော အဆီခဲဖြစ်သည်။ ငါးစာအဖြစ် ဝယ်ယူအသုံးပြုကြသဖြင့် ကြွက်နီတို့အရပ်၌ အမဲသားရိုးရိုး တစ်ပိဿာလျှင် တစ်ဆယ့်သုံးကျပ်မျှ ဝယ်ရချိန်တွင် ရင်ခူးဆီက တစ်ပိဿာကို ငွေငါးဆယ်ပေးဝယ်မှ ရသည်။ ထိုမျှ ဈေးကြီး၏။ အဖိုးတန်၏။ ရင်ခူးဆီ ပုပ်နေလျှင် ငါးထွေပိုပြီးဟပ်သည်။ ရင်ခူးဆီ မရနိုင်ပါက ငါးစာအဖြစ် ဆပ်ပြာခဲနှင့်လည်း ငါးထွေကို မျှားနိုင်သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ငါးထွေက ဆပ်ပြာခဲကိုလည်း စားသည်။ သို့သော် ရင်ခူးဆီလောက် မနှစ်သက်။

လက်ထွန်ပစ်လျှင် ကြိုးကို ရေနက်ရာသို့လွှဲ၍ ပစ်လိုက်ရသည်။ ခဲ၏ အလေးချိန်ကြောင့် ငါးမျှားကြိုးကို ရေနက်ရာ အဝေးသို့ရောက်အောင် ပစ်နိုင်

သည်။ ကျန်ကြီးစကို သစ်သားချောင်းတစ်ခုခုတွင် ရစ်ပတ်ပြီး လျော့ချည် တင်းချည် လုပ်ပေးနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ငါးမျှားကြီး ရေထဲသို့ပါမသွား အောင် ကုန်းပေါ်သို့ ငှက်စိုက်ချည်ထားပြီး တစ်ညလုံးလည်း မျှားထားနိုင် သည်။ မျက်လုံးက ဒုတိယနည်းဖြင့် တစ်ညလုံးမျှားထားရာ နံနက်စောစော တွင် ငါးထွေကြီးတစ်ကောင် မိနေသည်။ အားရဝမ်းသာ သူငယ်ချင်းများနှင့် တပျော်တပါး တဝကြီးစားရန် ငါးထွေကြီးကို ယူလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါ့အိမ်မှာ ဆီမရှိ၊ ဆားမရှိနဲ့ မင်းတို့ ငါးထွေကြီးကို ဘယ်လိုချက်စားမလဲကွ၊ ပြီးတော့ တို့က မရှိဆင်းရဲသားဆိုတော့ ကောင်း ကောင်းလည်း ချက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့လို တံငါသည်တွေက ဖြစ်သ လို စားနေရတာကွ” ဟု ကြွက်နီက ပြောလိုက်လျှင်၊ အပါကြီးက-

“အမယ် ကြွက်နီရာ မပူစမ်းပါနဲ့၊ တို့က ဆီတို့ ငရတ်သီးတို့ ကြက်သွန် တို့ အားလုံးယူလာပါတယ်”

“အေး ဒီလိုဆိုရင် ငါးထွေကောင်းကောင်း ချက်တတ်တဲ့ ဦးလေးဂျမ်း တို့အိမ်မှာ သွားချက်မယ်ကွာ၊ အရိုးသန်းကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဂျမ်းက ငါးထွေဟင်းနဲ့များဆိုရင် ဟိုဟာလေးတော့ နည်း နည်း ကြိုက်သနော်”

ငြိမ်းမောင်ကလည်း အသောက်သမားမို့ အကြိုက်ချင်းတူသွားသည်။

“အမယ်၊ ဒါတော့ စိတ်ချကြွက်နီ၊ မင်းမပြောခင်ကတည်းက ငါ ဆကာ ကြီးဘုံဆိုင်က ပုလင်းတစ်လုံးဆွဲလာတာ၊ ဒီမှာကြည့်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ငြိမ်းမောင်က လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံးကို အသာ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်၏။

“အမယ် ရိက္ခာ အပြည့်အစုံပါလား”

ကြွက်နီတို့က ဦးလေးဂျမ်းဟဲ့ ခေါ်သော်လည်း သူ့ကိုရွယ်တူများနှင့် အသက်ကြီးသူများကမူ ‘ကိုရင်ဘဂျမ်း’ ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ ကိုရင်ဘ ဂျမ်းကို ဇလွန်ဘက်တန်းတစ်ရွာလုံးက လူကြီးလူငယ်မကျန် ခင်မင်ကြ

သည်။ သာရေးနာရေးနှင့်တကွ၊ ရုပ်ရွာကိစ္စ အဝဝကို ကိုရင်ဘဂျမ်းက ဖင်ပေါ့ပေါ့နှင့် ဆောင်ရွက်တတ်သဖြင့် လူကြီးများက ခင်မင်သည်။ ကြွက်နီ တို့လို လူငယ်များနှင့်လည်း အလိုက်သင့် ရောတတ်သဖြင့် ဦးလေးဂျမ်း ဦးလေးဂျမ်းနှင့် ချစ်ခင်ကြသည်။ မရှိလည်းမပူ၊ ရှိလည်းမပူ၊ ‘ပျော်ပျော်နေ သေခဲ’ ဟူသော အယူဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသော ကိုရင်ဘဂျမ်း။

ပိုက်ဆံကလေးရှိလျှင် ချက်အရက် မီးတောက်ကလေးသောက်ပြီး အာ ရွင်တတ်သည်။ ပုံတိုပတ်စမျိုးစုံလည်း ရသည်။ ပြီးတော့ သီချင်းတကြော် ကြော်နှင့် အော်တတ်ဟစ်တတ်သည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးကို မရမ်းကား။ လူမုန်းစရာမလုပ်၊ အချက်အပြုတ်လည်းတတ်သည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ ဇနီး အရီးသန်းကလည်း သဘောကောင်းသည်။ လင် တော်မောင်၏ အလိုကို လိုက်သည်။ အဲ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင်တော့ နှုတ် ကြမ်း အာကြမ်း မဟုတ်မခံ။ သားဖြစ်သူ ပေတိုး ပိုက်ဦးစီးလိုက်၍ ရသမျှနှင့် စားသည်။ ကိုရင်ဘဂျမ်းက ကြိုသလို အလုပ်မျိုးစုံလုပ်သည်။ ငါးဖမ်းသည့် ပညာမှာလည်း သူမတတ်တာ မရှိ။ ယခုလည်း ကြွက်နီတို့တစ်သိုက်၊ ငါးထွေဟင်းချက်စားရန် ကိုရင်ဘဂျမ်းအိမ်သို့ သွားကြလေပြီ။

“ဟ မင်းတို့ ငါးထွေကတော့ အနေတော်ပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ညနေကျမှ ချက်ကြစို့ကွာ၊ ငါက ထမင်းစားပြီးပြီ”

ကြွက်နီတို့က ကိုရင်ဘဂျမ်းအား ငါးထွေဟင်းချက်ပေးရန် ပြောလျှင် ပင် ကိုရင်ဘဂျမ်းက အချိန်ရွှေ့လိုက်၏။

“ပြီးတော့ ငါးထွေချက်ဖို့က ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်တင် လိုတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ စပါးလင်တို့ ငရုတ်ကောင်းတို့ ချင်းတို့လိုသေးတယ်။ ဒါမှ စားကောင်းတာ၊ ဒီလို ငါးထွေဟင်းမျိုးက မဆလာထည့်ချက်လို့ စားမ ကောင်းဘူး၊ ကုလားတွေ ချက်စားသလို ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြက်သား ဆီပြန်ချက်သလို ချက်ရတယ်။ မင်းတို့ပါ ဟင်းချက်နည်း တတ်သွားအောင် အိမ်ပြန်မနက်စာစားပြီးမှ ပြန်လာကြကွာ၊ မင်းတို့ရောက်မှ ငါ့ချက်မယ်။

ငရုတ်ကောင်းလည်း ယူခဲ့ကွာ၊ စပါးလင်တို့ ချင်းတို့ကတော့ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ စိုက်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုဟာကလေး တစ်လုံးလောက်လည်း ဘုံဆိုင်က ဆွဲခဲ့ကြကွာ၊ ငါ့မှာတော့ မင်းတို့ကို ကြွားတယ်လည်း မထင်ကြနဲ့၊ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းက တဟဲဟဲရယ်ရင်း ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

ငြိမ်းမောင်က-

“အမယ် မပူစမ်းပါနဲ့၊ ဦးလေးဂျမ်းရာ၊ ကျွန်တော်ယူလာခဲ့ပါပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို အရက်ပုလင်းကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြလိုက်သော အခါ ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးအပေါ်သို့ သကာရည်တစ်အိုးလုံး လောင်းချလိုက်သလို ချိုပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရသော အရီး သန်းက ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ခဲထားရာမှ လှမ်း၍-

“ဟင်း၊ သေနာကျကြီး၊ ဒါမျိုးများဆိုရင် သူ့အမေနို့ရည်များ မှတ်နေ သလားမသိဘူး” ဟု မျက်စောင်းခဲ၍ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ကိုရင်ဘဂျမ်းက မသိသလို လုပ်နေလိုက်တော့သည်။

[၃]

“အေး မင်းတို့ယူလာတဲ့ ငါးထွေကြီးကို ငါ ရေထဲမှာ ဇောက်ထိုး အမြီး ပိုင်း ခြေသလုံးသားက ကြိုးချည်ပြီး လွှတ်ထားတာ သိလားကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေးဂျမ်းရ”

“မင်းတို့ ငါးထွေယူလာတုန်းက ဗိုက်ကြီးဖောင်းနေတယ်လေ၊ အစာ တွေ ဝမ်းထဲမှာရှိနေတယ်၊ အဲ အခု ငါထားသလို ရေထဲမှာ ဇောက်ထိုးထား တော့ အစာတွေ တဖြည်းဖြည်း အန်ထွက်ကုန်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ငါးထွေ ကို ရေထဲမှာထားရင် ရေစီးအတော်အတန်ရှိတဲ့ မြစ်တို့ ချောင်းတို့လို နေရာမျိုး လွှတ်ထားတော့ တော်တော်နဲ့မသေဘူး၊ မိုးရေထဲထားရင်တော့ အသေမြန် သကွ၊ ဒီအတိုင်း ကုန်းပေါ်မှာထားလည်း တော်တော်နဲ့တော့ မသေဘူးကွ”

ပြောပြောဆိုဆို မြစ်ရေထဲတွင် တိုင်စိုက်၍ အမြီးအရင်းပိုင်းမှာ ကြီးချည်ထားသော ငါးထွေကြီးကို ကိုရင်ဘဂျမ်းယူလာသည်။

ဟုတ်သည်။ စောစောက ဗိုက်ကြီးဖောင်းကားနေသော ငါးထွေကြီးမဟုတ်တော့။ သူ့ဝမ်းထဲတွင် အစာများ ရှိတော့ဟန် မတူ။ ဗိုက်မှာ ပိန်ချပ်နေသည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ငါးထွေကြီး၏ ဟပြီဟပြီဖြစ်နေသော ပါးစပ်အတွင်းသို့ ဝါးတံတစ်ချောင်းကို ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကောက်ရိုးကို မီးရှို့ထားသဖြင့် တဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးပုံတွင် ငါးထွေကြီးကို အရှင်လတ်လတ် မီးမြိုက်တော့သည်။ ဝါးတံကို ကိုရင်ဘဂျမ်းကကိုင်ပြီး မီးပုံထဲမှ ငါးကို ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်ပေးနေသည်။

အတော်တော့ ရက်စက်ရသော လုပ်ငန်းပါပေ။ သို့သော် ခက်သည်က ဤသို့အရှင်အတိုင်း မီးမြိုက်မစားလျှင် ငါးထွေဟင်းမှာ အရသာရှိသင့်သလောက် မရှိတော့ချေ။ အသေသားက အရသာ လေးလေးပင်ပင် မရှိ။

မီးအပူရှိန်ကြောင့် ငါးထွေ၏ မီးခိုးရောင်ညိုမှိုင်းမှိုင်းကိုယ်လုံးမှာ အဖြူရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဤအဖြူရောင်ကား မီးအပူရှိန်ကြောင့် ဖြစ်သွားသော အခွံ၊ အကျို၊ အညို့ဖတ်များဖြစ်သည်။

စဉ်းတီတုံးပေါ်တွင် ငါးထွေကြီးကိုတင်ပြီး ဓားဖြင့်အသာခြစ်လိုက်သောအခါ ထိုအညို့ဖတ်များ ဓားသွားတွင် လုံးထွေးပါလာပြီး ငါးထွေ အရေခွံမှ အညိုရောင်များ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ရေအနည်းငယ်ဖျန်း၍ ကိုရင်ဘဂျမ်းက မီးပုံထဲသို့ ငါးထွေကြီးကို ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ အခွံအကျိုများ ထပ်မံထွက်လာသည်ကို ဓားဖြင့်ထပ်မံ ခြစ်လိုက်ပြန်သည်။ မီးမြိုက်ပြီး ဓားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ခြစ်၍ ငါးထွေကြီးလည်း သေပြီ။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အခွံအကျိုများလည်း ကုန်ပြီ။

မီးအပူရှိန်ကြောင့် ငါးထွေမှာ တောင့်ပြီး သူ၏အရေခွံမှာ တင်းတင်းကလေးဖြစ်သွားသည်။ ခုတ်ထစ်ရန် အနေတော်ဖြစ်သွားပြီ။

“အေး မင်းတို့ မှတ်ထားကွ၊ အခုလို မီးကင်ရင် ကောက်ရိုးမီးက တောက်လွယ် ငြိမ်းလွယ်မို့ မီးခိုးစော် မနံ့ဘူး၊ ထင်းမီးထက်တော့ ပိုကောင်း တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ အကောင်းဆုံးက သက်ကယ်ပျစ်မီးဆိုရင် ပိုကောင်းတယ်၊ ဟင်းချက်လိုက်တော့ သက်ကယ်နံ့လေး တသင်းသင်းနဲ့၊ ပြီးတော့ ငါးထွေကို ရေနည်းနည်းဆွတ်ပြီး မီးမြှိုက်တာက အရေခွံ သိပ် ခြောက်မသွားဘဲ အကျိုအခွဲတွေလည်း ထွက်သွားအောင်ပေါ့ကွာ၊ မီးအ မြှိုက်လွန်ရင် အရေခွံမာပြီး အကျိုအခွဲတွေပါ ခြောက်သွားပြီး အရေခွံမှာ ကပ်သွားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မီးမြှိုက်ရင် အနေတော်ဖြစ်အောင် သတိ ထားရသကွ၊ အရေခွံဟာ အပျို့လက်မောင်းကလေးလို တင်းတင်းကလေး ဖြစ်သွားရင် အပျို့ဗိုက်သားကလေးလို ဖြူသွားရင် တော်ပြီကွ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ” ဟု ကိုရင်ဘဂျမ်းက ပြောလိုက်၏။

“သေချင်းဆိုးကြီး၊ တခြားနှိုင်းစရာ ရှားလွန်းလို့၊ သူဝါသနာပါတာနဲ့ပဲ နှိုင်းနေတာပဲ” ဟု အရိုးသန်းက ဝင်ထောက်လိုက်၏။

“မီးမမြှိုက်ဘဲ တချို့က ရေနွေးနဲ့ဖြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးလေးဂျမ်း” ဟု အပါကြီး၏အမေးကို ကိုရင်ဘဂျမ်းက-

“ဟာ အပါကြီး၊ ငါးထွေကို ရေနွေးနဲ့ဖြော၊ အခွဲအကျိုတွေကို ခြစ်ပစ်ပြီး ချက်တဲ့သူလည်း ရှိတယ်။ မီးမြှိုက်တာလောက်တော့ အသားရဲ့ အရသာက မလေးပင်ဘူး။ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါးထွေသိပ်ကြီးရင်တော့ ရေနွေး လေး တန်သင့်ရုံဖြောပြီး အခွဲအကျိုတွေကို ခြစ်ပစ်လိုက်၊ နောက်ပြီး မီးနည်း နည်းလောက် မြှိုက်ချက်ရင် ငါးထွေအရေခွံဟာ တို့အခုလို မီးမြှိုက်တာ သက်သက်ထက် ပိုပြီး နူးညံ့သွားတယ်၊ မာကျောကျော မရှိတော့ဘူး”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ငါးထွေကို ဓားဖြင့် ခုတ်ထစ်တော့ သည်။ ငါးထွေကို ခုတ်ရာတွင် အခြားငါးများ ခုတ်ထစ်သလိုမရ။ မသိလျှင် ဘယ်ကစ၍ ခုတ်ရမှန်းမသိဖြစ်တတ်သည်။ ငါးထွေ၏ ပါးဟက် တစ်ဖက် တစ်ချက်အောက် ဝမ်းဗိုက်အနီးတွင်ရှိသော ညှပ်ရိုးခေါ် အရိုးမာကြီး နှစ်

ချောင်းဘေးမှ ကပ်၍ ဓားဖြင့်လှီးကာ အူကိုထုတ်၊ ခေါင်းကို ဖြတ်မှသာ လွယ်ကူ၏။

အရိုးသန်းက ထမင်းချက်ပြီး၍ ပိုးသန်ပါလာသောငရုတ်ကောင်းစေ့များကို ဒယ်အိုးဖြင့်လှော်၍ ထောင်းထားသည်။

ကြွက်နီက ထမင်းထည့်စားရန် ငှက်ပျောရွက်များ သွားခုတ်သည်။ အပါကြီးတို့တစ်သိုက်က ငရုတ်သီးထောင်းသူထောင်း၊ ကြက်သွန် ခွာသူခွာ၊ ချင်းလှီးသူလှီး၊ စပါးလင် ထုသူထုနှင့် တပျော်တပါး။

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ငါးထွေကို ခုတ်ထစ်၍ ဆားနှင့် ငံပြာရည်နယ်ထားပြီး ဆီသတ်ကာ ငရုတ်ကောင်းလှော်ထောင်းမှုန့်များကို ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ငရုတ်၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်များ ရောထောင်းထားသည်ကို ဆီထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆားနယ်ထားသော ငါးထွေသားနှင့် စပါးလင်များကို ထည့်လိုက်တော့သည်။

ငါးထွေသားသည် အခြားငါးဟင်းကဲ့သို့ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆီများ တစ်ခါတည်းရော၍ လုံးချက်ချက်လျှင် မကောင်း။ ဆီသတ်ပြီးချက်မှ အသားက မာပြီး ပိုစားကောင်းသည်။ ဆီနှင့် နာနာလုံးရသည်။ နောက်မှ ရေထည့်ရသည်။ သို့မှသာ အသားပိုမာလာသည်။ ကြက်သွန်များလျှင် အနစ်ပိုရသည်။ ကြက်သားဆီသတ်ချက်သကဲ့သို့ ချက်ရသည်။ သို့သော် မဆလာအစား စပါးလင်ကို ထုရိုက်ပြီး ထည့်ရသည်။ မည်သည့် ငါးဟင်းမျှ ထည့်လေ့မရှိသော ငရုတ်ကောင်းမှုန့်လှော်ထောင်း အနည်းငယ်ကိုလည်း ထည့်ရသည်။

ငါးထွေဟင်းကျက်လျှင်ပင် ကိုရင်ဘဂျမ်းနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့ ငါးထွေသား အမြည်းနှင့် ခွက်ကိုင်စပြုပြီး။ ကိုရင်ဘဂျမ်းက အရက်ကလေးတစ်ခွက် နှစ်ခွက် ဝင်လျှင်ပင် ထုံးစံအတိုင်း သီချင်းကလေးတအေးအေး ဆိုစပြုပြီး။

“သောက်တော်ဘူးရယ်တဲ့ အိုမကွာ အိုမကွာ x x မသောက်ရရင် သီလစောင့်တယ် အို ကျောင်းဒကာ x x ၊ ကိုကြီးကျော်ရေ”

“ဗျိုရေ ဗျာ ရေ”

“မောင်ကြီးကျော် ရေ”

“ဗျိုရေ ဗျာ ရေ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် အရက်ပုလင်းကိုကိုင်၍ ဦးမင်းကျော် နတ်ချင်းကို ဆိုကာ နတ်ပူးသလို ယိမ်းယိုင်၍ ကလိုက်သည်။

“ဗျိုရေ ဗျာရေ” ဟူသော သံပြိုင်ကို လက်ခုပ်တီးကာ ကြွက်နီတို့ လူငယ်တစ်သိုက်က လိုက်၍ ဟစ်ပေးကြသည်။

အရီးသန်းထည့်ပေးသော ငါးထွေဟင်းတစ်ခွက်ကို ကြွက်နီက အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်နှင့် ညီမဖြစ်သူ ပူတူးမတို့စားရန်အတွက် သွားပို့ပြီး ပြန်အလာ၊ ကိုရင်ဘဂျမ်းနှင့် ငြိမ်းမောင်တို့ အတော်ရေချိန်ကိုက်နေကြချေပြီ။

ထိုနေ့က ငရုတ်စပ်စပ်၊ ဆီရွဲရွဲ ငါးထွေဟင်းနှင့် ငှက်ပျောဖက်ပေါ်မှာ ထမင်းပုံပြီး ဟင်းရည်များများဆမ်း၍ ကြွက်နီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းလက်ဆုံ စားရသည်မှာ မြိန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် နတ်ချင်းကို ထပ်ကာ ထပ်ကာဆိုရင်း ခေါင်းငိုက်လာစပြုပြီ။ အရက်လည်း ကုန်ပြီ။

“ဗျိုရေ ဗျာရေ” သံပြိုင်အော်နေရသော ကြွက်နီတို့လည်း မောလာပြီ။ ထမင်းလည်း ဝကြပြီ။

အရီးသန်းကလည်း လင်တော်မောင်ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုးဖြင့် တတွတ်တွတ် မြည်တွန်တောက်တီးစ ပြုချေပြီ။

မကြာမီ သားတော်မောင် ပေတိုးပင် လှေဦးစီးလိုက်ရာမှ ပြန်လာပေတော့မည်။

နေဝင်သွားသည်မှာ အတော်ကြာပြီမို့ အရှေ့ဘက်လယ်ကွင်းပေါ်မှာ တံစဉ်ကွေး လခြမ်းပဲ့ကလေးသည် အေးမြမြ အလင်းရောင်ဖြင့် ဇလွန်ဘက် တန်းရွာပေါ်သို့ လွှမ်းခြုံ၍ပင် ထားချေပြီ။ ဇလွန်ဘက်တန်း ရွာတွင်းရှိ အိမ်များမှ ရေနံဆီမီးခွက်များ၏ နီကြင်ကြင် မီးရောင်များကို တွေ့နေရပြီ။

လရောင်သည် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသဖြင့် လှိုင်း ကြက်
ခွပ်ကလေးများမှာ စိန်မှုန်ကလေးများ ပြန့်ကြဲနေသကဲ့သို့ တလက်လက်
တောက်ပနေ၏။

ကြွက်နီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် လူစုခွဲလိုက်ကြတော့သည်။

ကြွက်နီအိမ်သို့ရောက်လျှင်ပင် အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်နှင့် ညီမဖြစ်
သူ ပူတူးမတို့ကို မေးလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ့်လဲ အဘ၊ ငါးထွေသားဟင်းကောင်းရဲ့လား၊ ပူတူးမကောဟ”
ပူတူးမက “ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုကြွက်နီရာ၊ ဒါမျိုးစားရဲဘိခြင်း၊
ကျုပ်ဖြင့် ဝတောင် မဝချင်ဘူး” ဟု အရိုးခံအတိုင်းပြောလိုက်သည်။

ကြွက်နီအဖို့မှာလည်း ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ထမင်းမြိန်
စားခဲ့သော ညစာဟင်းတစ်ခွက်ကို တစ်သက်ပင် မေ့နိုင်မည် မထင်။

အဘယ်မှာလျှင် မေ့နိုင်ပါမည်နည်း။

ကြွက်နီတို့လို တံငါသည်များ နေ့စဉ် ငါးဖမ်းနေသည်မှာမှန်၏။

ငါးအမျိုးမျိုးလည်း ရပါ၏။ သို့သော် ဤသို့ ဆူဖြိုးသော ငါးထွေလို
ငါးမျိုးကို စနစ်တကျ ဆီရွှဲရွှဲ နှင့် ဟင်းတစ်ခွက်ချက်စားရဖို့ မလွယ်ကူပါ။
ဤမျှ အကုန်အကျလည်း မခံနိုင်ပါ။

ထိုစဉ် အဘဉာဏ် ပြောလိုက်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
ကြွက်နီ၏ ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆို့နှင့်၍ သွားစေခဲ့သည်။

“အဘလည်း အိုပါပြီ ကြွက်နီရာ၊ အဘမသေခင်စားရတဲ့ အဲဒီလို ဆီရွှဲရွှဲ
နဲ့ ငါးထွေဟင်းကလေးမျိုးတစ်ခွက်ဟာ အဘအတွက် နတ်သုစာပါပဲ၊
တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်များ မှန်မှန်စားရမယ်ဆိုရင်လေ၊ အဘ သေပျော်ပါပြီ
ကွာ” တဲ့။ ။

(စားတတ်သော်လည်း၊ ဟင်းမချက်တတ်သော သူငယ်ချင်းများသို့)

(ရွှေမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၇၊ ဧပြီ၊ ၁၉၈၁)

ပြိုင်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ

၁၆။ ပြိုင်လိုက်ချင်စမ်းပါဘိ

[၁]

မချီတင်ကဲလည်း ဖြစ်မိသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည်။

အဘဉာဏ်အဖို့ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရသည်မှာတော့ ရှင်းပါ၏။ သို့သော် ဒေါသထွက်ရသည်ကမူ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရမည် မသိ။

ကတုံးအတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်သွားသော ကသပေါင်း ငါးကြီးကိုလား။ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကိုမှ အမိဖမ်းနိုင်အောင် မခိုင်ခံ့သည့် ကတုံးကို လုပ်မိသော မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိပင် ဒေါသထွက်ရမည်လား။

အဘဉာဏ် ဝေခွဲမရ။

‘ကတုံး’ ဆိုသည်မှာ မြိုးအကြီးစားတစ်ခုမျှသာ၊ အလျားအနံ တစ်တောင့်ထွာစီခန့်ရှိပြီး အမြင့်နှစ်တောင့်ထွာမှ သုံးတောင်ခန့်ရှိသော မြိုးကြီး။

ကတုံးအကြီးဆိုလျှင် လက်လေးလုံးခန့်ခြား၍ လေးထောင့်အကွက်ဖော်ကာ ဝါးကို ရက်သည်။ အသေးဆိုလျှင် လက်နှစ်လုံးခန့်ခြား၍ ရက်သည်။ ဤမျှသာ ကွာခြား၏။ အရွယ်အစားမှာမူ အတူတူ။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာမူ သေတ္တာရှည်ကြီးကဲ့သို့ လေးထောင့်စပ်စပ်။ အချို့ကမူ 'မြင်းခွာပိတ်' ပုံ ရက်သည်။ တစ်ဖက်က ခပ်လုံးလုံး။ အခင်ကိုမူ မြိုးကဲ့သို့ ပင် တပ်ထားသည်။

သို့သော် ရက်ထားသော ဝါးတံများက လက်သန်းတစ်ဝက်ခန့် သို့မဟုတ် စီးကရက်လုံးခန့်ရှိ၍ ကြိမ်များဖြင့် သေချာစွာ ကွပ်ထားသည်။

ရေစုန်ကို မျက်နှာလှည့်ကာ ထောင်ထားသော ကတုံးကို ကွဲထွက်သွားအောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသော ကသပေါင်းငါးမှာ နည်းနည်းနော့နော့ အင်အားမဟုတ်။

ကသပေါင်းငါးမှာ အခြားငါးများနှင့် မတူ။ သူ၏ ဆူးတောင်များက ဓားသွားလို ထက်သည်။ အင်အားလည်း ရှိသည်။ ထိုဆူးတောင်များက ကွပ်ထားသော ကြိမ်များကို ပြတ်သွားစေပြီး ကတုံးကြီး ကွဲသွားသည်။

မည်သည့် ငါးကြီးမဆို၊ ဤသို့ မိနေလျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ရှိသမျှ အင်အားကို သုံး၍ လွတ်မြောက်ရေးကို ရှာသည်။ ယင်းသို့မှ မလွတ်လျှင် အင်အားကုန်ခန်း၍ သေလုမြောပါးဖြစ်ပြီး တံငါသည်၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းရသည်မှာ ဓမ္မတာ။

အဘဉာဏ် အပြစ်လည်းပါ၏။

သူလိုက်နေသည်က ငါးကြောင်း။ ကတုံးထဲသို့ ဝင်လာသည်က သူမမျှော်လင့်သော ကသပေါင်း။ ငါးကြောင်းသာ မိမည်ထင်မှတ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆ အေးအေးဆေးဆေး နံနက်လင်းမှလာကြည့်မိသည်က အဘဉာဏ်၏အပြစ်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက် သုံးရက်ကပင် ဤကိုင်တောစပ်စပ်၌ ငါးကြောင်းကြီး မြူးနေသည်ကို အဘဉာဏ်တွေ့ထား၏။ ငါးကြောင်းကြီး အစာလိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါဆိုလမှ တန်ဆောင်မုန်းလလောက်အထိ ကတုံးထောင်သော ရာသီဖြစ်၏။ ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်မှ တဖြည်းဖြည်း တစ်စစ ကျဆင်းလာသည်။ ရေတက်ရာမှ ကျဆင်းလာပြီး ရေမှန်ချိန် သို့မ

ဟုတ် တံငါအခေါ် 'ကျား မ ဆွဲ' အချိန်တွင် ကတုံးထောင်၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

ဧရာဝတီမြစ်၏ အချို့ကမ်းစပ်များတွင် ကိုင်းပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက် နေတတ်သည်။ ထိုကိုင်းပင်များအကြားတွင် ငါးလူး၊ ငါးခေါင်းပွ၊ ငါးမျက် ဆန်နီပေါက် စသော ငါးကလေးများ ခိုနေကြ၏။

ရေကျပြီး ရေမှန်ချိန်ဖြစ်သော 'ကျား-မ-ဆွဲ' အချိန်တွင် ထိုငါးကလေး များကို ငါးကြောင်း၊ ကသပေါင်း စသော ငါးကြီးများက ကိုင်းတောအတွင်း သို့ ဝင်ကာ ငါးကလေးများကို လိုက်လံ၍ ဖမ်းယူစားကြသည်။

ငါးကြင်း၊ ငါးသိုင်းစသည့် ငါးကြီးများက ကိုင်းပင်များတွင် ကပ်ငြိနေ သော ရေညှိ၊ ရေမှော်များကို ဝင်ရောက်၍ စားကြသည်။

ထိုဝင်ရောက်လာသော ငါးကြီးများကို အဘဉာဏ်တို့က မြူးအကြီးစား ကတုံးဖြင့် ထောင်ဖမ်းသည်။ ငါးပိဿာအထိ အလေးချိန်ရှိတတ်သော ငါးကြီးများကို ဖမ်းရသော ကြောင့် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ကတုံးဖြင့် ထောင်ခြင်းဖြစ်၏။

ကတုံး ရွေ့လျားမသွားစေရန် ငှက်စိုက်ထားရသည်။ ကတုံးကို ကိုင်းပင် များဖြင့် ချည်ထားရ၏။

ငါးကြီးများ ကတုံးအတွင်းသို့ အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်စေရန် ကိုင်းပင်များ ကို အနည်းငယ် ရှင်းလင်း၍ လမ်းလုပ်ပေးထားရသည်။ သို့သော် ကတုံးအ တွင်း၌မူ အစာမရှိ။

ငါးကြီးများ၏ လာလမ်းကို အကဲခတ်တတ်ရန်မှာ တံငါကောင်းတို့၏ အတတ်ပညာ။

[၂]

ထိုနေ့က အဘဉာဏ် ဤကိုင်းတောစပ်သို့ အမှတ်မထင် လှေတစ်စင်း ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုင်းတောအတွင်းမှ ရေကြက်မ၏ အော်သံကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည်။

အဘဉာဏ်၏ လှော်တက်အသံကြောင့် ကိုင်းပင်ပေါ်တွင် နားနေသော ဦးခေါင်းမည်းမည်းနှင့် ပျံလွှားငှက်အချို့မှာ အလန့်တကြား ထပျံသွားကြ၏။ ရဲရင့်သော ပျံလွှားငှက်ကလေးအချို့မှာမူ သူတို့၏ မည်းနက်သော လည်ပင်း၊ ဖြူရောင်သမ်းနေသော ရင်ဘတ်ကလေးများကို အဘဉာဏ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးခေါင်းကို လှုပ်ယမ်း၍ ကိုင်းပင်ပေါ်တွင် နားမြဲ နားနေကြသည်။ အဘဉာဏ်ကို သူတို့အား ရန်မူမည့်ရန်သူဟုတ်မဟုတ် အကဲခတ်နေကြဟန်တူသည်။

ထိုစဉ် ကိုင်းတောအကြားမှ ဝုန်းခနဲ မြည်ကာ ရေဂယက်များ ထသွားသည်။ ကိုင်းပင်များ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။

ရေကြက်မ အသံသည် တိတ်သွား၏။ ရဲရင့်သော ပျံလွှားငှက်ကလေးများမှာလည်း မရဲရင့်နိုင်တော့။ အလန့်တကြား ထပျံသွားကြ၏။

အဘဉာဏ် သိလိုက်ပါပြီ။

အစာလိုက်နေသော ငါးကြောင်းကြီး တစ်ကောင် ကိုင်းတောထဲသို့ ရောက်နေပါပြီကော။

ဟန်ကျလိုက်လေ။

ဆကာကြီးမြို့ပေါ်တွင် မကြာမီ တောင်ကျောင်းဘုရားပွဲတော် ကျင်းပတော့မည်။ ဘုရားပွဲတွင် မြေးကလေးများဖြစ်သော ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် အဝတ်သစ်ကလေး တစ်စုံလောက်စီတော့ အဘဉာဏ် ဝယ်ပေးချင်သည်။ ပြီးတော့ အဘဉာဏ်အတွက်လည်း ချည်ကြမ်းလှိုချည်ကလေး တစ်ထည်လောက်တော့ ဝယ်ချင်သည်။ သည်အဝတ်အစားဖိုးကို ထိုငါးကြောင်းကြီးက ပါရမီ ဖြည့်ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

မည်သည့်အချိန်ရာသီတွင်၊ မည်သည့်နေရာ၌၊ မည်သည့်ငါးကို၊ မည်သို့သော ငါးဖမ်းကိရိယာဖြင့် ဖမ်းဆီးရမည်ကို အဘဉာဏ်တို့အား သင်ကြားပေးရန်မလို။ သည်နေရာ၌ ဖမ်းဆီးရန် အကောင်းဆုံးသော ကိရိယာမှာ ကတုံးမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။

အဘဉာဏ်တွင် ကတုံးငါးခု လုပ်ပြီးသားရှိသည်။
အခန့်သင့်လိုက်လေ။

နောက်တစ်နေ့ ကြွက်နီကိုခေါ်၍ ဤနေရာတွင် ကတုံးလာထောင်ခဲ့သည်။ ကိုင်းတောများကို ရှင်းလင်း၍ ငါးလမ်းလုပ်ပေးရသည်။ ၎င်းတို့စိုက်ရသည်။ ကိုင်းပင်နှင့် ချည်ရသည်။ ကတုံးကို ရေမျက်နှာပြင်နှင့် တန်းတူလောက်ရှိအောင် ချိန်ဆ၍ ထောင်ရသည်။ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာ နားရသည်မရှိ။ တစ်နေကုန်ခဲ့သည်။

နေလုံးနီနီကြီးသည် တောတန်းပေါ်တွင် ခါးစောင်းတင်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်နေစဉ် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး မောမောပန်းပန်းဖြင့် လာလမ်းအတိုင်း နေအိမ်ရှိရာ လွန်ဘက်တန်းရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသည်မှာ အဘဉာဏ်၏အမှား။

တကယ်တော့ ကတုံးဖြင့် ငါးကြီးများကို ထောင်လျှင် ညဘက်တွင် ပိုထိသည်။ ငါးကြီးများ ပိုမိနိုင်သည်။ ညဘက်တွင် ငါးကြီးများ ပိုမိ၍ အစာလိုက်လေ့ရှိကြသည်။

အဘဉာဏ်တွေ့လိုက်သည်က ငါးကြောင်းမျှသာ။ ဤကိုင်းတောထဲတွင် ငါးကြောင်းအပြင် ဓားသွားကဲ့သို့ ထက်မြက်သော ဆူးတောင်ပိုင်ရှင်ကသပေါင်း ငါးကြီးများ၊ ရေညှိရေမှော်များကိုသာ ဝင်ရောက်စားတတ်သည့် အင်အားကောင်းလှသော ငါးကြင်းငါးသိုင်းကြီးများလည်း ရှိတတ်သေးသည်ကို အဘဉာဏ် သတိမမူမိ။

ညဘက်တွင် လာရောက် မစောင့်မိသဖြင့် ကသပေါင်း ငါးကြီးတစ်ကောင် လွတ်သွားရသည်။ အဘဉာဏ်၏ ကတုံးတစ်ခု ဟက်တက်ကွဲကာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

တော်ပြီ။

ယနေ့ညတော့ အအိပ်ပျက်ချင် ပျက်ပါစေ။ တစ်ညလုံး စောင့်မည်။ ငါးကြောင်းကြီးကို မိမှ ဖြစ်မည်။ ဘုရားပွဲက နီးပြီ။ ရန်ကုန်အခြေမဲ့လည်း

ပါသမို့ မြေးကလေးများ အဝတ်သစ်ကလေးများဝတ်ကာ အငြိမ့်ပွဲ ကြည့်ချင် ရှာကြပေလိမ့်မည်။ အဲ အဘဉာဏ်လည်း ချည်ကြမ်းလုံချည်အသစ်ကလေး တစ်ထည် လောက်တော့ လိုချင်သည်။

[၃]

မောင်ပေါက်ကျိုင်းက မအိပ်မနေမို့ အသက်ရှည်သတဲ့။

အဘဉာဏ်အဖို့မူ မအိပ်မနေမှုကြောင့် ငါးကြောင်းကြီးတစ်ကောင် ရ လိုက်၏။

စောင့်ရကျိုး နပ်သွားပါပြီ။

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်မှ အဘဉာဏ် မျှော်လင့်တောင့်တနေသော ငါးကြောင်းကြီး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကတုံးအတွင်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့အစာ ငါးကလေးများသည် အဘဉာဏ် ဖောက်ပေးထားသော လမ်း ကလေးအတိုင်း နောက်မှ ရန်သူငါးကြောင်းကြီးကြောင့် အပြေးအလွှား ကူး လာကြသည်။ ကတုံးအတွင်းသို့ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ကြသည်။ သို့သော် ငါးကလေးများကို ဤကတုံးကြီးက အန္တရာယ်မပေး။

လက်လေးလုံးခန့် အကျယ်အဝန်းရှိသော ကတုံး၏ အပေါက်များ အ ကြားမှ အလွယ်တကူ ထွက်သွားနိုင်ကြပါသည်။ ဝင်လမ်းထွက်လမ်းသည် ငါးကလေးများအဖို့ လွယ်ကူပါ၏။

သို့သော် နောက်မှလိုက်လာသော ငါးကြောင်းကြီးအဖို့မူ မလွယ်ကူ။ ဝင်လမ်းသာ ရှိပြီး ထွက်လမ်းမရှိ။

အစာကိုငမ်း၍ ကသောကမျောလိုက်လာသော ငါးကြောင်းကြီးမှာ မစူး စမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ ကတုံးအခင်ကြားသို့ တိုးဝင်လိုက်၏။ ပြန်မထွက်နိုင်တော့။ လက်လေးလုံးအကျယ်သည် ငါးကြီး၏ နှာဖျားအထိပင် တိုးမထွက်နိုင်။

သူ့အန္တရာယ်ကို သူသိလိုက်ပြီ။

ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် တစ်အားကုန် ဆောင့်တိုးလိုက်၏။

တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်။

တယ်ရပါမလဲ။ အဘဉာဏ်က မိန်းကိုကိုင်၍ အရန်သင့် စောင့်နေသည် ကိုမှ သူမသိလေ။

ပြီးတော့ သူ့မှာ ကသပေါင်းငါးလို ဓားသွားကဲ့သို့ ဆူးတောင်များက လည်း မရှိ။

နောက်ဆုံးတော့ အဘဉာဏ်သည် လေးပိဿာကျော်ကျော်ရှိသော ငါးကြောင်းကြီးကို အောင်မြင်စွာဖြင့် လှေဝမ်းထဲသို့ အရောက်ပို့နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ လှေအလယ်ကန့်ကျယ်တွင်ထည့်၍ ဝါးကပ်ဖြင့်ပင် ဖုံးဖိထားလိုက်နိုင်ပါပြီ။

မိုးလင်းသောအခါ ငါးကြောင်းကြီးအပြင် နှစ်ပိဿာခန့် ငါးကြင်းကြီးတစ်ကောင်ပင် မိလိုက်သေးသည်။ မြေးအဘိုးသုံးယောက် အဝတ်အစားဖုံးလုံလောက်သွားပါပြီ။

ငါးနှစ်ကောင်ထမ်း၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ရတော့မည်။

ဆောင်းဦးပေါက်၏ နံနက်ခင်းမြောက်လေပြည်သည် အဘဉာဏ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာမက နှလုံးစိတ်ဝမ်းကိုပါ အေးမြသွားစေသည်ထင်၏။ အဘဉာဏ်မှာ တစ်ညလုံး တစ်မှေးမျှ မမှေးရသေးသော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။ နံနက်ခင်း ဈေးအမီ ငါးကြီးနှစ်ကောင်ကို အရောက်ပို့လိုသော စိတ်ဇောကသာ အဘဉာဏ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားတော့သည်။

[၄]

“ဟာ အဘဉာဏ် ငါးကြီးနှစ်ကောင်တောင် ရခဲ့တာကိုး၊ အမယ် ငါးကြောင်းကြီးက အတော်ကြီးတာပဲ၊ တံငါငိုသားက ဆူလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်တော် ဝယ်မယ် အဘဉာဏ်”

ငါးနှစ်ကောင်ကို ဆွဲ၍ ကမ်းပါးစပ်မှ တက်လာသော အဘဉာဏ်ကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် ကိုစိန်မောင်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ ဘေးမှ အတူပါလာသော ကိုချစ်ကင်းက-

“ဟေ့ စိန်မောင် ငါးကြင်းကိုပါ တစ်ခါတည်းယူလိုက်ကွာ၊ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်တော့ ငါးကြင်းသားဟင်း လိုတယ်လေကွာ”

“အော် ဟုတ်သားပဲ၊ အဘဉာဏ် ကျွန်တော် ငါးနှစ်ကောင်စလုံး ယူ လိုက်မယ်၊ ပေါက်ဈေးပေါ့ဗျာ”

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ ဈေးမရှောင်ပါ။ ဤမျှ ငွေကိုလည်း မမူပါ။ ငါးဈေးတန်းက ငါးသည်တွေကို ဖောက်သည်ပေးသည်ထက် ပို၍ တွက်ချေကိုက်၏။

သူတို့ကား အခြားမဟုတ်။ ဆကာကြီးမြို့သားများပင်ဖြစ်သည်။ သို့ သော် ဆကာကြီးမြို့တွင် နေထိုင်ကြသူများမဟုတ်။ ရန်ကုန်တွင် အလုပ် အကိုင်ကိုယ်စီဖြင့် ကြီးပွားနေကြသူများဖြစ်သည်။

ဇာတိ မွေးရပ်မြေကိုတော့ မမေ့ကြပါ။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် သူတို့ ကိုး ကွယ်ခဲ့သော ဘုန်းကြီးကျောင်းဘုရားပွဲတော်သို့ အရောက်လာကြစမြဲ။

သူတို့အုပ်စုကလည်း မနည်းလှ။ ကိုအောင်နု၊ ကိုစိန်မောင်၊ ကိုငယ်၊ ကိုထွန်းအောင်၊ ကိုနီ စသူတို့မှာ အမာခံများဖြစ်ကြ၏။ တစ်နှစ်တစ်ခါ သား မယားကိုယ်စီခေါ်ကာ တပျော်တပါး ရန်ကုန်မှ လာတတ်ကြသည်။ ဘုရားပွဲ တော်တွင် ရက်ရက်ရောရော လှူကြသည်။ ဘုရားပွဲတွင် ကပြရန်အတွက် ရန်ကုန်အငြိမ့်ကို ငွေအကုန်အကျခံကာ တစ်ပါတည်း ငှားခဲ့ကြသည်။

ဆကာကြီးတွင် လတ်ဆတ်သော သားငါးများကို စား၍ အပန်းဖြေ ကြသည်။

ဟုတ်သည်။ ကိုစိန်မောင်က ငါးကြောင်း၏ ‘တံငါငို’ သား အရသာကို မမေ့သေး။

‘တံငါငို’ သားဆိုသည်မှာ ငါးကြောင်းကြီး၏ ကျောပေါ်မှ အဖျားတွင် အနက်စက်ဝိုင်းတစ်ခုပါသော အဆီပြင် ရေယက်တောင်ကြီးဖြစ်သည်။ အရိုး မပါ။ အရေခွံ ဖုံးထားသည့် အဆီပြင်သက်သက်ဖြစ်ပြီး ဟင်းချက်ထားသော အခါ မသိလျှင် ဝက်သားဟင်းဟု ထင်ရ၏။ ထိုအဆီပြင်မှာ အလွန်စား

ကောင်း၍ တံငါများပင် အရသာရှိလွန်းသော ထိုအသားကို စားရလျှင် ဝမ်းသာလှသဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြည်နူးမှုဖြင့် ဝိုရသောကြောင့် 'တံငါဝို' သားဟု ခေါ်ကြောင်း အဆိုရှိသည်။

“ဟေ့ စိန်မောင်နဲ့ ချစ်ကင်း၊ မင်းတို့ ဝယ်ရင် ငါ့အဖို့ ဖောက်သည် ပေးရတာထက် ပိုရတာပဲကွာ၊ ဘယ်ငြင်းပါ့မလဲ”

အဘဉာဏ် ကံထနေပြီထင်သည်။

မျှော်မှန်းသည်ထက် ငွေစကလေးများ ပိုရလိုက်၏။

ငွေစကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ အထည်ဈေးတန်းသို့ အရောက်သွားရန်သာ လိုတော့သည်။

နေခြည်ဖြူသည် အဘဉာဏ်၏ ပီတိဖုံးနေသော မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။

သို့သော်-

ကြည်နူးဝမ်းသာသော အဘဉာဏ်၏စိတ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ရပ်သွား၏။

သူ့ရှေ့မှ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လက်တစ်ဖက်မှ တောင်ဝှေးကိုကိုင်ပြီး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်။

အို ကိုကြီး ဖိုးပိန်ပါလား။

တစ်ခါက ကိုကြီးဖိုးပိန်သည်လည်း တံငါသည်တစ်ယောက်သာ။ အဘဉာဏ်ထက် အသက်ငါးနှစ်ခန့်ကြီး၍ အဘဉာဏ်က ကိုကြီးဖိုးပိန် ဟုသာ ခေါ်ခဲ့သည်။

ဝါရင့်တံငါသည်တစ်ယောက်မို့ အဘဉာဏ်တို့အား တံငါ အတတ်ပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့ဖူးသော ဆရာသမားဟောင်းလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုကြီးဖိုးပိန်တစ်ယောက် အိုဇာတာမကောင်း။

ဇနီးကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်း

ကားခွဲ။ တစ်သက်လုံး တံငါအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ရေတစ်ပိုင်း၊ ကျန်းတစ်ပိုင်း အပူအအေးမျှတစွာ မနေရမှုဒဏ်၊ အလုပ်၏ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်ဖြင့် ခြေတစ်ဖက် လေငန်းဖမ်းသွားခဲ့၏။ ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲကာ တောင်ငှား အကူဖြင့် လမ်းလျှောက်နေရသည်။

ပိုဆိုးသည်က ပူပြင်းသော သောင်ပြင်မှ တောက်ပသော တံလျှပ်များကို နှစ်ရှည်လများ ကြည့်ခဲ့ရသော ဒဏ်သည် သူ၏မျက်လုံးအစုံကို မှုန်ဝါးသွားစေခဲ့သည်။ မျက်မမြင်ဘဝသို့ လုံးလုံးမကျရောက်သေးစေကာမူ လူလုံးကွဲအောင် မမြင်ရတော့။

တံငါအိုကြီးသည် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ဇလွန်ဘက်တန်းရွာစွန်ရှိ တံငယ်လေးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်သလို နေထိုင်နေရရှာသည်။

ကူညီမည့်သူဆို၍ သူနှင့် ဘဝတူ ဆင်းရဲသား တံငါသည်များသာ။

များများစားစားတော့ မကူညီနိုင်ကြပေ။ တစ်နှစ်တစ်ခါ အိမ်မိုးပေးသည်။ အိမ်ပြင်ပေးသည်။ နေ့စဉ် စားရသမျှ ထမင်းဟင်းကလေးများ ဝေငှပေးကြသည်။ ငွေစတော့ မတတ်နိုင်ကြ။

သည်မျှသာ အဘဉာဏ်တို့ ကူညီနိုင်ကြသည်။

အဘဉာဏ်၏ အဝတ်အစားဝယ်မည် ဟူသော စိတ်ကူးသည် ပြောင်းလဲသွားချေပြီ။

“ကိုကြီးဖိုးပိန် ကျွန်တော် မောင်ဉာဏ်လေ”

“အေ မောင်ဉာဏ်လား၊ အသံကြားတော့ ငါမှတ်မိပါတယ်ကွာ”

ကိုကြီးဖိုးပိန်သည် သူ၏ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထ၍ ရှုံ့တွန့်ပိန်လိုသော လက်ကလေးကို နဖူးပေါ်သို့ တင်၍ နေရောင်ကိုကာကာ အဘဉာဏ်အား သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း တုန်တုန်ချည့်ချည့်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးဖိုးပိန်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ငွေစကလေးရှိတုန်း ကိုကြီးဖိုးပိန်လိုတာသုံးဖို့ ရှေ့ ရှေ့”

ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို ကိုကြီးဖိုးပိန်၏

လက်ထဲသို့ အသာထည့်လိုက်၏။ ကိုကြီးဖိုးပိန်သည် ငွေစက္ကူကို မျက်လုံးနားအထိ ကပ်ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ လေသံဖြင့်-

“ဟာ မောင်ဉာဏ်၊ ငွေတစ်ဆယ်ကြီးများတောင်ပါလားကွာ၊ ငါ့မှာ သုံးစရာမရှိပါဘူး၊ မင်းမြေးကလေးတွေကို လိုတာ ဝယ်ပေးပါကွာ၊ ငါက သေခါနီးပါပြီ၊ ဘာမှ မလိုပါဘူး”

“အို မဟုတ်တာ ကိုကြီးဖိုးပိန်ရာ၊ ဆေးကလေးဘာကလေးဖြစ်ဖြစ် ဖော်စားပါ၊ ကျွန်တော်ပေးနိုင်တုန်းမို့ ပေးတာပါ”

“မယူရက်ပါဘူး မောင်ဉာဏ်ရာ၊ မင်းလည်း တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဆင်းရဲသားပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ မင်းငွေကို မင်းပြန်ယူသွားပါကွာ”

“ဘယ်လိုမှ ပြန်မယူနိုင်ဘူး ကိုကြီးဖိုးပိန်၊ ကျွန်တော်ပေးကတည်းက သဒ္ဓါလို့ ပေးနိုင်တုန်းမို့ ပေးတာကို”

အဘဉာဏ်စကားကို မဆက်နိုင်။ ဝမ်းသာနေသည်လား၊ ဝမ်းနည်းနေသည်လား အဘဉာဏ်မသိ။ သို့သော် ကြည်နူးနေမိသည်က အမှန်။

အဘဉာဏ်သည် တစ်ခါတည်း ပြောပြောဆိုဆို ကိုကြီးဖိုးပိန်ကို နှုတ်ဆက်၍ အမြန်ဆုံး ခွာခဲ့သည်။

“သာဓု သာဓု သာဓု”

ကိုကြီးဖိုးပိန်၏ တုန်တုန်ချည့်ချည့် ငိုသံပါကြီးဖြင့် ဆုတောင်းသံကိုပင် အဘဉာဏ် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

[၅]

ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ ဘုရားပွဲတွင် ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစားဖိုးတော့ လုံလောက်ပါသေးသည်။ သို့သော် အဘဉာဏ်အတွက် ချည်ကြမ်းလုံချည်ကလေးတစ်ထည်စာတော့ ဝယ်လောက်တော့မည်မထင်။

ထို့အတွက် အဘဉာဏ် ဝမ်းမနည်းမိ။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ပစ္စယ ဆင်ဖြူတော်ကို လှူမိသောကြောင့်

တိုင်းသူပြည်သားများ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်သဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ရသလို သူ့အား မြေးများက ဤသို့ ငွေတစ်ဆယ်တန်ကြီးကို ရက်ရက်ရောရော လှူမိသဖြင့် အပြစ်ပြောလျှင်လည်း ခံတော့မည်။

သည်သို့လည်း အဘဉာဏ် နှိုင်းသင့် မနိုင်သင့် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ဘုရားအလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီးနှင့်ပင် နှိုင်းမိချေသေးသည်။

အဘဉာဏ်ငယ်စဉ်က ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဟောပြောမိန့်ကြားခဲ့ဖူးသော မိစ္ဆာဒါနကြီး ငါးပါးကိုလည်း တွေးမိလိုက်သည်။

မဇ္ဇဒါန-သေရည်သေရက်ပေးလှူခြင်း၊ သမဇ္ဇဒါန-ပွဲလမ်းသဘင်လှူခြင်း၊ ဣတ္ထိဒါန-ကာမဂုဏ်ခံစားရန် မိန်းမလှူခြင်း၊ ဥသဘဒါန-နွားမတို့အား နွားလားဥသဘလှူခြင်း၊ စိတ္တကမ္မဒါန-ကိလေသာပွားရန် ဆေးရေးအရပ်လှူခြင်း စသော အကျိုးမရသည့် မိစ္ဆာဒါနကြီး ငါးပါးတို့ကို ပါဠိများဖြင့် နှစ်ကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ ရွတ်မပြနိုင်တော့။ အစီအစဉ်တကျလည်း မသိတော့။ စုံစုံလင်လင်လည်း မမှတ်မိတော့။

အရက်လှူခြင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်လှူခြင်းသည် ကုသိုလ်မရ၊ ဒါနမမည်။ အကျိုးမရှိဆိုသော စကားလောက်ကိုမူ မှတ်မိနေသေးသည်။

ဟင် သည်လိုဖြင့်-

မြို့ကြီးပေါ်ကလူတွေ ဘုရားပွဲမှာ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဇာတ်တို့၊ အငြိမ့်တို့ သွင်းကြတာ ကုသိုလ်မှ ရကြပါရဲ့လား။

တကယ်တော့- ဘုရားပွဲလား၊ သူတို့ပျော်ဖို့ သူတို့ပွဲလား။

ဒါတော့ အဘဉာဏ်၏ အတွေးကမမိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တစ်တွေ၏ ငွေထောင်ပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံ၍ လှူသောအလှူကို အဘဉာဏ်၏ ငွေတစ်ဆယ်ကုန် အလှူနှင့်တော့ ပြိုင်လိုက်ချင်စမ်းပါတီ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂစင်း၊

အတွဲ ၃၄၊ အမှတ် ၄၀၈၊ မေ၊ ၁၉၈၁)

ပြောင်းသမားဘဝရဲ့

၁၇။ ပြောင်းသမားဘထွန်း

[၁]

စောဘထွန်း။

အများကခေါ်ကြတော့ 'ပြောင်းသမား ဘထွန်း'

ဗမာ-ကရင်ကပြား၊ အသက်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်။

ပြောင်းသမားဆိုသည်မှာ ရှေးယခင်က ဘိန်းစားကိုလည်း ပြောင်းသမား
ဟု ခေါ်ကြသည်။

သို့သော် စောဘထွန်းမှာ ဘိန်းစားမဟုတ်။

သူ့အသားမှာ ဖြူသည်ဟု မဆိုသာ၊ နီစပ်စပ်၊ ပါးရိုးက လေးထောင့်။
ကွမ်းအမြဲလိုလိုစား၍ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်သဖြင့် သွားများမှာ ဖြူဖွေး၍
မနေ၊ နီညိုရင့်ရောင်။

ကြွက်သားများ အပြိုင်းပြိုင်းနှင့် တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်
ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် အဆီပြင်ဟူ၍ ဘယ်နေရာမှ ရှာမတွေ့။

သူ့အလုပ်နှင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက လိုက်ဖက်လှသည်။

နေရာသီတစ်ချိန်လုံး မိုးဦးကျသည်အထိ ကုလားပိုက်ဆွဲရာတွင် အလုပ် သမားတစ်ယောက်။ သူ့အလုပ်က ရေငုပ်သမား၊ သို့မဟုတ် 'ချော်ငုပ်သမား' ဟုလည်း ခေါ်၏။

ကုလားပိုက်ဆွဲသော လုပ်ငန်းသည် နေရာသီတွင် ဧရာဝတီမြစ်ပြင် သောင်များ၌ တဲအိမ်များဆောက်၍ နေထိုင်ကာ မိုးဦးကျစေအချိန်ထိ ရက်ရှည် လများ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရိုး၌ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း အမျိုးမျိုးတွင် အကြီးမားဆုံး လုပ်ငန်း တစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ ဘောက်တူလှေနှစ်စင်း၊ စားအိုးစားခွက်၊ တဲအိမ်များ၊ ရိက္ခာ၊ ကုလားပိုက်ပါဆိုလျှင် အရင်းအနှီးမှာ ငွေနှစ်သောင်း သုံးသောင်းချိပြီး ရင်းနှီး ကုန်ကျရသော လုပ်ငန်း။

ကုလားပိုက်ဆွဲရန် ပါဝင်ရသော ရေလုပ်သားများပင်၊ လူနှစ်ဆယ်မှ နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ကို ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံ အရင်းအနှီးရှိသူ မတတ်နိုင်။ ငွေရင်းများများ မြှုပ်နှံရသည်နှင့်အမျှ မြတ်စရာရှိလျှင်လည်း လုံးခနဲ ခဲခနဲ မြတ်သောလုပ်ငန်း ဖြစ်၏။

ဤပိုက်မျိုးကို ထောင်နိုင်သူ ပိုက်ရှင်အား အများက 'ပိုက်သူဌေး' ဟူ၍ သာ ခေါ်ကြသည်။ ခေါ်လည်း ခေါ်ထိုက်သည်။

အလွန်ပင်ပန်းသော လုပ်ငန်းမို့ အများအားဖြင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားများ သာ လုပ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကုလားပိုက်ဟုခေါ်သည် ထင်သည်။ ကရင် နှင့် ဗမာလူမျိုးများက အနည်းငယ်သာ။

ထိုအနည်းငယ်ထဲတွင် စောဘထွန်းပါသည်။

သူက အရေးကြီးသော ရေလုပ်သားတစ်ဦး။

ကုလားပိုက်မဆွဲမီ ရေအောက်တွင် ရှိတတ်သော ကျောက်ခဲကြီးများ၊ သစ်တုံးကြီးများ၊ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းကြီးများကို ကုလားပိုက်ဆွဲလျှင် ငြိတွယ် စုတ်ပြဲသွားမည်စိုးသဖြင့် ရေတွင် ငုပ်၍ ထိုပစ္စည်းများ သို့မဟုတ် တံငါအခေါ်

‘ချော်’ များကို ရှာဖွေ ရှင်းလင်းပေးရသူဖြစ်သည်။

ဤလုပ်ငန်းမျိုးကို ‘ချော်ငုပ်သည်’၊ ‘ချော်လားသည်’ ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ ကုလားပိုက် လုပ်ငန်းမစမီကတည်းက စောဘထွန်းနှင့် သက်စောင့်ကြီး ကိုင်တို့ တွဲဖက်၍ လုပ်ရ၏။ ရေအောက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ နား၊ နှာခေါင်းမှ သွေးယိုကျသည်အထိ ကြာမြင့်စွာ ငုပ်ရသည်။ ရေထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ နေရသူမို့ အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန် အရက်ပြင်းပြင်းကို သောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း တစ်စစ စောဘထွန်းတစ်ယောက် အရက်သမားကြီးဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ မဆန်းတော့။

သူတင်မဟုတ်ပါ။ ကြမ်းတမ်းသော အလုပ်ကို လုပ်ရသည့် ဘဝတူ ကုလားပိုက်ဆွဲနေကြသူ ရေလုပ်သားအားလုံးလိုလိုမှာလည်း အရက်သမားများချည်းသာ။

လူမျိုးသာ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေကြသည်။ အရက်ကြိုက်သည်မှာတော့ အတူတူ။ လူမနီး၊ သူမနီး၊ ရပ်မနီး၊ ရွာမနီး၊ သဲဖွေးဖွေးသောင်ပြင်တွင် ရက်ရှည်လများ နေကြရသူများမို့ အရက်မှတစ်ပါး၊ အခြား ဖြေဖျော်စရာမရှိ။

ချော်ငုပ်စရာမရှိက စောဘထွန်းမှာ အခြားအလုပ်သမားများနှင့်အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်ကုန်ရသည်။

မိုးဦးကျစ ကုလားပိုက်ဆွဲသော ရာသီကုန်လျှင် သူတို့တစ်တွေ ဇာတ်ခေါင်းကွဲကြတော့၏။

ရေကြည်ရာ၊ မြတ်နုရာသို့။

တကယ်တော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လုပ်ခကြေးငွေ များများစားစား မရကြ။ ပိုက်သူဌေးက အရက်ဖိုးများကို လုပ်ခမှ နုတ်လိုက်ပြီ။ အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ ဝယ်ပေးထားသော စွပ်ကျယ်၊ ပုဆိုး၊ အဝတ်အစားဖိုးများကို နုတ်လိုက်ပြီ။ အလုပ်မဝင်မီ ကြိုတင်ပေးထားသော စရန်ငွေများကို နုတ်လိုက်ပြီ။ ဘာများ ကျန်ပါတော့သနည်း။

ဟယ် ဒီလောက်ငွေကလေးနဲ့တော့ မထူးပါဘူး၊ တစ်ထိုင်တစ်ချိတည်း

အမူးသောက်လိုက်တော့မည်။ နောင်ခါမှ ဖြစ်သလိုပေါ့။ လူထွင်းတဲ့ခံတွင်းမှ မဟုတ်ပေဘဲ။

ဤသည်ကား အိန္ဒိယ အမျိုးသား ရေလုပ်သားအများစု၏ ဆန္ဒ။

ဤအတိုင်းလည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ကြတော့သည်။

ကုလားပိုက်သိမ်းချိန်တွင် ဆကာကြီး ဘုံဆိုင်၌ သူတို့တစ်တွေ တရုန်းရုန်း။ မူးသူမူး၊ လဲသူလဲ၊ ဆဲသူဆဲ၊ အန်သူအန်၊ ငွေအနှိုက်ခံရသူ ခံရ ဘာမျှ မဆန်းတော့သော ရှုခင်း။

ထို့နောက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ယိမ်းယိုင်သော ကိုယ်နေဟန်ထားများနှင့် သူတို့တစ်တွေ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

အချို့က ပိုက်ဖာသောလုပ်ငန်း၊ အချို့က ရန်ကုန်မြို့သို့သွား၍ တာလပတ်ချုပ်သည်။ ဂုန်နီအိတ်ချုပ်သည်။ အစုတ်အပြီဖာသည်။ နေစရာတော့ အိမ်မရှိ။ ပလက်ဖောင်းတွင် အိပ်ကြရသည်။ ဤသည်မှာ နောက်တစ်ကြိမ်ကုလားပိုက်ဆွဲသည့် အချိန်အထိ။

စောဘထွန်းက ရန်ကုန်သို့လည်း မသွား၊ ပိုက်လည်း မဖာ၊ ဂုန်နီအိတ်လည်း မချုပ်။

သို့သော် နေစရာအိမ် မရှိသည်မှာတော့ အတူတူ။

အဘဉာဏ်တို့နေထိုင်ရာ၊ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာသို့ မိုးဦးကျစအချိန်တွင် စောဘထွန်းရောက်လာတတ်၏။

ဟိုအိမ် သည်အိမ်မှာ ဖြစ်သလိုနေထိုင်သည်။

တည်းခိုရာနေအိမ်မှ ကူညီလုပ်ကိုင်စရာ ရှိသည်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဦးစီးလည်း လိုက်သေးသည်။

တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားမို့ ဘယ်အိမ်မှာ နေနေ၊ အိမ်ရှင်များအတွက် အပန်းမကြီး။

ဇလွန်ဘက်တန်းရွာသို့ စောဘထွန်း ဝင်လာလျှင် လွယ်အိတ်တစ်လုံး

ကိုလွယ်လာသည်။ သူချမ်းသာသမျှ အဝတ်အစား၊ ပစ္စည်းအိမ်ထောင် ပရိဘောဂအလုံးစုံကို ဤလွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ထည့်လိုက်လျှင် လုံလောက်၏။

သူ၏ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသည်က အရှည်ရှစ်တောင်ခန့်ရှိသော ဝါးယား ပြောင်းတံကြီးတစ်ခု။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏ စွဲစွဲမြဲမြဲအလုပ်က ပြောင်းတံတစ်ခုကို အရင်းအနှီး ပြုရသော ပြောင်းမူတ်သမား။

ထိုကြောင့် စောဘထွန်းကို ‘ပြောင်းသမားဘထွန်း’ ဟူ၍ အများက ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးကုန်၍ ကုလားပိုက်ဆွဲချိန် ရာသီရောက်လျှင်မူ၊ စောဘထွန်းတစ်ယောက် ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှ ပျောက်သွားပြီ။

သူ၏ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းများနှင့် သောင်ပြင် ကုလားပိုက်ဆွဲရာ ပိုက်တံများ၌ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန်ပါတည်း။

[၂]

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါနဲ့ ပြောင်းမူတ်လိုက်ခဲ့ကွာ”

စောဘထွန်းက ခေါ်လိုက်လျှင်ပင် အဘဉာဏ်၏ မြေး ကြွက်နီက မဆိုင်းမတွ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးဘထွန်း၊ ကျွန်တော် လိုက်မယ်လေ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် အားနေတာပဲ”

သူ မတတ်သေးသော လုပ်ငန်းကို ကြွက်နီ သိချင်တတ်ချင် မြင်ချင်သမို့ မဆိုင်းမတွ စောဘထွန်း၏ ဖိတ်မန္တကပြုသည်ကို ကြိုဆိုလိုက်တော့သည်။

စောဘထွန်းသည် သူ၏ လက်စွဲပြောင်းတံကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲကိုင်ထား၏။

စောဘထွန်းကိုင်ထားသော ပြောင်းတံမှာ ဝါးယားပြောင်းတံဖြစ်သည်။ ဤလို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း၊ ရှစ်ပေကိုးပေရှည်သော ဝါးမျိုးကို ဝါးရုံ

အတွင်း၌ ဂျာဗွေရသည်မှာ အတော်ခက်ခဲ၏။ ပြောင်းတစ်ခု ရရှိရန် မလွယ်ကူလှပါ။

ဝါးအလုံးက သုံးမတ်လုံး၊ သို့မဟုတ် တစ်ကျပ်လုံးမျှသာ၊ မရင့်လွန်း၊ မနုလွန်း၊ တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်သားလောက်ဖြစ်ရမည်။

အတော်အသင့် ကောက်ကွေးနေလျှင်မူ ကိစ္စမရှိ။ ဝါးလုံးကို မတ်မတ် ထောင်ဆွဲပြီး၊ အောက်ခြေတစ်ဖက်စွန်းမှ ခဲအလေးကို ဆွဲထားသည့် ကြိုးဖြင့် ချည်ကာ ရက်အတန်ကြာကြာထားလျှင် ဖြောင့်သွားနိုင်သည်။

ဝါးလုံးကို ပြောင်းတံအဖြစ် ပြုလုပ်ရာ၌ ပညာပါသည်။ ပထမ တစ်မတ်လုံးလောက်ရှိ သံချောင်းတိုကို မီးဖုတ်ကာ၊ ရဲရဲနီလာလျှင် ဝါးအရင်းပိုင်း အခေါင်းပေါက်အတွင်းသို့ ထည့်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဆောင့်သွင်းရသည်။ ဝါးအဆစ်များကို သံချောင်းမှ အပူရှိန်ဖြင့် တစ်ဆစ်ပြီးတစ်ဆစ် ဖောက်ထွင်းသွားလိမ့်မည်။ သံချောင်း ခပ်သေးသေးဖြင့် စတင် ဖောက်ရခြင်းမှာ အကယ်၍ သံချောင်းအလုံးကြီးကြီးဖြင့် ဖောက်၍ ဝါးလုံးခေါင်းမှာ လေလုံနေပါက အပူရှိန်ကြောင့် လေမှာ ပြန့်ကားပြီး ဝါးလုံးကွဲသွားနိုင်သည်။

တစ်မတ်လုံး သံချောင်းဖြင့် အစအဆုံး ဖောက်ပြီးသောအခါမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ထိုထက်ကြီးသော သုံးမူးလုံး၊ ထိုနောက် ငါးမူးလုံး အဆင့်ဆင့် ဖောက်သွားရသည်။

မီးပူသံချောင်းဖြင့် အဆင့်ဆင့်ဖောက်ပြီးသော ဝါးလုံးကို အဆစ်မှ အဖုအထစ်များ ပြေပျောက်သွားစေရန် တုတ်ချောင်းထိပ်တွင် ကော်ဖတ်စက္ကူ အကြမ်းပတ်၍ အခေါင်းအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ၊ ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ပွတ်ဆွဲပေးခြင်းဖြင့် အဖုအထစ်များ ပပျောက်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် ပြောင်းတံအတွင်းသားများ ချောမွေ့ သွားစေရေးအတွက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်း ချောမွေ့ စေရန် ပူတလူးကြိုးဆွဲသကဲ့သို့ ကြိုးတွင် ပျားဖယောင်းသုတ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပွတ်တိုက်ဆွဲစေခြင်းဖြင့် အတွင်းသားချောမွေ့သော ဝါးပြောင်းတံတစ်ခု ရရှိပေသည်။

ပြောင်းတံရပြီးလျှင် ပြောင်းမှုတ်ရာ၌ အသုံးပြုရမည့် မြားလုပ်ရမည်။ မြားအသွားကို သံ၊ ကြေး၊ သံမဏိ စသည်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထစ်သွား ပါသည့် မြားချွန်ဖြစ်သည်။ စောဘထွန်း၏ မြားမှာမူ သံမဏိမြားသွားဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံ အမာနှင့် ထိလျှင် ကောက်ကွေးမသွားနိုင်ပါ။ အရှည်က လက်ငါးလုံးမျှသာ။

ထို့နောက်မှ မြားသွားနှင့် ဆက်ရန် ပြုလုပ်ထားသော ကျွန်းသားအရိုး တံမှာ တစ်တောင်ခန့် ရှည်သည်။ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသွားစေရန် အ မြီးပိုင်းတွင် ဘဲမွေးများကို တပ်ထားသည်။ မြားသွားနှင့် မြားတံကို ဆက် သွယ်ထားသော အစီကြိုးအဖြစ် နိုင်လွန်ကြိုးဆယ်တောင်ခန့်ကို ကျွန်းသား မြားတံတွင် ရစ်ပတ်ထား၏။

ဘဲမွေးဆိုသော်လည်း တွေ့ကရာ ဘဲမွေးကို အသုံးပြု၍မရ။ ဝမ်းဘဲ၏ စလုတ်ပေါ်တွင် ပေါက်နေသော စလုတ်မွေးကိုသာ တပ်ရသည်။ အခြား အမွေးများဆိုလျှင် မကောင်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝမ်းဘဲစလုတ်မွေးမှာ ရေထိ၍မစိုနိုင်။ သား ကောင်ကို ထိပြီး မြားတံမှာ ပတ်ထားသော နိုင်လွန်ကြိုးများ အရစ်ပြေသွား သည်နှင့်အမျှ မြားတံရိုးမှာ ချာလပတ်လည်ပြီး အလိုအလျောက် ရေများကို ခါပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဤကား စောဘထွန်းကိုင်သော ပြောင်းတံနှင့် မြားတို့ကို လုပ်နည်းဖြစ် သည်။

စောဘထွန်း အမြဲတမ်း လက်စွဲပြု၍ ကိုင်သော လက်နက်မှာ ပြောင်းတံ ဖြစ်၏။ ပြောင်းမှုတ်ရာ၌ အထူးကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် အလိုအလျောက် စောဘ ထွန်းမှ 'ပြောင်းသမား ဘထွန်း' ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခံရပြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က ကြွက်နီနှင့်အတူ ဆကာကြီးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုန်းကြီး ကျောင်းများ နံဘေးမှ ရေကန်များသို့ သွား၍ ပြောင်းမှုတ်ရန် ထွက်ခွာခဲ့ကြ သည်။

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင် တိမ်သားညိုညိုကြီးများက ဖုံးအုပ်ပြီး မိုးကလေး တဖွဲဖွဲရွာနေ၏။ မြစိမ်းရောင်တောက်နေသော စပင်ပင်ပျိုများမှာ မိုးသက်လေကြောင့် ဟိုမှသည်မှ ညီညီညာညာ ယိမ်းနွဲ့နေသဖြင့် လှိုင်းအိကြီးများ ထနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးရှိ ရေအိုင်တွင်းမှ ကန်စွန်းပင်နှင့် ထိကရုံးပင်များပင် လေတိုက်မှုကြောင့် အငြိမ်မနေနိုင်ကြ။

တွေ့ပြီ၊ အိုင်အတွင်း ရေစပ်နားမှာ စားဖားကြီးတစ်ကောင်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် မတွေ့နိုင်။ ရေပေါ်တွင် ခေါင်းကလေးကို ပေါ်ရုံမျှသာ ဖော်ထား၏။ ဖား၏ ဦးခေါင်းအပေါ်ပိုင်းမှာ အညိုရောင်မို့ ဒိုက်ဖတ်များနှင့် ရောထွေးပြီး မမြင်ရ။ သို့သော် အောက်မေးပိုင်းဖြူဖြူက တလှုပ်လှုပ်နှင့်မို့ စောဘထွန်း မြင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေသလုံးတစ်ဝက်ခန့် မြုပ်သော ရွှံ့ဗွက်ကို အသံမကြားအောင် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ စောဘထွန်း အိုင်စပ်သို့ ကပ်လာသည်။ ပြောင်းတံအတွင်း သို့လည်း မြားတံကို ထည့်လိုက်သည်။ မြားတံအရင်းပိုင်းတွင် တပ်ထားသော ဘဲမွေးများ ပြောင်းတံအတွင်း တစ်လက်မခန့်ဝင်အောင် ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ဘဲမွေးများနှင့် ပြောင်းတံအခေါင်း အံကိုက်မကိုက်ကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။ သို့မှသာ မှုတ်လိုက်လျှင် လေလုံပြီး အရှိန်ပြင်းထန်သော မြားသွားက ပြောင်းဖျားမှ တစ်ရှိန်ထိုးထွက်သွားပေလိမ့်မည်။

ပလုံးကို လွယ်ထားသော ကြွက်နီကလည်း စောဘထွန်းကဲ့သို့ပင် ခြေသံလုံလုံဖြင့် ရွှံ့ဗွက်ကိုနှင်း၍ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာ၏။

အိုင်စပ်မှ ထင်းချောင်းကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ပြောင်းတံအဖျားကို တင်ပြီး စောဘထွန်းသည် သေသေချာချာ ချိန်၍ ဖူးခနဲ ပြောင်းတံကို မှုတ်လိုက်သည်။ မြားသွားမှာ တစ်ရှိန်ထိုး ပြောင်းဖျားမှ ထွက်သွားကာ စားဖားကြီး၏ ခေါင်းကို ဖောက်ထွင်းသွားတော့သည်။ ဘဲမွေးကလေးတခါခါဖြင့် မြားတံဖြစ်သော ကျွန်းသားတုတ်ချောင်းကလေးမှာ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် မြားသွားနှင့်

အတူ ကပ်၍ ပါသွား၏။

လက်မှန်းတည့်လှသည့် စောဘထွန်း။

ဝမ်းဗိုက်သား ဖွေးခနဲဖြင့် ပက်လက်လန်ကာ လက်ကားယား ခြေကား
ယား စားဖားကြီးက ရေပေါ်မှာ။

မြားတံမှ ကြိုးကို အသာအယာ ဆွဲယူပြီး၊ စားဖားကြီးကို မြားသွားမှ
ဖြုတ်၍ စောဘထွန်း အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်
သားခန့်ရှိမည့် စားဖားကြီးပါတကား။

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီရေ၊ ဈေးဦးပေါက် စားဖားအမကြီးကွ”

ဝမ်းသာအားရ စောဘထွန်းက ကြွက်နီအား လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။ ကြွက်နီနှင့် စောဘထွန်းတို့က စားဖားကို အထီး အမ
ခွဲခြားပြီး သိကြသည်။

အထီး အမ ခွဲခြားရသည်မှာ နည်းသိတော့ အလွယ်ကလေးပါ။

ဖားထီး၏ အောက်မေးအောက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အမည်းဖု
ကလေးနှစ်ဖု အထင်အရှား ရှိသည်။ ဖားမမှာတော့ မရှိ။

ပြီးတော့ အသက်ချင်း တူလျှင်၊ ဖားမက ဖားထီးထက် အနည်းငယ်
ကြီးသည်။

“ဟန်ကျတာပေါ့ ဦးလေး ဘထွန်း၊ ဥတွေကော ပါသလား”

ကြွက်နီ၏ အမေးကို စောဘထွန်းက-

“ပါနိုင်တယ် ကြွက်နီ၊ ဗိုက်ကြီးတော့ ဖောင်းနေတာပဲ၊ ဖားဥကို သတ်
သတ် ကြော်စားရတာပေါ့ကွာ၊ ဖားဥနဲ့ အသား ရောချက်စားရင်တော့ ဟင်း
အရောင်မည်းသွားတတ်တယ်ကွ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်။ ဖားသားချက်လျှင် ဖားဥနှင့် ရောနှော မချက်ရ။ ဖားဥ
အရောင်မှာ ညိုတိုတိုမို့၊ ဥများ အရည်ပျော်ပြီး ဟင်းတစ်အိုးလုံး အမည်းရောင်
ဖြစ်သွားမည်။ ဟင်းကျက်လုနီးနီးတွင် ဟင်းအိုးတစ်ဖက်၌ ဖားဥချည်း
အသာချက်၍ ရောလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။

ဤအိုင်တွင် စောဘထွန်းနှင့် ကြွက်နီတို့ ဖားသုံးကောင်ရသည်။ လူသံ ကြားလျှင် ဖားများမှာ အိုင်စပ်မှ ရေထဲသို့ စွပ်ကနဲ ခုန်ချတာ ၎င်းသွားတတ် သည်။ သို့သော် ရေထဲတွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ အသက်ရှူရန် ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်လာရမမြဲ။

တော်လောက်ပြီ၊ အခြားရေအိုင်သို့ ပြောင်း၍ သားကောင်ကို ရှာဖွေ ဦးမည်။

[၃]

ဟော- သည်အိုင်တွင် ရေးရေးကလေး ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေသည်က ဘာကောင်ပါလိမ့်။

ပထမတော့ ကြွက်နီ အစဉ်းစားရခက်နေ၏။

ကြွက်နီ မြင်သကဲ့သို့ စောဘထွန်းကလည်း မြင်သည်။

ဦးခေါင်းက လုံးမနေ။ သုံးမြောင့်လိုလို မျက်လုံးနှစ်လုံးက အပြူးသား။

မြွေများလားဟု ကြွက်နီထင်မိသည်။ ဦးခေါင်းနံဘေးမှ ရေပြင်မှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားသွားတော့ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ရေကို ယက်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်တွင် သေသေချာချာကြည့်တော့ မည်းမည်းလုံးလုံးကြီးတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေးတွေ့ရသည်။ မြွေတွင် ခြေထောက် မရှိ။ လက်စသတ်တော့ လိပ်တစ်ကောင်ပါလား။

သို့သော် သူ့ကို ပစ်စရာ ပစ်ကွင်းက ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ မြားသွား ဖောက်သွားစရာ ဦးခေါင်းနှင့် လည်ပင်းသာ ရှိသည်။

စောဘထွန်းသည် သူ၏ လက်စွဲတော် ပြောင်းတံကို အသေအချာ ချိန်၍ မြားတံကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သံမဏိထစ်သွားနှင့် မြားသည် လိပ်၏ လည်ပင်းအား ထုတ်ချင်းခပ် ဖောက်ထွင်းသွားသည်ကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရ၏။

အော် ဒါကြောင့် ပြောင်းသမား ဘထွန်း။ ပြောင်းသမား ဘထွန်း ဟူ၍

ကျော်ကြားပေသကိုး။

ဖားသုံးကောင်နှင့် လိပ်တစ်ကောင် ရပြီ။ စောဘထွန်းမှာ အိုင်စပ်မှ ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခေတ္တ အနားယူလိုက်သည်။

မိုးကလည်း တစ်ဖွဲဖွဲ ရွာတုန်းပင်။

ခါးနောက် ပုဆိုးကြားတွင် ထိုးထားသော ပုလင်းပြားကလေးကို ဆွဲ ထုတ်၍ အဖုံးကို ဖွင့်ကာ တစ်ချက်မော့လိုက်၏။

“မိုးက တော်တော် အေးတာကွ”

ကြွက်နီအား လှမ်း၍ ပြုံးဖြိုးဖြိုး မျက်နှာထားကြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။

သူ့ဘာသာ ကြိုက်တတ်၍ အရက်သောက်သည်ကိုပင် ရာသီဥတုအေး လို့ဟု အကြောင်းပြလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် ခါးကြားတွင် ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ဆေး ပြင်းလိပ်နှင့် မီးခြစ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိပြီး၊ မီးခိုးများ တလူလူ ထွက်သည်ထိ အားရပါးရ ဖွာကာ၊ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အပန်းဖြေနေသော ပြောင်းသမား ဘထွန်း။

ထိုစဉ် ရေကန်တွင်း တစ်နေရာသို့ စောဘထွန်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ သည်။

ဘာကိုများ တွေ့နေပါလိမ့်။

ကြွက်နီက စောဘထွန်းကြည့်ရာ နေရာသို့ လိုက်လံကြည့်သည်။

ဘာမျှ မတွေ့။

ပြောင်းမှုတ်နေကျ စောဘထွန်းမှာ မျက်စိလျင်လှသည်။ ပိုခက်သည်က ဤရေကန်မှာ ပထမ ဖားသုံးကောင်ရခဲ့သော အိုင်ကဲ့သို့ ကန်စွန်းရွက်နှင့် ထိကရုံးပင်များမရှိ။

ကန်တစ်ခုလုံးမှာ ဗေဒါပင်များသာ ရှိသည်။ ဗေဒါရွက်အရင်းရှိ အရိုး ဖောင်းဖောင်းကလေးများအကြားမှ ခရမ်းရင့်ရောင် ဗေဒါပွင့်ကလေးများက ဒေါင်းမြီးကွက်အလှကိုဆင်ကာ ချစ်စရာ ထိုးထွက်နေသည်။

စောဘထွန်းက ဤဗေဒါပွင့်ကလေးများ၏ အလှကို မျက်စိအရသာခံ၍ ကြည့်နေခြင်းတော့မဟုတ်။ သူ့အတွက် ဤဗေဒါပင်များသည် သားကောင်ရှာရာတွင် အနှောင့်အယှက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်နေပေလိမ့်မည်။

စောဘထွန်းသည် ပြောင်းတံအတွင်းသို့ သံမဏိမြားကို ထည့်လိုက်ပြီး ကန်စပ်သို့ အသာထသွားသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ကန်သင်းရိုးပေါ်တွင် ပင် ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေး ဖုံး၍ ချထားခဲ့သည်။

ယခုအချိန်အထိ ကြွက်နီမှာ စောဘထွန်း ပြောင်းမှုတ်မည့် သတ္တဝါကို ရှာမတွေ့သေး။

ဖူးခနဲ စောဘထွန်း ပြောင်းမှုတ်လိုက်သောအသံနှင့် မရှေးမနှောင်း ရေကန်ထဲမှ ဝှန်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ ရေပန်းရေပွားများ ပျံတက်လာသည်။

ဗေဒါပင်များမှာ တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လှိုင်းရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရွေ့လျားသွား၏။ ကန်ရေပြင် တစ်နေရာတွင် ထမင်းအိုး ဆူပွက်သကဲ့သို့ တဒင်္ဂမ္မာ ဆူပွက်သွားသည်။

ရေပေါ်တွင် ရှိနေသော မြားသွားနောက်မှ ကပ်ပါသွားသည့် မြားတံတွင် တပ်ဆင်ထားသော ဘဲမွေးများမှာ ချာလပတ်လည်နေ၏။ မြားထိသွားသော သတ္တဝါ ရေအောက်သို့ ငုပ်ပြေးသွားသဖြင့် မြားတံတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် နိုင်လွန်ကြိုးများ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

စောဘထွန်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

သူ မှုတ်လိုက်သော သတ္တဝါ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလွတ်နိုင်သည်ကို သိနေ၍ ဖြစ်သည်။ မီးသေနေပြီဖြစ်သော ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန်ကောက်ကာ မီးခြစ်ဖြင့် ညှိပြီး သောက်၍ပင် နေလိုက်သေးသည်။

“ကမြင်းမ ငါးရဲ့၊ ဘယ်ပြေးလို့ လွတ်မလဲကွာ”

သည်အခါမှ ကြွက်နီက စောဘထွန်း ပြောင်းမှုတ်လိုက်သော သတ္တဝါမှာ ငါးရဲ့ကြီးတစ်ကောင်မှန်း သိရတော့သည်။

“ဦးလေး ဘထွန်းက တယ်မျက်စိလျင်တာကိုးဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေ့တောင် မတွေ့လိုက်ဘူး။”

အံ့ဩတကြီးဖြင့် ကြွက်နီက ပြောလိုက်၏။

စောဘထွန်းကမူ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ဆေးလိပ်သောက်မပျက်။

အတန်ကြာမှ ရေပေါ်မှ မြားတံကို ဆယ်ယူပြီး တဖြည်းဖြည်း လျော့ချည်တင်းချည် လုပ်ကာ ငါးရဲ့ကြီးကို ဖမ်းမိလိုက်၏။

ငါးဆယ်သားထက် မနည်းသော ငါးရဲ့ကြီးတစ်ကောင်ပါလား။

တောင်ဘက်ဆီမှ တိမ်သားမည်းမည်းကြီး တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လာနေသည်။

မိုးသက်လေပြင်းက ပိုပြီးတိုက်ခတ်လာသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအတွင်းမှ အုန်းပင်နှင့် ကွမ်းသီးပင်များမှာ ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်ဖြစ်ကာ ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။

ဝင်းခနဲ လျှပ်ပစ်သည်နှင့်အတူ မိုးခြိမ်းသံများ ကြားနေရပြီ။ ကောင်းကင်မှ မြားတံများ ပစ်ချလိုက်သလို စွေစွေဆောင်းဆောင်း မိုးရေပေါက်ကြီးများမှာ ဗလာကျင်းနေသော စောဘထွန်းနှင့် ကြွက်နီတို့၏ ကျောပြင်များကို စပ်စပ်ကလေး ရိုက်လျက်ရှိသည်။ မိုးစိုသွားမည် စိုးရိမ်သဖြင့် စောဘထွန်းသည် သူ၏ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို မီးသတ်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်အတွင်းသို့ ထည့်ကာ ခါးကြား၌ ထိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ဒီနေ့တော့ တော်လောက်ပါပြီကွာ၊ ဖားသုံးကောင်၊ လိပ်တစ်ကောင်နဲ့ ငါးရဲ့တစ်ကောင်ဆိုရင် မနည်းပါဘူး။”

စောဘထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြုပြီး-

“အဲဒီမှာခဏ မိုးသွားခိုကြမယ်ဟေ့၊ ငါလည်း နည်းနည်းတော့ ဆက်ချလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ပုလင်းထဲမှာ လက်ကျန်နည်းနည်းပါးပါးရှိသေးတယ်ကွ”

“ဦးလေးထွန်း သဘောလေ” ဟု ကြွက်နီက ပြော၍ နှစ်ယောက်သား ဇရပ်အတွင်းသို့ သွားရောက်ကာ အနားယူလိုက်ကြတော့သည်။

[၄]

“ဦးလေးဘထွန်း ပြောင်းက မိုးတွင်းမှာတော့ အတော်အသုံးဝင်တယ်ဗျာ”

“ဘယ်- မိုးတွင်းတင်အသုံးဝင်တာ မဟုတ်ဘူး ကြွက်နီ၊ နွေအခါလည်း အသုံးဝင်တာပဲကွ၊ နွေကျတော့ ဒီမြားမျိုးမသုံးဘူး၊ ဖဲထီးသံချောင်းချွန်ကို ကြက်မွေးတပ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်က ချိုးတို့၊ ခါတို့၊ ကျီးကန်းတို့ကိုပြောင်းမှုတ် လို့ ရသေးတယ်ကွ”

စောဘထွန်းသည် ပုလင်းထဲမှ နောက်ဆုံးလက်ကျန်အရက်ကလေးကို မော့ချလိုက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်ဖွာနှစ်ဖွာဖွာရင်း ကြွက်နီအားပြောလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာကြီးမှာ အရက်ရိန်ကြောင့် နီမြန်းလျက်ရှိ၏။ နဖူးကြောကြီးများပင် ထောင်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေမှုန်မှုိုင်းနေသည်။ သို့သော် စောဘထွန်း ဣန္ဒြေမပျက်ပါ။ စကားပြော မပျက်ပါ။ အရက်သောက်ဝါရင့် နေသူအဖို့ ဤပုလင်းပြားကလေးတစ်လုံးစာ အရက်မျှလောက်ဖြင့် မမူးပါ။

ကြွက်နီသည် စောဘထွန်း၏ ပြောင်းမှုတ်ကျွမ်းကျင်မှုကို အားကျလှ သည်။

“ဒါကြောင့် ဦးလေးဘထွန်းကို အများက ပြောင်းဘထွန်း၊ ပြောင်း သမားဘထွန်း လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့နော်” ဟု ကြွက်နီက ချီးကျူးလိုက်၏။

စောဘထွန်းက ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အဝေးတစ်နေရာသို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်နေသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ဇရပ်ခေါင်မိုး သွပ်ပြားပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျနေသဖြင့် တဝုန်းဝုန်းအသံမြည်နေသည်။

“အေး ကြွက်နီ၊ ငါ့ကို အများက ပြောင်းသမားဘထွန်း၊ ပြောင်းသမား ဘထွန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။ တကယ်တော့ ငါတင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါနဲ့အတူ ကုလားပိုက်ဆွဲတဲ့ ရေလုပ်သားတွေဟာလည်း ပြောင်းသမားတွေပါပဲကွ”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ ဦးလေးဘထွန်းကလည်း၊ သူတို့တစ်တွေ အရက် သာ သောက်ကြတာ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်၊ ပြောင်းမှုတ်တာတို့၊ ဘိန်းစား

တာတို့တော့ ကျွန်တော်မမြင်ဖူး မကြားဖူးပေါင်ဗျာ၊ ပြောင်းသမားဆိုလို့ ဦးလေးဘထွန်းနဲ့ ဆကာကြီးမှာနေတဲ့ အပြူး ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်”

“ဟဲ ဟဲ ကြွက်နီ၊ ငါပြောချင်တာက ပြောင်းမှုတ်တာ၊ ဘိန်းစားတာကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို သူတို့ဟာ ပြောင်းသမားတွေကွ၊ ငါ လည်း ပြောင်းသမား”

စောဘထွန်းသည် မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်ရင်း ထို့ခနဲ တံထွေးကို ထွေး ထုတ်ကာ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ကြွက်နီ၊ မင်းဘာကို မြင်သလဲ”

ကြွက်နီသည် စောဘထွန်းလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့ နားခိုနေသော ဇရပ်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်း နှစ်ထပ်တိုက်ဝါဝါကြီး တစ်တိုက်ကို ခမ်းနားစွာ မြင်ရ၏။

ကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဤကျောင်း၌ သီတင်းမသုံး၊ စံကျောင်း ကလေးတွင်သာ တစ်ပါးတည်း တရားအားထုတ်နေသည်။ ကျန် ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်၊ ကျောင်းသားများမှာလည်း အခြားကျောင်းတိုက်အသီးသီးတွင် နေထိုင်ကြသဖြင့် ဤကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ နေသူမရှိဘဲ ပိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းကွက်ဖော်ထားသော ကျွန်းတံခါးကြီးများကို ပိတ်ထားသည်။

“ဦးလေးဘထွန်းကလည်း၊ တံခါးပိတ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက် ကြီးပဲ၊ တွေ့တာပေါ့ဗျာ”

“အေး ဒီတိုက်မျက်နှာစာမှာ ဘာရေးထားသလဲ”

ကြွက်နီက အင်္ဂတေပေါ်တွင် ရွှေစာလုံးကြီးများ ဖော်ထားသော ‘ဦးရွှေ သန်း-ဒေါ်မြင့် ကောင်းမှု၊ နတ်လူသာဓုခေါ်စေသောဝံ’ ဟူသော စာတန်းကို တစ်လုံးချင်း ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ဦးလေးဘထွန်းကလည်း၊ ဒီစာတန်းနဲ့ ဦးလေးဘထွန်း ပြောတဲ့ ပြောင်းသမား ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

“ဆိုင်တယ် ကြွက်နီ ဆိုင်တယ်၊ ငါ ပြောပြမယ်”

စောဘထွန်းသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်၍ ဆေးလိပ်ကို ဖွာလိုက်သည်။

“ဦးရွှေသန်းဆိုတာ တို့ရဲ့ ပိုက်သူဌေးပဲကွ၊ သူ့ကို ကြည့်စမ်း၊ ဆကာ ကြီးမြို့ထဲမှာ သူနေတဲ့ တိုက်ခံအိမ်ကြီးဟာ ဟိန်းလို့၊ ဟော ဒီမှာလည်း တိုက်ကျောင်းကြီးကို လှူဒါန်းနိုင်သေးတာ မင်းအမြင်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ သူပိုက်ဆံရှိလို့ လှူတာပဲဟာ”

“အေး သူက ပိုက်ဆံရှိလို့ လှူနိုင်တာ မှန်ပေမယ့် သူပိုက်ဆံရဖို့ သူပိုက် ကိုဆွဲပြီး ငါးတွေရအောင်ရှာပေးရတဲ့ တို့တစ်တွေကိုကြည့်စမ်း ကြွက်နီ၊ ပိုက် ရာသီကုန်တာနဲ့ ဟိုရောက်ဒီရောက်၊ ဟိုပြောင်းဒီပြောင်း၊ ရန်ကုန် ရောက်သွား တဲ့သူတွေကော၊ နေစရာအိမ်မရှိလို့ ပလက်ဖောင်းမှာ အိပ်နေကြရတယ်”

စောဘထွန်းက တံတွေးကို ထို့ခနဲ တစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြန်သည်။

“ငါရော ဘာထူးသလဲ၊ သူတို့လိုပဲ၊ သောင်ပြင်က ခွာလာကတည်းက မင်းတို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာလာပြီး နေစရာအိမ်မရှိလို့ ဟိုအိမ်မှာ အိပ်လိုက်၊ ဒီအိမ်မှာနေလိုက်နဲ့ တစ်ပြောင်းတည်း ပြောင်းနေရတဲ့ ပြောင်းသမားပါပဲကွ။

“တကယ်တော့ ငါတို့ဟာ ပြောင်းသမားပါ ကြွက်နီရာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ မြင်ရတဲ့ မင်းတို့အားကျနေတဲ့ ပြောင်းမှုတ်သမားက အပေါ်ယံကိစ္စလေးပါ၊ တကယ်တော့ ငါနဲ့ ဘဝတူ ရေလုပ်သားတွေမှာ နေစရာအိမ်မရှိလို့ တစ် ပြောင်းတည်းပြောင်းနေရတာမှ ပြောင်းသမားအစစ်ကွ၊ ပြောင်းသမားအစစ် ဟား ဟား ဟား”

[၅]

စောဘထွန်းတစ်ယောက် ဤမျှလောက်သော အရက်ကလေးကို သောက်ရုံနှင့် မူးသွားသည်ဟု ကြွက်နီ မစွပ်စွဲလိုပါချေ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၀၉၊ ဇွန်၊ ၁၉၈၁)

နေ့တွက်ကိုက်သောနေ့

၁၈။ နေ့တွက်ကိုက်သောနေ့.

[၁]

ယခုတလော အဘဉာဏ်တို့ရွာတွင် ကြွက်များအလွန်ပေါနေ၏။
ကြွက်မှ မြေကြွက်လည်းမဟုတ်၊ ကြွက်ဖလောင်းများလည်း မဟုတ်။

မြေကြွက်နှင့် ကြွက်ဖလောင်းများဆိုပါက ဟင်းချက်စား၍ ရသည်။

ကြွက်ဖလောင်းသည် မြေကြွက်လို မကြီး။ စပါးပေါ်ချိန် လယ်ပြင်
တလင်းတွင် အလွန်ပေါတတ်သည်။ ဆီများများနှင့်ကြော်စားပါက သူ့အရိုး
ကလေးက တကျွတ်ကျွတ် ဝါး၍ စား၍ ကောင်းလှ၏။

မြေကြွက်ဆိုပါကလည်း လယ်ကြွက်၊ ကိုင်းကြွက် ဘယ်ကြွက်အမျိုး
အစားမဆို သူ့နေရာနှင့်သူ ကြော်၍ ချက်၍ စားပါက အဆီတရွဲရွဲနှင့်။

ယခုတော့ကြည့်ပါ။ အဘဉာဏ်တို့ဂေဟာ 'လွန်ဘက်တန်း' ရွာတွင်
ပေါနေသည်က ကြွက်ဝမ်းဖြူ။

ကြွက်ဝမ်းဖြူကြောင့် ပလိပ်ရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်ဟု မြို့မှ လူများ ကြောက်ကြသည်။ မနှစ်သက်ကြ၊ မလိုလားကြ။

သို့သော် အဘဉာဏ်တို့ တံငါများအတွက်မူ ကြွက်ဝမ်းဖြူကို နှစ်သက် ကြသည်။ လိုလားကြသည်။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်းမရှိ။

ထို့ကြောင့် အဘဉာဏ်တို့ ရွာတွင် ဖြစ်လာရသော ကြွက်ဝမ်းဖြူများမှာ ကံဆိုးလှသည်ဟု ထင်သည်။

အဘဉာဏ်၏မြေး ကြွက်နီက ကြွက်အရှင် ထောင်ချောက်တစ်ခုလုပ်၍ နှမဖြစ်သူ ပူတူးမအား ပေးထား၏။

ကြွက်အရှင် ထောင်ချောက် လုပ်ရသည်မှာလည်း ဘာမျှမခက်။ တစ်ဖက်တွင် အဖွင့်အပိတ် တံခါးပါသော အလျားတစ်တောင်၊ အနံနှင့် အမြင့် တစ်ထွာခန့်စီရှိသော သေတ္တာရှည်ကြီးတစ်လုံးနှင့် သေတ္တာငယ်ကလေး တစ်လုံးမျှသာ။

သေတ္တာကြီးအလယ်လောက်တွင် ရေခွဲမောင်းလက်တံကဲ့သို့သော မောင်းလက်တံတစ်ခု တပ်၍ ကြွက်မည်မျှ ဝင်ဝင် အလိုအလျောက်ပြန်၍ ထောင်သောစနစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ထောင်ချောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမိပြီး လျှင် တစ်ခါ ထပ်ထောင်ရန်မလို။

သေတ္တာကလေးထဲတွင် ကြွက်ကြိုက်တတ်သော အစာများ ထည့်ထား၏။ ကြွက်က အစာကို သေတ္တာကလေးအတွင်းသို့ ဝင်စားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြွက်၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် သေတ္တာကလေးမှာ သေတ္တာကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ကြွက်မှာ ထွက်ပေါက်မရှိတော့။ သေတ္တာကြီး၏တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကြွက်ကလေးရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေတ္တာကလေးမှာ မောင်းတံဖြင့် မူလနေရာဟောင်းသို့ မြောက်တက်သွားစေသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း အပေါက်ချင်းအံ့ချော်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပိတ်သွားသည်။ နောက် ကြွက်တစ်ကောင်ကို ထောင်ရန် အဆင့်သင့်ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် တစ်ညလုံးထောင်ပါက ကြွက် လေးငါးရစ်ကောင်ကို အလွယ်တကူ ရနိုင်သည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် ထမင်းချက်နေရသော ပူတူးမ၏ ခြေကြားကိုပင် တိုးမတတ်။ ဟိုမှသည်မှ ရဲတင်းစွာ သွားလာနေသည့် ကြွက်ဝမ်းဖြူများကြောင့် ပူတူးမ အလုပ်ပျက်လှ၏။

သည်မျှလောက် သောင်းကျန်းနေသော ကြွက်များကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေ၍တော့ မဖြစ်။ ပူတူးမ နှိမ်နင်းရပေတော့မည်။

[၂]

“ဟေ့ ပူတူးမ၊ ဟိုဘက်အိမ်က နင့်အစ်ကို ဖိုးဆောင်းကို ဒီနေ့ညခေါ်အိပ်၊ ငါနဲ့ကြွက်နီ ပိုက်ချက်ကို သွားတော့မယ်”

အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးမှာ ငါးသလောက်ပိုက်ထုပ်ကြီးနှင့် ရေနံဆီမီးခွက်၊ ဓားမ၊ မှိန်း၊ လှော်တက် စသည့် ငါးဖမ်းကိရိယာများကို စုဆောင်းရင်း အဘဉာဏ်က ပူတူးမအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်သည်။

ယနေ့ည အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ငါးသလောက်ပိုက်ချရန် အထက်ပိုက်ချက်ရှိရာ ကျုံရှုရွာသို့ လှေတစ်စင်းဖြင့် သွားကြတော့မည်။

ငါးသလောက်ပိုက်ချရန် မိမိအလှည့်ကို ကျဖို့စောင့်ရန် ယခုလိုအချိန်လောက်က ကြိုတင်သွားမှ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ ပူတူးမတစ်ယောက်တည်း ညအိပ်၍လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ သူတို့အရပ်မှာ တံငါသည်များသာ နေထိုင်ကြသော်လည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတော့ မရှိ။ သို့သော် အရေးကိစ္စရှိလျှင် ကူညီနိုင်ရေးအတွက် အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သည် ဖိုးဆောင်းကို ခေါ်အိပ်ရန် အဘဉာဏ်က ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။

ပူတူးမအဖို့မှာမူ ဖိုးဆောင်းအိမ်သို့ လာအိပ်သည် မအိပ်သည်ကို လောလောဆယ် ၈ရမပြုနိုင်။ မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

နောက်မှ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရဲရဲနီသော နေလုံးကြီးသည် ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ နိမ့်ဆင်းလျက်ရှိ၏။

ကမ်းနားရေချိုးဆိပ်၌ပင် လူအတော်ကလေး နည်းသွားပြီ။

အနောက်ဘက်ဆီမှ ခရုစုပ်ငှက်အုပ်တစ်အုပ်သည် တဂစ်ဂစ်အော်မြည်ရင်း သူတို့၏ အတောင်များကို ညီညီညာညာဖြန့်၍ သူတို့၏ အိပ်တန်းရှိရာသို့ ပျံလျက်သွားကြပြီ။

ခရုစုပ်ငှက်အုပ်ကြီး အိပ်တန်းပြန်ချိန်မှာ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာမူ လှော်တက်ကို လှော်ရင်း ငါးသလောက်ဖမ်းမည့် လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ သွားကြရသည်။

အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး၏လှေ ဧရာဝတီမြစ်အလယ်သို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ပူတူးမမှာလည်း အိမ်နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်နေချေပြီ။

ပူတူးမသည် ထမင်းအိုးဘေးတွင် စောစောက ထောင်ထားသော ကြွက်ထောင်ချောက်ကို အသာကလေးကြည့်လိုက်၏။

ဟယ်-

နေမှ မဝင်သေး၊ ကြွက်ငါးကောင်ထောင်ချောက်ထဲ၌ မိနေပါချေပြီကော။ အတော်အတင့်ရဲသည် ကြွက်များပါပေ။

ပူတူးမ စောစောကတည်းက တစ်ဦးတည်း တိတ်တဆိတ် ကြံစည်ထားသော လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ပေတော့မည်။

အိမ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော တစ်ဖက်ပိတ် ဝါးပိုးဘူးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ယူလိုက်သည်။ ဝါးဘူးအဝကို ကြွက်နီ၏ ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ရစ်ပတ်ပြီး ကြွက်ထောင်ချောက်အဝနှင့် ဆက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကြွက်ထောင်ချောက်သေတ္တာမှ တံခါးကို အသာကလေး မရွံဖွင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဖမ်းမိထားသော ကြွက်ငါးကောင်ကို ဝါးဆစ်ဘူးထဲ ရောက်အောင် ခေါက်၍ခေါက်၍ ချလိုက်၏။

သိပ်တော့မကြာလှ။

ကြွက်ငါးကောင် တစ်ကောင်ပေါ် တစ်ကောင်ထပ်၍ ဝါးဆစ်ဘူးထဲသို့ ရောက်သွားချေပြီ။

ဝါးဆစ်ဘူးဝကို ကြွက်နီ၏ ပုဆိုးဖြင့်ပင် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ပူတူးမသည် အိမ်ရှေ့ဝါးစင်ကလေးပေါ်တွင် တင်ထားသော အစီကြိုးတပ်ပြီး ကိုင်းတံနှင့် ငါးမျှားကိုင်းငါးခုကို ရွေးယူလိုက်၏။

လက်တစ်ဖက်တွင် ကြွက်ငါးကောင်ကို ထည့်ထားသော ဝါးဘူးကြီးနှင့် ကျန်လက်တစ်ဖက်က ငါးမျှားကိုင်းငါးခုကို ပူး၍ကိုင်ကာ ကမ်းနားရေစပ်သို့ ဆင်းလာသည်။

နေကား လုံးလုံးမဝင်သေး။ အနောက်ဘက် တောစပ်အပေါ်မှ တစ်ပိုင်းဖော်ကာ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို ချောင်းကြည့်နေသည်။

အလင်းရောင် ရှိနေသေး၏။

ဝင်ခါနီးနေရောင်သည် လှိုင်းရိုက်ပုတ်မှုနှင့် ရေစီးအရှိန်ကြောင့် ပြိုကျနေသော ဧရာဝတီမြစ်၏ ကမ်းပါးစောက်ကြီးအပေါ်သို့ ပြန့်ကြဲ၍ ကျနေသည်။

ဤနေရာ၌ မြစ်ကွေ့ကြီးဖြစ်နေ၏။

မြစ်လယ်၌ လှိုင်းတံပိုးများ မည်မျှပင် ထန်နေပါစေ။

မြစ်ကွေ့တစ်ဝိုက်မှ ရေပြင်မှာမူ ငြိမ်သက်နေ၏။

ကမ်းပါးမှ မြေစိုင်ခဲကြီးများကို ရေစီးက ယူဆောင်သွားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာ၌ ရေကလည်း အတော်ကလေးနက်သည်။

သည်နေရာတွင် ဇာတ်တူသားကိုမှ စားလေ့ရှိသော ငါးပတ်များ၊ ငါးမြင်းရင်းများ ကျက်စားလေ့ရှိသည်ကို ပူတူးမအသိ။

ကံကောင်းလျှင် ငါးကြီးကြီးမားမားများ မိနိုင်သည်။ ငါးပတ်ကို 'ရေချိုငါးမန်း' ဟူ၍လည်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငါးမန်းကဲ့

သို့ပင် ဇာတ်တူသားငါးကို အလွန်အမင်းစားတတ်သော အလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ အသားကို အလွန်ကြိုက်သည့် ငါးမျိုး။

ငါးပတ်၏ အထက်ပိုင်းမှာ မွဲပြာရောင်ရှိ၍ အောက်ပိုင်းက အနည်းငယ် အရောင်ဖျော့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး၌ ရှည်လျားသော အထက်နှုတ်ခမ်းမွှေး နှစ်ပင်နှင့် တိုသော အောက်နှုတ်ခမ်းမွှေးနှစ်ပင်၊ စုစုပေါင်းမှ နှုတ်ခမ်းမွှေး လေးပင်သာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ရှိသည်။ အမြီးရင်းနား၌ ဆုံးသည့် ကျောဆူးတောင်တစ်ခုသာ ပါရှိသော်လည်း အခြားငါးများကဲ့သို့ ဆူးတောင် ထဲ၌ မာသော ဆူးရိုးမပါရှိချေ။

ငါးမြင်းရင်းမှာမူ ငါးပတ်နှင့်မတူ၊ ဆူဖြိုးသော ငါးဖြစ်ပြီး ဤလို ရေငြိမ် သော ကွေ့မျိုးတွင် အချိန် သုံးပိဿာ လေးပိဿာစီးသော ငါးများပင် ရှိနေ တတ်သည်။

သူတို့ကြိုက်သော အစာမှာ ရေထဲ၌ရှိနေသော ဇာတ်တူသားငါးများသာ လျှင် မဟုတ်ပါ။ ကုန်းပေါ်တွင်သာနေသော ပုရစ်ကိုလည်း ကြိုက်သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ယခု ပူတူးမ ဖမ်းယူခဲ့သော ကြွက်ကိုလည်း အတော် ကလေး နှစ်သက်သော ငါးများပါပေ။

ကြွက်ကို အစဉ်ဖမ်းစားလေ့ရှိသည့် ကြောင်လျှင်ပင် သူ့အနံ့ကြောင့် ရှောင်ကွင်းသွားတတ်သည့် ကြွက်စုတ်ကိုပင် သည်ငါးများကမရောင်။ လယ် ကွင်းမှ ရတတ်သော ကြွက်ဖလောင်းကလေးများဆိုလျှင် ပိုမိုနှစ်သက်၏။

ထိုငါးများကိုမိရန် ငါးမျှားချိတ်တွင် အစာတပ်၍ ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ငါးမျှားတံများ အစီအရိတန်းပြီး ဖမ်းခြင်းကို တံငါအခေါ် ‘ကိုင်းထောက်’ သည်ဟု ခေါ်သည်။

ကိုင်းထောက်လျှင် အစာကိုအမျိုးမျိုးတပ်သည်။ ငါးဖျင်းသလက်အရှင် ကလေးများ၊ ငါးခုအရှင်ကလေးများကို ကျောမှ ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် ဖောက်၍ လည်း ထောင်လေ့ရှိသည်။

ပုရစ်ဖြင့်ထောင်လျှင်မူ ကျောကို ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် မဖောက်၊ အံပ်ချည်မျှင်

ကလေးဖြင့် ပုရစ်ကိုချည်ပြီး ငါးမျှားချိတ်၌ တွဲထားသည်။

ကြွက်ဆိုလျှင်တော့ ကျောမှ အရေပြားကို ဖောက်၍ ငါးမျှားချိတ်တွင် တပ်ထားတတ်သည်။

အဲ ထောင်နည်းမှာမူ ပညာပါ၏။

ရေအတက်အကျ အချိန်ကိုကြည့်၍ ကြိုးအတိုအရှည် ချင့်ချိန်ပြီး တပ်ရသည်။ ကိုင်းတံကို မြေပြင်တွင် မြဲမြံစိုက်ရသည်။

သို့မဟုတ်ပါက ငါးကြီးကြီးမိ၍ ရုန်းလိုက်ပါလျှင် ငါးမျှားတံပါ မြေကြီးမှ ကျွတ်၍ ငါးနောက်သို့ ပါသွားတတ်သည်။

ငါးအစာကို ရေအတက်အကျ မချင့်ချိန်ဘဲ တပ်ထားပါက ရေတက်ရေကျချိန်တွင် ကြွက်လို ပုရစ်လို အကောင်များ ကြိုးရှည်လျှင် ရေနစ်သွားနိုင်သည်။ ကြိုးတိုလျှင် ရေပြင်နှင့် လွတ်နေတတ်သည်။

ငါးစာသည် ရေပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးနေရုံမျှဆိုလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ပုရစ်လိုအကောင်မျိုး ရေပေါ်တွင် အတောင်ဖြင့် တဖတ်ဖတ်ခတ်နေလျှင် ငါးကို မြူဆွယ်ခေါ်ယူသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကြွက်မှာလည်း ရေသတ္တဝါ မဟုတ်သောကြောင့် ရေပေါ်တွင် ကြိုးအရှည်ရှိသလောက် ဝေ့၍ပိုက်၍ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အငြိမ်မနေ ကူးခပ်တတ်သဖြင့် ငါးပတ်ကြီးများ၊ ငါးမြင်းရင်းကြီးများကို လာလှည့်ပါကုန်၊ စားလှည့်ပါကုန် ဟူ၍ ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ရှိတတ်သည်။

ငါးကြီးများမှာ သူတို့အတွက် ရှားပါးလှသော ကုန်းသတ္တဝါ ကြွက်ကို ပို၍ နှစ်သက်ခံမင်သည်ဟု ထင်သည်။

ကိုင်းထောက်မတတ်ပါမူ မနက်မိုးလင်း၍ လာကြည့်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ရောက်နေသည်မသိ။ ကြွက်မှာ ကိုင်းတံအဖျား၌ မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ငှက်တုတ်ထိုင်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သေးသည်။

ပူတူးမသည် ဝါးဆစ်ဘူးထဲမှ ကြွက်များကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကျင်လည်စွာ ဖမ်း၍ ငါးမျှားချိတ်၌ တပ်လိုက်၏။ မြို့ကြီးသူများသာဆိုလျှင်

ကြွက်ကို ကိုင်ဖို့ရန် မဆိုထားဘိ မြင်ရုံနှင့်ပင် လန့်တတ်သည်။

ပူတူးမတို့လို လူများနှင့် တွေ့ကြုံရသော ကံဆိုးလှသည့် ကြွက်များမှာ သူ့ရန်သူအား ပြန်လည် ခုခံချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ ငါးမျှားချိတ်၌ အချိတ်ခံလိုက် ရရှာသည်။

ပူတူးမသည် ကြွက်ကို အစာအဖြစ် တပ်ထားသော ငါးမျှားကိုင်းကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အလှမ်းကွာကွာ ကမ်းပါးစပ်တစ်လျှောက် မြေပြင် ရွံ့ပျော့ပျော့ တွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စိုက်ပြီး ကိုင်းထောက်၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ပူတူးမတစ်ယောက် ကြွက်ငါးကောင်ကို အရင်းပြု၍ ကိုင်းထောက် ထီ ထိုးခဲ့ပြီးပြီ။ ထီပေါက်မည် မပေါက်မည်တော့ မသိ၊ မနက်တွင် ကိုင်း ထောက်ထီ ဖွင့်မည်။

မိုးလင်းလျှင် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးအား ကြိုဆိုရင်း သူထီထိုးထား သော ငါးမျှားတံငါးခုကို ကြည့်ရပေဦးမည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ဖိုးဆောင်းပင် ညအိပ်ရန် ရောက်နေပါချေပြီ။

[၃]

ပူတူးမ အစောကြီးပင် အိပ်ရာမှ နိုးနေ၏။
 ရေခွေးအိုးတစ်လုံးတည်ရန် မီးမွှေးလိုက်သည်။
 ဖိုးဆောင်းမှာမူ အိမ်ရှေ့၌ အိပ်မောကျ၍ ကောင်းဆဲ။
 အရှေ့ဘက်ဆီမှ လင်းရောင်နှင့်အတူ ကြက်တွန်သံများ။ ပြီးတော့ ကျီး အော်သံများ။ အုနဲ့ပင်အောက်မှ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး၏ တီတီတာတာ တေးဆိုသံပင် ကြားနေရပြီ။

ပူတူးမလည်း အဘဉာဏ်နှင့် ကြွက်နီတို့လာလျှင်သောက်ရန် ရေခွေးအိုး တစ်လုံးလည်း ကျိုးပြီးပြီ။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ပူတူးမ ကမ်းပါးစပ်သို့ ဆင်းလာ၏။

မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ညနေက ကိုင်းထောက်ထားသော ငါးမျှား
ကိုင်းငါးခုကို တစ်ခုချင်း လိုက်လံကြည့်လိုက်၏။

ဟယ်-

ကိုင်းထောက်ထီ ပေါက်နေပါချေပြီကော။

ပူတူးမ ဝမ်းသာလိုက်ပါဘိ။

ငါးမျှားတံတစ်ချောင်းတွင် နှစ်ပိဿာထက်မနည်းသော ငါးမြင်းရင်းကြီး
တစ်ကောင် မိနေ၏။

အခြား ငါးမျှားတံတစ်ခုတွင်လည်း ငါးပတ်ပေါက်တစ်ကောင်။

ငါးပတ်ပေါက်ဆိုသော်လည်း ရှစ်ဆယ်သားခန့်တော့ရှိမည်။

ကျန်ငါးမျှားချိတ်သုံးခုတွင်မူ ကြွက်သုံးကောင်မှာ နှမ်းနယ်စွာဖြင့် တ
ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေပြင်ပေါ်တွင် ဝေ့ကာဝိုက်ကာသာ ကူးခပ်နေနိုင်ရာတော့
၏။ တစ်ညလုံး ရေကူးနေကြရသည်မို့ မောနေကြပြီ ထင်သည်။

“ဟေ့ ပူတူးမ၊ နင်ဆင်းကြိုနေသလား ဟေ့”

ကြွက်နီ၏ ခေါ်သံကြားလျှင် ငါးမြင်းရင်းကြီးနှင့် ငါးပတ်ပေါက်ကို
ငါးမျှားချိတ်မှ ဖြုတ်နေရာက ပူတူးမ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြွက်နီ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး”

ပူတူးမသည် ဝမ်းသာအားရ ဖမ်းမိသောငါးများကို မြှောက်၍ပြလိုက်၏။

“ဟဲ့ ပူတူးမ နင်ဘယ်တုန်းကများ ကိုင်းထောက်ထားသလဲဟ”

အဘဉာဏ်၏ အမေးကို ပူတူးမက-

“ကျုပ် ညက မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဖမ်းလို့ရတဲ့ ကြွက်ငါးကောင်နဲ့ ကိုင်း
ထောက်တာတော့”

“ဟယ် ဒီလိုဆိုရင် တို့တော့ ဒီနေ့အတွက် နေ့တွက်ကိုက်သွားပြီဟေ့
ငါတို့လည်း ငါးသလောက် သုံးကောင်တောင် ရလာတယ်ဟ၊ နင်ရတဲ့ ငါး
မြင်းရင်းနဲ့ ငါးပတ်ကော၊ တို့ရတဲ့ ငါးသလောက်တွေကော ဆကာကြီးဈေး
အမိ သွားပို့ရမဟေ့” ဟု ကြွက်နီက ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ကဲ နေ့တွက်ကိုက်ရင်တော့ ငါ့မြေး ပူတူးမ ဘာလိုချင်သလဲဟေ့၊ အဘ ဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

အဘဉာဏ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သည်အခါကျမှ ပူတူးမ တွေးမိတော့၏။

သူ့တွင် တစ်ထည်တည်းသော အတွင်းခံဘော်လီအင်္ကျီ သို့မဟုတ် ချွေးခံအင်္ကျီကလေးမှာ အတော်ပင် စုတ်ပြီနေချေပြီ။

ကြာလျှင် အပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်စ ပူတူးမ အရှက်မှ လုံအောင် ဖုံးနိုင်ပါ့မလား။ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ယောက်ျားများအကြားတွင် နေရသူမို့ သည်အကြောင်းကို မပြောရဲခဲ့ပါ။ ချွေးခံအင်္ကျီကလေး စုတ်ပြီနေသည်မှာ အချိန်အတော်ကလေး ကြာချေပြီ။

သူ့ကိုလည်း အဘဉာဏ်က လူလားမမြောက်သေးသော ကလေး အရွယ်ဟူ၍ပင် ထင်နေသေးသည်က တစ်ခက်။

ဟော ယခုတော့ အဘဉာဏ်က-

“ပူတူးမ ဘာလိုချင်သလဲ၊ အဘဉာဏ်ဝယ်ပေးမယ်” တဲ့။

“အဘရာ ကျုပ်ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ဖို့ ငွေတစ်ဆယ်လောက်သာ ပေးပါ။ ဆကာကြီးဈေးကို ကျုပ်ဘာသာကျုပ် သွားဝယ်ပါ့မယ်” ဟုသာ ပူတူးမက အဘဉာဏ်အား ပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

မိန်းမအတွင်းခံ ဘော်လီအင်္ကျီကို ပူတူးမတို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာတွင် ‘ရှင်မီး’ ဟူ၍သာ သူတို့ဒေသအလိုက် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပူတူးမတကယ်ပြောချင်သည်က-

“အဘရေ၊ ကျုပ်မှာ အတွင်းခံ ရှင်မီးအင်္ကျီလည်း စုတ်နေပြီ၊ ကျုပ်ရှက်တယ်။ ရှင်မီးအင်္ကျီကလေး တစ်ထည်လောက် ကျုပ်ကို ဝယ်ပေးပါလားတော့” ဟူ၍သာ။ ။

(ရှုမဝရှုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၀၊ ဇူလိုင်၊ ၁၉၈၁)

တန်ဖိုးချင်းတော့ မတူပါ

၁၉။ တန်ဖိုးချင်းတော့ မတူပါ

[၁]

ဖိုးနှောင်း၍ ဆောင်းဝင်ချေပြီ။

ယခုလို သီတင်းကျွတ်လတွင် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သည် သင်ဖြူးခင်းထား
ဘိသကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေကိုဆောင်နေ၏။

လွန်ဘက်တန်းရွာ မြောက်ဘက်၊ ကပ်ခိုရွာအနီး ကမ်းပါးစပ်မှ မြစ်ရေ
သည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးစီးနေ၏။

သည်နေရာတွင် သည်လို ရေစီးသာသော နေရာမျိုး၌ ပုစွန်များ မြူး
ထူးနေတတ်ကြောင်း ကြွက်နီအဖို့ စုံစမ်းနေစရာမလို။

အဘိုးဖြစ်သူ ဝါရင့်တံငါသည်ကြီး အဘဉာဏ်က ငယ်စဉ်ကတည်းက
ငါးဖမ်းအတတ်ပညာကို သင်ကြားပေးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပုစွန်များကို ဘယ်လို ကိရိယာဖြင့် ဖမ်းရမည်နည်း။

အုန်းသီးတန်းချလျှင် အကောင်းဆုံး။

ရှေးယခင်ကမူ အုန်းသီးတန်းချလျှင် အုန်းဆံကြိုးများကို အသုံးပြု တတ်သည်။ ယခုမူမလိုတော့။ ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်၍ရသောနိုင်လွန်ကြိုး အနက်တစ်ခွေကို ကြွက်နီက ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးသား။

နိုင်လွန်ကြိုးမှာ တိုတိုတောင်းတောင်းလည်း မဟုတ်။

အလံသုံးရာခန့်မျှ ရှည်လျား၏။

ထိုကြိုးရှည်တွင် နှစ်တောင်စီခွာ၍ နိုင်လွန်ကြိုးတိုကလေးများကို ချည်ထားပြီးလည်းဖြစ်သည်။ ကြိုးတိုကလေးများ၏ အဖျားတွင် တစ်လက်မ ခွဲအရှည်ရှိ၊ အိမ်ရိုက်သံချွန်ချောင်းကလေးများကိုလည်း ချည်ထားလိုက် သေးသည်။

လိုနေသေးသည်က ပုစွန်အတွက်အစာ။

ဤလို ရာသီမျိုးမှာ သံချွန်ဖျားတွင် တပ်ဆင်ရမည့် ပုစွန်ဖျားအတွက် အစာမှာ ဖွဲနုလည်းမဟုတ်။ ငါးပိကောင်လည်း မဟုတ်။

အုန်းသီးစိတ်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

အုန်းသီးတစ်လုံးတော့ ငွေအရင်းစိုက် ဝယ်ရမည်။

ဆကာကြီးဈေးသို့သွားပြီး ဈေးပေါပေါရမည့် အုန်းသီးတစ်လုံးကို ဝယ်ရပေဦးမည်။

[၂]

ဆကာကြီးဈေးအတွင်းရှိ ကိုကြိုက်ဝှက်၏ဆိုင်တွင် ဈေးဝယ်သူများ နှင့် ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ဘယ်သူတွေ ဘာဝယ်နေသည်ကို ကြွက်နီ ဂရုမစိုက် နိုင်။

သူလိုချင်နေသော ဈေးပေါပေါရမည့် အုန်းသီးတစ်လုံးကိုသာ သဲကြီး မဲကြီး ရှာနေသည်။

“ဟဲ့ ကြွက်နီ ကြွက်နီ”

မမျှော်လင့်ဘဲ အနီးမှ ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကြွက်နီက လှည့်ကြည့်

လိုက်သည်။

အရီးသန်းပါလား။

အရီးသန်းသည် စားစရာများဝယ်ပြီး ထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းကြီးကို တံတောင်တွင် ချိတ်ထားသည်။ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင်မူ ယခုပင် ကို ကြိုက်ဝှက်ဆိုင်မှ ဝယ်ထားဟန်တူသော အုန်းသီးကြီးတစ်လုံး။

အုန်းသီးကြီးကား အလုံးက လှပဝိုင်းစက်နေသလို အုန်းသီးအပေါ် အညှာနားမှ ရှည်လျားသွယ်တန်းနေသော ကြွက်မြီးမှာ ဝင့်ကြွားစွာ မိုးသို့ ထောင်နေ၏။

ကြွက်မြီး၏ အောက်နားတစ်ဝိုက်တွင် စွပ်ထားသော ဗောင်းတော်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ပန်သင့် လှပါဘိ။

ရှာပန်းထည် အဖြူအနီ နှစ်စကလည်း အုန်းသီးတွင် ကနွဲ့ကလျှ ကပို ကရိုဖြင့် ဟီးလေးခိုနေသည်။

လှပစွာ ရက်လုပ်ထားသော ကြိမ်ဆိုင်ကလေးထဲတွင် အုန်းသီးကို ထည့်ထား၏။

ကြိမ်ဆိုင်နှင့်အတူ ပူးကိုင်ထားသည်က အရိုးရှည်ရှည် ရွှေရောင်ဝင်း လက်နေသော ယပ်တောင်တစ်ချောင်း။

ပစ္စည်းများဖြင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသော အရီးသန်းကို ကြွက်နီက မသက် မသာ ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် အရီးသန်းက သူ့စကားကိုဆက်လိုက်သည်။

“ကြွက်နီ၊ နင် ဒီဆိုင်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟ”

“ကျွန်တော် အုန်းသီးတန်းချဖို့၊ ပုစွန်အစာလိုတာနဲ့၊ အုန်းသီးတစ်လုံး လာဝယ်တာပါ အရီးသန်း”

“ဟဲ့ ဒီလိုဆို ဟိုအလုံးကလေးကော”

အရီးသန်း ညွှန်ပြမှ ကြွက်နီမြင်ရတော့သည်။

ဟုတ်ပါ၏။ မှောင်ရိပ်ကောင်းကောင်း ချောင်ထဲတွင် မျက်နှာငယ် သေး သိမ်စွာဖြင့် ငြိမ်သက်ခိုကပ်နေသော အုန်းသီးပိန်ခြောက်ကလေး တစ်လုံး။

အလုံးက ပိန်လို၍မလှပ။ ကြွက်မြီးကမရှိ၊ နတ္ထိ။

“ကိုကြိုက်ဝှက် အဲဒီ အုန်းသီးကလေး ဘယ်လောက်လဲဗျ”

ဆိုင်ရှင် ကိုကြိုက်ဝှက်သည် သူ၏အုန်းသီးပိန်ကလေးကို မျက်ကြော
ရှုံ့၍ တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ကာ-

“ကြွက်နီ မင်းယူရင် နှစ်ကျပ်တော့ ပေးကွာ”

“ဟာ ကိုကြိုက်ဝှက်ကလည်း မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်ကျပ်ခွဲပဲ လုပ်ပါ”

“ဟ မင်းဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အရိုးသန်းယူထားတဲ့အုန်းသီးကို ငါ ငါးကျပ်
နဲ့ ရောင်းထားတာကွ”

“တူသလားဗျ”

“ကဲ ကဲ စကားမရှည်နဲ့ ကြွက်နီ၊ ယူသွား ယူသွား”

ကြွက်နီမှာ အဖိုးချောင်ချောင်ဖြင့် အုန်းသီးတစ်လုံးကို ရလိုက်ပြီ။ ဘာ
လိုတော့သနည်း။ နေအိမ်ရှိရာ လွန်ဘက်တန်းရွာသို့ ပြန်ရန်သာ ရှိတော့
သည်။

“ဟဲ့ ကြွက်နီ၊ နင် ရွာပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အရိုးသန်း”

“ဒီလိုဆို ငါ့ အုန်းသီးပါယူသွားပြီး၊ နင့်ဦးလေးဂျမ်းကို ပေးလိုက်ပါဟာ”

ပြောပြောဆိုဆို အရိုးသန်းသည် သူ၏ဆိုင်းဖြင့် ထည့်ထားသော အုန်း
သီးနှင့် ယပ်တောင်များကို ကြွက်နီအား လှူကြိုပါးလိုက်တော့သည်။

[၃]

အုန်းသီးပိန်ကလေးကို အခွံခွာ၍ ခွဲလိုက်သောအခါ အလုံးသာ မလှပ
သည်။ အသားဆန် ကမူ ခပ်ထူထူ။

အုန်းသီးသားရင့်သဖြင့် ပုစွန်ထောင်ရန်အကောင်းဆုံးဖြစ်နေ၏။ ပုစွန်
ထောင်လျှင် အုန်းသီးရင့်ရန် လို၏။ နုလျှင် ပုစွန်စား၍ ခေတ္တမျှသာခံမည်။
ကြွက်နီပေးလိုက်ရသော အုန်းသီးဖိုးငွေ တစ်ကျပ်ခွဲတန်သွားပြီ။

အုန်းသီးစိတ်ကလေးများပြုလုပ်၍ သံချောင်းချွန်ကလေးများတွင် ကြွက်နီက ထိုးစိုက်လိုက်၏။ အုန်းသီးစိတ်ကလေးများမှာ မညီမညာ ဖြစ်နေသော်လည်း ကိစ္စမရှိ။ ပုစွန်များက အုန်းဆန်နံ့ဘေးသားများကို တဖြည်းဖြည်း စားသွားသောအခါ ကြာလျှင် အုန်းသီးစိတ်မှာ ညီညီညာညာ အပိုင်းကလေးများပင် ဖြစ်သွား၏။

ပုစွန်ဖမ်းရန် အုန်းသီးတန်းချလျှင် ညအခါသာ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ကြွက်နီသည် ညနေစောင်းကတည်းက ရေပြင်တွင် အလျားလိုက် ခြစ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ကြိုးကိုတန်းလိုက်၏။ ကြိုး၏ အဖျားစနစ်ဖက်ကို ဝါးတိုင်များတွင် ခိုင်ခံ့စွာ ချည်၍ စိုက်ထူထားသည်။ ကြိုး၏အလယ်ပိုင်း အိုင်ပြီးနိမ့်ကျမသွားစေရန် အကူတိုင်များကိုလည်း သင့်လျော်ရာ နေရာများတွင် စိုက်ထားရသေးသည်။

ကြိုးမှာ ရေမျက်နှာပြင် လက်နှစ်လုံးခန့်သာ နစ်မြုပ်နေလျှင်တော်ပြီ။ သို့မှသာ အပေါ်မှ ကြည့်လျှင် ကြိုးတန်းကို မြင်နေရမည်။

ကြွက်နီ အုန်းသီးတန်းချပြီးသောအခါ နေလုံးနီနီကို မမြင်ရတော့။ ငါးကြင်းကွက်ထနေသော ပုစွန်ဆီသွေးရောင် တိမ်သားများသာ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။

ကမ်းပါးစပ်မှ အစားကြူးသော ပုစဉ်းထိုးငှက် စိမ်းစိမ်းကလေး တစ်ကောင်နှစ်ကောင်သာ ပိုးကောင်ကလေးများကို ပျံသန်း၍စားလိုက်၊ ကိုင်းပင်အဖျားတွင် နားလိုက်နှင့် အလုပ်များနေသဖြင့် အိပ်တန်းမတက်နိုင်သေး။

ကြွက်နီအိမ်ပြန်တော့မည်။

ညဘက်ရောက်လျှင် ညီမဖြစ်သူ ပူတူးမကိုခေါ်၍ လှေလှော်ခိုင်းရမည်။ လှေလှော်လျှင် ရိုးရိုးလှော်၍မရ၊ ရေလှိုင်းမကြွအောင် လှော်တတ်ရမည်။

လှေပေါ်တွင် ပါရမည့် ပုစွန်းများမှာ မီးအုပ်ဆောင်းတစ်ခုနှင့် ထိပ်ဝတ်တောင်ခန့်ရှိသော အရိုးမပါသည့် ဒိုင်းဝန်းကလေး တစ်ခုမျှသာ။

ရေထဲတွင်ရှိသော အုန်းသီးစိတ်ကလေးများကို ပုစွန်များက လက်မဖြင့်

ညှပ်ထားပြီး လက်မတိုကလေးဖြင့် ဖဲ့စားနေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက လည်း ပါးစပ်ဖြင့်ကပ်၍ ကိုက်စားတတ်သည်။ ထိုပုစွန်များကို မီးအုပ်ဆောင်း၏ အလင်းရောင်မှာ ဒိုင်းဝန်းဖြင့် အောက်မှကျိုးကာ ခပ်ယူရမည်က ကြွက်နီ၏အလုပ်။

ယင်းသို့ ခပ်ယူရာတွင် ရေလှိုင်းများ မလှုပ်ရှားအောင်လည်း အထူးဂရုပြု သတိထားရသေးသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ရှေ့သံချောင်းမှ အုန်းသီးစိတ်ကလေးကို စားနေသော ပုစွန်များ လန့်၍ ထွက်ပြေးတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ညဘက်တွင် ပုစွန်ဖမ်းရန် ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပစ္စည်းကိရိယာ စုံလင်စွာဖြင့် လှေပေါ်သို့အသွားတွင် အိမ်ချင်းကပ်နေထိုင်သော ဦးလေးဂျမ်းက ကြွက်နီတို့အား လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကြွက်နီနဲ့ ပူတူးမ၊ ပုစွန်များများ ရကြပါစေကွာ၊ များများရရင်တော့ ငါဖို့ညနေအမြည်းကလေးလည်းဝေကြမျှကြဦးကွာ၊ ဟား ဟား ဟား။”

“စိတ်ချ ဦးလေးဂျမ်း၊ များများရပါစေလိုသာ ဆုတောင်း၊ ဦးလေးဂျမ်း အမြည်းအတွက်သာမဟုတ်ဘူးဗျို့၊ အရီးသန်းအတွက်ပါ ဟင်းတစ်ခွက်ပေါ့ဗျာ”

“အေး အေး၊ ဒါမှ ငါ့သား ပေတိုး ပိုက်ချက်က ပြန်လာတော့ ရမယ့် ငါးနဲ့ဆိုရင် တို့တော့ သူဌေးစားကို တဝကြီး စားပစ်လိုက်မဟေ့”

အရီးသန်းကလည်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုလိုက်စဉ် ကြွက်နီတို့ မောင်နှမ လှေပေါ်သို့ ရောက်သွားချေလေပြီ။

[၄]

“လာဟေ့ ငါတစ်ယောက်တည်း မျိုမကျဘူး ကြွက်နီ၊ မင်းကလည်း အရက်မသောက်တတ်သေးတော့ ငါဆကာကြီးဘုံဆိုင်က တစ်ပိုင်းပဲ ဆွဲထားသဟေ့၊ မင်းက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ပဲ မြည်းပေါ့ကွာ”

ဦးလေးဂျမ်းဖိတ်ကြားသဖြင့် ကြွက်နီက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို ပုစွန် အမြည်းဖြင့် ထိုင်၍စားနေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်လာသော လေပြည်ကလေးက အေးမြမြ ရှိလှသည်။

ဦးလေးဂျမ်းမှာမူ ရေချိန် အတော်ကိုက်နေချေပြီ။

ညက ကြွက်နီတို့ အုန်းသီးတန်းချလိုက်သည်တွင် နံနက်လင်းသော အခါ ပုစွန်အတော်များများ ရလိုက်၏။

အုန်းသီးတန်းမချမီက ကတိအတိုင်း ဦးလေးဂျမ်းတို့ လင်မယားအား ပုစွန်အတော်အသင့် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ယနေ့ညနေစောင်းတွင် ဦးလေးဂျမ်းက ပုစွန်အချို့ကိုပြုတ်၍ သံပရာ ရည်ညှစ်ကာ သုပ်ထားသည်။ အချို့ကို ဆားလူး၍ ဖုတ်ထားသည်။ သား တော်မောင် ပေတိုးရလာသော ငါးနက်ပြာတစ်ကောင်ကိုပင် ကင်ထားလိုက် သေးသည်။ အမြည်းက စုံလင်ပါပေ။

ဦးလေးဂျမ်းကား ပျော်ပျော်နေ သေခဲဝါဒကို စွဲမြဲထားသူမို့ ပိုက်ဆံ ကလေးရှိလျှင် အရက်သောက်၍ အာရွင်တတ်သူ။ သက်တူရွယ်တူများက လည်း 'ကိုရင်ဘဂျမ်း-ကိုရင်ဘဂျမ်း' နှင့် ဇလွန်ဘက်တန်း တစ်ရွာလုံးမှာ မခင်မင်သူ မရှိ။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ မင်းမနက်က ဆကာကြီးဈေးသွားပြီး ပုစွန်ရောင်းတာ ဘယ်လောက်ရသလဲကွ”

“နှစ်ဆယ့်သုံးကျပ်ရတယ်၊ ဦးလေးဂျမ်း”

“အေး မင်းအုန်းသီးပိန်ကလေးက တယ်အလုပ်ဖြစ်သကွာ၊ မင်းတို့ အရီးသန်းဝယ်လာတဲ့ အုန်းသီးကြီးကတော့ ငါးကျပ်ကြီးများတောင်”

ဦးလေးဘဂျမ်းသည် အိမ်ဦးခန်းထောင့်၌ အရီးသန်း တရိတသေ ဆွဲ ချိတ်ထားသော အုန်းသီးကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုရင်ဘဂျမ်း၊ ရှင်ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ဝါထွက်လို့ ရိုးရာထုံးစံအတိုင်း

အုန်းတော်လဲတာကို ရှင်မထိခိုက်ပါနဲ့၊ ဒါပဲ”

အရိုးသန်းသည် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးတရဲရဲထအောင် ဖွာရင်း လင်တော်မောင်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟ ငါက ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးပေးတာကိုပြောတာပဲ မသန်းရာ၊ ဟား ဟား ဟား”

“ကိုရင်ဘဲဂျမ်း၊ ရှင်ဟာ ပြောလေကဲလေ၊ မန်းလေပြီလေပါလားဟင်၊ ရှင်မယုံရင် နှုတ်ပိတ်နေပါ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အရည်ကိုသာ ကိုယ်သောက်ပေါ့၊ ရိုးရာမပျက်လုပ်မှ အိမ်ကျက်သရေ တိုးတယ်တော့”

“ဟား ဟား ဟား တို့တံငါတွေမှာ ဘာတွေ ကျက်သရေတိုးစရာရှိလို့ ပါလိမ့်၊ အိမ်ရှေ့မှာ လှော်တက်နဲ့ ပိုက်စုတ်နဲ့ ပက်ခွက်နဲ့၊ ရှိလိုက်တဲ့ ကျက် သရေ ဟား ဟား ဟား”

ပစ်ခနဲ တံတွေးကိုထွေးကာ ဦးလေးဘဂျမ်းက ပြောလိုက်၏။

“ရှင် တော်ဆို တော်နော်”

အရိုးသန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို သနပ်ခါးရည်များဖြင့် ပက်ဖျန်းထား၍ မွှေးကြိုင်နေသော အုန်းသီးဆွဲထားရာ စင်ဘက်သို့လှည့်ကာ လက်အုပ် ချိပြီး-

“အရှင်ကြီး အရှင်ကောင်းများဘုရား၊ တပည့်တော်မ ခင်ပွန်း အမိုက် အမဲကို ငွေမယူပါနဲ့ အရှင်ဘုရား”

“ဘာကွ၊ ဘာ ငါက အမိုက်အမဲလား၊ ဟေ”

“အမိုက်အမဲမို့ အမိုက်အမဲပြောတာပေါ့တော့”

[၅]

ကြာလျှင်တော့ ခက်ချေပြီ။

ကြွက်နီဝင်ပါရတော့မည်။

“ဒီမှာ ဦးလေးဂျမ်း၊ အရိုးသန်းက ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်တာပဲ

ဦးလေးဂျမ်းရာ၊ တော်ပါတော့ဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြွက်နီရ၊ တကယ်တော့ မင်းအုန်းသီးနဲ့ သူ့အုန်းသီး ဘယ်သူက တန်ဖိုးကြီးသလဲ၊ မင်းမှန်မှန်ပြောစမ်းကွာ”

ကြွက်နီသည် မနေ့က ဝယ်ခဲ့သော သူ၏ အုန်းသီးကလေးကို ပုစွန်စာ အတွက် ခွဲလိုက်ရသဖြင့် အမှိုက်ပုံတွင် အမှိုက်များဖြင့် ရောနှောကျန်ရစ် သော အုန်းမှုတ်ခွက်ပဲ့ အစအနများနှင့် အုန်းခွဲများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက် ၏။ ထို့နောက် တင့်တယ်ချင်တိုင်း တင့်တယ်လှပနေသော အရိုးသန်း၏ အုန်းသီးကြီးကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဦးလေးဂျမ်းရာ ကျွန်တော့်အုန်းသီးက တစ်ကျပ်ခွဲသာ ပေးရတဲ့ အုန်း သီးပိန်ကလေးပါဗျာ၊ အရိုးသန်း အုန်းသီးက ငါးကျပ်ကြီးများတောင် ပေးရ တာ။ ဗောင်းတော်၊ ရှာပန်းထည် ဖြူနီ၊ ယပ်တောင်၊ ကြိမ်ဆိုင်တွေနဲ့ ဆိုရင် တစ်ဆယ်ကျော်ကြီးဗျ၊ ဘယ်တန်ဖိုးချင်း တူနိုင်ပါ့မလဲ ဦးလေးဂျမ်းရာ”

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီ၊ တော်ကွာ တော်။ ငါမေးတာ တခြား၊ မင်းဖြေ တာ တခြား”

ဦးလေးဂျမ်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကို တစ်ချက်ချင်း လေး လေးကြီး ယမ်းခါလိုက်တော့၏။

ကြွက်နီ ဆက်လက်မဖြေလိုပါ။ အကြောက်အရွံ့ကင်းကင်းဖြင့် မိမိ၏ စိတ်ထဲရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ၊ ဖွင့်ဟ၍သာ ပြောလိုက်ရမည်ဆိုလျှင်-

အရိုးသန်းကို အားနာလှပါသည်။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၁၊ သြဂုတ်၊ ၁၉၈၁)

နုလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ခံရခြင်း

၂၀။ နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ခံရခြင်း

[၁]

ဝါးပိုးဝါး အဆစ်ပိတ်ကို ပြုလုပ်ထားသော ဗောသည် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွား
ကာ ရေအောက်သို့ မြုပ်သွား၏။

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာမည်ထင်သည်။

ပေတိုးသည် လှေပေါ်မှနေ၍ မြုပ်သွားသောဗောကြီး မည်သည့်နေရာ
မှာ ပေါ်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်မှာ အမော။

ဟော ပေါ်လာပြီ။

ဗောကြီးသည် ရေကိုဆန်၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေသည်။ ဗော၏ နံဘေးမှ
ရေပန်းများ တဖွားဖွား ထနေအောင်မြန်လှသည်။

ငါးသလောက် တစ်ကောင်လုံး ငါးစာအဖြစ် တပ်၍ အရင်းဘည် အဆုံး
ခံကာ ဘူးမျှောထားခဲ့သော ပေတိုး။ အမြတ်ရပေတော့မည်။

သည်မျှအချိန်ကြာသည်အထိ၊ ဝါးပိုးဝါးဗောကြီးကို ရေအောက်သို့
နစ်မြုပ်သွားအောင် ထားနိုင်စွမ်း ရှိသောငါး။

သည်မျှ လျင်မြန်အောင် ရေဆန်ကို ဗောကြီးအား ဆွဲသွားနိုင်စွမ်းရှိ
သော ငါး။

အနည်းဆုံး ပိဿာ သုံးဆယ်ခန့်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။

သူတစ်ယောက်တည်းဖြင့် နိုင်နိုင်မည်မထင်။

‘အပျော့ သို့မဟုတ် ‘နှစ်ထပ်ကွင်း’ ခေါ် ငါးကြီး၏ ပါးစောင်ကို လှလှ
ပပ မိနေလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။

မတော်တဆ ‘အမာမိ’ ခေါ် ငါးကြီး၏ အခေါင်ရိုးအမာကိုသာ ငါးမျှား
က မိနေလျှင်မူ စိတ်မချရ။

ငါးကြီး ရုန်းလိုက်ပါက လွတ်သွားနိုင်သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှ ငါးသလောက်ပိုက် မျှောနေသော ကြွက်နီကို လှမ်း၍
ခေါ်ကာ အကူအညီတောင်းလိုက်ရသည်။ လှော်တက်ဖြင့် အချက်ပြ၍လည်း
ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေး ကြွက်နီ ကြွက်နီ”

နေပင် အတော်မြင့်နေပြီ။

တိမ်ဖြူဖြူများည့် အဆုပ်လိုက်အဆုပ်လိုက် ကောင်းကင်ပြာပြာတွင်
တရွေ့ရွေ့ မျောနေကြ၏။ ဆုံးစမထင်သော ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ရွက်ဖြူဖြူ
ကလေးများ တိုက်၍သွားနေကြသော လှေကလေးများသို့နှယ်။

ကြွက်နီသည် ပေတိုးခေါ်သံကြားကတည်းက သူ၏ ငါးသလောက်
ပိုက်ကို လှေပေါ်သို့ အမြန်ဆုံး ဆွဲတင်နေသည်။

ပေတိုး အကူအညီလိုနေသည်မှာ မုချ။

ငါးမြင်းဘူးမျှောရာမှ ကြီးကြီးမားမား ငါးကြီးတစ်ကောင်ကောင် မိနေ
ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကြွက်နီက ကောင်းကောင်းသိနေ၏။

သူ၏ လှေကန့်အလယ်မှ ငါးကြီးကို ချိတ်တွယ်ရန် ‘ငါးမျှင်ကူ’ ခေါ်
‘တွယ်’ ကို သူ့အနီးသို့ ရွှေ့ထားလိုက်၏။

ကြွက်နီ၏ ငါးမျှင်ကူမှာ အရှည်နှစ်တောင်ရှိ ကျပ်လုံးသံချောင်းကို

အဖျားတွင်ချွန်ကာ ကွေးထားပြီး တစ်ဖက်မှာ သံကြိုးနှင့် လှေကန်တိုင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်ထားသမို့ စိတ်ချရသည်။

သည်ငါးမျှင်ကူနှင့် ချိတ်မိလျှင် ဘယ်ငါးမျှ မလွတ်။

ကြွက်နီတစ်ယောက် ပေတိုးလှေအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပေတိုးက ဗောကြီးကို အားကုန်ဆွဲတင်နေသည်။

ရေပေါ်တွင် ငါးမြင်းရင်း၏ ခေါင်းကြီးပင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်နေပြီ။

အမာမိသာ မထိတထိကလေးများမိနေပါက ငါးမြင်းရင်းကြီး လွတ် သွားနိုင်သည်။

ငါးကြီး ဤမျှ ရုန်းကန်နေသည့်တိုင် လွတ်မသွားနိုင်သည်က ပါးစောင် အပျော့ နှစ်ထပ်ကွင်းကို မိနေမည်မှာ သေချာသလောက်။

ကြွက်နီထင်သည့်အတိုင်းပင်။

ငါးမျှားသည် ငါးကြီး၏ပါးစောင်ကို ကျကျနနကြီး ချိတ်မိထားပါပကော။

ပေတိုး၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှ ကြွက်သားကြီးများ အမြောင်းမြောင်း ထနေအောင် တောင့်ကိုင်းထား၏။

ထောင်ထနေသော နားထင်ကြောများပေါ်တွင် ချွေးများ စို့နေသည်။

အချိန်ပိဿာ သုံးဆယ်ခန့်ရှိ၊ ငါးမြင်းရင်းကြီးမှာ အင်အားရှိသမျှ ရုန်း၍ ကန်၍။

သူ၏ အသက်ဘေးပေကိုး။

လူးကာလွန်ကာဖြင့် ငါးမျှားမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေ သည်။ သူ၏အမြီးဖြင့် ရေပြင်ကို တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရေပန်း ရေဖွားများက တဖွားဖွား။

လှေချင်းပူးကပ်မိသည်နှင့် -

ကြွက်နီသည် ငါးကြီး၏ ပါးဟက်အောက် မေးကြောနောက်ဘက် ဖြူ ဖွေးနေသော ဝမ်းဗိုက်သား ပျော့ပျော့ကို မှန်းကာ သူ၏ တွယ်ဖြင့် လှမ်း၍ ချိတ်လိုက်တော့သည်။

ရည်မှန်းချက်ကား ကွက်တိ။

ငါးကြီး၏ ဗိုက်သားကို တွယ်ဖျားမှ သံကောက်ချွန်ချွန်က စူးဝင်ချိတ် တွယ်သွားပြီ။

တွယ်ချိတ်မိသည့်ဒဏ်ကြောင့် ရဲခနဲ ထွက်လာသော သွေးများမှာ စိမ်း ပြာသော ရေပြင်ကို အနီရောင် ဆေးဆိုးပေးလိုက်သည်သို့နယ်။

ငါးကြီးကား ရေအောက်သို့ နောက်တစ်ဖန် မငုပ်နိုင်တော့ပါ။

ကြွက်နီနှင့် ပေတိုးတို့ပြုသမျှ နုရပေတော့မည်။

[၂]

ကိုရင်ဘဂျမ်းမှာ သားဖြစ်သူ ပေတိုး ငါးမြင်းရင်းကြီးတစ်ကောင် ရလာ သဖြင့် တပြုံးပြုံး။

အရိုးသန်းကလည်း ပေတိုးအား သားကောင်းတစ်ယောက် ကျောက် ကောင်းတစ်စေ့တမျှ ကြည့်မဝ၊ ရှုမဝ။

သည်လို ငါးမြင်းရင်းကြီးမျိုး ဖမ်းဆီးမိလျှင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာ အဘိုးကို တင်မြှောက် ပသရမည်။

သို့မှသာ နောင်ခါနောင်ခါတွင် ဤလို ကြီးကြီးမားမား ငါးကြီးများကို တပည့်သားမြေး တံငါသည် ငမ္မကလေးများကို မကြာခဏာ ဖမ်းဆီးမိအောင် စွန့်ကြဲစေမည် မဟုတ်ပါလား။

ငါးကြီးကို မနုဖြူဈေးသို့ မပို့မီ အရှင်လတ်လတ် ဝမ်းဗိုက်ကိုခွဲ၍ အူ အသည်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြမည်။

ချက်အရက်ပြင်းပြင်း ထမင်းဦးပေါင်းကလေးဖြင့် လှေဦးမှာ တင်၍ အဘိုးကို တင်မြှောက်ကြရမည်။

နတ်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲ စသည်တို့ကို ကိုရင်ဘဂျမ်း ယုံကြည်မှု မရှိ။

သို့သော် သည်တစ်ခုကိုတော့ ဥပေက္ခာပြုထားသည်။

တံငါသည်အများက ယုံကြည်သည်ကို ကိုရင်ဘဂျမ်း မဆန့်ကျင်လို။

ပြီးတော့ ပွဲတော်ကျ ငါးအူဟင်းနှင့် ယမကာ ပြင်းပြင်းကလေးကလည်း ကိုရင်ဘဂျမ်းကို ခံတွင်းတွေ့စေမည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းစွ၊ ကောင်းစွ။

ဤအလေ့အထကလေး မပျောက်စေချင်ပါ။

သို့မဟုတ်ပါက ဤမျှအရသာရှိသော ငါးအူဟင်းကို ငွေရှင်ကြေးရှင်များ ကသာ ငွေကြေးဖြင့် ပေါက်၍ ပွဲတော်တည်ကြပေလိမ့်မည်။

ဤစနစ်ကို တီထွင်သွားကြသည့် စိတ်ကူးကောင်းလှသော ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် တံငါကြီးများကို ကိုရင်ဘဂျမ်းက တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မက သုံးကြိမ်သုံးခါမျှ ဦးနှိမ်ချလိုက်ချင်ပါဘိ။

ငါးကြီး၏ အူ အသည်းကိုတော့ ရပါပြီ။

ခက်နေသည်က အရက်ဖိုးနှင့် ထမင်းဦးပေါင်းရရန် ဆန်ကောင်းကောင်းကရော။

ကိုရင်ဘဂျမ်းတို့မှာ လောလောဆယ် ဝယ်စရာ ငွေမရှိ။

ခနဲဖြူက ငါးရောင်းပြီး အပြန်တော့ ငါးဖိုးငွေ ရလာမည်မှာ မုချမလွဲ။

ငါးမြင်းရင်းကြီးကို ဖမ်းမိအောင် အကူအညီပေးခဲ့သော ကြွက်နီနှင့်တကွ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို တဝကြီး ကျွေးချင်မွေးချင်နေသည်က ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ စေတနာ။

စေတနာကို လက်ငင်း အကောင်အထည်ဖော်မည်။

“ဟေ့ ပူတူးမ၊ ဆကာကြီးဈေးထဲက ဦးညွန့်မောင်တို့ ကုန်စုံဆိုင်ကို သွားချေစမ်းကွာ”

“သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးလေးဂျမ်းရဲ့”

“ဟ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဆန်တစ်စိတ်လောက် အကြွေးရောင်းပါ၊ ငွေနှစ်ဆယ်လောက် ခဏချေးပါလို့”

“ပေးပါမလား ဦးလေးဂျမ်း”

“ခတ်ပါဘိတော့ ပူတူးမရာ။ ချေးပါတယ်ဟ၊ ဦးလေးဂျမ်းက လွတ်

လိုက်တာလို့။ ပြီးတော့ အချိန်သုံးဆယ်လောက် ငါးမြင်းရင်းကြီးတစ်ကောင် ပေတိုးဖမ်းမိလို့ အတိုးနတ်ကို တင်ဖို့လို့ ပြော”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်၍ တွေ့တွေ့ကြီးစဉ်းစားပြီး-

“ပို သေချာအောင် ပြောလိုက်စမ်းပါ ပူတူးမရာ၊ ဆန်ဈေးကို အကြွေး ဈေးနဲ့ပဲ မှတ်ထားပါ။ ငွေနှစ်ဆယ်အတွက်လည်း နေ့ပြန်တိုးပေးပါ့မယ်၊ ဓနုဖြူက ငါးရောင်းပြီး အပြန်မှာ ဦးလေးဂျမ်းကိုယ်တိုင် ဆိုင်ဝင်ပြီး အကြွေး ဆပ်ပါ့မယ်လို့ပေါ့ဟာ”

ထိုစဉ် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဆန်စက်မှ ခေါင်းတိုင်အလား မီးခိုးများ တလူလူ ထွက်အောင် ဖွာထုတ်နေသော အရီးသန်းက-

“ကိုရင်ဘဂျမ်းကလည်း၊ ဒီလောက်ကလေး ဆိုင်းရတာကို ဆန်လည်း အကြွေးဈေး၊ ငွေလည်း အတိုးပေးရရင် သေရောပေါ့တော်”

“ဟ နင် ဘာနားလည်လို့လဲ၊ ဒီလို ငွေရှင်တွေက သူတို့အတွက် နည်း နည်းမှ ပိုပြီး မရရင် ပေးလိုက်လိမ့်မယ် အကြွေး၊ ဝေးသေး”

အရီးသန်း ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။

ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေ အကြောင်း အရီးသန်းလည်း ကောင်းကောင်းကြီး နောကျေအောင်သိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

[၃]

ခြေထောက်ကို ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ နင်းလာသော ပူတူးမကို အဝေး ကပင် မြင်နိုင်ပါ၏။

ပူတူးမ၏ စုထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ဂဠုန်နှုတ်သီးအလား။

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် ထုပ်ယူလာသော ဆန်ထုပ်ကြောင့် စိတ်ရှိ လက်ရှိ ခြေမဆောင့်ရ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပူတူးမရဲ့၊ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးလား၊ နင့်ခေါင်းပေါ်မှာ လည်း ဆန်ထုပ်ကြီးနဲ့ပဲဟာ”

ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ အမေးကို ပူတူးမက-

“ဦးညွန့်မောင်ကြီးက အကြွေးတော့ ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဦးလေးဂျမ်းရာ၊ ဒါပေမဲ့ ပေးတဲ့အကြွေးနဲ့ ကျုပ်တို့ကို နှိမ်ပြီး ပြောတဲ့စကားက မတန်တဆ၊ အနင့်သား”

“ဘာတွေ ပြောလိုက်လို့လဲဟ”

“နင်တို့ တံငါသည်တွေဟာ တဲ့”

“အင်း”

“တစ်သက်လုံး အကုသိုလ်လုပ်ရုံတင်မက ရက်စက်တာလည်း ကမ်းကုန်ရော တဲ့”

“အင်း”

“အခုလည်း ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို အရှင်လတ်လတ် ဗိုက်ခွဲပြီး အူအသည်းတွေ ထုတ်ကြဦးမယ် တဲ့”

“အင်း”

“ဘာ အင်း လဲ ဦးလေးဂျမ်းရဲ့၊ တအင်းတည်း အင်းပြီး ဦးညွန့်မောင်ကြီးကို ထောက်ခံနေတာလား၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ မရှိလို့ လုပ်စားနေရတဲ့ ကျုပ်တို့လို တံငါတွေအားလုံးကို မှီချိုး မျှစ်ချိုး”

“ထောက်ခံတာ မဟုတ်ပါဘူး ပူတူးမရာ”

ပူတူးမသည် ဆန်ထုပ်ကြီးကို မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုံးခနဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ငွေနှစ်ဆယ်ကို ကိုရင်ဘဂျမ်းအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲနေ၏။

“ကျုပ်တို့ဖမ်းလို့ရတဲ့ ငါးတွေတော့ သူတို့ပဲ မျိုကြ၊ ဆို့ကြ”

“ဟဲ့ လူကြီးကို ဒီလို မပြောနဲ့လေ”

အရိုးသန်း ဝင်ဟန်၍သာ ပူတူးမ စကားကို ရပ်လိုက်ရသည်။ ဒေါသက မပြေသေး။

ဆန်ထုပ်အနီးတွင် ငါးအူဟင်းချက်ရန် ငရုတ်သီးထောင်းနေသူ ရွှေမိ

တစ်ယောက်မှာမူ စကားတစ်လုံးမျှ မပြော။

ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပူတူးမကိုသာ ကြည့်နေသည်။

ကြည့်သာကြည့်နေသည်။ ပူတူးမကို မြင်သည် မမြင်သည် မသိ။

ကြည့်နေရင်းမှ သူ့မျက်စိများ ဝေဝါးလာသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည် ကြည်များ ဝေသီလာသည်ထင်။

အတိတ်သည် အရိပ်ပမာ ထင်ဟပ်လာ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

[၄]

ရွှေမိက ငယ်ငယ်၊ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာသာ။

ဤအရွယ်တွင် အဖေဖြစ်သူ ဆုံးပါးသည်။ သူတို့သားအမိမှာ အားကိုး စရာ မရှိတော့။

ဆင်းရဲလှသော ဇလွန်ဘက်တန်း တံငါရွာကလေးတွင် ရွှေမိတို့ သား အမိမှာ အဆင်းရဲဆုံး။

သားအမိနှစ်ယောက်သား ရရာအလုပ်ကို လုပ်၍၊ ဖြစ်သလိုစားခဲ့ကြ သည်။ ဆကာကြီးမြို့တွင်းသို့ သွားကာ ရသမျှအလုပ်ကို ရှာဖွေလုပ်သည်။

အဝတ်ဖွပ်သည်။ ထင်းခွဲသည်။ အလေးအပင်ရွက်သည်။ နင်းသည် နှိပ်သည်။

သို့သော် သားအမိနှစ်ယောက် မသေရုံမျှ။ စားရသည်က မဝတဝ။

ရွှေမိ မနှိပ်တတ်၊ မနင်းတတ်။

သို့သော် အဝတ်ဖွပ်ရာမှာ မိခင်နှင့် အတူ။

ထင်းခွဲရာမှာ မိခင်နှင့်အတူ။

ခေါင်းရွက်ရာမှာ မိခင်နှင့်အတူ။

ပြီးတော့ ကောက်စိုက်လိုက်သေးသည်။

ငါးသေး ငါးမွှားများကို မြို့ကလေးဖြင့် ထောင်လိုက်သေးသည်။

ငါးမျှားနှင့် မျှားလိုက်သေးသည်။

ပျံကျလုပ်သား၊ သားအမိ။

ဦးညွန့်မောင်နှင့် တွေ့ရာမှ ဤဇာတ်လမ်း စခဲ့ရ၏။

ဦးညွန့်မောင်၏ သမီးနှင့် သမက်တို့က ဓနုဖြူမှာနေသည်။ ဦးညွန့်မောင်ကဲ့သို့ပင် ကုန်စုံဆိုင်နှင့်။

သို့သော် သမက်ဖြစ်သူက ဦးညွန့်မောင်လို တရားသမားမဟုတ်။ ရှေးရိုးမဆန်။ ခေတ်မီသည်။ စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သည်။ ဟိုကွေ့ရောက်လျှင် ဟိုတက်ဖြင့် လှော်သည်။

ပြီးတော့ အသောက်အစားကလေးကလည်း မကင်း။

ကင်း၍ ဘယ်ဖြစ်မတုံး။

စီးပွားရေးအတွက် တန်ခိုးအာဏာရှိသူများကို ပေါင်းရသင်းရလင် ဤနည်းကား ခရီးအရောက်ဆုံး၊ နီးစပ်မှု အလွယ်ဆုံး။

ဦးညွန့်မောင်၏သမီး၊ မွေးဖွားလုနီးနီး ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ရှိစဉ်ကဖြစ်သည်။ ရွှေမိ၏ အမေကို ဦးညွန့်မောင် ပြောခဲ့၏။

ဓနုဖြူကိုသွား၍ သူ့သမီးအား အဖော်အဖြစ် ရွှေမိက ကူညီပေးပါတဲ့။

ဤသို့ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းအားဖြင့် ရွှေမိတို့သားအမိ အကျိုးမယုတ်စေရပါတဲ့။ ငွေကြေးအားဖြင့် ကူညီပါမည်တဲ့။

ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် တိုက်ပွဲဆင်နေရသော ရွှေမိ၏ အမေက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်သည်။

တကယ်တော့ လုပ်အားခ အတိအကျသတ်မှတ်ခြင်းမခံရသော အစေခံအလုပ်မျှသာ။

ဓနုဖြူသို့ ရွှေမိပြောင်းခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်မှာကော ဘာထူးသနည်း။

အဝတ်ဖွပ်ရသည်၊ ထမင်းချက်ရသည်။

အမေ့အိမ်မှာထက်တော့ အနေအထိုင်သာသည်။

သို့သော် ရွှေမိ ဤအိမ်မှာ ကြာကြာမနေခဲ့ရပါ။

ဦးညွန့်မောင်၏ သမီး မီးဖွားနေစဉ်ကာလက ဖြစ်သည်။

ရွှေမိအိပ်ပျော်နေချိန်မှာ အရက်မူးလာသော ဦးညွန့်မောင်၏ သမက်က မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ချိန်တွင် စော်ကားလိုက်သည်။

ရွှေမိ၏ အပျိုစင်ဘဝသည် ရွှေမိ၏ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများနှင့်အတူ ပျက်စီးခဲ့ရ၏။

ပြင်မရတော့သော အဆုံးအရုံးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာ အမေရိုရာသို့ ပြန်ပြေးရန် ကြံခဲ့ပါသေး၏။

လူလည်ကြီးက တောင်းပန်သည်၊ ချောသည်၊ တားမြစ်သည်။ ရွာကို မပြန်ပါနဲ့တဲ့။ တကယ် ချစ်တာပါတဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူပြောပြော အတည်ပေါင်းမတဲ့။

ပြောဖန်များတော့ တောသူအပျိုရိုင်း ရွှေမိတစ်ယောက်၊ သူ့စကားကို ယုံစားမိခဲ့သည်။ ချောတော့ ပျော့သွားသည်။ ပန်းဦးပန်သူမှလွဲ၍ တစ်မျက်နှာမှ နှစ်မျက်နှာသို့ မပြောင်းချင်။ မမြင်ဖူး၍ မူးကို မြစ်ထင်ခဲ့မိပါသည်။

တိတ်တခိုး စားရသည်မှာ အရသာရှိလှ၏။ ငယ်ငယ်က ဧရာဝတီမြစ် ပြင်ကျယ်မှာ လှေတစ်စင်းဖြင့် ထင်းဆယ်ရင်း၊ လှိုင်းစီးရသည့် အရသာနှင့် လည်းမတူ။

မူးသည်၊ မေ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်မိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရွှေမိတစ်ယောက် အူတူတူ အတတဖြင့် ရင်သွေးတစ်ယောက်ကို ဝမ်းမှာ လွယ်မိပါပကော။

အိမ်ခေါင်ကို မီးလောင်ပါတော့၏။
တစ်အိမ်သားလုံး သိကုန်ကြပြီ။
ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့သော လူလည်ကြီး၏ ကတိစကားများကား လေမှာ ရေးသားသော အရုပ်ကားသို့နယ်။

ဘယ်သို့ ရောက်၍ ဘယ်မှာ ပျောက်သွားသည်မသိ။
ဦးညွန့်မောင်တစ်ယောက် ဆကာကြီးမှ ပျာယီးပျာယာဖြင့် ရောက်လာသည်။

ရွှေမိကို မကြိမ်းမောင်း၊ မဆူပူ။

သူတို့ကဲ့သို့သော ဂုဏ်သရေရှိ မျက်နှာများကို ထောက်ထားပါတဲ့။ သူ့သမီးကို ညှာတာပါတဲ့။ ရွှေမိကို သမီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ပါသော်လည်း ဘယ်လိုမျှ မဖြစ်နိုင်ပါတဲ့။ ဒါကြောင့် သုံးလမျှသာ ရှိသေးသော ရင်သွေးကလေးကို ။ ဤအတွက်လည်း အကျိုးမယုတ်စေရပါတဲ့။

ဦးညွန့်မောင်က ချောသည်။ သူ့သမီးက ခြောက်သည်။ လူလည်ကြီးကိုမူ ရှာမတွေ့တော့။

ခရီးပဲ ထွက်သွားသလိုလို။

ရွှေမိမှာ အားကိုးစရာမရှိ။ ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ ရှက်လည်း ရှက်သည်။ ဤဝန်ထုပ်ကြီး ပိုက်ပြီး ရွာသို့ ပြန်၍လည်း မဖြစ်။

ဗဟုသုတနည်း၍ အပျိုပေါက်သာသာ ရွှေမိတစ်ယောက် မည်သို့ စောဒကတက်ရမည်လည်း မသိ။ မမြင်ရသေးသော ရင်သွေးကလေးကိုတော့ ချစ်မိသည်။

နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့ သူတို့ပြောသမျှ သူတို့လုပ်သမျှ ရှိုက်ကြီး တငင်ဖြင့် သဘောတူလိုက်ရ၏ ။

ဦးညွန့်မောင် ပြောသလို မဟုတ်ခဲ့ပါ။

နာကျင်လှပါ၏။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တပေါက်ပေါက်ကျအောင် နာကျင်လှပါ၏။

ရွှေမိရင်သွေးကား အကောင်အထည် မပီသမီ လူ့ဘဝမှ စွန့်ခွာသွားခဲ့ရလေပြီ။

ဘာတတ်နိုင်ပါသနည်း။

ဦးညွန့်မောင်ပေးလိုက်သော ရာတန်တစ်ချပ်ကို ကိုင်၍ ရွှေမိတစ်ယောက် ဇလွန်ဘက်တန်းရွာသို့ မထင်မရှား၊ လူမသိ သူမသိ ကိုယ်ရိကာ ပြန်ခဲ့ရသည်။

ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။

[၅]

“အဘိုး အဘိုး အဘိုး”

လွန်ဘက်တန်းရွာ၏ အကြီးအကဲ ဝါရင့်တံငါကြီး အဘဉာဏ်က လှေဦးမှာ ရပ်၍ သုံးကြိမ်သုံးခါ အော်လိုက်သည်။

လှေဦးတွင် ငါးအူဟင်းနှင့် အရက်တစ်ပုလင်း။ ပြီးတော့ အငွေ၊ တထောင်းထောင်းနှင့် ထမင်းဦးပေါင်း တစ်ပန်းကန်။

အဘိုးက နားထိုင်းသမို၊ သုံးကြိမ် သုံးခါ ခေါ်ရသည်။

ထို့နောက် လှေလှော်သောတက်ဖြင့် လှေနံရံကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက် လိုက်ရသေးသည်။

လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသည် လှေကို ပြေး၍ ပြေး၍ ရိုက်ခတ်နေ သည်။ ကမ်းစပ်ကျူကောထဲမှ တစ်တီတူးတစ်ကောင်သည် လန့်ဖျပ်၍ ‘တစ် တီတူး တစ်တီတူး’ ဟု အော်မြည်ရင်း အလန့်တကြား ထပျံသွားသည်။

အဘဉာဏ်သည် ထမင်းနှင့်ဟင်း အနည်းငယ်စီ ယူ၍ ရေထဲသို့ အနံ့အ ပြား ပစ်ချလိုက်၏။ အရက်အနည်းငယ်ကိုလည်း ရေထဲသို့ သွန်ချလိုက်ပြီး နောက်-

“အရိုးကြီးကြီး၊ အသားများများ၊ ရေပိုးရေမွှားကလေးများကို မပါ၊ စပါ၊ စွန့်ကြဲပါ။ အဘိုး အဘိုး အဘိုး”

အဘိုးကို တင်မြှောက် ပသပြီးချေပြီ။

ပွဲတော်ကျကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ကိုရင်ဘဂျမ်းတို့တစ်တွေ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ မူးကြပေတော့မည်။

ပူတူးမမှာမူ ယခုအချိန်အထိ တစ်မိမိမ့်တွေး၍ ဒေါသပြေသေးဟန် မတူ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး မမရွှေမိရာ၊ ဦးညွန့်မောင်ကြီးက ပြောလိုက်တာ၊ ကျုပ် တို့က ငါးမြင်းရင်းကြီးရဲ့ အူအသည်းတွေကို အရှင်လတ်လတ် ထုတ်ယူတာ ရက်စက်သတဲ့။ သူ့ကျတော့ကော။ အချိန်ခဏကလေး ဆိုင်းရတာတောင် ကျုပ်တို့လို မရှိဆင်းရဲသားတွေဆီက ဆန်ဖိုးကို အကြွေးဈေးနဲ့ ဆိုပြီး ပိုယူ

တယ်။ ပြီးတော့ လက်လှည့်သုံး ခဏချေးတဲ့ ငွေနှစ်ဆယ်အတွက် နေ့ပြန်ပေး အတိုးယူတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူက ပိုပြီး ရက်စက်တာလဲဟင် မမရွှေမိ”

“ပူတူးမရာ၊ တို့တံငါတွေက ငါးကိုအရှင်လတ်လတ် ရင်ခွဲပြီး အူအသည်း ထုတ်တာကိုသာ လူမြင်တာကိုးဟ။ တို့က ပိုပြီး ရက်စက်တယ်လို့ ပြောကြမှာပေါ့အေ၊ သူတို့ ရက်စက်တာကတော့”

ဤမျှသာ ရွှေမိ ပြောနိုင်ပါ၏။

ဧရာဝတီ ကမ်းစပ်ရေပြင်မှ ဘဲငန်းမိသားစုတစ်အုပ်ကို ရွှေမိ ငေးကြည့်နေသည်။

ငန်းဖို ငန်းမမောင်နှံက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ရေစီးအတိုင်း မျော၍ တငြိမ့်ငြိမ့် မျောနေကြ၏။ နောက်ဘက်မှ လိုက်လာသော ဘဲငန်းသားပေါက်ကလေးများကလည်း ဖြူဝါဝါ အမွှေးနုကလေးများဖြင့် ချစ်စရာ။

တကယ်တော့ ရွှေမိရင်ထဲမှ ဆက်၍ ပြောနေပါသေးသည်။

“ငါ့ရင်တွင်း နှလုံးသားက တစ်မိမိမ့်ယိုစီးကျလာတဲ့ ငါ့ရဲ့ ရင်သွေး၊ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားကို သူတို့တစ်တွေ လူမသိသူမသိ အရှင်လတ်လတ် ထုတ်ယူခဲ့ကြတာကို ပူတူးမ မသိသေးလို့ပါကွယ်” ။ ။

(ရွှေမိရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၃၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၁)

နေသေးသပ ချိုထဲက

၂၁။ နေသေးသပ ချုံထဲက

[၁]

ချုံထဲမှာခို၍ ချိုသွေးနေသော ကျွဲပေါက်ကို အကြောင်းပြုပြီး 'နေသေး
သပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပ၊ တမြမြ' ဟူသော စကားပုံတစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာခဲ့
သည်ဟု မှတ်သားမိဖူးပါသည်။

ယခု အဘဉာဏ်နှင့် ကြွက်နီတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တွေ့ရသော
ချုံထဲမှ သတ္တဝါမှာ ချိုသွေးနေသော ကျွဲသိုးပေါက်တစ်ကောင်မဟုတ်ပါ။

ကုန်းပေါ်မှ အလေ့ကျပေါက်နေသော ချုံလည်း မဟုတ်ပါ။

ရေထဲတွင် လူပြုပြင်ဖန်တီးထားသော ချုံအတွင်းမှာ ခိုအောင်းနေသည့်
ငါးမြွေထိုးများ၊ ဆတ်ပုစွန်တုပ်ကြီးများ၊ ငါးနက်ပြာနှင့် ငါးခုံးမများသာ ဖြစ်
နေပါသည်။

ဤချုံများလည်း အဘဉာဏ်တို့ ပြုလုပ် ဖန်တီးထားသော ချုံအတူများ
သာ ဖြစ်ပါ၏။

[၂]

ယခုလို နယုန်လ ဝါဆိုလ ရေပြာပေါက်ချိန်၊ အထက်အညာမှ တောင်ကျရေများ ဒလဟော ကျစပြုပြီဖြစ်၍ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး တရိပ်ရိပ်ရေတက်စပြုနေပြီ။ စိမ်းမြမြရေပြင်အရောင်မှာ ရွှံ့နှစ်များဖြင့် နောက်ကျစပြုပြီ။

ထိုအချိန်တွင် အဘဉာဏ်တို့ ချုံတန်းချသည့်လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကြရသည်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း။

ရေတက်စပြုချိန်တွင် လွန်ဘက်တန်းရွာမှ လူငယ်အချို့မှာ အပျင်းပြေကမ်းပါးစပ် တစ်လျှောက်တွင် ညအခါ လက်နှစ်ဖက်အားကိုးပြီး၊ ပုစွန်စမ်းကြသေးသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပုစွန်လိုက်စမ်းသည်ပင်။ တစ်ဦးလျှင် သုံးဆယ်သားခန့်မျှ ပုစွန်တုပ်ကြီးများကို အသာကလေးရသည်။ စမ်းမိသော ဆတ်ပုစွန်များမှာလည်း တစ်ကောင်လျှင် အသေးဆုံး လက်ညှိုး လက်မလောက်တော့ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းဗိုက်မှာ ဥများအပြည့်။

ဤအချိန် ကမ်းပါးစပ် ရေမတိမ် ရေမနက် အလောတော်နေရာ တစ်လျှောက်တွင် ချုံတန်းများ ချထားပြီး ချုံတန်းတွင် ခိုအောင်းနေမည့် ငါးပုစွန်များကို ဒိုင်းဝန်းဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်၏။

အဘဉာဏ်၊ ကြွက်နီ၊ ပူတူးမ၊ မြေးအဘိုးသုံးယောက်စလုံး အားလပ်ချိန် မရှိတော့။ ကိုင်းတံအဖြစ် အသုံးပြုရန် ဝါးကိုင်းအလောတော်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းရသည်။

ဝါးကိုင်းတွင် ချုံများ ဆွဲချိတ်ရန် ကြိုးများလည်း ရှာဖွေရသေးသည်။ ပြီးတော့ ချုံအတုများ ဖန်တီးရပေဦးမည်။

ချုံများပြုလုပ်လျှင် အကောင်းဆုံးမှာ 'ဆူးကြီးပင်' ခေါ် ဟင်းနုနယ်အရိုင်းပင်များမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဆူးကြီးပင်၏ အသားမှာ ပွပြီး ရေနူးမြန်သည်။ အကိုင်းအခက် အရွက်များ ရှုပ်ထွေးသည်။ ထို နူးလွယ်၊ ပွလွယ်သော ဆူးကြီးပင် ချုံများအောက်တွင် ငါးများ၊ ပုစွန်များ အများဆုံး ခိုအောင်းနေလေ့ရှိတတ်သည်။

နူးပွနေပြီဖြစ်သော ဆူးကြီးပင်၏ အမြေးကလေးများ၊ အရွက်နုကလေးများကို ကြိုက်တတ်သော ငါးများ၊ ပုစွန်များက ချုံခိုကာ စားလေ့ရှိကြ၏။

အဲ ဆူးကြီးပင်များကိုသာ ချုံအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်သေးသည်မဟုတ်။ အဘဉာဏ်တို့အရပ်မှာ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိသော ဆေးရိုးပင်ခေါ် အုနွဲ့ပင်ကိုင်းများကိုလည်း အသုံးပြုနိုင်သေးသည်။ မန်ကျည်းကိုင်းကလေးများကိုလည်း အသုံးပြုတတ်သည်။

ဆေးရိုးနှင့် မန်ကျည်းကိုင်းများမှာ ဆူးကြီးပင်လို အသားမပွ။ သို့သော် အချိန်ကြာကြာ အသုံးပြုနိုင်သည်။ နွမ်းရိသွားခြင်းမရှိ။

အဘဉာဏ် ယခုနှစ်တွင် ချုံများချရန် နေရာများကို စီစဉ်သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြွက်နီအား -

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ ငါနဲ့ ပူတူးမနဲ့က ကမ်းပါးရိုးတစ်လျှောက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ဆူးကြီးပင်တွေကို ရှာပြီး လိုက်နုတ်မယ်၊ မင်းတွေ့ ဓားတစ်လက်ယူသွားပြီး ဆေးရိုးနဲ့ မန်ကျည်းကိုင်းတွေ လိုက်ခုတ်ကွာ”

ဤသို့ အလုပ်တာဝန်များ ခွဲခြား၍ အဘဉာဏ်နှင့် ပူတူးမတို့က ဆူးကြီးပင်များ အရှာထွက်သလို၊ ကြွက်နီကလည်း ဓားတစ်လက်ကို ခါးထိုး၍ ဆေးရိုးနှင့် မန်ကျည်းကိုင်းများခုတ်ရန် ရွှေဘိုတန်း ရှမ်းစုရွာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့က တစ်မနက်လုံး အတော်ကလေး ပင်ပန်းလိုက်၏။ ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်မှာ မြေးအဘိုးသုံးယောက် ချုံတန်းချရသည်မှာ မသက်သာ။

အဘဉာဏ်တို့ ချုံတန်းချသည့် နေ့ကျမှ မိုးကမရွာ။
ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း ကျောကုန်းတစ်ပြင်လုံး နေရှိန်ပူပြင်း၍ ချွေးတရွဲရွဲဖြစ်နေသလောက် ကိုယ်အောက်ပိုင်းက ရေထဲမှာ တစ်စုံစို။

တော်ရုံတန်ရုံမြို့ကြီးသားသာ ဤအလုပ်မျိုးလုပ်ရပါက တစ်ခါတည်း အပူရှုပ်ကာ ဖျားသွားနိုင်သည်။

မကြာမီ အဘဉာဏ်တို့ ချုံတန်းချလုပ်ငန်း အကောင်အထည်ပေါ်ပါပြီ။

ဧရာဝတီ ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် ဝါးကိုင်းတံများမှတစ်ဆင့် ကြီး
ဖြင့် ဆွဲချည်ထားသော ချုံအတုကလေးများမှာ မျက်စိတစ်ဆုံး။

ဤချုံကလေးများရှိလျှင် မကြာမီ ငါးကလေးများ၊ အထူးသဖြင့် ပုစွန်
များ ချုံအောက်သို့ လာရောက်၍ ခိုအောင်းနေကြပေတော့မည်။

ငါးကလေး၊ ပုစွန်ကလေးများ၏ ဘဝမှာ ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတွင် အလွန်
မျက်နှာငယ်ကြသူများပါ။

အားလုံးသော သတ္တဝါအမျိုးမျိုးနှင့် သဘာဝဒဏ်ကိုပါ သူတို့က
ကြောက်နေကြရသည်။

လှိုင်းလေထန်သော ရေပြင်နက်နက် ရေလယ်ကောင်တွင် သူတို့တစ်တွေ
ကူးခပ်နေနိုင်စွမ်း မရှိကြပါ။

အကယ်၍ ကူးခပ်နေနိုင်သည့်တိုင်အောင် အချိန်ကြာကြာ ကူးခပ်ပြီး
နေဝံ့သော သတ္တိလည်း မရှိပါ။

ရေနက်တွင်ကျက်စားနေလေ့ရှိသော ငါးကြီးများ၏ အစာ ဖြစ်သွားမည်။
ရေတိမ်ကမ်းပါးစပ်တွင် ခိုကပ်နေမှသာ သူတို့၏ အသက် အတော်အ

သင့် ရှည်ရှည်နေရမည်။

သူတို့တွင် ရန်သူများ ပိုင်းပတ်နေ၏။

ငါးကြီးများ၏ အန္တရာယ်သာ ရှိသည်လား၊

မဟုတ်ပါ။

အလွန် ပရိယာယ်များလှသော လူသားတို့၏ အန္တရာယ်က ပိုမိုကြောက်
စရာကောင်းသည်။

ခေါင်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ပြန့်ကြဲကျလာပြီး ဖမ်းဆီးနိုင်သည့် ပိုက်ကွန်
အမျိုးမျိုးရှိသည်။

အစာကို မှားယွင်းစားမိပါက ငါးများချိတ်တွင် မိသွားနိုင်သည်။

အဝင်မှား၍ မြိုးအတွင်းသို့လည်း ရောက်သွားနိုင်သည်။

အို နောက်ဆုံး ကမ်းပါးစပ် ရေတိမ်တိမ် ပပ်ကြားအက်ထဲဝင်၍ အနား

ယူနေလျှင်ပင် မတော်တဆ ပုစွန်စမ်းသူများ၏ လက်ထဲသို့ ကွဲခနဲလည်း ရောက်သွားနိုင်သေးသည်။

အမျိုးမျိုးသော ငါးဖမ်းကိရိယာများကို ရှောင်ရသည်မှာလည်း အမော။ သဘာဝဒဏ်၊ ငါးကြီးများနှင့် လူသားတို့၏ အန္တရာယ်သာ ရှိသလား။ မဟုတ်သေးပါ။ ၎င်းအမျိုးမျိုးတို့ကလည်း သူတို့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပါသေးသည်။

ရေပေါ်သို့ ခေတ္တမျှ အသက်ရှူရန် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ခေါင်းမဖော်လိုက်ပါနှင့်။ အခန့်မသင့်ပါက ရေတိန်ညင်းငှက်၊ စင်ရော်ငှက်၊ လင်းယုန်၊ ချိုး၊ သိမ်းငှက်စသည်တို့၏ နှုတ်သီးဖျားတွင် အသက်ပါသွားနိုင်ပါသေးသည်။

မိမိနေထိုင်ရာမှာ ရေတိမ်လွန်းပြန်ပါကလည်း ဗျိုင်း၊ ရော့၊ ငဟစ်ငှက်တို့၏ အစာလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူတို့ဘဝ၊ ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာ။

သည်တော့ အေးအေးဆေးဆေး၊ ဘေးကင်းရာ ချုံများအောက်တွင် ခိုအောင်းနေသည်ကမှ အကောင်းဆုံး။

သူတို့၏ သဘာဝကိုကလည်း ချုံထဲတွင် ခိုအောင်းနေရသည်ကို နှစ်သက်ကြဟန် တူသည်။

ချုံအစစ်ထဲတွင် ခိုအောင်းနေမိလျှင်မူ မထောင်းတာ။

ယခုကဲ့သို့ အဘဉာဏ်တို့ ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသော ချုံအတူမျိုးကို ခိုလှုံမိမှားပါက ချုံထဲမှတစ်ဆင့် ပြန်လမ်းမရှိသော မရဏလမ်းသို့သာ မြန်းရချိမ့်မည်။

ဖမ်းဆီးပုံကိုလည်း ကြည့်ပါ။

အေးအေးဆေးဆေး၊ လုံခြုံပြီ အထင်နှင့် ချုံထဲတွင် ခိုလှုံ အနားယူနေသော ငါးမြေထိုးများ၊ ပုစွန်များ၊ ငါးနက်ပြာ၊ ငါးခုံးမ စသော ငါးကလေးပုစွန်ကလေးများကို ရေအောက်မှပင့်၍ ဒိုင်းဝန်းဖြင့် ဆယ်တင်လိုက်လျှင် သူတို့၏ အေးချမ်းသော ချုံကမ္ဘာကလေးမှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျက်သုဉ်းသွား

ပေတော့သည်။

‘ဒိုင်းဝန်း’ ဆိုသည်မှာ လက်နှစ်ဖက်မျှမက ကျယ်ဝန်းသည့် ဝါးခွေတွင် တပ်ဆင်ထားသော ပိုက်စိပ်စိပ် ထိုးထားသည့် ပိုက်အိတ်ကြီးတစ်အိတ်ပင်။ ထိုပိုက်အိတ် တပ်ဆင်ထားသော ဝါးခွေကြီးကို လက်ကိုင်ဝါးရိုးရှည်ရှည် တပ်ထားသည်။

ယခုခေတ်တွင်မူ ပြီးစလွယ် နိုင်လွန်ခြင်ထောင်စာဖြင့်ပင် ပိုက်အိတ် ပြုလုပ်ထားကြသည်လည်း ရှိသေးသည်။

ထိုပိုက်မျိုးကား၊ ချုံခိုမှားသော ငါးကလေး ပုစွန်ကလေးများအဖို့ တစ် ခါတည်း အသက်ပါသွားနိုင်သော ကိရိယာတစ်ခုပါပေ။

[၃]

ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း၊ တောတန်းပေါ်မှ နေဝန်းနီနီက ထန်း တစ်ဖျားမျှ မြင့်နေသေးသည်။

အဘဉာဏ်တို့ တောရွာခလေ့အတိုင်း ခေါ်ဝေါ်ရလျှင် ‘နေစွယ်ကျိုးချိန်’ ရောက်ပြီ။ စက်နာရီနှင့်သာဆိုလျှင် ညနေ လေးနာရီနီးပါးရှိပြီ။

နေဝန်းနီနီသည် သူ၏အပူရှိန်ကို ကမ္ဘာလောကအပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲထား သည်ကို မရုပ်သိမ်းသေး။

မြစ်တွေးငှက်ကလေးများ၊ ရေညှောင့်ကောင် ငှက်ကလေးများပင် သူတို့ ၏ အမြီးကလေးများကို အငြိမ်မနေ။ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြင့် သဲသောင်ပြင်တွင် ကြွေ့မရ။ ဟိုပြေးသည်လွှား၊ အစာရှာစားနေတုန်းရှိသေးသည်။

အဘဉာဏ်က ဒိုင်းဝန်းကိုကိုင်၍ အသာကလေး ရေထဲသို့ဆင်းလိုက်၏။

ချုံဆွဲထားသော ကိုင်းတံဖျားမှာ အနားယူနေကြသည့် ပျံလွှားငှက် ကလေးများပင် အလန့်တကြား ထပျံသွားကြသည်။

ကြွက်နီကမူ သောင်စပ်မှနေ၍ ဖမ်းဆီးမိသော ငါးများ၊ ပုစွန်များထည့် ရန် ပလုံးတစ်ခုကို လွယ်ပြီး အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

အဘဉာဏ်သည် ချုံအောက်ရှိ ရေထဲသို့ ဒိုင်းဝန်းကိုမြှုပ်၍ ချုံပါရောပြီး ရေပေါ်သို့ ပင့်မ၍ တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုက်ထဲတွင် ပါလာသော ချုံကလေးကိုခါပြီး ပိုက်အတွင်းမှ အပြင်သို့ ချလိုက်သည်။

“ဟာ အဘရေ မနည်းဘူးဗျ၊ ဒီတစ်ခါ ပုစွန်ဆတ်ထုပ်တွေ အတော် ကလေး ပါလာသဗျ”

ကြွက်နီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်လိုက်၏။

အဘဉာဏ်မှာလည်း မျှော်မှန်းသလို တွက်ခြေကိုက်သွားသဖြင့် တပြုံးပြုံး။ ဟုတ်ပါသည်။

ဒိုင်းဝန်းအတွင်းမှ ပုစွန်များသည် တဖျပ်ဖျပ်ခုန်၍ တဆတ်ဆတ် တောက်၍ သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေကြ၏။ သို့သော် လွတ်လမ်းမမြင်ပါ။

ငါးမြေထိုးများကလည်း တွန့်၍ လိမ်၍ သူတို့၏ ခေါင်းချွန်ချွန်ကလေး များဖြင့် ပိုက်ပေါက်အကွက်မှ ထိုးထွက်နေကြ၏။ သို့သော် ပိုက်ပေါက်ကွင်း များမှာ သူတို့၏ ခေါင်းထက် ကျဉ်းမြောင်းနေသဖြင့် တိုးမထွက်နိုင်ပါ။

ငါးနက်ပြာ၊ ငါးခုံးမ စသော ငါးကလေးများမှာမူ ရေပေါ်သို့ ဒိုင်းဝန်းကို ဆွဲတင်လိုက်ကတည်းက ပါးဟက်ကလေးများကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်၍ ပါးစပ်ကလေးများကို ဟ၍ အသက်ကို မဝတဝ ရှူနေကြပါပြီ။ မကြာမီ ခန္ဓာစဲ၍ သေပွဲဝင်ကြပေရောမည်။

ထိုငါးမျိုးများမှာ ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင် သေလွယ် ပုပ်လွယ်ကြသောကြောင့် ‘ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့်၊ တစ်လှေလုံးပုပ်’ ဟူသော ဆိုရိုးစကား ပင် ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးမှာတော့ ငါးများ ပုစွန်များ ရလေလေ၊ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ သကာရည် လောင်းထားဘိသကဲ့သို့ ချိုချိုပြုံးလေလေ။

အဘဉာဏ်သည် တစ်ချုံပြီးတစ်ချုံ ရွှေ့၍ ဒိုင်းဝန်းကြီးဖြင့် ပင့်တင်နေ

သည်နှင့်အမျှ ကြွက်နီ၏ ပခုံးဘေးမှ တနင့်တပိုး လွယ်ထားသော ပလုံးကြီး မှာလည်း ငါးပုစွန်အရွယ်အစားမျိုးစုံတို့ဖြင့် ပြည့်၍ ပြည့်၍ လာသည်။

နေမင်းကား အနောက်ဘက်တောစပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ နိမ့်ဆင်းနေချေပြီ။ တောတန်းပေါ်တွင် ဘောလုံးနီနီကြီး တင်ထားသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေချေပြီ။ နေအေးချိန် ရောက်စပြုပြီ။

အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးမှာမူ သူတို့၏ ဝမ်းရေးအပူကို ငြိမ်းအေးစေ မည့် ငါးများ ပုစွန်များ ရနေမှုကြောင့်၊ သူတို့၏ ကျောကုန်းများပေါ်သို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရက်ရက်စက်စက် ထိုးကျနေသော နေအပူရှိန်ကိုပင် ဂရု မထားမိ။

ကြာတော့ နေမင်းက အရှုံးပေးသွားဟန် ဟူ၏။ မကြာမီ သူ၏ အပူရှိန် ကို ရုပ်သိမ်း၍ တောတန်းနောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားပေတော့မည်။

ချုံများအားလုံးကိုလည်း ဖော်ပြီးပြီ။

ဆကာကြီးဈေးတော့ မိတန်ကောင်းပါရဲ့။

ဟယ် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးနိုင်ခါမှ တော်ရုံကျမည်။

ထို့ကြောင့် အဘဉာဏ်က-

“ကဲဟေ့ ကြွက်နီ၊ ဒီငါးတွေ ပုစွန်တွေယူပြီး ငါတော့ ဆကာကြီးဈေး ကို မြန်မြန်ကလေး ပြေးလိုက်ဦးမယ်ကွ။ အများကြီးရရင်လည်း မနဖြူဒိုင် သွားသွင်းရ အကောင်းသားကွ။ အခုတော့ မနည်းမများနဲ့ တို့ရထားတဲ့ ငါးတွေ ပုစွန်တွေကို ဆကာကြီးဈေးမှာပဲ ဖောက်သည်ပေးလိုက်မယ်ကွ။ မင်းတော့ ဒီဒိုင်းဝန်းကြီးယူပြီး အိမ်ကို ပြန်နှင့်တော့”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ မြန်မြန်ကလေး ဈေးအမိသွားမှ ကောင်းမယ်၊ သူတို့မယူတဲ့ ပုစွန်ကလေး၊ ငါးခုံးမကလေးတွေကို အိမ်ပြန်ယူလာပြီးမှ ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာချက်ကြတာပေါ့။”

ကြွက်နီသည် ဒိုင်းဝန်းကို ပခုံးတွင်ထမ်း၍ နေအိမ်ရှိရာ လွန်ဘက်တန်း ရွာဘက်သို့ ပြန်သွားသလို အဘဉာဏ်ကလည်း ပလုံးကိုလွယ်ကာ ဆကာ

ကြီးဈေးဘက်သို့ ထွက်ခွာ၍ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲသွားနေကြလေပြီ။

အဘဉာဏ်တို့ဘဝကား သူတို့ဖမ်းဆီးမိသော ငါးပုစွန်များမှ အညံ့ဆုံးဝယ်သူမရှိသော သို့မဟုတ် တန်ဖိုးနည်းပါးသော ငါးခုံးမလို ငါးကလေးများ၊ ပုစွန်ကလေးများကိုမှ စားရသောက်ရသောဘဝ ဖြစ်နေသည်။

‘အိုးသည် အိုးကောင်းမသုံးရ’၊ ‘လက်သမား အိမ်ကောင်းမနေရ’ ဆိုသော စကားနှင့် ဘာများ ထူးခြားပါသနည်း။

သည်စကားပုံများက ဘဝင်မကျစရာ။

ဆင်းရဲသားငမ္မဲဆိုသည်မှာ အစားကောင်း အနေကောင်းနှင့် မတန်။ မင်းတို့နေရာမှန်က မွဲမြဲမွဲနေစေ၊ ငတ်မြဲ ငတ်နေစေဟုပင် ဆိုနေသလိုလို။ ယခုအထိတော့ အဘဉာဏ်တို့မှာ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေချေသေးသည်။

ဟယ်- ဒါတွေ အချိန်ကြာကြာ တွေးနေဖို့ အချိန်မရ။

လက်လှုပ် ခြေလှုပ်နိုင်ပါမှ ပါးစပ်လှုပ်နိုင်သော အဘဉာဏ်တို့လို အောက်ဆုံးအလွှာမှ တံငါသည်များအဖို့ တွေးတောချိန်၊ စဉ်းစားချိန် များများ ရော ဘယ်သို့ ရနိုင်ပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံးတော့ မတွေးတတ်သည့်အတူတူ ဟိုဘဝက ဒါနပါရမီမရှိလို အခုဘဝမှာ မွဲနေသည်ဟုပင် လွယ်လွယ်ကူကူ ကံကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့လိုက်ပြီး မကျေမနပ်သော စိတ်ကို ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် ခေတ္တ ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်မှာ ထုံးစံ။

[၄]

“မိညက်ကလည်းဟာ၊ နင်ပေးတဲ့ဈေးက မနည်းဘူးလားဟ”

အဘဉာဏ်သည် မကျေမနပ်ဖြင့် ငါးများ ပုစွန်များ ဖောက်သည်ယူသော ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ညက်အား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အို အဘဉာဏ်ရယ်၊ ဒီပုစွန်တွေ ငါးတွေ ယူလာတဲ့အချိန်ကိုလည်း

ကြည့်ပါဦး၊ ညနေပဲ စောင်းနေပြီ။ ရန်ကုန်တို့ ဓနုဖြူတို့မှာလို ရေခဲရိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့အတွက်လည်း ထားနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ အဘဉာဏ်စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ။ ဈေးမှာ ဒီငါးတွေ ပုစွန်တွေ မကုန်ရင် အရပ်ထဲ လျှောက်ပြီး လျှော့ဈေးနဲ့ ကျုပ်က အော်ဟစ်ပြီး ရောင်းရဦးမှာကော မတွေးမိဘူးလား။ ကျုပ်တော့ ဒီဈေးပဲ ပေးနိုင်မယ်တော်”

သူ့ဆင်ခြေနှင့် သူ့အကြောင်းပြချက်က မှန်ကန်နေသည်။

အဘဉာဏ်တွင် ငါးမြွေထိုး၊ ငါးနက်ပြာ စသော ငါးများက မဆိုစ လောက်သာပါ၍ ဈေးနှုန်းအတွက် အငြင်းမပွား။

အဘဉာဏ် ယခု ယူလာသည်က ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ဥများဖြင့် ပြည့်နေ သော ဆတ်ထုပ်ပုစွန်ကြီးများက အတော်ကလေး များသည်။

မနက်က သူတို့အိမ်အနားမှ ဒေါ်ဘုမ ဆွမ်းလှည့်ကျသဖြင့် တစ်ပိဿာ နှစ်ဆယ်ဈေးနှင့် ဝယ်သွားသော ပုစွန်တုပ်များပင် ယခု ပုစွန်လောက် မကြီး သည်ကို အဘဉာဏ် အသိ။

ယခု သူ့ပုစွန်ကျမှ ငါးစိမ်းသည် ဒေါ်ညွှက်က တစ်ပိဿာ ဆယ့်ငါးကျပ် ဈေးသာ ပေးဝယ်နေသည်။

မနက်စောစောမို့ နှစ်ဆယ်ဈေးရသည်မှာ မှန်သည်။ ယခုမူ ရောင်းချိန် လည်း မရှိတော့။ သူ့ကံ ကိုယ့်ကံမို့ တစ်ပိဿာ ဆယ့်ငါးကျပ်ဈေးသာ ပေးနိုင်မတဲ့။

ထုံးစံအတိုင်း ငါးမူးလျှော့ ငွေချေဆိုလျှင် တော်သေး။

အဲ ငါးမူးလျှော့ဆိုသည်မှာ အဘဉာဏ်တို့လို တံငါသည်များက သူတို့ ဖမ်းမိသော ငါးများကို ဒေါ်ညွှက်တို့လို ငါးစိမ်းသည်များအား ပထမ ငါး ရောင်းရန် အပ်ထားလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ကငါးများ နှစ်ဆယ်ဈေးနှင့် ရောင်းလိုက်ရသည် ဆိုကြပါစို့။ အဘဉာဏ်တို့ကို ငါးမူးလျှော့၍ ဆယ့်ကိုးကျပ်ခွဲဖြင့် ပြန်လည်ပေးချေသည်။ ငါးသည်များက ရောင်းခအဖြစ် တစ်ပိဿာလျှင် ငါးမူးယူသည်။ ဤသို့

သော စနစ်ကို 'တကဲရုပ်' ရောင်းသည်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

အခြားနည်းရှိသေးသည်။ ငါးများ ပုစွန်များ ပထမ ဝယ်သူလိုက်၍ ရောင်းကောင်းသဖြင့် နှစ်ဆယ်ဈေးနှင့် ရောင်းရသည်။ နောင် တဖြည်းဖြည်း ငါးများ အရောက်များလာ၍၊ သို့မဟုတ် ဝယ်သူနည်းလာ၍၊ အပြိုင်အဆိုင် တစ်ဆယ်ဈေးနှင့်သာ လျော့ရောင်းလိုက်ရသည် ဆိုကြပါစို့။ အဘဉာဏ်တို့ အား ပျမ်းမျှဈေး တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဈေးနှင့်သာ ပေးချေသောနည်း ဖြစ်သည်။

အချိန်များသော ငါးကြီးများမိလျှင်မူ ဆကာကြီးဈေးတွင်ရောင်း၍ မကုန်နိုင်။ ထိုအခါ ရန်ကုန်ပို့ရန် ငါးကြီးကို အူထုတ်ပြီး ဓနဖြူငါးအဝယ်ခိုင် သို့ သွားပို့ကာ ရောင်းရသည်။

ဓနဖြူ ငါးခိုင်မှ ယမန်နေ့က ရန်ကုန်မြို့တွင် ပေါက်ဈေးနှင့် ငွေချေသော ဘောက်ချာပြေစာကို ပြုပြီး တစ်ကျပ်ခွာနှင့် ဝယ်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ရန် ကုန်ပေါက်ဈေး တစ်ပိဿာလျှင် နှစ်ဆယ်ဟု ဘောက်ချာပြေစာတွင်ပါလျှင် တစ်ဆယ့်ကိုးကျပ်ဈေးသာ ပေး၍ ငွေချေသည်။

အဘဉာဏ်တို့အဖို့ ဤမျှလောက် ငွေကို လျော့ယူရသည်မှာ မထောင်း တာ။ သူတို့လည်း သူတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်မရှိလျှင် ဘယ်သို့ လုပ်နိုင် ပါမည်နည်း။

သို့သော် အဘဉာဏ်တို့လို တံငါသည်များ မသိဘဲ အနစ်နာခံလိုက်ရ သည်များ ရှိနေသည်။

အချို့ မရိုးသားသော ဖောက်သည်များက ချိန်ခွင်၊ ရာဇ၊ ကတ္တား စသည်တို့ကို မရိုးမသား ချိန်တွယ်ယူသောကိစ္စများပါ။

ချိန်ခွင်ကို ကြိုးတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အတိုအရှည် မသိမသာ ခွာ၍ ထားကာ 'ဘောင်တိုဘောင်ရှည်' ချိန်နည်းဖြင့် ငါးအချိန်ကို ခိုးယူကြ၏။

အချို့က ချိန်ခွင်လက်ကိုင်ကို လက်ဖဲနောင်ဖြင့် မှေးကိုင်ထားကာ ချိန် ခွင်လျှာ မထွက်စေဘဲ ခိုးယူသော နည်းလည်း ရှိသေးသည်။

အလေးများကလည်း မှန်ချင်မှ မှန်မည်။ သူတို့ရောင်းသည့် အလေးနှင့်

ဝယ်သည့်အလေး တစ်မျိုးစီ ထားတတ်ကြသူများလည်း ရှိသည်။

ပြီးတော့ အခြောက်နှင့် အစို။

အဘဉာဏ်တို့ထံမှ ဝယ်သောအခါ ငါးများ ပုစွန်များကို ရေလွတ် အခြောက် ချိန်ယူတတ်ကြသော်လည်း သူတို့ရောင်းတော့ ရေစွတ်စွတ်ဖြင့် လောင်းကာ ချိန်တွယ်ပေးခြင်းဖြင့် အကျိုးအမြတ် အများကြီး ရသွားသည်။

ယခု အဘဉာဏ်ရောင်းသော ပုစွန်ဥအပြည့်နှင့် ဆတ်ထုပ်ကြီးများဆို လျှင် အဘဉာဏ်တို့ရောင်းတော့ ရေလွတ်အခြောက် ချိန်တွယ်ပေးရမည်။

သူတို့လက်ထဲရောက်သည်နှင့် လင်ဗန်းထဲကို ပုစွန်တုပ်များ ထည့်ပြီး ရေမြုပ်အောင် လောင်းလိုက်မည်။ ပြီးတော့ ပုစွန်ဥများကို လက်ဖြင့် လှုပ်ခါ၍ ရေအောက်သို့ အနည်ထိုင်ကျသွားစေမည်။ ပုစွန်များကို ဆယ်ယူလိုက်သော အခါ ရေအောက်တွင် ပုစွန်ဥများ သီးခြား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုပုစွန်ဥများကို အထူးဈေး တစ်ပိဿာလျှင် ငွေငါးဆယ်ဈေးလောက် အထိ ရောင်းရသည်။ ပုစွန်ဥများကို မုန့်ဟင်းခါးချက်ရန် မုန့်ဟင်းခါးသည် များနှင့် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများက ကြော်စားရန်၊ သို့မဟုတ် ဟင်းခတ်လုပ် ရန် ဝယ်ကြ၏။ ပုစွန်ဥသည် အလွန်ချို၍ ဟင်းခတ်ရာတွင် ထိရောက်သော အရသာရှိသည့် ဟင်းလျာမဟုတ်ပါလော။

ပုစွန်ဥများ မရှိတော့သော ပုစွန်တုပ်ကြီးများမှာလည်း ဥမပါတော့သဖြင့် လေးချိန်လျော့သွားပြီဟု မထင်လိုက်ပါနှင့်။

ရေစိမ့်ထားသဖြင့် မူလအလေးချိန်ထက် လျော့နည်းသွားခြင်း မရှိ။ ပုစွန်ဥအတွက် အမြတ်များရလိုက်သည်ကသာ အနင့်သား။

ဤသို့သော နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အဘဉာဏ်တို့လို တိုက်ရိုက် ဖမ်းဆီး ရှာဖွေရသော တံငါသည်များက တန်ဖိုးအဖြစ် ငွေတစ်ကျပ်ရသော ငါးနှင့် ပုစွန်များသည် ကြားမှ ငါးစိမ်းသည်၊ ဖောက်သည် ငါးဒိုင်၊ ငါးရွဲ၊ ငါးပွဲစား၊ လက်ကားရောင်းသူ၊ လက်လီရောင်းသူများ အဆင့်ဆင့်၏ အကြံအဖန် အမျိုးမျိုးထုတ်ပြီး အမြတ်ယူမှုကြောင့် နောက်ဆုံး စားသုံးသူထံ ရောက်သော

အခါ အဘဉာဏ်တို့ ရရှိလိုက်သော တစ်ကျပ်တန်ငါးကို အနည်းဆုံး တစ်ကျပ်ခွဲနှုန်းဖြင့် ဝယ်စားရသော အခြေသို့ ရောက်သွားရသည်။

အမြတ်အစွန်းကို ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်သူ ကြားသမားများက စားသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘဉာဏ်တို့ ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

တတ်နိုင်သရွေ့၊ ကြားသမားများ နည်းပါးလျှင် အဘဉာဏ်တို့ တန်ဖိုး ပိုရလာမည်ဖြစ်သလို စားသုံးသူများမှာလည်း ယခုထက် ဈေးသက်သာစွာ စားသုံးနိုင်မည်။

ယနေ့အထိတော့ သည်အခြေအနေက မတက်သေးပါချေ။

[၅]

အဘဉာဏ်သည် မြေးအဘိုးသုံးယောက် ညစာအတွက် ငါးခုံးမကလေးများနှင့် ပုစွန်ဆိတ်ကလေး အနည်းငယ်ကို ပလုံးတွင် ထည့်လိုက်သည်။ ပုစွန်ဖိုးရသော ငွေစကလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် နွမ်းလျှော အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

သူ၏ နှစ်နာချက်များကို တစ်မိမိမိမိတွေး၍ ဝမ်းနည်းနေမိ၏။

“တောက် နှစ်ဆယ်တန်ပစ္စည်း ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ရောင်းရတာ နာသကွာ”

အချိန်က မှောင်စပျိုးပြီ။ ဆကာကြီးမှ လမ်းမီးများပင် လင်းနေပြီ။ အိမ်တွင် ကြွက်နီနှင့် ပူတူးမနှစ်ယောက် ထမင်းတော့ ချက်ထားတန်ကောင်းပါရဲ့။ သူ့တွင် ပါလာသော ငါးခုံးမကလေးများနှင့် ပုစွန်ဆိတ်ကလေးများကိုတော့ အိမ်ရောက်မှ ဟင်းချက်ရမည်။

ဝမ်းဗိုက်က တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် ဆာလာပြီ။ ထမင်းစားရဖို့အချိန်ကို အတော်ကလေး စောင့်ရဦးမှာပါတကား။

အဘဉာဏ်တို့ဘဝမှာ ဤအဖြစ်မျိုးက ရိုးနေချေပြီ။

ရေသတ္တဝါများတွင် မျက်နှာအငယ်ဆုံး၊ အနိမ့်ကျဆုံး၊ အောက်ဆုံး

အလွှာ ချုံထဲမှ ငါးကလေး ပုစွန်ကလေးများကို လူ့လောကအောက်ဆုံး အလွှာ ချုံထဲမှ အဘဉာဏ်တို့က ဖမ်းဆီး၍ အသက်မွေးရခြင်းဖြစ်သည်။

ချုံထဲမှ သတ္တဝါအချင်းချင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာများကော ထူးခြားပါ သနည်း။

အဘဉာဏ်တို့လို အောက်ဆုံးအလွှာမှ လူများ စိတ်ဓာတ် နိမ့်ကျလာ ပြီဆိုလျှင် အားမာန်တင်းသည့်အနေဖြင့် ဟစ်ကြွေးတတ်ပါ၏။ တစ်နေ့တော့ လူလူ သူသူ ဖြစ်စေရမပေ။

‘ဟယ် နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပ တမြမြ’ တဲ့။

အဘဉာဏ်တို့ တစ်နေ့တော့ ချုံထဲက ထွက်နိုင်မည်ထင်သည်။

‘နေသေးသပ ချုံထဲက ချိုသွေးသပ တမြမြ’ ဟူသော စကားပုံရှိသော် လည်း အဘဉာဏ်တို့၏ အခြေအနေက -

“နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးသပ ချုံထဲက” ဟုသာ ဟစ်ကြွေးရမလို ဖြစ်နေသည်။

ချုံထဲမှာပင် တဝဲလည်လည် မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသော အဘ ဉာဏ်တို့ဘဝ။

မြမြထက်အောင် ချိုလည်း မသွေးနိုင်သေး။

ချုံထဲကလည်း မထွက်နိုင်သေး။

အဘဉာဏ်တို့ ဘဝကား-

ကျွဲသိုးပေါက်လား၊ ငါးကလေး ပုစွန်ကလေးများလား။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၄၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၈၁)

ပိတ

[၁]

လယ်ပေါ်ကျောင်းမှ အိုးစည်ပုံမောင်းအသံများကို တစ်ချက်တစ်ချက်
ကြားနေရပြီ။

‘ပြည်လုံးချမ်းသာ’ ဘုရားပွဲကြီး နီးလာချေပြီကော။

ဆကာကြီးမြို့တွင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပသော အဓိ
ကရ ကျောင်းကြီးနှစ်ကျောင်းမှာ လယ်ပေါ်ကျောင်းနှင့် တောင်ကျောင်းတို့
ဖြစ်ကြသည်။ ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပလျှင် ညဘက် ဇာတ်ပွဲအငြိမ်ပွဲများအပြင်
နေ့ဘက်တွင် ယိမ်းများနှင့်၊ လှူဖွယ်များကိုင်ဆောင်၍ အလှပြင်ထားသော
မိန်းမပျိုများ စီတန်းလှည့်လည် အလှပြကြသည်မှာ ထုံးစံ။

ထိုသို့ မြို့ကိုပတ်၍ စီတန်းလှည့်လည်ခြင်းကို သူတို့အရပ်ဒေသတွင်
‘အလှည့်’ ဟူ၍သာ လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြ၏။

အလှည့်တွင် မိန်းမပျိုကလေးများက အလှပြကြသည်။

ယောက်ျားပျိုကလေးများက အလှရှုကြသည်။

ဤပွဲသည် ငယ်ရွယ်သူတို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးသော ပွဲတစ်ပွဲ။

လယ်ပေါကျောင်း ဘုရားပွဲကို နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၈ ရက် နေ့တွင် ကျင်းပ၍ တောင်ကျောင်းဘုရားပွဲကို တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမြဲ။ ဘုရားပွဲ တစ်ပွဲနှင့်တစ်ပွဲမှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှသာ ခြားသမို့ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ပိုမို စည်ကားသည်ထက် စည်ကားစေရန် လူငယ်များက အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းကြ၏။

လယ်ပေါကျောင်းဘုရားပွဲမှာ ပြည်လုံးချမ်းသာဘုရားကြီးအား ပူဇော် ပွဲဖြစ်သည်။ လယ်ပေါကျောင်းကို ကိုးကွယ်ကြသူ၊ အဘဉာဏ်တို့၊ ဇလွန် ဘက်တန်းရွာ ထုံးပုံရွာများနှင့်၊ မိတ္တီလာကျောင်းကို ကိုးကွယ်ကြသူ ဆကာ ကြီးမြို့သားများကပါ ပူးပေါင်းကျင်းပကြသည်။

တောင်ကျောင်း ဘုရားပွဲတော်မှာလည်း တိုင်းလုံးချမ်းသာဘုရားကြီး အား ပူဇော်ပွဲဖြစ်သည်။ တောင်ကျောင်းကိုးကွယ်ကြသူများသာမက၊ ဒွါရ ကျောင်း၊ ကျောင်းသစ်၊ ဝုံမင်းကျောင်းတို့ကို ကိုးကွယ်ကြသူ၊ ဆကာကြီးမြို့ သားများနှင့် ရွှေဘိုတန်း၊ ရှမ်းစု၊ စာဖြူစု ရွာများကပါ စုပေါင်း ကျင်းပကြ သည်။

လယ်ပေါကျောင်းပွဲတော်မှာ ပထမ ကျင်းပရသဖြင့် နောင် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်အကြာတွင် ကျင်းပမည့် တောင်ကျောင်းဘုရားပွဲလှည့်လျှင် ယိမ်း ဘယ်နယိမ်းပါမည်၊ မိန်းကလေးအတွဲ ဘယ်နတွဲပါမည်၊ ဘာအဝတ်တွေ ဝတ်မည်၊ ညဘက် ဇာတ်ပွဲလား၊ အငြိမ့်ပွဲလား-စသည်တို့ကို တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အကဲခတ်စုံစမ်းကြစမြဲ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အသာရရန် နှစ်စဉ် ကြိုး စားကြစမြဲ။

ဘုရားပွဲလှည့်ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာ မိန်းကလေးပျိုပျိုရွယ်ရွယ်မှန်သမျှ အလှည့်လိုက်ကြမည်။ အဝတ်အစားကိုလည်း တစ်ဖက်ဘုရားပွဲမှ လှည့် မည့်သူများထက် မသာသည့်တိုင် တန်းတူရှိအောင်တော့ ဝတ်ကြရမည်။

ဘုရားပွဲတော်ကြီး နီးပြီဆိုလျှင် မိန်းမ၊ ယောက်ျား လူငယ်များမှာ အားရ သည် မရှိ။ အဝတ်အစားဖိုး ရှာကြရ၊ ယိမ်းတိုက်ကြရသည်မှာ အမော။

ကြွက်နီတို့ လူငယ်တစ်သိုက်ကမူ ဝါးကို ကျွဲပုံသဏ္ဍာန် ရက်၍ စက္ကူနက်ဖြင့် ပုံးကပ်ထားပြီး၊ လူနစ်ယောက် ဝင်ကနိုင်သော ကျွဲသိုးရုပ်ကြီးတစ်ကောင် ပြုလုပ်ထား၏။ အချို့က အိုးစည်၊ ဝါးလက်ခုပ်၊ လင်းကွင်းများ တီးမှုတ်ကြမည်။ အချို့က မျက်နှာအိုးမဲသုတ်၊ သစ်သားဓားမကြီးနှင့် ကြိုးခွေတစ်ခွေကိုင်ပြီး ကျွဲဖမ်းအကကို ကကြမည်။ ကျွဲသိုးကြီးကို လူးကာ လှိမ့်ကာ ဖမ်းကြမည်။

ဘုရားပွဲတွင် ထိုကျွဲဖြင့် က၍ အိမ်တကာဝင်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းကြမည်။ ရသောငွေများကို လူငယ်တစ်သိုက် သောက်ကြ၊ စားကြမည်။

ယခု ကြားနေရသော အိုးစည်သံမှာ ကြွက်နီတို့ လူငယ်တစ်သိုက် ကျွဲက အစမ်းကနေသောဆီမှ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ပူတူးမတို့ မိန်းကလေးတစ်သိုက်ကလည်း ဘုရားပွဲအလှည့်လိုက်ရန် အတွက် ကြိုးပမ်းနေရသည်မှာ မောသည် ပန်းသည်မထင်။

ပြည်လုံးချမ်းသာ ဘုရားပွဲတော်မှာ ဦးစွာ ကျင်းပရသမို့ နောင်ရက် သတ္တတစ်ပတ်အကြာ ကျင်းပမည့် တိုင်းလုံးချမ်းသာဘုရားပွဲထက် သာ အောင်တော့ ကြိုးစားကြရမည်။ ရုံးသည်နိုင်သည်က နောက်ပိုင်းတစ်ကဏ္ဍ။

ဘုရားပွဲအတွက် ညဘက်တွင်ကရန် 'ရွှေမန်းကျော်မြင့်' ဇာတ်ကို လူကြီးများ ငှားထားသည်။ ကြွက်နီတို့ ပူတူးမတို့လို လူငယ်တစ်သိုက်ကမူ ဇာတ်ပွဲကို မကြိုက်၊ ဝန်ကြီးတွေ ထွက်၊ နှစ်ပါးသွား၊ ငိုချင်းချ၊ ပျင်းစရာကောင်းလှပါဘိ။ ဟိုဘက် တောင်ကျောင်းပိုင်းက ငှားသလို 'ထိုက်သူစံ' အငြိမ့်မျိုး ငှားစေချင်သည်။

ဒါမှ အငြိမ့်မင်းသမီးကို ဇာတ်ခုံထောင့်မှ အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ကြရမည်။ စက္ကူများမီးရှို့၍ သူတို့မျက်နှာများကို မင်းသမီးအား ပြလိုက်ကြချင်သေးသည်က ကာလသားတစ်သိုက်။

ပူတူးမတို့လို မိန်းကလေးများကလည်း လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးများနှင့် မင်းသမီး၏အက။ ရှေ့ထွက်အော်ပရာနှင့် ပြဇာတ်မင်းသားချောချော

ကလေးကို အဓိကထား၍ ကြည့်ချင်သည်။

လူကြီးပိုင်းကမူ ဇာတ်ပွဲသာလျှင် ဘုရားပွဲတော်နှင့် လိုက်ဖက် ကျင့်ကြံရသည်။ ရိုးရာဓလေ့ ထိန်းသိမ်းသည်ဆိုသမို့သာ လူငယ်များက အောင့်အည်းသည်းခံနေရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့ခင်းဘက် လှည့်လည်ရာတွင် ပူတူးမကို ပါဝင်ရန် မိန်းကလေးခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသော မစန်း၊ မခင်မြိုင်၊ မသန်းနွဲ့၊ မရှုကြည် စသော အပျိုကြီးတစ်သိုက်က လိုက်၍ ခေါ်နေကြချေပြီ။ အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်ထံ ခွင့်ပန်နေကြပြီ။

ပူတူးမမှာ ဟိုမရောက်သည်မရောက်၊ အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ် ရောက်လာပြီမို့ သည်နှစ်မှ အသိအမှတ်ပြု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ပူတူးမကလည်း ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက်အဖြစ် လိုက်ချင်သည်။ ဘုရားပွဲမှာ သူ့အလှကို ပြလိုက်ချင်သည်။

ခက်နေသည်က အဘဉာဏ်အဖို့ သူ့မြေးကလေး ပူတူးမကို ဆင်ယင်ပေးဖို့ ဘယ်မှာလဲ အဝတ်အစား။

အဘဉာဏ်လို တံငါသည်တစ်ယောက်က သည်လို တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ကြုံရသော ဘုရားပွဲတော်တွင် လိုက်ပါဆင်နွဲ့ဖို့ အဝတ်အစားဖိုး တတ်နိုင်ပါမည်လား။

မိန်းကလေးခေါင်းဆောင်များ လာခေါ်ကတည်းက အဘဉာဏ်မှာ သူ့မြေးမကလေး ပူတူးမကို ဘုရားပွဲတွင် လိုက်ပါစေချင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် လာခေါ်ကြသူများအား ကုန်ကျမည့် အဝတ်အစားဖိုးကို မေးကြည့်မိလိုက်၏။

“ဟဲ့ မခင်စန်းတို့ မခင်မြိုင်တို့ရဲ့၊ ငါ့ကို ပြောပါဦး၊ တို့က ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ တံငါသည်ဆိုတာ လှေဦးစိုမှ ပါးစပ်စိုတာဟ၊ ပူတူးမဖို့ အဝတ်အစားဖိုးက ဘယ်လောက်များတောင် ကုန်မှာလဲ”

“အို အဘကလည်း၊ သိပ်ကုန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လေယာဉ်မောင် နို့စိမ်းရောင် ယုတ်တစ်ဝတ်စာရယ်၊ တက်ထရက်ရှန် အစိမ်းတစ်ဝတ်စာရယ်၊ ပြီး

တော့ ဖိနပ်တစ်ရန်၊ ဒါပဲ ဝယ်ရမှာပါ။ အားလုံး ငွေတစ်ရာကျော်ကျော် လောက်ရှိရင် လောက်ပါတယ် အဘရ၊ ပဝါတို့ ပုသိမ်ထီးတို့ကတော့ ကျွန်မ တို့ ရှာပြီး ငှားပေးပါမယ်။ ပန်းပန်ဖို့ ပင့်ကူသစ်ခွလည်း ရန်ကုန်ကို မှာလိုက်ပါ ပြီ၊ ပန်းဖိုးက ကျွန်မတို့ ပေးမှာပါ”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးဟယ်၊ ငါ့မြေးက ရှင်မီးအကျီကလေးနဲ့ပဲ အမြဲ လိုလိုနေရတော့ ဒီလိုအဖိုးတန်အဝတ်တွေကို ဝတ်တတ်စားတတ်ပါမလားဟ”

“အမယ်လေး အဘရယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဘတို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှာ ဒေါ်ခလေးမသမီး အမြင့်က ပြင်တတ် ဆင်တတ်ပါတယ်။ ပူတူးမကို အမြင့် က အလှပြင်ပေးမှာပါ အဘရဲ့”

အဘဉာဏ်၏အမေးကို အပျိုကြီး မရှုကြည်က ဖြေလိုက်သည်။

အဘဉာဏ်မှာ သူ့မြေး ပူတူးမကို လှလှပပကလေး ကြည့်ချင်သောဆန္ဒ က ပြင်းပြလာသည်။ သို့သော် ဘယ်မှာလဲ အဝတ်ဖိုး ပိုက်ဆံ။

မရလျှင် ရအောင်တော့ အဝတ်ဖိုးကို ရှာရဖွေရတော့မည်။

[၂]

အဘဉာဏ်တို့အိမ်ရှေ့ ရေကာတာရိုးအထိ ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် တရိပ် ရိပ် တက်နေ၏။ ‘ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်’ ဆိုသည့်အတိုင်း၊ ရေများမှာ အထက် အညာမှ ဒလဟော ထိုးဆင်းနေ၏။

တာရိုးနံဘေးရှိ ကိုင်းပင် ကျူပင်ကလေးများပင် ရေမြုပ်နေပြီ။

အဘဉာဏ်တို့ တံတားတိုင်တွင် တွယ်ကပ်ဥထားသော ခရုမျက်ပြိုဥတွဲ များအနားသို့ပင် မြစ်ရေပြင်မှ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများက လာရောက် ရိုက်ခတ်နိုင်ကြပြီ။

ငါးရဲ့သားပေါက် နီနီရဲ့ကလေးများမှာ ကမ်းစပ်မြက်ဖုတ်များအကြား တွင် ဟိုမှသည်မှ ဝှေ့ကာဝိုက်ကာ ကူးခပ်နေကြ၏။

ပင့်ကူကဲ့သို့ မြေလေးဖက်ရှည်ရှည်၊ ရေသမင်ခေါ် အကောင်ကလေးများ

နှင့် ပဲနက်စေ့ကဲ့သို့ မည်းနက်နေသော ဒီပိုးခေါ် ရေပိုးရေမွှား ရေပိုးကောင်
ကလေးများမှာ ရေတက်နှင့်အတူ လိုက်လာကြပြီး ရေပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ
ရှုပ်တိုက် ပြေးလွှားသွားနေကြသည်မှာ မျက်စိရှုပ်စရာ။

ရေအလွန်တက်ပြီး ရေစီးကြမ်းနေချိန်တွင် အဘဉာဏ်တို့ပိုက်ချ၍ မဖြစ်။

ဤလိုအချိန်မှာ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးသုံးယောက်အတွက် နှစ်ပတ်
လည် စားသောက်ရန် ဝမ်းစာရိက္ခာ စုဆောင်းရေး နည်းလမ်းတစ်လမ်းတော့
ရှိသည်။

အဘဉာဏ်တို့လို တံငါသည်များနှင့် လယ်သမားကြီးများအတွက် မရှိ
မဖြစ် လိုအပ်သော အရေးကြီးဆုံးရိက္ခာမှာ ဆန်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ အရေးအကြီးဆုံး ရိက္ခာက ငါးပိ။

ဆားမှာမူ ဈေးမကြီးသဖြင့် မထောင်းတာ။

ဆန်နှင့်ငါးပိသာ တစ်နှစ်စာအတွက် ရှိပါစေ၊ အဘဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲ
သားများ ပူဝင်စရာမရှိတော့။ သူတို့အတွက် ဆီ၊ အချိုမှုန့် စသည်တို့မှာ
မလိုအပ်။ လိုအပ်သည်ဟုဆိုလျှင်လည်း ဝယ်မစားနိုင်သည့်အတူတူ သည်
လို ပစ္စည်းများကို မျှော်လင့်ချက်မထား။

ယခုလို ရေကြီးချိန်မှာ တစ်နှစ်စာ ငါးပိစုဆောင်းထားရမည်။

ဆန်ကိုမူ ငါးရမှ ဝယ်စားနိုင်မှာမို့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မီးစဉ်ကြည့်ပြီး ကခဲ့ရ
သည်မှာ သည်အသက်အရွယ်အထိ။

အဘဉာဏ်သည် မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီအား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ တို့ ဖားသွားဆွဲရအောင်ဟေ့၊ ငါးပိကလေး ဘာကလေး
လုပ်ဖို့ပေါ့ကွာ၊ အိမ်မှာ နံပါတ်သုံး ငါးမျှားရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ယူလိုက်မယ်လေ”

ကြွက်နီသည် ဖားဆွဲရန် ဝါးကိုင်းတံအဖျားတွင် ကြိုးရှည်ရှည် တပ်ဆင်
ထားသော ငါးမျှားတံနှစ်ချောင်းကို အိမ်နောက်ဖေး ဓနိမိုးအကြားမှ ဆွဲထုတ်
၍ ယူလာသည်။

ဖားဆွဲငါးမျှားတံ၌ ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေရန် ဖော့တပ်ထားခြင်း မရှိ။

ငါးမျှားကိုင်းတံနှင့် ကြီးမှာမူ ရိုးရိုးမျှားသော ငါးမျှားထက် အတန်ငယ် ရှည်၏။ ငါးစာအတွက် 'ကျော်စံကေး' လို၊ 'ဖားတလက်' လို ဖားအကောင် ငယ်ငယ်ကလေးများရလျှင် လုံလောက်သည်။

အဘဉာဏ်နှင့် ကြွက်နီတို့သည် ရေစပ်စပ် မြက်ပင်ဖုတ်များအကြားမှ ဖားကလေးများကို လိုက်ရှာ၍ ငါးမျှားချိတ်တွင် ချိတ်လိုက်သည်။

ယခုလို မိုးတွင်းအခါ၌ ဖားကလေးများကလည်း ပေါလိုက်ပါဘိ။

အဲ ဖားဆွဲလျှင် ရိုးရိုးငါးမျှားစဉ်တွင် ငါးစာတပ်သကဲ့သို့ မတပ်ရ။

ဖားကလေး၏ အောက်ပိုင်းမှနေ၍ ခေါင်းပေါ်အရောက် ငါးမျှားချိတ်နှင့် ဖောက်လိုက်ပြီး ဖား၏ ကျောမှတစ်ဆင့် ဝမ်းမိုက်သားဘက်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ဖောက်၍ ငါးမျှားထစ်ကို ဖော်ထားရသည်။

ထိုအခါ ဖားအသေကလေးမှာ အလိုအလျောက် ကျောကလေးကျောပြီး ခြေကားရား လက်ကားရားကလေး ဖြစ်နေမည်။

ပိုမိုခိုင်ရန် ငါးမျှားချိတ်နှင့် ဖားကို ကြီးသေးသေးဖြင့် လျော့လျော့ကလေး ချည်ထားရသေးသည်။ သို့မှသာ ငါးက အစာကို ဟပ်လိုက်သောအခါ ငါးစာ ဖားသေကလေးမှာ ငါးမျှားချိတ်မှ လွင့်ထွက်မသွားနိုင် ဖြစ်မည်။

ဖားကလေးကို ကြီးဖြင့် ပူးတွဲ ချည်ထားသဖြင့် ဖားတစ်ကောင်ဆိုလျှင် ငါးကိုးကောင် ဆယ်ကောင်ရသည်အထိ ဆက်လက် မျှားနိုင်သည်။

ရေစပ်စပ်တွင် ကမ်းစပ်မှနေ၍ ငါးမျှားတံကို ဟိုမှသည်မှ ဝှေ့ယမ်းပြီး ဖားကလေးကို ခြေလက်ကားရားဖြင့် ရေပေါ်မှာ ရုပ်တိုက်ပြေးစေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ဝှေ့ယမ်းနေသဖြင့် ဖားကလေးတစ်ကောင် ရေပေါ်တွင် ယက်ကန်ယက်ကန် ကူးနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ထိုအခါ ဤနေရာတစ် ပိုက်၌ ရှိနေသော ငါးရဲ့ကြီးများ မနေနိုင်တော့။ တစ်ခါတည်း ဖားကလေးကို ပြေး၍ ဟပ်လိုက်သည်သာ။

ငါးရဲ့ဆိုသည်မှာ အလွန် အစားလောဘကြီးသော ငါးမျိုးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရေပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးနေသော ဖားသေကောင်ကို သူ၏ အစာ အဖြစ် အငမ်းမရဟပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ခဏ သူ၏ ပါးစောင်ကို ဖားကလေး အပေါ်မှ ပြုထွက်နေသော ငါးများထစ်သွားက ထိုးဖောက်ချိတ်တွယ်သွား ပြီးဖြစ်နေတော့သည်။ ကြိုးဖြင့် တွဲထားသော ဖားကလေးမှာလည်း ငါးများ ချိတ်အထက်ပိုင်းသို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားတော့သည်။

ချုံများရှိသောနေရာဆိုလျှင် ငါးများတံကို ဝှေ့ယမ်း၍ မရ။ ငါးများတံကို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ဖားကလေးမှာ ရေပေါ်တွင် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေသလိုလို။ ထိုအခါ ချုံအောက်တွင် ခိုကပ်နေသော ငါးရဲ့ကြီးလည်း မလွတ်တော့။

ထို့ကြောင့် အင်းများ၌ လိုင်စင်ဆွဲထားသော အင်းသားကြီးများက သူတို့ အင်းများတွင် အခြားသူများ ဖားဆွဲခြင်းကို ခွင့်မပြုကြ။

ယခုလို ဝါဆိုဝါခေါင် ရေကြီးချိန် မိုးတွင်း၌ အဘဉာဏ်နှင့် ကြွက်နီတို့ မြေးအဘိုး နေ့စဉ် ဖားဆွဲကြသဖြင့် ငါးရဲ့အတော်များများ ရလိုက်သည်။ ဝမ်းစာ ငါးပိများ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်တွင်စားဖို့ ငါးပိမို့ ရောင်းတမ်းငါးပိ အများကြီးလုပ်သလို မလုပ်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း တစ်နှစ်စာ ကောင်းကောင်းကလေး စားနိုင်အောင် လုပ် ထားလိုက်သည်။

ငါးပိလုပ်နည်းကလည်း မခက်ပါ။

ဖားဆွဲ၍ရသော ငါးရဲ့များကို ခေါင်းဖြတ်၊ ဗိုက်ခွဲ၊ အကြေးထိုးပစ်လိုက် ပြီး တစ်နေ့မျှကြာအောင် ရေစိမ်အပုပ်ခံလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ငါးများ ပုပ်ပွလာလျှင် ငါးပုပ်များကို အရောင်ဖြူသွားသည်အထိ အထပ်ထပ်အခါခါ ရေစင်စင် ဆေးရ၏။

‘ကလေးသော့’ အင်းကဲ့သို့သော အင်းများမှ ရောင်းတမ်းငါးပိများကိုမူ ဤသို့ ငါးတစ်ကောင်စီ ခေါင်းဖြတ်၊ ဗိုက်ခွဲ၊ အကြေးထိုး မလုပ်နိုင်။ ဖမ်းမိ သော ငါးများကလည်း အမြောက်အမြားမို့ အကြေးခွံထိုးရန် အချိန်မရ။

ငါးပိအချိန် လျော့သွားမည်လည်း စိုးရိမ်ရသဖြင့် ငါးရဲ့ခေါင်းကိုလည်း မဖြတ်။ ငါးရဲ့ခေါင်းကို အပေါ်ဘက်မှ ဓားဖြင့် အရှည်လိုက် တစ်ချက်ခွဲလိုက် သည်။ ခါးပိုင်းမှ တစ်ဆစ်ချိုး မပြတ်တပြတ် ဓားဖြင့် တစ်ချက်ပိုင်းလိုက် သည်။ ဗိုက်မခွဲ။ အကြေးမထိုး။

ထိုငါးရဲ့များကို တစ်ရက်ရေစိမ်ပြီး ပုပ်ပွလာသောအခါမှ ကျူးရိုးတံများ စုစည်းထားသော ကျူးရိုးစည်းဖြင့် ရေထဲမှာ ပုပ်ပွနေသော ငါးပုပ်များကို ခြင်းကြားတွင် ထည့်၊ ရေထဲတွင် စိမ်ပြီး အခါခါ ကျူးရိုးများဖြင့် ထိုးမွှေလိုက် သည်။ ကျူးရိုးဖြင့် ထိုးမွှေမှုကြောင့် ငါးပုပ်များတွင်ရှိသော အကြေးခွံများနှင့် ဝမ်းတွင်းမှ အူများ ချေးများ အလိုအလျောက် ရေနှင့်ရော၍ ထွက်သွားသော အခါမှ ခြင်းကြားကို ရေထဲတွင်ပင် လှုပ်ခါဆေးကြသည်သာ။ ဤသို့လုပ်မှ ရောင်းတမ်းငါးပိများများရပြီး မြန်မြန်ပြီးမည်။

ထို့နောက် ငါးပုပ်များကို များလျှင် ငါးစင်ပေါ်တွင်တင်၍၊ နည်းလျှင် ဆန်ခါကျုံးခုံးတွင် ထည့်ပြီး ရေစစ်ရသည်။ ရေစစ်သည့်အခါ နေလှမ်းသလို ဖြန့်၍မလှမ်းရ။ ငါးများကို တစုတဝေးတည်း ပုံ၍ ရေစစ်ရသည်။ သို့မှသာ အလယ်မှ ငါးများ ခြောက်သွေ့မသွားဘဲ ပိညပ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း နပ်သွား မည်။ ထိုစဉ်က တစက်စက်ကျနေသော အရည်များမှာ ငြောရည်များမဟုတ်။ အပုပ်ရည်၊ သွေးရည်များသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်ခန့် ရေစစ်ပြီးလျှင် ဆားကူးပေးရ၏။ ‘ဆားကူးသည်’ ဆို သည်မှာ ဆားများဖြင့် ငါးများ သမအောင် ရောနယ်ခြင်းမျှသာ။

ဆားမကူးမီ ငါးပိုမိုပုပ်လေ ငါးပိဖြစ်လာသောအခါ ပိုအနံ့မွှေးပြီး အသားနပ်လေဖြစ်၍ အိမ်တွင်စားဖို့ဆိုလျှင် ငါးပိကောင်းရရန် ပိုမို အပုပ်ခံ လေ့ရှိကြသည်။

ပထမ ဆားကူးထားသော ငါးများကို နောက်တစ်နေ့ အလားတူ ပြန်၍ အရည်စစ်ရပြန်သည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါလောက် ဆားကူးပြီးသောအခါမှ အိုးတွင်ထည့်၍ ဆား

အနည်းငယ်ဖြင့် သိပ်ထားလျှင် ငါးပိကောင်းကောင်း ရတော့သည်။ အချို့မူ သုံးကြိမ် ဆားမကူး။ တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်မျှသာ ဆားကူးသည် လည်း ရှိသည်။

ငါးပိများလျှင် ငါးပိသိပ်သောအခါ အချို့က သစ်သားဖိနပ်ကြီးများဖြင့် နှင်း၍လည်း သိပ်သည်။ ဆုံဖြင့်ထောင်း၍လည်း သိပ်လေ့ရှိကြသည်။ အိမ် သုံးငါးပိ အနည်းငယ်ကိုမူ ဤသို့လုပ်ရန်မလို။ စဉ့်အိုး၊ အင်တုံ စသည်တို့ တွင် ရိုးရိုးဖိသိပ်လျှင်ပင် ကိစ္စပြီးသည်။

ငါးပိသိပ်သောအခါ ဆားများများထည့်ရန် မလိုတော့။ ငါးပိဆားငန် သွားချိမ့်မည်။ ငါးပိအချိန်တစ်ဆယ်လုပ်လျှင် အစမှအဆုံး ဆားတစ်ပိသာ သုံးပါက အနည်းငယ်ပေါ့မည်။ ဆားတစ်ပိသာငါးဆယ်ဆိုလျှင် အကောင်း ဆုံး။ ဤအချိန်တွင် ငါးပိအိုးထဲမှ တစ်မိမ့်စိမ့်ထွက်လာသော အရည်များကား ငံပြာရည်တည်း။

ငံပြာရည်ထွက်သည်ကလည်း ထူးခြား၏။ လဆန်းရက်ဆိုလျှင် ငံပြာ ရည် ပိုထွက်သည်။ ဒီရေအတက်အကျအလိုက်၊ ငံပြာရည် အနည်းအများ အထွက် ကွာခြား၏။

ငါးပိကို စားခါနီးသောအခါတွင် ထမင်းပျော့ပျော့ချက်ပြီး အအေးခံ ထား၊ ထိုထမင်းပျော့များကို ငါးပိနှင့်နယ်ထားလိုက်လျှင် ငါးပိမှာ ထမင်းနဲ ရောပြီးဖြစ်၍ ငါးပိရည်ကျိုသောအခါ ပိုပျစ်သည်။ စား၍ကောင်းလှသည်။ ငါးပိများ ပွားလာသဖြင့် ပို၍ တွက်ခြေကိုက်သည်။

ဤရေချိုငါးပိရည်ကား အဘဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲသားများအတွက် တစ်နှစ်စာ အဓိကဟင်းလျာ။

ငါးရုံကြီးသက်သက် ရေချိုငါးပိထက် သုံးဦးစပ် ငါးပိက ပိုကောင်း၏။ သုံးဦးစပ်ငါးပိဆိုသည်မှာ ငါးကျည်း၊ ငါးပြေမနှင့် ငါးရုံလုံးကလေးများ ရောရာ ငါးပိကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝါဆိုလတုန်းက ကြွက်နီနှင့်အတူ ဖားဆွဲ၍ တစ်နှစ်စာ ဝမ်းစာငါးပိများ

လုပ်ထားသည်ကို အဘဉာဏ် သတိရလိုက်မိ၏။

ထိုငါးပိကလေးကို ရောင်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် ပူတူးမတစ်ယောက် ပြည်လုံးချမ်းသာ ဘုရားပွဲတော်ကြီးတွင် လှည့်လည်ဖို့ အဝတ်ဖိုးကလေး ရနိုင်သည်။ သို့သော် ဤသို့ ငါးပိများရောင်းလိုက်ပါက အဘဉာဏ်တို့အတွက် တစ်နှစ်စာ ငါးပိ မလုံလောက်တော့။

ရှိစေ။

ထိုငါးပိကိုပင် ငွေဖြစ်စေအံ့။

ဆကာကြီးမှ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ၊ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသော ကြေးရတတ် ဆကာကြီးသားများရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဘုရားပွဲတော်အခါ ဆကာကြီးသို့ အပန်းဖြေ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာတတ်ကြ၏။ သူတို့သည် ငါးပိကောင်းကောင်းကို ဈေးမရှောင်တမ်းဝယ်၍ ရန်ကုန်သို့ ယူဆောင်သွားတတ်ကြ၏။

ဝမ်းစာ ငါးပိကလေးကို အဘဉာဏ် မခင်တွယ်နိုင်တော့။ မြေးကလေး ပူတူးမကို လှလှပပ မြင်ချင်သောဆန္ဒက ပိုမိုနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကြီးစွာသော စွန့်စားခြင်းဖြင့် သူ၏ ငါးရုံလုံးခေါင်းပြတ် ရေချိုငါးပိကလေးကို ဈေးကောင်းကောင်း ပေးနိုင်မည့်သူအား ချိန်တွယ်၍ ရောင်းချလိုက်တော့မည်။

[၃]

ပူတူးမ သည်လိုလှနေသည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။

ကလေးမမည် လူကြီးမရောက် အပျိုပေါက်စအရွယ် ပူတူးမ၏ ပါးစုံကလေးမှာ ပန်းနုရောင်ပြေးနေ၏။ ဆီရွဲလိမ်းပြီး လုံးထားသော သျှောင်ကြာခွက် ဆံရစ်ဝိုင်းကြီးမှာ မဟူရာရောင်ထနေ၏။ ဆံရစ်ဝိုင်းတွင် ပန်ဆင်ထားသော ပင့်ကူသစ်ခွ ပန်းကလေးကြောင့် ယဉ်ယဉ်ကလေး ပန်သံငုံ့လှပါ၏။ ဆံနွယ်နုကလေးများမှာ ကနုတ်ပန်းသဖွယ် ကော့ညွတ်ကွေး၍ ပူတူးမ၏

နားရွက်ဘေးမှ ဝေ့ဝိုက် ကျဆင်းနေသည်က ချစ်စရာ။

နို့စိမ်းရောင် လှဲချည်နှင့် မြသားရောင် အင်္ကျီကလေးကလည်း လိုက်ဖက် လှပါ၏။ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပဝါကလေးမှာ လျော့ရိလျော့ရဲနှင့် တွဲရရွဲခိုနေသည်။ ပုသိမ်ထီးကလေးကို ဆောင်းလိုက်သောအခါ ထီးမှ ရွှေဝါ ရောင်က ပူတူးမကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ကလေး ဖုံးလွှမ်းထား၏။

သားသမီးအချစ်၊ မြေးအနှစ် တဲ့။

အဘဉာဏ်မှာ ပူတူးမကို ရှုမဝ ကြည့်မဝ ဖြစ်နေသည်။ ကွမ်းတစ်ယာ ကို ပါးစောင်တွင် ငုံ့၍ တပြိုးပြိုးဖြစ်နေသည်။

ဘုရားကြီးပရဝဏ်အတွင်းမှ အိုးစည် ဒိုးပတ်သံများနှင့် ယိမ်းအက တီးဝိုင်းများမှ ဆိုင်းသံများသည် အဘဉာဏ်တို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာအပေါ် သို့ လေဟုန်ကို ခိုစီးပြီး ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

မကြာမီ နေ့လယ်ရောက်လျှင် ဘုရားပွဲလှည့်လည်ကြပေတော့မည်။

ဇလွန်ဘက်တန်း ရွာသူကလေးများမှာ အခါတိုင်းလို ရွံ့အလူးလူး မဟုတ်ကြတော့။ အလှကိုယ်စီ ပြင်ထားကြသဖြင့် အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်း ရောင်စုံမယ်ကလေးများ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာကလေးများ မှာလည်း အပြုံးကိုယ်စီ ဆင်နေကြသည်။

သည်နှစ် ဘုရားပွဲမှာ ယိမ်း ရှစ်ယိမ်းတောင်ပါသမို့ ကာလသား တစ် သိုက်ကလည်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွ အားရသည်မရှိ။

အဘဉာဏ်သည်လည်း တစ်နှစ်စာ ဝမ်းစာငါးပိ မရှိတော့သည်ကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ပါ။ နောင်အခါမှ ဖြစ်သလို ရှာစားပေတော့မည်။

အဘဉာဏ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပီတိများ ဖုံးနေသည်။ သူ့မြေးကလေး ပူတူးမသာလျှင် ဇလွန်ဘက်တန်းတစ်ရွာလုံးမှာ အလှဆုံးဟု ထင်နေမိသည် သာ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၁)

မီးစာမကုန်မီ ဆီခန်းခြင်း

၂၃။ မီးစာမကုန်မီ ဆီခန်းခြင်း

[၁]

ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် တစ်ရှိန်ထိုး တက်လျက်ရှိ၏။

အဘဉာဏ်တို့ လွန်ဘက်တန်းရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် မြင့်မားသော ရေကာတာရိုးကြီးရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရေတက်လာလျှင် စပါးစိုက်သည့် လယ် ကွင်းများသို့ ရေမရောက်စေရန်၊ ကာဆီးထားသော ရေကာတာရိုးကြီးဖြစ် သည်။ ရေကာတာရိုးအထိ မြစ်ရေများ ရောက်နေပြီ။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးနှင့် ရေကာတာရိုးအကြားတွင် အဘဉာဏ်တို့ ရွာတည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ရေတက်လာလျှင် သွားရေးလာရေး လွယ်ကူစေရန်၊ အဘဉာဏ်တို့ရွာ ရှိ အိမ်များမှ ရေကာတာရိုးအထိ၊ ဝါးလုံးများကို တန်းထိုးကာ ယာယီ တံတားကလေးများ ကိုယ်စီ ဆောက်ထားလေ့ရှိ၏။

အဘဉာဏ်တို့ အိမ်၌လည်း ယာယီ ဝါးတံတားကလေး တစ်ခုရှိသည်။

ယခုလို ရေကြီးချိန်တွင် ငါးအရနည်းတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် တံငါသည် ဖြစ်လျက် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုး သုံးယောက်မှာ ငါးသေးငါးမွှားကလေး များပင် ၀၀ မစားရ။

ကန်စွန်းရွက် တစ်လှည့်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် တစ်လှည့်နှင့် စားနေရသည်မှာ လည်း အတော်ကြာပြီ။

ကြွက်နီ ယနေ့ ဟင်းစားကလေးရအောင်တော့ ရှာဦးမည်။ အထူးသဖြင့် အဘိုးဖြစ်သူ အဘဉာဏ်မှာ အသက်အရွယ် အတော်ကလေးကြီးပြီ ဖြစ် သဖြင့် မြိုးမြီးမြက်မြက်ကလေး စားစေချင်သည်။

ကြွက်နီသည် ယိုင်နဲ့ပြီး တလှုပ်လှုပ်ခါနေသော တံတားကလေးပေါ်မှ လျှောက်ခဲ့၏။

ဝါးတံတားတိုင်များအပေါ်တွင် ခရုမျက်ပြဲများတွယ်ကပ်နေသည်။ ရေ စပ်စပ် တာနံ့ဘေးတွင် ကိုင်းပင်နှင့် ကျူပင်ပေါက်ကလေးများမှာ တစ်ချက် တစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်သော မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခါ နေသည်။

ဟော-

ကိုင်းပင်စပ်မှာ လှိုင်းဂယက်ကလေးများ တလှုပ်လှုပ် ထလိုနေပါလား။ ကိုင်းပင် အဖျားကလေးများပင် နတ်ပူးသည့်နှယ် ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်နှင့် ဘာ များပါလိမ့်။

ရေပြင်တစ်ခုလုံးမှာ နီရဲနေ၏။

ဟယ် ကြွက်နီတော့ ဟင်းစားကောင်းကောင်း ရပေတော့မည်။

ဤနီရဲသော အရောင်အဆင်းနှင့် ဟိုကူးလိုက် သည်ကူးလိုက် လှုပ် နေသော ငါးကလေးများကား ငါးရုံသားပေါက်ကလေးများသာတည်း။

များလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ကိုင်းတောစပ်တစ်ခုလုံးမှာ ငါးရုံသားပေါက်ကလေးများဖြင့်ပြည့်နေ၏။

တစ်ကောင်- နှစ်ကောင်မကပါ။ တစ်ရာ- တစ်ဇီထာင်။

အဲ သူတို့ကိုဖမ်းရန် ကိရိယာက ကြွက်နီတွင် အဆင်သင့်ရှိပြီး ဖြစ်သည်။
အိမ်တွင်ရှိနေသော 'ဒိုင်းဝန်းကြီး' နှင့်သာ ဖမ်းလိုက်ရပါလျှင်-။ ငါးရဲ့
သားပေါက်များ တစ်ကောင်မျှပင် လွတ်မည်မထင်။

အိမ်တွင် အဆင်သင့် ထောင်ထားသော ဒိုင်းဝန်းကို အမြန်ဆုံး ပြေး၍
ယူလိုက်၏။ ယိုင်နဲ့နေသော တံတားကလေးပေါ်မှ ကြွက်နီ ရေထဲသို့ မကျ
သည်ပင် ကံကောင်းလှသည်။

[၂]

'ဒိုင်းဝန်းကြီး' ဆိုသည်မှာ လက်နှစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ဝါးခွေတွင် ဇာပိုက်
တပ်ထားသော ဝါးလက်ကိုင်ရိုးနှင့် ငါးဖမ်းကိရိယာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများ ကူးခပ်နေသော ရေအောက်မှ ဤဒိုင်းဝန်း
ကြီးနှင့်ထိုး၍ ဆယ်လိုက်ပါက ဒိုင်းဝန်းအထဲသို့ ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေး
များ အလိုအလျောက် ရောက်ရပေတော့မည်။

ငါးရဲ့များမှာ အမျိုးအစား အတော်ကလေး များ၏။ ငါးရဲ့အောက်၊
ငါးရဲ့ဒိုင်း၊ ငါးရဲ့ခေါင်းတို့၊ ငါးရဲ့ခေါင်းရှည်၊ ငါးရဲ့ပနော်၊ ငါးအုံးမ စသော
ငါးများအားလုံးမှာ ငါးရဲ့အမျိုးအနွယ်များပင် ဖြစ်သည်။

ငါးရဲ့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမူ လူတိုင်းလိုလိုပင် မြင်ဖူးနေ၍ အထူး ဖော်
ပြရန် လိုမည်မထင်။

ငါးရဲ့များ ဥချချိန်တွင် ငါးရဲ့အထီးနှင့် အမ၊ ဖိုမ စုံတွဲ ရှိနေတတ်ကြ၏။

ငါးရဲ့များ ဥချ၍ ပေါက်ဖွားချိန်သည် တန်ခူးလမှ တော်သလင်းလ
လောက်အထိ။ အင်္ဂလိပ်လနှင့်ဆိုလျှင် မတ်လမှ ဩဂုတ်လလောက် အတွင်း
ဖြစ်သည်။

ငါးရဲ့မကြီးများ ဥချချိန်ဆိုလျှင် ငါးရဲ့ဖိုက ရေတိမ်ရာ၌ဖြစ်စေ၊ မြစ်
ချောင်း၊ အင်းများကမ်းဘေးရှိ ရေညှိတော မြက်တောများထဲ၌ဖြစ်စေ အသိုက်
အအုံများ ပြုလုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ငါးရဲ့မကြီးအချို့မှာ တစ်ကြိမ်မက၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် မျှပင် ဥများချတတ်သည်။

ဥများဥ၍ မကြာမီရက်အတွင်း ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများ အများ အပြား ပေါက်ဖွားလာတော့သည်။

ထိုသို့ ပေါက်ဖွားလာသော ငါးရဲ့သားပေါက်နီနီကလေးများကို ရေ အောက်မှနေ၍ လိုက်လံစောင့်ရှောက်ပေးနေသော ငါးရဲ့ကြီးမှာ အမှန်စင်စစ် အားဖြင့် ဥများ ဥလိုက်သည့် မိခင်ငါးရဲ့ကြီး မဟုတ်ပေ။ ဖခင် ငါးရဲ့ဖိုကြီး သာ လိုက်လံစောင့်ရှောက်နေသည်ဖြစ်ကြောင်း ဝါရင့်တံငါကြီးများက အခိုင် အမာပြောကြ၏။

သို့သော် အများကမူ ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများကို ရေအောက်မှ လိုက်လံစောင့်ရှောက်ပေးနေသည်မှာ မိခင် ငါးရဲ့မကြီးဖြစ်သည် ဟူ၍သာ ထင်နေကြသည်။

ငါးရဲ့ကြီးသည် ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများအနီးမှ အခြားသို့ ထွက် ခွာမသွားဘဲ၊ နှစ်လမျှ အချိန်ကြာအောင် လိုက်လံစောင့်ရှောက်သည်။

နှစ်လထက်မက၊ ရက်ကြာညောင်းသည့်တိုင်အောင် ငါးရဲ့သားပေါက် များအနားတွင် ငါးရဲ့ကြီး ရှိနေသေးသည်ဆိုလျှင် ထိုငါးရဲ့ကြီးကား မိမိ သားငယ်များကိုပင် ပြန်၍ စားတတ်သည်။

ဤ ငါးရဲ့သားပေါက်အုပ်ကြီးနှင့်မှ ကြွက်နီတိုးတတ်ပေ။

ငါးရဲ့ကြီးများသာဆိုလျှင် အကောင်းသား။

ထုရိုက်ပြီး စပါးလင်ရွက်နှင့်/ရေချိုဟင်းကလေးတစ်ခွက်တော့ ကောင်း ကောင်းချက်လို့ရမည်။

ငါးရဲ့ဆိုသည်မှာ တီကောင်များ၊ ဖားငယ်ကလေးများနှင့် ငါးအငယ် စားများကို ဖမ်းယူစားသောက်လေ့ရှိသော ငါးမျိုး။

ကြွက်နီတို့က ငါးရဲ့မျှားလျှင် ငါးဖျင်းသလက်ကလေးများ၊ ငါးခုံးမ ကလေးများ၊ တီကောင်များဖြင့် မျှားသည်။

ငါးရုံကြီးများကို ပိုက်ဖြင့်ဖမ်းလျှင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ လေထဲသို့ နှစ်ပေ သုံးပေထိ မြောက်တက်အောင် ခုန်နိုင်ကြ၍ ပိုက်မှကျော်ပြီး လွတ်သွားတတ် သေးသည်။

ငါးရုံဆိုသည်မှာ အမြင့်ခုန်နိုင်သည်သာ မဟုတ်ပါ။ ကုန်းပေါ်ရောက် ၍လည်း အတော်နှင့်မသေ။ လေကို တိုက်ရိုက်ရှုနိုင်သည်။ ဆူးတောင်များ ကို ထောက်၍ မြေပြင်တွင် သွားနိုင်သည်။ ရေခန်းသွားသော အင်းအိုင်များ တွင်လည်း မြေအောက်တွင် ဆူးကျင်းခတ်၍ နှစ်ပတ်လည် အသက်ရှင် နေနိုင်ကြသည်။

ငါးရုံကား အသက်ပြင်းသော ငါးမျိုး။

ငါးရုံအမျိုးအစားထဲ၌ ငါးရုံဒိုင်ကို အချို့က မစား၊ ဒိုက်စော်လိုလို နံ့၍ ဖြစ်သည်။ အချို့က 'ဘုရားငါး' ဟု ပြောကြ၏။

ထူးခြားသည်က ငါးရုံဒိုင်၏ အမြီးရင်းတွင် အနက်စက်ရှိသည်။

ယခုတွေ့နေသော ငါးရုံသားပေါက်အုပ်ကိုမူ ကြွက်နီတို့က အမျိုးအစား မရွေးပါ။

ဘာကြောင့်နည်း။

မည်သည့် ငါးရုံသားပေါက်ကလေးများမဆို၊ ဆီအနည်းငယ်နှင့် အိုး ကပ်ကလေးများ ချက်စားလိုက်ရပါလျှင်-

နူးညံ့သော အသားနှင့် ချိုမြိန်သော အရသာကြောင့် ထမင်းမြိန်လှမည် မှာ မုချမလွဲ။

ခံတွင်းပျက်နေသော အဘဉာဏ်အတွက် အိုးကပ်ဟင်းကလေးချက်ဖို့ ညီမဖြစ်သူ ပူတူးမအား ခိုင်းရမည်။

ကြွက်နီသည် တံတားပေါ်မှ ရေစပ်သို့ အသာကလေး ဆင်းလိုက်၏။

ဒိုင်းဝန်းကြီးကို ရေထဲသို့ ချမည့်ဆဲဆဲ။

ကမ်းပါးစပ် ခပ်လှမ်းလှမ်း မြက်ရိုင်းတောတွင် ပုစွန်စမ်းနေသော ခွေးပုကို အမှတ်မထင် ကြွက်နီ လှမ်းမြင်လိုက်၏။

ခွေးပု၏အသက် ရှိလှမှ ဆယ့်သုံးနှစ်။ အဖေက ပိုက်ဦးစီးအငှားလိုက်၊ အမေက မီးယပ်ရောဂါသည် နာတာရှည်။ ညီမလေးက နို့မျက်သမီး ပိန်ချည့်ချည့်။

သူတို့ တစ်အိမ်ထောင်လုံးကို မြင်ရသည်မှာ အနိဋ္ဌာရုံသာတည်း။

သူတို့ကား တံငါသည်များဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။

သို့သော် ကိုယ်ပိုင်လှေ မရှိ။ ကိုယ်ပိုင်ပိုက် မရှိ။

ဖခင်ဖြစ်သူက ပိုက်ဦးစီး အငှားလိုက်မို့၊ ရသမျှ ငါးတစ်ဝက် ပိုက်ရှင်ကို ပေးရသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ကို ပဲ့စီးနှင့်ဦးစီး နှစ်ယောက် ခွဲယူရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖမ်းဆီးရမိသော ငါးတစ်ပိဿာသည် သူ့အတွက် ပိုင်ဆိုင်သည်က အစိတ်သားမျှသာ။

ခွေးပု၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း အငယ်သမီးလေးမွေးကတည်းက မီးယပ်ချည့် ရောဂါသည်မို့ ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်နိုင်။

ခွေးပုလည်း မငတ်ရုံတစ်မည်ရှိသော အိမ်ထောင်စုတာဝန်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းတော့ ခွဲဝေထမ်းရသည်။

ငါးဖမ်းရန် ဘာလက်နက်မျှမရှိတော့ သူနိုင်သရွေ့၊ သူတတ်သရွေ့ ကမ်းပါးရေစပ်စပ်မှာ မိမိကိုယ်ပိုင်လက်ဖြင့်ပင် ပုစွန်ကလေး၊ ငါးကလေးများကို လိုက်လံစမ်းသည်။

ရသမျှ ပုစွန်၊ ငါးကား သူတို့အိမ်ထောင်စုအတွက် ဟင်းတစ်ခွက်။

ယခုလည်း ခွေးပု ပုစွန်စမ်းနေသည်။

“ဟော အစ်ကို ကြွက်နီ”

ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်သော ခွေးပုကို ကြွက်နီက ‘ရှူး’ ခနဲ ပါးစပ်မှလေသံဖြင့် ပြော၍ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပေးလိုက်ရ၏။

သည်တော့ ခွေးပုက အကင်းပါးသည်။

ကြွက်နီတစ်ယောက် ငါးရုံသားပေါက်ကလေးများ ဖမ်းဆီးတော့မည်

ကို သိလိုက်၏။

ပုစွန်စမ်းသော သူ့လုပ်ငန်းကြီးကိုသာ တကုန်းကုန်းဖြင့် ဆက်လုပ်ကာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ရှေ့သို့သွားနေသည်။

ကြွက်နီသည် ဒိုင်းဝန်းကြီးကို ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချလိုက်သည်။

ရေလှိုင်းများထ၍ လှုပ်ရှားသွားပါက။

ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများ သိသွားလျှင်။

အလွန်လျင်မြန်သော နှုန်းဖြင့် ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားကြပြီး ကမ်းစပ်ရှိ မြက်ရိုင်းချုံစပ်သို့ကူးကာ ပုန်းရှောင်သွားကြလေ့ရှိသည်။

ချုံများ၊ မြက်ရိုင်းပင်များ ခံနေပါက ဒိုင်းဝန်းမထိုးနိုင်တော့။

ဒိုင်းဝိုင်းမထိုးနိုင်လျှင် ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများ လွတ်သွားပေတော့မည်။

တစ်နည်းဆိုလျှင် ငါးရဲ့အိုးကပ် ဟင်းကလေးတစ်ခွက် လျော့သွားမည်။

ငါးရဲ့သားပေါက်နီနီကလေးများကား သူတို့အပါးသို့ ကြွက်နီ ဒိုင်းဝန်းကြီးတစ်လက်နှင့် ရောက်လာသည်ကို မသိရှာကြ။

ကြွက်နီကလည်း ညင်သာလှပါပေသည်။ ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ဟိုမှ သည်မှ ကူးခပ်နေကြသည်။

အိုးကပ်ဟင်းကလေးများ-၊ အိုးကပ်ဟင်းကလေးများ-။

ကြွက်နီက ကူးခပ်နေသော ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများကို အိုးကပ်ဟင်းကလေးအဖြစ်သာ မြင်နေတော့သည်။

ဒိုင်းဝန်းကို ငါးရဲ့ကလေးများအောက်သို့ ရောက်စေရန် တဖြည်းဖြည်း ကြွက်နီက ရွှေ့သွားသည်။

ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများမှာ သူတို့၏ ကံကြမ္မာကို မသိရှာကြသေး။

ဒိုင်းဝန်း၏ နှုတ်ခမ်းသား ဝါးခွေနှင့် ကိုင်းပင်ပေါက်ကလေးများ၏

ရေအောက်အရင်းပိုင်း ထိခိုက်မှုကြောင့် ကိုင်းပင်ကလေးများမှာ အခြေမခိုင်ဘဲ ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်သွားသည်။

ကြွက်နီအတော်ကလေး စိုးရိမ်မိ၏။

ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများမှာ လှုပ်ရှားသွားသော ကိုင်းပင်များ ကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ချုံကလေးများရှိရာသို့ ကူးသွားကြမည်ဆိုလျှင် ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်တော့။

ကြွက်နီက သတိကြီးစွာဖြင့် ဒိုင်းဝန်းကို ရွှေ့သွား၏။

ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများ၏ အောက်တည့်တည့်သို့ ဒိုင်းဝန်းကြီး ရောက်သွားပြီ။

ဒိုင်းဝန်းကြီးကို အမြန်ဆုံး မ တင်လိုက်သည်။

ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးများမှာ ဒိုင်းဝန်းအတွင်းတွင် တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် အများအပြား ပါလာသည်မှာ အားရစရာ။

“ဟေး ပူတူးမ၊ ပူတူးမ”

“ရှင် အစ်ကို ကြွက်နီ”

“ခပ်မြန်မြန် လာဟေ့၊ ဒီမှာ ငါးရဲ့သားပေါက်တွေ လာယူစမ်း”

အိုးကပ်ဟင်းကလေးချက်ပြီး အဘဉာဏ်ကို ကျွေးရန် ဝမ်းသာအားရ ပူတူးမအား ကြွက်နီက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာပြီ အစ်ကိုကြွက်နီရေ၊ လာပြီ”

[၃]

“အစ်ကိုကြွက်နီရေ လာပါဦးဗျ”

အထိတ်တလန့် ခွေးပု၏ အော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ကြွက်နီသည် ဒိုင်းဝန်းကြီးကို ကမန်းကတန်း ကမ်းစပ်တွင် ချထားခဲ့ပြီး ခွေးပုရှိရာသို့ ကသော ကမျော ပြေးသွားသည်။ ပူတူးမ ငါးရဲ့သားပေါက်များယူရန် အလာကို မစောင့်နိုင်တော့။

ခွေးပုကား ကမ်းစပ်မြက်ချုံကလေးဘေးတွင် ကွေးကွေးကလေး လဲကျနေ၏။

“ဟေ့ကောင် ခွေးပု၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ ဟေ”

“အစ်ကို ကြွက်နီ၊ ကျွန်တော့်ကို ပိုးထိသွားတယ် ထင်တယ်ဗျာ”

သည်တော့မှ ကြွက်နီသည် ပျာယီးပျာယာဖြင့် ခွေးပု၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်တော့သည်။

“အမယ်လေး ဘုရား ဘုရား”

ခွေးပုပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ကမ်းပါးရေစပ်စပ်တွင် မြက်ချုံကလေးတစ်ချုံ၊ မြက်ချုံအနီးတွင် လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်ခန့်ရှိ ခွေနေသော မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်။

“ကမြင်းမ မြွေပွေး၊ ကိုက်ဦးဟာ၊ ကိုက်ဦးဟာ”

ကြွက်နီသည် အနီးတွင် တွေ့ရသော တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်းကိုယူကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် မြွေပွေးအား ရိုက်သတ်လိုက်တော့၏။

အကူအညီတောင်းရန် ကြွက်နီအော်ဟစ်၍လည်း မခေါ်ရဲ။

“ခွေးပု ပိုးထိလို့ဗျို့” ဟု အော်ခေါ်လိုက်ပါက အပမှီတတ်သည်ဟူသော အစွဲ ကြွက်နီတွင် မပျောက်သေး။

“အစ်..ကို..ကြွက်နီ၊ ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ လေး...လာတယ်”

ခွေးပု၏ စကားသံလည်း လေးနေပါပကော။

ခွေးပု၏ မျက်နှာပင် နီညိုညိုဖြစ်လာသည်ဟု ကြွက်နီထင်မိသည်။

“အေး ငြိမ်ငြိမ်နေ ခွေးပု ညီလေး ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အစ်ကို မင်းအိမ်အရောက်ပွေ့ယူသွားပါ့မယ်ကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ခွေးပုအား အသာပွေ့၍ ကြွက်နီတစ်ယောက် ခွေးပုအိမ်အရောက်သယ်ပိုးသွားတော့သည်။

ခွေးပုဖမ်းမိထားသော ပုစွန်ကလေး၊ ငါးကလေးများသည်လည်း ခွေးပု၏ ပုဆိုးခါးပုံစံအတွင်းမှ ခုန်ချကာ ရေထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားကြပြီ။

[၄]

လွန်ဘက်တန်း တစ်ရွာလုံးတွင် ဤလိုအချိန်မျိုး၌ ယောက်ျားကြီး များများစားစား မရှိကြ။

ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ကျယ်တွင် ပိုက်ချထွက်နေလေ့ရှိသောအချိန်။

ပိုက်ချထွက်နေကြသူများတွင် ခွေးပု၏ အဖေလည်းပါသည်။

အိမ်တွင် ခွေးပုအမေ မီးယပ်ချည့်ရောဂါသည်နှင့် နို့မျက်သမီးကလေး သားအမိသာ ရှိသည်။

သားဖြစ်သူ မြွေကိုက်ခံရကြောင်း သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားဇော ကြောင့် အမေဖြစ်သူ၏ မီးယပ်ရောဂါ ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိ။

အိပ်ရာမှ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်သည်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့်အတူ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများက အမေပါးပေါ်မှ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းနေသည်။

ဖင်ရွေ့၍ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် သားအနားသို့လာကာ သား၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှ ယွန်းကွမ်းအစ်အဟောင်းကလေးကို အသာဖွင့် လိုက်ပြီး ဆေးမြစ်ကလေးတစ်မြစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

သတင်းကြား၍ ရောက်လာကြသော မိန်းမနှင့် ကလေးများလည်း ခွေးပု အိမ်ပေါ်တွင် မနည်းတော့။

“ဒီမှာ..ဒီမှာ..ကျုပ်သား ခွေးပုကို ဒီအမြစ်ကလေးသွေးပြီး တိုက်လိုက် ကြစမ်းပါတော်”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အမေက ဆေးမြစ်ကလေးတစ်မြစ်ကို ပေးနေ သည်။

“ကျုပ် မနစ်က ဆကာကြီးဈေးသွားတုန်း လမ်းဘေးမှာ မြွေတွေပြပြီး ရန်ကုန်က လာရောင်းတဲ့ ယောပြန်ဆရာရဲ့ မြွေဆိပ်ပျောက် ဆေးမြစ်ပါတော်၊ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ပဲ မြွေကိုက်တာ ဒီဆေးတိုက်လိုက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တစ်ကျပ်တောင် ပေးရတယ်”

ခွေးပုအမေသည် အားကိုးတကြီးဖြင့် လမ်းဘေး မျက်လှည့်ဆရာများထံမှ ဝယ်ခဲ့သော သူ၏ဆေးမြစ်ကလေးကို ထုတ်ပေးနေသည်။

ဆေးမြစ်ကလေးကို ကျောက်ပြင်မှာ သွေး၍ ခွေးပုအား တိုက်ပါ၏။

အမှားအယွင်းများ ပြုလုပ်မိပါက ခွင့်လွှတ်ပါစေကြောင်း ကွင်းပိုင်ရှင် 'အမေပေါက်' ကိုလည်း ရှိခိုး တောင်းပန်ပသပါ၏။

သို့သော် အခြေအနေကား မထူးခြား။

တစ်စတစ်စ လူတွေက များလာပြီ။

ခွေးပု အဖေကိုလည်း ပိုက်ချက်ရှိရာသို့ လှေတစ်စင်းဖြင့် အခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီ။

ထိုစဉ် တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် တက်လာသည်က ကိုရင်ဘဂျမ်း။

“ငါ သိသိချင်း လာခဲ့တာဟေ့၊ ဘယ်မှာလဲ ခွေးပု”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ခွေးပု၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းကား ဇလွန်ဘက်တန်း တစ်ရွာလုံးတွင် အရေးကိစ္စကြိုက်အားကိုးရသည်။ အကူအညီလည်း ပေးသည်။ ဗဟုသုတလည်း ရှိသည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ခွေးပုအား ကြည့်ကာ၊ အဖြစ်အပျက်ကို မေးလိုက်၏။

“ဟာ မင်းတို့ကွာ၊ ပိုးထိကာ မြွေမြီးကလေးစားရုံ၊ ဆေးမြစ်ကလေး သွေးတိုက်ရုံ၊ ကွင်းပိုင်ရှင် 'အမေပေါက်' ကို တောင်းပန်ပသရုံနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ခြေသလုံးကို ကြိုးတင်းတင်းချည်၊ မြွေကိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာကို ဓားနဲ့ခွဲပြီး ပါးစပ်မှာ အနာမရှိတဲ့သူက သွေးတွေ စုပ်ထုတ်ကြိတ်ခမ်းကွာ”

သည်တော့မှ ကိုရင်ဘဂျမ်း ပြောသည့်အတိုင်း ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း၊ ပျာယီးပျာယာဖြင့် လုပ်လိုက်ကြတော့သည်။

“လှေတစ်စင်း အရန်သင့်လုပ်ထားဟေ့၊ ခွေးပုကို တင်ပြီး ဆကာကြီး ဆေးခန်းသွား။ ဟိုမှာ မြွေဆိပ်ပြေဆေးရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ အခြေအနေမဟန်ရင်

နေဖြူဆေးရုံဆက်သွား၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး မြန်မြန်ဟော-မြန်မြန်”
သတင်းကြား၍ အဘိုး ဣလည်း ရောက်လာသည်။

ခွေးပု ဖခင်လည်း ရောက် ို။

လှေပေါ်သို့ ခွေးပုကို ပွေ့တင်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။

ဆကာကြီးဆေးခန်းမှာ မြွေဆိပ်ဖြေဆေး အဆင်သင့် ရှိပါစေ။ ဆေးမှူး
ခရီးမထွက်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရသည်မှာလည်း အမော။

သို့မဟုတ်ပါက ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှ ခြောက်မိုင်ကျော်ဝေးသော နေဖြူ
ဆေးရုံကို လှေတစ်စင်းနှင့် အပြင်းလှော်ရမည်မှာ မလွယ်။

အချိန်မှ မီပါတော့မလား။ မြွေဆိပ်ကို အချိန်နှောင်းမှ စုပ်ထုတ်ရသမို့
ပါမှပါရဲ့လား။ သူတို့တစ်တွေ၏ ချို့တဲ့သော ဗဟုသုတအတွက် ဘယ်သူ
ကို အပြစ်တင်ရမည်လည်း မသိ။

အမောတကော ရောက်လာသော ခွေးပု၏အဖေမှာ သူ့သား၏ အခြေ
အနေကို ကြည့်ကာ-

“လူလေး သား ခွေးပု၊ ဘယ်နှယ်နဲ့နေသလဲဟင်” ဟု စိုးရိမ်တကြီး
မေးလိုက်သည်။

ဘုရား ဘုရား။

ရောဂါအခြေအနေမေး၍လည်း ခွေးပုက စကားပြန်မပြော။

ခွေးပု၏ ပါးစပ် စေ့ပါပကော။

ဖခင်ပြန်ရောက်သည်မှ သိပါစ။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညိုပုပ်ပုပ်ဖြစ်လာသော ခွေးပုကို လှေပေါ်သို့ ပွေ့တင်
ကြသည်။

မရတော့ပါ။

လှေပေါ်သို့ မရောက်မီပင် ခွေးပုတစ်ယောက် အသက်ပျောက်သွား
တော့သည်။

ခွေးပု၏အမေ မီးယပ်သည်၏ မချီတင်ကဲ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်သော

အသံသည် ဇလွန်ဘက်တန်းတစ်ရွာလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားသည်ဟုပင် ထင်သည်။

ရွာအစွန် ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှ ကျီးတစ်အုပ်ပင် လန့်ဖျပ်၍ တအာအာ အော်မြည်ရင်း ထပျံသွားကြသည်။

[၅]

အဘဉာဏ်၏ အိမ်ရှေ့ ဝါးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရေနံဆီမီးခွက်တိုင်ရှည်ကြီးတစ်လုံးကို မီးထွန်းထား၏။

ရေနံဆီအဝါသာ ထွန်းနိုင်သမို့၊ မီးခွက်မှ မီးစာတွင် မိုင်းသီးကြီးများ ထလာသည်မှာလည်း ခဏခဏ။ မိုင်းသီးကြီးများကို ခြွေပေးနေရသည်မှာလည်း တစ်ဒုက္ခ။

ထိုနေ့က မိုးချုပ်မှ အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးသုံးယောက် ထမင်းစားကြရသည်။

ထမင်းပွဲတွင် ပူတူးမ ချက်ထားသော ငါးရုံသားပေါက် အိုးကပ်ချက်ဟင်းကလေးတစ်ခွက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းရွက်ပြုတ်တို့စရာနှင့် ငါးပိရည်။

ငါးရုံသားပေါက် ဟင်းကလေးမှာ အခါတိုင်းလို အရသာမရှိ။ ထမင်းလည်း မမြိန်။ မြေးအဘိုးသုံးယောက် ဘယ်သူမျှ ထမင်းမစားနိုင်။

သူတို့အားလုံး အသေဆိုးဖြင့် သေသွားရရှာသော လိမ္မာချက်ချာလှသည့် ခွေးပုကလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေကြသည်။

“အေးကွာ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့ ခွေးပုဟာလည်း တို့စားနေတဲ့ ငါးရုံသားပေါက်ကလေးတွေနဲ့ ဘဝတူပဲဟေ့၊ အရွယ်မရောက်မီ သေရတာကွ”

အဘဉာဏ်က ထမင်းစားနေရာမှ ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်၏။ လဝန်းပေါ်တွင် တိမ်မည်းညိုကြီး အုပ်ထားသည်မို့၊ ဇလွန်ဘက်တန်း

ရွာပေါ်သို့ လရောင်က မှုန်ဝါးဝါးသာ ယိုဖိတ်ကျနေ၏။

ထိုစဉ် မီးခွက်တိုင်ရှည်ကြီးမှ မီးတောက်သည် ဟုပ်ခနဲ-ဟုပ်ခနဲ တစ်ချက် နှစ်ချက်တောက်ကာ မီးငြိမ်းသွားတော့သည်။

“ဟေ့ ပူတူးမ၊ နင့်မီးခွက်မှာ မီးစာမှ ရှိရဲ့လားဟ၊ မီးခွက်ငြိမ်းသွားပြီ”
အဘညဏ်၏ အမေးကို ပူတူးမက-

“ရှိပါတယ် အဘရဲ့၊ ကျုပ် အဘစွပ်ကျယ်အင်္ကျီစုတ်ကို မီးစာလုပ် ထည့်ထားတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အစ်ကိုကြွက်နီ ဝယ်လာတဲ့ ရေနံဆီ ကုန်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် ထပ်ထည့်ဟာ”

“ရေနံဆီ မရှိတော့ဘူး အဘ”

ထိုအခါမှ ကြွက်နီက “ဆကာကြီးဈေးမှာ မနေ့က ကျွန်တော် ရေနံဆီ တစ်ကျပ်ဖိုးပဲ ဝယ်လာနိုင်တာ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ အဘရာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

မြေးအဖိုးသုံးယောက်၏ ထမင်းဝိုင်းတွင် အလင်းရောင်ရရေးအတွက် လပေါ်မှ ဖုံးအုပ်နေသော တိမ်မည်းညိုကြီး အမြန်လွင်သွားစေရန် မျှော်လင့်ရ သည်မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၆၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၈၂)

ရေဆူလို့ ပွက်ကရော့

၂၄။ ရေဆူလို့ ပွက်ကရော့

[၁]

ဝါဆို ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်တွင် မြစ်အတွင်း၌ ငါးအရနည်းတတ်၏။
အဘဉာဏ်တို့လို ဧရာဝတီမြစ်ရိုးကိုသာ အဓိကထားသော တံငါသည်
များအဖို့ မြစ်ကိုချည်း အားကိုး၍မရတော့။

ချောင်းစပ် ကန်စပ်များသို့ တစ်လှည့် မျက်နှာမူရသောအချိန်။

“ကြွက်နီရေ ကြွက်နီ”

အဘဉာဏ်က မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် ထိုင်ပြီး မနုစံက ဝါးယင်း
အဟောင်းများကို ပြန်လည်ပြုပြင်နေသော ကြွက်နီအား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အဘ”

“မင်း ယင်းပြင်တာ ခဏထားဦးဟေ့၊ ငါ့ကို မနေ့က ကိုရင်ဘဂျမ်း
မှာလိုက်တယ်၊ မင်းကို သူနှင့်အတူ ပုံးထောင်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“သူ့သား ပေတိုးက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ အဘ”

“ဟ သူ့သားက အောက်ဘက်ကို ပိုက်ချလိုက်သွားတာ တစ်လပဲ

ကျော်ရော့မယ်။ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ပုံးထောင်တဲ့အတတ်ပညာ လက်တွေ့သင်ပေးချင်လို့တဲ့”

ဟုတ်သည်။

ကြွက်နီတစ်ယောက် ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတွင် ပိုက်အမျိုးမျိုးကို ချတတ်သော်လည်း ယခုလို ချောင်းစပ် ကန်စပ်များတွင် ထောင်ရသော ပုံးထောင်ခြင်း အတတ်ပညာကိုမူ မတတ်သေးသည်မှာ အမှန်။

ငါးဖမ်းခြင်း အတတ်ပညာကား များပြားလှပါတိ။

ကိုရင်ဘဂျမ်းလို ဗဟုသုတ ပြည့်ဝသော စွယ်စုံပညာရှင် တံငါကြီးထံမှ အခွင့်သင့်တုန်း သင်ထားရပေဦးမည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းကား ငါးဖမ်းခြင်း အတတ်ပညာကို အတော်ကလေး စုံစုံလင်လင် တတ်သော်လည်း သူလုပ်ချင်မှ လုပ်၏။ စိတ်ပါမှ အပျော်တမ်း ငါးဖမ်းသလိုသာ ဖမ်း၏။ အားကိုးရသော သားကြီးပေတိုး ရှိနေပြီမို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် မပူပင်ရ။

ဇလွန်ဘက်တန်းရွာတွင် စာတတ်ပေတတ် ဗဟုသုတရှိသူကို ရွေးပါဆိုလျှင်၊ ကိုရင်ဘဂျမ်းကိုသာ ရွေးရချိမ့်မည်။

လူကြီး လူငယ်မရွေး သူ့ကို ခင်မင်ကြ၏။ အစားကောင်းကောင်း စား၊ အသောက်ကောင်းကောင်း သောက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သူ။ သို့သော် မဟုတ်မခံ လူစားမျိုး။ ဤသို့သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ကြွက်နီတို့လို လူငယ်တစ်သိုက်က ကိုရင်ဘဂျမ်းအား ခင်မင်အားကိုးကြခြင်းဖြစ်သည်။

[၂]

“လာဟော့ ကြွက်နီ လာ လာ”

ကြွက်နီကို မြင်လိုက်လျှင် ကိုရင်ဘဂျမ်းက ဧည့်သည့်တစ်ယောက်နှင့် ခွက်လှည့်သောက်ရင်း စကားပြောနေရာမှ လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

ဧည့်သည်နှင့် ကိုရင်ဘဂျမ်းအကြားတွင် အရက်ဖြူတစ်ပုလင်း၊ သောက်

ရေတစ်ခွက်၊ အရက်ဖန်ခွက်နှစ်ခုနှင့် အမြည်းပန်းကန်။

အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ပေါ်သို့ ကြွက်နီလှမ်းတက်လိုက်၏။

တိမ်မည်းညိုညိုကြီးများ၊ အနောက်တစ်ခွင်မှ တလိမ့်လိမ့် တက်လာ
နေသော်လည်း မိုးကမရွာသေး။ ရွာမလို ဟန်ပြင်နေစဉ် ရှေ့တော်ပြေး လေ
ပြင်းက တိုက်စပြုနေပြီ။

လေဟုန်ကို စီးကာ ကစဉ်ကလျားနှင့် မိုးသက်မကျမီ နားခိုရာကို
အချိန်မီ ပျံသန်းရှာဖွေနေရသော ကျီးကန်းတစ်ဖုတ်သာ ကောင်းကင်ပြင်မှာ
ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင် မြမောင်၊ မင်းဘယ်လိုပြောပြော ငါ အားမကျဘူးကွ”

ဦးလေးဘဂျမ်းက ဧည့်သည်အားပြောလိုက်သည်ကို ကြွက်နီကြားလိုက်
ရသော်လည်း ဘာရယ်လို့မသိ။

“မဟုတ်ဘူး ဘဂျမ်း၊ မင်းလွန်ဘက်တန်းရွာမှာ တစ်သက်လုံး နေနေ
တာ ဘာများ တိုးတက်လာသလဲ၊ လွန်ဘက်တန်းနှင့် အနီးကလေးရှိတဲ့
ဆကာကြီးမြို့တောင် မင်း တက်မနေနိုင်သေးဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း
တံငါ၊ အခုလည်း တံငါ၊ စားရတော့ ငါးပိရည်နှင့် ငစိန်ဆန်၊ ဝတ်ရတော့
အစုတ်အနပ်”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ မင်းစားနေရတဲ့ ဆီဦးထောပတ်က ငါ့ ငါးပိ
ရည်လောက် အရသာရှိမယ်မထင်ဘူး၊ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် မင်းမျက်
နှာမျိုးလည်း ငါမထားတတ်ဘူး။ မင်းစကားမျိုးလည်း ငါမပြောတတ်ဘူး။
ကိုယ့်မွေးဇာတိကိုလည်း ပုန်ကန်ပြီး မကောင်းပြောတတ်ဘူး၊ မင်းခေါ်နေတဲ့
ရန်ကုန်ကိုလည်း ငါမပြောင်းဘူးကွ”

ဧည့်သည် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“အေးလေ ငါက မင်းကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မို့ ကောင်းစေချင်
လို့၊ ကူညီချင်လို့ပြောတာ ဘဂျမ်း။ မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးချင် တိုးပေ၊ ကွာ
ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး အနည်းငယ် ရေချိန်ကိုက်နေဟန်တူ၏။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမျှ မထောက်ထားတော့။ စိတ်ထဲမှာရှိသမျှ သွန်ချနေကြတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ခွေးပဲ၊ ပြာပုံတိုးတာ ဆန်းသလားကွ၊ ရိုးရိုး သား သား ခွေးပီပီမနေဘဲ ခွေးသူရိုးဖြစ်လို့ ရေနှေးပူ အလောင်းခံရမှာ ငါက စိုးရိမ် တာကွ မြမောင်ရ ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဧည့်သည် အရှိုက်ထိသွားဟန် တူသည်။ နေရာမှ ထပြီး-

“တော်ပြီ တော်ပြီ ဘဂျမ်း ၊ မင်းနှင့်ငါ စကားပြောနေလို့အပိုပဲ၊ ငါ ပြန်တော့မယ်၊ မသန်း ပြန်ဦးမယ်ဟေ့ ”

“ကြွ ကြွ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းက ပြောမိအောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ဧည့်သည်သည် ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ဇနီး အရီးသန်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မျက် နှာမသာမသာ၊ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးဖြင့် ပြန်သွားတော့သည်။

အရီးသန်းမှာမူ ဧည့်သည်ကို အားနာနေဟန်တူ၏။

“ကိုရင်ဘဂျမ်းရယ်၊ ရှင့်မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဧည့်သည်ကို ဒီလောက်နစ်နစ်နာနာ ပြောရသလားတော်၊ ရှင် မူးများနေသလား”

“ဟ ဒီလောက်ကလေးသောက်တာနှင့် ငါမမူးပါဘူး၊ မြမောင်အ ကြောင်း ငါသိပါတယ်။ ငါ့ဆီကအရက်ကပ်သောက်ပြီး ငါ့ကို သူ့မှာ ဘယ် လောက် စည်းစိမ်ရှိနေတယ်ဆိုပြီး ကြွားနေတာ၊ ငါ့အပေါ် တကယ် စေတနာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်မျိုး ဒီလိုမပြောလျှင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘဝ ကို လူတိုင်းက အားကျနေကြတယ် ထင်နေတဲ့အကောင်မျိုးကို ဒီလိုပဲ ပြော ရမယ်ဟ”

“ပြောလည်း ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောပေါ့တော်”

“မသန်း နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဖွတ်က မိကျောင်းဖြစ်လာတော့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာကနေ ရန်ကုန်ပြောင်း။ ဘယ်သူဘာဖြစ်နေနေ၊ ကိုယ့်

မိသားစုကောင်းစားရေးက အဓိက၊ ငွေရမယ်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ပဲ သိက္ခာ
မဲ့ပါစေ လုပ်ရဲတဲ့ကောင်မျိုး၊ ကပ်ရဲတဲ့ ကောင်မျိုးကို တို့ကအားကျမယ်ထင်
လို့ကွာ ဖို့”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် နာနာကျည်းကျည်း တံတွေးကို ဖို့ခနဲ ထွေးထုတ်
လိုက်ပြီး-

“တော်တော့မသန်း၊ ဒီကောင့်အကြောင်းမပြောနှင့်တော့၊ ငါ အကုသိုလ်
တက်တယ်ဟေ့”

အရိုးသန်းကား ဘာမျှ မပြောတော့။ သူ၏ လက်စွဲတော် ပြောင်းဖူးဖက်
ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုသာ မီးတရဲရဲဖြစ်အောင် အပြုံးတကြီးဖွာနေလိုက်တော့
သည်။ တံငါသည်က အကုသိုလ်တက်မည်ဟု ပြောသောစကားကို အရိုး
သန်း ဝမ်းတွင်းက ပြုံးနေကောင်း ပြုံးနေပေလိမ့်မည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ကြွက်နီကို သတိပြုလိုက်မိလျှင်ပင် သူ၏ နီရဲခက်
ထန်နေသော မျက်နှာကြီးက ပြုံးသွား၏။

“မင်းကို ငါ ပုံးထောင်တဲ့နည်း၊ လက်တွေ့ပြချင်တာနှင့် အဘဉာဏ်ကို
မှာလိုက်တာဟေ့၊ ဒီမှာ ပုံးတွေလည်း အရန်သင့်ပဲကွ”

ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ အိမ်ရှေ့တွင် ပုံး လေးငါးလုံးမှာ တုံးလုံးပက်လက်။

ပုံးဆိုသည်မှာ အမြင့်တစ်တောင်ခန့် အဝန်းတစ်ပေခန့် ရှိ၏။ ဝါးကို
ပလုံးပုံစံ အပိတ်ရက်ထားသော ဝါးပုံးများသာဖြစ်သည်။ ပုံး၏ အောက်ခြေရှိ
ငါးများဝင်သောအပေါက်တွင် ငါးများပြန်မထွက်နိုင်ရန် အခင်တပ်ထား
သည်။ ပုံးကို နွားချေးနှင့် ထမင်းရည်ရောကာ သုတ်ထား၏။ သို့မှသာ ပုံး
အပြင်ဘက်မှ ငါးများက အတွင်းရှိ ငါးစာကို စုပ်မယူနိုင်တော့။

“ကဲ လာဟေ့ ကြွက်နီ၊ ဒီပုံးတွေကို မင်းနှင့်ငါ မျှယူသွားမယ်။ ငါးစာ
အတွက် ခြအုံကို ငါတွေ့ထားတယ်။ အဲဒီရောက်မှာ ဖဲ့ယူတာပေါ့ကွာ၊ ကပ်ခို
အင်းစပ်မှာ ဒီနေ့ပုံးထောင်မဟေ့”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆို ဖန်ခွက်အတွင်းမှ လက်ကျန်ကို

တစ်ချက်တည်းမော့ချလိုက်တာ အမြည်းပန်းကန်အတွင်းမှ ငါးခြောက် ဖတ်ကလေးကိုယူ၍ ဝါးလိုက်၏။

လေမိုးခိုရန် လွန်ဘက်တန်းရွာထိပ်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်သို့ ကျီးကန်း အချို့မှာ တအာအာ အော်မြည်ရင်း ယုံဝင် ခိုနားနေကြလေပြီ။ သို့သော် လေကြောင်းပြောင်းနေသဖြင့် မိုးသက်မုန်တိုင်းက ကျချင်မှ ကျပေတော့မည်။

[၃]

လွန်ဘက်တန်းရွာအလွန် ကိုင်းတောအတွင်း တောင်ပို့တစ်ခုမှ ခြများ ကို ကြွက်နီနှင့် ကိုရင်ဘဂျမ်းတို့ နှစ်ဦးသား ငါးစာအတွက် ဖဲ့ယူနေကြသည်။

“ဟေ့ ကြွက်နီ၊ အဲဒီ ခြဟာ ဘာခြလဲကွ”

“ဟာ ဦးလေးဘဂျမ်းကလည်း၊ ခြဟာ ခြပေါ့၊ ဘာခြရယ်လို့ ကျွန်တော် ခွဲခြားမသိပါဘူးဗျာ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းက ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ-

“ခြမှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိသကွ။ အခု တို့ ဖဲ့ယူနေတဲ့ ခြက ‘ခြကွမ်းသွေး’ လို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ‘ခြနံ’ လို့လည်းခေါ်တယ်။ ပုံးထောင်လျှင် အကောင်း ဆုံးခြဟာ ဒီခြမျိုးပဲ ကြွက်နီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခြကွမ်းသွေးတို့၊ ခြနံတို့ ခေါ်ရတာလဲ ဦးလေးဘဂျမ်း”

“ဒီခြမျိုးက တောင်ပို့လုပ်ပြီး နေတတ်တယ်။ ခြရိုးရိုးထက် ကိုယ်လုံးပို ရှည်တယ်။ ဖင်ရှည်ခြပေါ့ကွာ။ လူကိုကိုက်မိလျှင် အသားမှာ သွေးရောင် အစက်ကလေးတွေ ဥသွားတတ်တယ်။ သွေးခြည်ဥသွားတတ်လို့ ‘ခြကွမ်း သွေး’ လို့ ခေါ်တာကွ။ ပြီးတော့ သူ့အနံ့က နံလည်းနံတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ‘ခြနံ’ လို့လည်းခေါ်တာပေါ့ကြွက်နီ။ အဲဒီအနံ့ကြောင့် ငါး ပိုမိတာကွ”

“ဒီပြင် ခြမျိုးတွေလည်း ရှိသေးတယ်ပေါ့နော်”

“ရှိပါကွာ၊ ပုံးထောင်လို့ရတဲ့ တခြား ခြမျိုးတွေကတော့ ‘ဒေါင်းစာခြ’ လို့ ခေါ်တဲ့ခြမျိုးကို မင်းတွေ့ဖူးမှာပေါ့၊ ဝါးရံငုတ်ထိပ်တွေမှာ အခဲအအုံ

ကြီးနှင့်နေတဲ့ ခြမူးကို 'ဒေါင်းစာခြ' လို့ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ 'ခြခေါင်းကြီး' နှင့် 'ခြဆန်ကွဲ'။ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ခြခေါင်းကြီးက ခေါင်းကြီးကြီး နှင့် ခြ။ ခြဆန်ကွဲဆိုတာက ဆန်ကွဲလို့ ခြသေးသေးကလေးတွေပေါ့။”

“ကျွန်တော်ဖြင့် ဦးလေးဘဂျမ်း ပြောပြမှပဲ ကွဲကွဲပြားပြားသိရတော့ တယ်ဗျာ”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ကပ်ခိုအင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း သွားနေကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားပြောသံကြောင့်၊ ကိုင်းတောအတွင်း ရေစပ်စပ် ဆီမှ တကွာ-ကွာ- အော်နေသောရေကြက်မ၏ အသံတိတ်သွား၏။

ကျူတောစပ်မှ ဗျိုင်းအောက်တစ်ကောင် အလန့်တကြား ထပျံသွား၏။

ကပ်ခိုအင်းသို့ ရောက်လျှင် ပုံးများအတွင်းသို့ ခြများထည့်ကာ အင်းစပ်တွင် ပုံးထောင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ကြွက်နီ ပုံးတော့ထောင်ပြီးပြီ၊ ညနေမှ တို့နှစ်ယောက် ငါးသိမ်းဖို့ တစ်ခေါက်လာကြစို့ဟေ့။ လေးငါးဆယ်ရက်လောက် ထောင်လိုက်ရင် တစ်မိုးစာ ငါးကျည်း၊ ငါးခူ၊ ငါးပိကောင် ရနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

[၄]

ဦးလေးဘဂျမ်း ပြောသည်မှာ မှန်လှ၏။ ညနေဘက် ပုံးများသွားဖော် သောအခါ ပုံးတိုင်းလိုလိုတွင် အနည်းဆုံး ငါးဆယ်သားခန့်မှ နှစ်ပိဿာ အထိ၊ ငါးများနှင့် အပြည့်။

ငါးများမှာလည်း ငါးကျည်းနှင့် ငါးခူများသာ။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ကြွက်နီတွေ့လား၊ မိုးတွင်းစာ ငါးပိအတွက် မပူနှင့်လို့ ငါပြောတာ မမှန်လားကွ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဘဂျမ်း၊ မိလိုက်တာ ငါးကျည်းနှင့်ငါးခူချည်းပဲနော်”

“အေး ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုခြစာနှင့်ထောင်ရင် ငါးခူနှင့် ငါးကျည်းပဲမိတယ်၊

မိရင်လည်း တစ်ပုံးမှာ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်ကနေ လေးပိဿာအထိ မိနိုင်တယ်”

“ပုံးက မိုးတွင်းပဲ ထောင်လို့ရသလား ဦးလေးဘဂျမ်း”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကြွက်နီ၊ တော်သလင်း သီတင်းကျွတ် ငါးပါစွန့် ဆင်းချိန် ကျည်လွဲမိုးအရွာမှာ ငါးခေါင်းပြုတ် အစာနှင့်ထောင်ရင် ငါးစင်ရိုင်းချည်း မိပြန်ရောကွ၊ အေး ဖွဲနုအစာနှင့် ထောင်မယ်ဆိုလျှင်တော့ ငါးခုံးမတွေချည်း သီးသန့်မိတတ်သကွ”

“ဟယ် တယ်ဟန်တဲ့ပုံးပဲ ဦးလေးဘဂျမ်းရာ”

ကြွက်နီက အားရပါးရပြောလိုက်၏။

ညနေစောင်းဖို့ မိုးသက်လေသည် တစိုးဖိုး တိုက်နေသည်။ မကြာမီ မိုးသက်လေပြင်း ကျတော့မည်။

ပုံးအတွင်းမှ ဖမ်းမိထားသော ငါးများကို ပလိုင်အတွင်းသို့ အမြန်ဆုံး နှစ်ယောက်သား ပြောင်းထည့်နေကြသည်။

ခြစာအချို့မှာ ပုံးအတွင်း၌ ကျန်နေသေး၏။ သို့သော် ခြကောင်ကလေး များမှာ အသက်ရှင်လျက်မရှိတော့။

ခြသေကောင်ကလေးများကို ကြည့်ကာ ကိုရင်ဘဂျမ်းက ပြောလိုက်၏။

“ဒီခြသေတွေကိုလည်း လွင့်မပစ်ရဘူး ကြွက်နီ။ နွားချေးနှင့် လုံးပြီး အောက်စာအဖြစ် ထောင်လို့ရတယ်၊ ခြအရှင်ကတော့ အပေါ်စာပေါ့ကွာ”

“ဟာ တယ်အသုံးဝင်တဲ့ ခြတွေပါလား ဦးလေးဘဂျမ်းရာ”

ဦးလေးဘဂျမ်းမှာ တပြုံးပြုံးဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပါးစောင်တွင် ခဲထားသည်။

“ငါလခွေးမှပဲ၊ လေက အရမ်းတိုက်တော့ အိမ်က ရေစိမ်ခံ နှိပ်လာတဲ့ ဟာကလေးတောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူးကွ ကြွက်နီ ဟား ဟား ဟား”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် ခြသေများကို နောက်ချေးဖြင့် လုံးနေရာမှ-

“ကြွက်နီ၊ တို့အတွက်တော့ ခြဟာ အတော်ကလေး အသုံးဝင်တယ်။ ခြတွေဟာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ၊ အဝတ်အထည်၊ စာအုပ်၊ နေအိမ် စတဲ့ တွေ့သမျှကို ဖျက်ဆီးစားသောက်ပစ်တတ်လို့ နာမည်ပျက်သလို လုံလ ဝိရိယရှိလို့လည်း နာမည်ကောင်း ရှိသေးတယ်ကွ။ ခြကို ပုံပြုရမယ်လို့ ရှေး လူကြီးသူမတွေက ပြောကြသကွ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကို တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခြကို ကိုယ်စားပြုပြီး အခေါ်ခံရတဲ့ လူတွေကတော့ မဟန်ဘူး ဟေ့။ ခြအစစ်လောက်တောင် နာမည်ကောင်းကွက် တစ်ကွက် မရှိဘူး ကြွက်နီ”

“ဘယ်လို ခြကို ကိုယ်စားပြုတာလဲဗျ”

“မင်းမနက်ကတွေ့တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း မြမောင်လို အကောင်မျိုးဟာ ခြကိုယ်စားပြုတဲ့အမျိုးအစားမှာ ပါတယ်ကွ။ မင်းကို ပြောခဲ့တဲ့ ငါးစာလုပ်ရ တဲ့ ခြခေါင်းကြီး၊ ခြဆန်ကွဲ၊ ဒေါင်းစာခြ၊ ခြကွမ်းသွေး၊ ခြနံတို့နှင့် မတူဘဲ အောက်တန်းအလွန်ကျတဲ့ မြမောင်လို ခြကောင်မျိုးတွေကို ‘ခြပုတ်သင်’ လို့ ခေါ်တယ်ကွ ဟား ဟား ဟား”

ကိုရင်ဘဂျမ်းကား နှုတ်ရွှင်နေသည်။ ညနေအိမ်မှ အထွက် နံနက်မှ လက်ကျန်ယမကာကို အပြတ်ရှင်းခဲ့ဟန်တူသည်။

[၅]

“ခြပုတ်သင်ဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဦးလေးဘဂျမ်း”

“မြမောင်ဟာ ပုတ်သင်ညိုလို ဒေသပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ကြည့် ပြီး အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းတတ်တယ်။ သူ့မှာ ခိုင်မာတဲ့ ပင်ကိုအရောင် မရှိဘူး၊ အချိန်ရာသီအလိုက် အရောင်ပြောင်းနေတယ်။ အဲဒီလို ပုတ်သင်ညို အမူအကျင့်နှင့် လက်လှမ်းမီသမျှ ဖျက်ဆီးပြီး လှိုက်စားတတ်တဲ့ ခြရဲ့ အမူ

အကျင့် နှစ်ခုပေါင်းစပ်ထားတာက မြမောင်လိုကောင်မျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါက သူတို့ကို ခြပုတ်သင်လို့ ခေါ်တာလေ ဟား ဟား ဟား”

ဦးလေးဘဂျမ်းသည် တံတွေးကို ထို့ခနဲ တစ်ချက်ထွေးထုတ်ကာ သူ့ စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“အဲဒီလို ခြပုတ်သင်ကောင်မျိုးနှင့် ထောင်လိုရတဲ့ ပုံးမျိုးရှိလျှင် သိပ် ကောင်းမယ်ကွာ၊ ပုံးကြီးကြီးထဲ ထည့်ပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ ငါးမန်းထောင် ချင်တယ်။ ငါးစားလျှင်စား၊ မစားလျှင် ပုံးထဲမှာ သေပေါ့။ ဒီလောကမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေ ပျောက်သွားဖို့က အဓိကပဲ ကြွက်နီ”

လေနှင့်အတူ မိုးစက်မိုးပေါက်များ တပေါက်ပေါက် ကျလာစပြုပြီ။ နေကို မမြင်ရတော့သော်လည်း အလင်းရောင်က ရှိနေသေးသည်။

“ဇာတ်တော်တွေထဲမှာ ငါဖတ်ဖူးတယ်ကွ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်လို့ အောင်မြင်ရင် သက်သေတည် ကြိမ်းဝါးတတ်ကြတယ်။ နှစ်သိန်းလေး သောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက် သွက်ခါစေသတည်း တဲ့။

“တို့ တံငါတွေမှာတော့ မြေထုကို သက်သေတည်တာထက် တို့နှင့် နီးစပ်တဲ့ ရေထုကို သက်သေတည် ကြိမ်းဝါးတတ်ကြသကွ၊ ရေပွက်ပွက် ဆူစေသတည်းပေါ့ကွာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် နောက်ချေးဖြင့် လုံးထားသော ခြသေကောင်များ ကို ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“မြမောင်လို ခြပုတ်သင်တွေ ဒီလောကက ပျောက်သွားအောင် ငါးစာ ကျွေးလိုက်လို့ရမယ်ဆိုရင် တို့အဘိုးတွေ လက်ထက်က ကြိမ်းဝါးခဲ့တဲ့ တံငါသည် ကြိမ်းချင်းနှင့်ပဲ ငါတော့ ကြိမ်းလိုက်ချင်တော့သကွာ”

“ဘယ်လို ကြိမ်းလို့လဲ ဦးလေးဘဂျမ်း”

“တို့ထောင်နေတဲ့ ပုံးသမားမျိုး၊ ရှေးခေတ် တို့ဘိုးဘေး တံငါအိုကြီးတွေ ကြိမ်းဝါးခဲ့တာလေကွာ၊ ဟိုကတည်းက တို့တံငါတွေ လူဖြစ်ရှုံးခဲ့တာကို

ဒီကြိမ်းဝါးသံမှာ ဖော်ပြနေတယ်ကွ ကြွက်နီ၊ ကဲ ကဲ နားထောင် နား ထောင်”
မိုးသက်မုန်တိုင်းနှင့်အတူ လေပြင်းသည် အသံတိုတိုမြည်ကာ တိုက်
ခတ်စ ပြုနေပြီ။ နံနက်က မတိုက်ဖြစ်၍ ယခုမှ တိုက်သည်ထင်သည်။

မိုးသံလေသံကြားမှ ဦးလေးဘဂျမ်း၏တံငါသည် ကြိမ်းဝါးသံကား
ထင်ထင်ရှားရှား ပြတ်ပြတ်သားသားဖြင့် ကြွက်နီ၏ နားအတွင်းသို့ စူးစူး
ရှရှ တစ်လုံးချင်း တိုးဝင်လာနေသည်။

“ငါ့ဟဲ့ ယောက်ျား၊ လူဖြစ်ရုံးတဲ့ ပုံးသမား။ ငါးကျည်းနှင့် ငါးခူ ခြစာနှင့်
မြူလိုက်မယ်၊ ရေဆူလို့ ပွက်ကရောလဟယ်”။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၅၊ အမှတ် ၄၁၉၊ ၈၊ ၁၉၈၅)

ရေသာခိုသု

၂၅။ ရေသာခိုသူ

[၁]

ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် ဒေါမာန်ထနေသော မြွေနဂါးကြီးနယ် ဟိန်းဟောက်ကာ တရကြမ်း စီးနေ၏။

နေရာသီတုန်းကကဲ့သို့ ရေပြင်မှာ မကြည်လင်။ နောက်ကျိနေ၏။

မြစ်ရေပြင်တွင် မှုတ်ဝဲကြီးများမှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ စုပ်ဝဲကတော့ကြီးများကလည်း အနားသို့ ရောက်လာသမျှ မလွတ်တမ်း ရေအောက်သို့ စုပ်ယူပြီး ဆွဲနှစ်နေသည်။

အထက်မှ ကမ်းပြိုကာ မျောလာသော၊ လူကြီးလက်တစ်ဖက်ခန့်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် စုပ်ဝဲကတော့ကြီးတစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းသားဘေးတွင် ဝဲလည်နေသည်။ ဦးဆောက်ကျွမ်းပြန်ဖြင့် မကြာမီ ရေအောက်သို့ ဆွဲမြုပ်ခံရပေတော့မည်။

အဘဉာဏ်တို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာမှ ရေကာတာကြီးကိုပင် လှိုင်းလုံးကြီးများက ပြေး၍ ပြေး၍ ရိုက်ခတ်နိုင်သည်။

သံစောင်းထက်၊ ရေစောင်းထက်သတဲ့။
မတော် ရေကာတာကြီး ကျိုးသွားလျှင်-
အဘဉာဏ်တို့ မတွေးဝံ့။

ရေကာတာတစ်ဖက်တွင်ရှိသော မျက်စိတစ်ဆုံး၊ စိမ်းညိုညိုစပါးပင်
များကို ရေလွှမ်းကာ ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

အကျိုးဆက်အဖြစ် အဘဉာဏ်တို့လို ဆင်းရဲသားများအတွက် ဆန်ရေ
စပါး ရှားပါးလျှင် အခက်။

ရေကာတာကြီး မကျိုးပေါက်အောင်တော့ အစွမ်းကုန်ကာတွယ်ရမည်။
မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လက်ညီတက်ညီသာ ကာကွယ်လျှင်
သည်လှိုင်းလုံးတွေက ဘာများ တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ရေကာတာကြီးကို မြေကြီးများ သယ်ဖို့၍ မြင့်တက်စေ၏။ မိုးရိမ်ရသော
နေရာများတွင် ရေကာတာတစ်ဖက်ကို ယာယီဘောင်များ ပြုလုပ်ကာ ရေ
သွင်း၍၊ တစ်ဖက်မှ ရေအားကို ရေအားဖြင့်ပင် တွန်းကန်စေပြီး ထိန်းသိမ်း
ထားသည်။ ကြွက်တွင်းများကို ရှာဖွေပြီး မြေသစ်ဖြင့် ပိတ်ဆို့သည်။

အချို့နေရာများရှိ ပါးလွှာသော ရေကာတာပေါင်ကို ဝါးများ၊ သစ်
သားများစိုက်၍ မြေဖို့ကာ ရေကာတာထုကို ပိုမိုထူထပ်စေသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်များက အားကြီးမာန်တက် မြေဖို့၊ တာပြင် အလုပ်လုပ်
နေသော ကြွက်နီ၊ ပေတိုး၊ ပေသီး၊ ဖိုးဆောင်း၊ ဂျမ်းပုံ၊ ရွှေမိ စသော လူငယ်
တစ်သိုက်ကိုသာမက အဘဉာဏ်၊ အရိုးသန်းတို့လို လူကြီးများ၏ ကျော
ပြောင်ပြောင်ပေါ်သို့လည်း မညာမတာ ရက်ရက်စက်စက်ကျနေ၏။

မိုးရေကြားမှ ရွံ့နှစ်များနှင့် ရောထွေးကျလာသော သူတို့၏ ချွေးသီး
ချွေးပေါက်များ။

အဘဉာဏ်က ပေတိုးကို လေသံ မိုးသံအကြားမှ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ပေတိုး၊ မင်းအဖေ ဘဂျမ်းကောကွ ”

“အဖေ မနေ့က ခြေထောက်သံစူးလို့ မလာနိုင်တာ အဘဉာဏ်”

“အေးလေ၊ ငါတော့ အထင်သား။ ဒီကောင်က ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုရင် အခါတိုင်း ရှေ့ဆုံးကပဲဟာ”

အရေးကြီးလာလျှင် အဘဉာဏ်တို့ လွန်ဘက်တန်း တစ်ရွာလုံးမှ ရွာသူရွာသားများမှာ စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ညီညီညာညာ။

သို့သော် အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အချောင်ခိုတတ်သော သိုးမည်းများလည်း တစ်ကောင်တလေတော့ လွန်ဘက်တန်းရွာတွင် မရှိ မဟုတ်။

ဥပမာ- ဘသိန်းလို လူမျိုး။

အဘဉာဏ်က တာဖို့နေသူများအထဲတွင် ဘသိန်းကို မတွေ့သဖြင့် စူးစမ်းလိုက်မိ၏။

“ဟေ့ ဘသိန်းတစ်ယောက်ကော၊ မမြင်ပါလားကွ”

“ရေကာတာဖို့တဲ့ ကိစ္စကို ဆကာကြီးမြို့မှာ လူကြီးတွေနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖို့ သွားသတဲ့တော်”

ဘသိန်း၏ဇနီး ဂျမ်းပုံက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးလေသံငြို ပြောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ဘသိန်းအကြောင်းကို သိသူများက ရယ်စရာမဟုတ်သော စကားဖြစ်သော်လည်း အားရပါးရ ရယ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

ဟုတ်သည်။ ဘသိန်းဆိုသော အကောင်ကလည်း အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် လွန်ဘက်တန်းရွာမှာ မရှိတော့။

မိုးဦးကျစအချိန်က မြစ်ကမ်းပါးများ ပြိုမကျစေရန် ကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် တစ်ရွာလုံး ညီညီညာညာ ဝါးလုံးတိုင်များ၊ သစ်သားတိုင်များ စိုက်၊ ချုံဖုတ်များချ၊ မြေဖို့စဉ်ကလည်း သူမရှိ။ ဓနဖြူသို့ အရေးတကြီးကိစ္စကြောင့် ညအိပ်ခရီးသွားသတဲ့။

သည်လို သွားနေမှလည်း နှစ်ရက်ဆက်တိုက် လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သူရှောင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

သ့လို အချောင်သမားကို လွန်ဘက်တန်းရွာမှာ အကြီးအကဲ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဘယ်သူကမှ ရာထူးမခန့်။

သို့သော် ဘယ်သူသဘောတူတူ မတူတူ၊ အဲ စားရမည် သောက်ရမည် ဆိုလျှင်တော့ သူက ရှေ့ဆုံး။

မြို့မှ လူကြီးများလာလျှင်မူ လူကြီးများနောက်ပါးမှ လွယ်အိတ်နှင့် ဖိုင်တွဲနှင့် သွားတဖြူဖြူ။

လူကြီးများအား စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီ ဆိုလျှင်တော့ သူလည်း လူကြီးများနှင့်အတူ ရော၍ တဝတနှင့်တပြီ။

အကြောင်းသိသော အဘဉာဏ်ကမူ ဘာမျှမပြောတော့။ သူ့ပါးစပ်မှ တစ်ချက်သာ အသံထွက်လာသည်။

“တောက်”

[၂]

“အဘရေ အဘ၊ ကျုပ်တို့ တုပ်ကျလိုတဲ့တော့”

လုပ်အားပေးနေသူများကို ကျွေးမွေးရေးအတွက် ကောက်ညှင်းပေါင်းရန် ရွာထဲတွင် တာဝန်ကျနေသော မိန်းကလေးတစ်သိုက်အတွင်းမှ ပူတူးမ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာ၍ အဘဉာဏ်အား ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ ဟုတ်လား၊ ကြွက်နီရေ မင်းပါဓဏလိုက်ခဲ့ဟေ့။ မတော် ငါးက သိပ်ကြီးနေရင်”

ဟုတ်သည်။ ‘တုပ်’ ဆိုသော ငါးဖမ်းကိရိယာမှာ ငါးသေးငါးမွှားများကို ဖမ်းဆီးသော ကိရိယာမဟုတ်။

ထို့ကြောင့်သာ မြေးဖြစ်သူ ကြွက်နီကို အကူအညီခေါ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက လုပ်အားပေးနေရာမှ တစ်ဖဝါးမျှ မခွာစေရ။

တစ်နှစ်လုံးတွင် ရေပြာပေါက်ချိန်၊ နယုန်၊ ဝါဆိုလမှ သီတင်းကျွတ်လ အထိသာ တုပ်ထောင်၍ ကောင်းသည်။

တုပ်ဆိုသည်မှာ ဝါးနက်ကောင်းကောင်း အရင်းသား သုံးတောင်
လောက်ကို ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်ပြီး ဝါးကောက်၊ သို့မဟုတ် ဝါးဖယောင်းကို
လွှာထားသော တိုင်နီးပတ်နီးများဖြင့် ချည်နှောင်ကာ လက်လေးလုံးခန့်
အကျယ်၊ အကွက်ကျဲများဖြင့် ယက်လုပ်ထားသော လှောင်အိမ်ကြီး သဘော
ပင်။

တုပ်၏ထိပ်ဝမှာ တစ်တောင်မှ တစ်တောင်ထွာခန့်အထိ ကျယ်သည်။
လုံးပတ်အရှည် သုံးတောင်ခန့်စီရှိသည်။ အကွက်ကျဲသော လှောင်အိမ်မို့
ငါးသေးသေးမွှားမွှားကို မမိ။

မိလိုက်လျှင်တော့ တစ်ပိဿာငါးဆယ်မှ ပိဿာ သုံးဆယ်ခန့်အထိ
ငါးထွေ၊ ငါးကြောင်း၊ ငါးပတ်၊ ကသပေါင်း၊ ငါးအုံတုံ၊ ငါးရွေး စသော
ငါးလတ်နှင့် ငါးကြီးများကိုသာ။

တံခါးဖွင့်ထားသော ငါးဝင်ပေါက်တွင် ကြိမ်မျှင်မျှင်သေးသေး သုံး
ချောင်းကို ခလုတ်အဖြစ် တပ်ဆင်ထား၏။

တံခါးအကျမြန်စေရန်နှင့် ဖမ်းမိသော ငါးကြီးများ တိုး၍ လွတ်ထွက်မ
သွားစေရန် တံခါးရုတ်ပေါ်တွင် ကတော့ပုံ ရက်ထားသည့် ဝါးခွက်အတွင်း၌
အုတ်ခဲ၊ သံတုံး စသော အလေးများကို ထည့်ထား၏။

တုပ်ကို ရေစီးဘက်သို့ မျက်နှာဝလှည့်၍ ထောင်ရသည်။

အဲ ငါးသွားလမ်းနေရာကို ရွေးတတ်ဖို့တော့ အဘဉာဏ်တို့လို ဝါရင့်
တံငါသည်များသာ။

အများအားဖြင့် နွေအခါက နွားများသွားခဲ့သော လမ်းဟောင်းတွင်
ထောင်လျှင် အကောင်းဆုံး။

တုပ်၏ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ယင်းကာသကဲ့သို့ 'နွားကာ'ကို
ကာထားရ၏။ သို့မှသာ ရေသာအတိုင်း ဆန်တက်လာသော ငါးကြီးများ၊
တုပ်တံခါးဝသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာမည်။

ယခုပင် ပူတူးမ လာခေါ်နေပါပကော။

ငါးမိသဖြင့် တုပ်တံခါးကြီးအပေါ်မှ ကျလာကာ တုပ်ဝပိတ်သွားပြီ ထင်သည်။

“အဘရေ အဘ၊ ကျုပ်တို့ တုပ်ကျလို့တော့” တဲ့။

အဘဉာဏ်၏စိတ်ထဲမှ တိတ်တိတ်ကလေး ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ငါးကြီးကြီးတစ်ကောင်လောက် မိပါစေ။ ဒါမှ မိုးတွင်းခြုံဖို့ ဝှမ်းစောင်ကြမ်း အညှစ်စားလေးတစ်ထည်လောက် ဆကာကြီး သမဝါယမဆိုင်မှာ ဝယ်နိုင်မည်။

ဧရာဝတီမြစ်လယ်မှ ဝဲကြီးများနှင့် လှိုင်းများ တဟဲဟဲနှင့် စောင်းမာန် ထနေသည်။ လေရော မိုးပါဂစ- တသည်းသည်းဖြင့် ရွာချနေသည်။

[၃]

တုပ်အတွင်းမှာ မိထားသည်က ပါးစပ်ပြဲပြဲနှင့် ငါးပတ်ကြီးတစ်ကောင်။

အလေးချိန် ရှစ်ပိဿာလောက်တော့ ရှိမည်။

ပိဿာနှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ရှိသည့် ငါးရွေးကြီးတစ်ကောင်လောက် များမိလျှင် အကောင်းသား။

အို ကိုယ်လိုချင်တိုင်းသာ ရနေလျှင်တော့ အခက်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးအေးအေးတွင် ခြုံဖို့ ဝှမ်းစောင်ကြမ်းညံ့ညံ့ကလေး တစ်ထည်လောက်တော့ ဝယ်နိုင်ပြီ။

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ငါးပတ်ကြီးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထမ်း၍ ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာကြသည်။

မိုးသက်လေပြင်းမှ အအေးဓာတ်သည် ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်နေကြသော သူတို့ မြေးအဘိုးကို မလွှမ်းမိုးနိုင်။

လမ်းခရီးကြိုတုန်း ကိုရင်ဘဂျမ်းအိမ်တော့ ခေတ္တဝင်ပြီး မိုးခိုဦးမည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်း သံစူးသည်ကို သတင်းမေးရင်း၊ ရေနွေးကြမ်း ပူပူကလေး ကိုလည်း သောက်ရင်း။

“လာကြဗျို့၊ လာကြ”

ခြေထောက်တွင် ပုဆိုးစုတ်ပတ်တီးဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ကိုရင်ဘဂျမ်းက ငါးပတ်ကြီးတစ်ကောင် ထမ်းလာသော အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။

ငါးပတ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်တွင် ချထားလိုက်ပြီး အဘဉာဏ်က-
“မင်း သံစူးလို့ဆို၊ ပေတိုးကို ငါမေးကြည့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘဉာဏ်၊ လှေပျက်က သံချောင်းတစ်ချောင်းနှင့်တူပါတယ်။ ရွံ့ထဲမှာ ထောင်ပြီး မြုပ်နေတာ ကျွန်တော်နင်းလိုက်တော့ စူးမိသွားတာပေါ့”

“တော်တော် များသွားသလား ဦးလေးဂျမ်း”

“သိပ်မများပါဘူး ကြွက်နီရာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို ရေကာတာမြေဖို့ပွဲမှာ တပျော်တပါး မနွဲ့ရတာတော့ နာတာပေါ့ကွာ”

“ဦးလေးဂျမ်းကသာ နွဲ့ချင်တာ၊ အစ်ကိုဘသိန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း၊ ဆကာကြီးမြို့သွားနေသတဲ့၊ မလာပါဘူး”

“စိတ်ချပါ ကြွက်နီရာ၊ တော်တော်ကြာ ကောက်ညှင်းပေါင်း စားချိန်ကျတော့ မပျက်မကွက် ဆက်ဆက်ကြီး ကြွရောက်လာမှာပါကွာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းဘေးမှ မြေကရားအိုးမှာ လပေါင်းများစွာ မီးဖိုပေါ်တွင် အနေကြာခဲ့သဖြင့် အိုးမဲများထုထည်ကြီးမားစွာ စွဲကပ်နေပြီး အထစ်အထစ် ထနေ၏။ မြေကရားဘေးမှ လက်ဖက်ရည်အကြမ်း ပန်းကန်ကလေးများမှာ လည်း တိုနည်းအတူ လက်ဖက်ဆီစွဲကပ်ပြီး အရစ်အရစ် ထနေ၏။

ဆေးကြော မရတော့။ တိုက်ချွတ် မရတော့။

ဒါမှ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းက ပိုပြီး သောက်ကောင်းသည်ဟု အဘဉာဏ် ထင်သည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် အပြင်တွင် မိုးတသည်းသည်း ရွာချနေသည်ကို ငေးမောကြည့်နေရာမှ-

“ဒီမှာ ကြွက်နီ၊ မင်းတို့ အခုမိလာတဲ့ ငါးပတ်ကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ သူဘာ ဖြစ်လို့ အခုလိုဖမ်းမိပြီး အသေခံသွားရသလဲ”

“ဘာပြောချင်တာလဲ ဦးလေးဂျမ်း”

“အေး ငါပြောချင်တာကို ဆုံးအောင် နားထောင်၊ အနက်အဓိပ္ပာယ် နောက်မှာရှိတယ်။ မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဒီငါးပတ်ကြီးဟာ အမှတ်တမဲ့ ဆိုရင် အချောင်သေရသလိုပဲ။ သူ့ကို ဘာအစာနဲ့မှ များတာလည်းမဟုတ်၊ တုပ်ထဲမှာ မြိုးလို ငါးစာထည့်ထားတာလည်းမဟုတ်၊ ဘာအစာမှ မစားရတဲ့ အချောင်အမိခံလိုက်ရသလိုပဲကွ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဂျမ်း၊ တွေးကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခမျာ ဘာမှ မစားရ မသောက်ရနဲ့ အမိခံရတာဗျ”

အဘညဏ်ကမူ ဘာမျှမပြော။ ရေနွေးပူပူကို တစ်ကျိုက်ချင်းသောက်၍ ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ စကားကို နားထောင်နေသည်။ ကိုရင်ဘဂျမ်းကလည်း ရေ နွေးတစ်ကျိုက်ကို သောက်ပြီး သူ့စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“အေး တကယ်တော့ သူဟာ တစ်သက်လုံးအချောင်သမားကွ၊ ပါးစပ် ပြိုင်သလောက် အစားကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့စားတာက ဇာတ်တူသား ငါး တွေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဂျမ်းရာ၊ သူ့စားတဲ့ငါးတွေဟာ သူသာ မစားရင် အများကြီးအလေးချိန်စီးတဲ့ ငါးကြီးတွေ တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာဗျ၊ သူ့ဗိုက်ကိုခွဲ လိုက်ရင် ငါးပေါက်အတော်ကြီးကြီးမားမားကလေးတွေ အကောင်လိုက်မျှို ထားတာ အမြဲလိုလို တွေ့ရတယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ ကြွက်နီ၊ ငါးပတ်ဆိုတာမျိုးဟာ တစ်ပိဿာစားလို့ တစ်ဆယ်သားအလေးချိန်တိုးလာတဲ့ ငါးမျိုးလည်း မဟုတ်၊ သူ့စားလို့ ဆုံး ရုံးသွားတဲ့ ငါးပေါက်ကလေးတွေ အနမတဂ္ဂ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဂျမ်း၊ ဟုတ်တယ်”

“အဲ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဇာတ်တူသားစားလို့ တဖြည်းဖြည်း အသားအရေ

တိုးပွားပြီး ကြီးထွားလာတယ်။ အခုလည်း ရေစီးကြမ်းကို မဆန်ဘဲ ရေသာ
ခိုပြီး ကူးလာတယ်။ ငါးကလေးတွေ ဖမ်းစားဖို့ လာတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဂျမ်း”

“ကြမ်းတမ်းတဲ့ ရေစီးကြမ်းကို အပင်ပန်းခံပြီး ဆန်မတက်ဘူး။ ရေသာ
တဲ့ ကမ်းပါးစပ်ကလာတော့ သက်သာတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ‘ရေ
သာခိုတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားဖြစ်လာတယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဦးလေးဂျမ်း”

“အေး ဒီလို တစ်သက်လုံးဇာတ်တူသားစားပြီး အသားအရေတိုးလို့
ရေသာခိုလာတဲ့ အချောင်သမားအကောင်၊ နောက်ဆုံးတော့ အဘဉာဏ်တို့
လို ရေစီးကြောင်းကို နားလည်ပြီး၊ သူတို့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့
ဝါရင့်တံငါမျိုးနဲ့တွေ့တော့ တုပ်ထဲမှာ မိပြီး အသေဆိုးနဲ့ ဇာတ်သိမ်းသွားရ
တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ပါးစပ်ကြီးက သူ့ကိုယ်လုံး တစ်ဝက်
လောက်ရှိပြီး၊ ပါးစပ်ပြသလောက် ဇာတ်တူသားအစားကြီးတဲ့ ငါးမျိုး၊ စော
စောသေတာပဲ ကောင်းတယ်ဗျာ”

ကိုရင်ဘဂျမ်း၏စကားနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာရင်း၊
ကြွက်နီက ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ခေတ္တမျှ တွေ့၍
စဉ်းစားပြီး-

“ဟာ သိပြီဗျို၊ သိပြီ၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဦးလေးဂျမ်းပြောနေတာ
အစ်ကိုဘသိန်းဟာ ငါးပတ်လို အကောင်စားလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား
ဗျ ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟ ဘယ်ဆိုးလို့တုံး ကြွက်နီ၊ ငါပြောချင်တဲ့ လိုရင်းရည်ရွယ်ချက်ကို
မင်းကြိုတင်ပြီး ပြောနိုင်တာပဲ”

ကိုရင်ဘဂျမ်းသည် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး၊ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့
၍ သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ဘသိန်းလို အချောင်သမားကောင်ဟာ လူယောင် ဆောင်နေတဲ့ ရေသာခိုငါးပတ်ကြီးပေါ့ကွ၊ ဟား ဟား ဟား။”

ထိုအခါမှ အဘဉာဏ်က-

“အေးကွာ ဘဂျမ်း၊ မင်းတို့ပြောနေတာ စဉ်းစားစရာပဲ။ ငါးသာ တစ် သက်လုံး ဖမ်းလာတယ်၊ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ ဒီလို မတွေ့မိဘူး။ ဘသိန်းလည်း တစ်နေ့နေ့မှာ တို့လို ရေစီးကြောင်း နားလည်တဲ့ လူမျိုးနဲ့တွေ့ရင်တော့ အင်း-”

“အဘဉာဏ်၊ ဒီလို ကောင်မျိုးက ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာသာ ဘသိန်း တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတာ၊ မြို့ရွာအနှံ့အပြား ဘသိန်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဟေ ဒီလိုဆိုရင် ဘသိန်းတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိမှ ငါအသက် မိပါဦးမလားကွာ”

အဘဉာဏ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြောလိုက်၏။

ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ မျက်နှာမှာ လေးနက်တည်ကြည်သွားပြီး၊ အဘဉာဏ် အား စကားတစ်လုံးချင်း ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဘသိန်းတွေအတွက် ရေစီးကြောင်းနားလည်တဲ့ အဘဉာဏ်တွေလည်း တစ်ချိန်မှာ အများကြီးပေါ်လာမှာပါ။ တစ်နေ့တော့ ဘသိန်းတွေ ပျောက်ရမှာ ပေါ့။ အသက်အောင့်ပြီး တောင့်ထားလိုက်ပါဦး အဘဉာဏ်ရာ၊ အားမလျှော့ လိုက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ”

အပြင်မှာတော့ မိုးစဲစပြုလေပြီ။

ခဲသားပုပ် တိမ်မည်းညိုများအကြားမှ ထွက်ပြုဖြာကျနေသော နေခြည်နု ၏ အလင်းရောင်ကိုပင် မြင်နေရပြီ။ ။

(ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၆၊ အမှတ် ၄၂၅၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၈၅)

ရေပြာပေါက်ချိန်

၂၆။ ရေပြာပေါက်ချိန်

[၁]

ရေပြာပေါက်ချိန်မှာ ဤအကြောင်းကို ပြောစရာ ဖြစ်လာသည်။

“နတ်မိကျောင်းမှ နတ်မိကျောင်း အစစ်ပါတော်”

“ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ရင် ပင်လယ်ဆင်းရဲမှာအေ”

“အမယ် ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ရင် ပင်လယ်ဆင်းရဲတောင်မကဘူး၊
လူယောင်တောင် ဖန်ဆင်းနိုင်သတဲ့”

“ပင်လယ်မဆင်းခင် လူဆယ်ယောက်ပြည့်အောင် စားသွားမှာတော့”

အဘွားသင်းအုံ၊ အရိုးသန်း၊ ဒေါ်ဂျမ်းပုံ၊ ဒေါ်ဘုမ၊ ဒေါ်ဆွဲမိတို့ မိန်းမ
ဝိုင်းမှာ ဤမိချောင်းအကြောင်းကိုပင် ဋီကာချဲ့ပြောနေကြသည်။

ရွှေမိ၊ ပူတူးမစသော မိန်းမပျိုတစ်သိုက်မှာလည်း သူတို့ပြောသမျှ တအံ့
တဩ၊ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ မိကျောင်းကလည်း သူတို့ပြောစရာ။ နည်း
အမျိုးမျိုးဖြင့် ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး သူ့ကိုဖမ်းသည်။ ယနေ့အထိ ဖမ်းမမိ။
ငန်း၊ ဘဲ၊ ဆိတ်၊ နွားသာမက လူကိုပါ ဒုက္ခပေးနေသော မိကျောင်း။

မိကျောင်းဆိုသည်မှာ အောက်ဘက်ပင်လယ်ဝ၊ ဘိုကလေး ဖျာပုံဘက်
တွင် ဆန်းပြားသော သတ္တဝါမဟုတ်။

သူ့အသားကို စားသည်။

သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် ဈေးတင်ပြီး အမြီးမှစ၍ ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်း ဖြတ်
လှီးပြီးလည်း ရောင်းသည်။

မိကျောင်းဆိုသည်မှာ ရေသတ္တဝါ။ ငါး၊ ပုစွန်တို့နှင့် ဘာမျှမခြားနား။

သို့သော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အထက်ပိုင်း နေ့ဖြူ၊ ဆာကာကြီး၊ အဖျောက်
စသော ဒေသများ၌မူ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ထိုမြို့များတည်ရှိသည်
မှန်သော်လည်း ဤမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် မိကျောင်းဆိုသည်မှာ ရှာမှရှားသော
ရေသတ္တဝါ။

မိကျောင်းနှင့်လည်း ယဉ်ပါးမှုမရှိ။ သူ့ကိုဖမ်းဆီးရန် မဆိုထားဘိ၊ လူ
သားစား သတ္တဝါအဖြစ် အလွန်ကြောက်ကြ၏။

မိကျောင်းသည် ဤအရပ်မျိုး၌လည်း မနေ။

အဖျောက်၊ ဆကာကြီးဘက်၌ ကဆုန်နယုန် မိုးဦးကျစအခါတွင်
အထက်အညာမှ တောင်ကျရေများ ကျလာသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ရေမှာ ယခင်ကလို ကြည်စိမ်းမနေတော့။ အနည်းငယ် ပြာ
နောက်နောက် ဖြစ်လာ၏။ ရေကလည်း ပိုများလာသည်။

ထိုအချိန်ကား ရေပြာပေါက်ချိန်။

ရေပြာပေါက်ချိန်တွင် အောက်အရပ်ပင်လယ်ဝမှ ဤမြစ်ရိုးအထိတိုင်
နယ်ကျူးလာသော မိကျောင်းကြီးများ တစ်နှစ်တလေ ရောက်လာတတ်
သည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရောက်လာတတ်သည်တော့ မဟုတ်။

ငါးနှစ်ကြာမှ တစ်ခေါက်လောက် ရောက်လာသည်။

ဆယ်နှစ်ကြာမှ တစ်ခေါက်ရောက်လာသည်။

ရေပြာပေါက်ချိန်တွင် မိကျောင်းရောက်လာလျှင် မိကျောင်း၏ ပတ်

ဝန်းကျင်၌ ငါးပူတင်းကလေးများ ဝိုင်းအုံပါလာတတ်၏။

ငါးပူတင်းမှာ ကျောဘက်တွင် အနက်နှင့်အဝါကွက်ကြားလေးများ ရှိ၏။ သူ၏သွားများမှာမူ ဆောက်ခုံးလေးနှင့် တူ၏။

ငါးပူတင်းအကိုက်ခံရသူမှာ ဆောက်ခုံးနှင့် အထွင်းခံရသလို၊ အသားများ ထွင်းပြီး ပါသွားတတ်၏။ အကိုက်ခံရစအချိန် သွေးမထွက်။ ဖြူပြီး တဖြည်းဖြည်းမှ သွေးစို့လာသည်။

မြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးနေတုန်း ငါးပူတင်းများများ တွတ်ပြီဆိုလျှင် အနီးအနားတွင် မိကျောင်းရောက်နေပြီဟု ယူဆကြ၏။ ရေကိုအမြန်ချိုးပြီး ကုန်းပေါ်သို့ အရောက်ပြေးကြပေရော။

သည်နှစ် ရေပြာပေါက်မှာ မိကျောင်းတစ်ကောင် ရောက်လာ၏။

ကျားကျွန်းသောင်စပ်တွင် မိကျောင်းတစ်ကောင်ကို တံငါသည်များက စတင်တွေ့လိုက်သည်။ မိကျောင်းသည် တံငါသည်များကို တွေ့သည်နှင့် လျှောခနဲ သောင်ပြင်မှ ရေထဲသို့ ထိုးဆင်းသွား၏။

ထို့နောက် လက်ဆွဲချောင်းကျွန်းစပ်တွင် သစ်တုံးမျောသကဲ့သို့ ရေပေါ်တွင် မျောနေရာမှ တံငါလှေများကို မြင်သောအခါ ရေအောက်သို့ ၎င်းသွားသည်။

သည်နောက် မိကျောင်းကြီးကို ဟိုနေရာမှာ တွေ့လိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ တွေ့လိုက်သည်ဆိုသည်မှာ ခဏခဏ။

ယခုတလော ငါးပူတင်းများကလည်း အလွန်တွပ်သည်။ ကောင်းကောင်း ရေမချိုးရဲကြတော့။

အချို့ မြင်ဖူးကြသူများက ပြောကြ၏။

“ပါးဝါဝါကြီးနဲ့ ဆယ်တောင်လောက်ရှိတယ်”

“ခေါင်း သုံးတောင် ပြည့်ခါနီးပြီနဲ့ တူတယ်”

စသော ဝေဖန်သံများမှာ အဘဉာဏ်တို့နေရာ၊ ‘ဇလွန်ဘက်တန်း’ ရွာကလေးတွင် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

မိကျောင်းတစ်ကောင်ကို အထူးအဆန်းအဖြစ် ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည် မှာလည်း တကယ်တော့ မဆန်း။

မိကျောင်းမှာ အဘဉာဏ်တို့အရပ်တွင် အမြဲရှိနေသော ရေသတ္တဝါ လည်းမဟုတ်။

မိကျောင်းဆိုသည်မှာ အများအားဖြင့် ရေငန်ပိုင်းနှင့် ဒီရေအတက်အကျ ရှိသော ရေချိုနှင့် ရေငန်စပ်၊ မြစ်ဝများ၌သာ နေထိုင်ကျက်စားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အဘဉာဏ်တို့နေရာမှာ ဒီတက်ဒီကျမရှိ။ ရေငန်လည်းမဟုတ်။

တစ်နှစ်တလေမှ ခြေရှည်ပြီး နယ်ကျူးလာသော မိကျောင်း။

ယင်းသို့ ရောက်လာတတ်သော မိကျောင်းမှာလည်း အများအားဖြင့် လူသားစား မိချောင်းများသာ။

ဤအရပ်မှ တံငါသည်များမှာလည်း ငါးပုစွန်ကိုသာ အမျိုးမျိုးသော နည်းလမ်းဖြင့် ဖမ်းဆီးနိုင်၏။

မိကျောင်းကိုတော့ ဖမ်းလေ့မရှိကြ။ ဖမ်းရန်လည်း မကျွမ်းကျင်။

ယခုလို ထူးထူးခြားခြား ရေပြာပေါက်အချိန်မှ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည် မိကျောင်းသည် တစ်နေ့သောအခါ လူသားကိုပင် စားလိမ့်မည်ထင်သည်။

[၂]

မိကျောင်းက ဇာတိပြပါပြီ။

တစ်နေ့က ဦးဖိုးထယ်၏ ငန်းဘဲတစ်အုပ်။

ဆကာကြီးမြို့ ဆိပ်ကမ်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ဦးဖိုးထယ်၏ အိမ်ရှိသည်။

အလုပ်အကိုင်က ဝါးခနီကုန်သည်၊ ကမ်းနဖူးတွင် နေထိုင်ခြင်းအားဖြင့် သူ့အလုပ်အကိုင်အတွက် အဆင်ပြေသည်။

အထက်အရပ်မှ ဖောင်ဖွဲ့ မျောလာသော ဝါးများနှင့် အောက်အရပ်မှ လှေ၊ သမ္ဗန်၊ မော်တော်များဖြင့် တင်ဆောင်လာသော ဓနိများကို ဦးဖိုးထယ် တို့ အိမ်ရှေ့ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်ပြီး သယ်ယူရောင်းချနိုင်သည်။

ဦးဖိုးထယ်သည် ဝါးဓနိကုန်သည်သာ ဖြစ်သော်လည်း မွေးမြူရေးကို လည်း ဝါသနာပါသေးသည်။ ဦးဖိုးထယ်၏ မွေးမြူထားသော ငန်းဘဲတစ် အုပ်ရှိ၏။ အကြီးအသေး အကောင်သုံးဆယ်လောက် ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

ညနေစောင်းတွင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းစပ်တွင် ငန်းဘဲများ အုပ်လိုက် ကူး နေတတ်၏။

အနောက်ဘက် တောတန်းလေးနောက်သို့ တစ်စတစ်စဖြင့် ငုပ်လျှိုး သွားသော နေလုံးနီနီနှင့် စိမ်းလဲ့လဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကမ်းစပ်တွင် ဖြူဖွေး နေသော ငန်းဘဲအုပ်ကြီးများ ကူးခပ်နေသည်မှာ ပန်သင့်လှ၏။ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ၏။

အချို့ငန်းဘဲများက ကမ်းနဖူးပေါ်တွင် သူတို့၏ တောင်ပံလည်ဆံနှင့် ကိုယ်လုံးမှ အမွှေးအတောင်များကို နှုတ်သီးဖြင့် ရှင်းလင်းနေသည်။

ဤပသာဒအလှကို မမျှော်လင့်သော အချိန်တစ်ချိန်တွင် ဖျက်ဆီးခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေချိုးနေသူအချို့ရှိ၏။

ထိုစဉ် ဝုန်းခနဲ အသံကြီးတစ်သံနှင့်အတူ ငန်းဘဲများ ကူးခပ်နေရာမှ ရေပန်းရေမွှားများ အထက်သို့ ထိုးတက်လာသည်။

ငန်းဘဲများ၏ တံစာစာအော်သံများနှင့် သူတို့၏ တောင်ပံများကို ဖြန့် ကားကာ ပျံနိုင်သရွေ့ပျံပြီး ကမ်းပါးပေါ်သို့ အလှအယက် တက်လာကြ၏။

ပါးဝါဝါနှင့် ရှည်လျားလျား ကြီးမားသော မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်၏ အမြီးနှင့် ရိုက်လိုက်မှုကြောင့် ငန်းဘဲတစ်ကောင် ယိုင်လဲအသွား မိကျောင်း ကြီးသည် သူ၏ သားကောင်ကို ထိုးဟပ်ကာ ရေထဲသို့ ငုပ်သွားလေပြီ။

ငန်းဘဲကို ထိုးဟပ်သွားသော မိကျောင်းပါးဝါကြီးကို မြင်လိုက်ရသူများ

မှာ အများအပြား။

ထို့နောက် နှစ်ရက်ခန့်ကြာသည်အထိ မိကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာသံ
မျှ မကြားရတော့။

မိကျောင်းကြီးပင် မရှိတော့ပြီလော။

မဟုတ်ပါ။

သုံးရက်မြောက်တွင် ထုံးဖိုရွာဘက် ကမ်းနားစပ်မှာ မြက်စားနေသော
ဆိတ်တစ်ကောင် မိကျောင်းစာဖြစ်သွားပြန်သည်။

ငါးရက်ခန့် မိကျောင်းသတင်း မကြားရပြန်တော့။

ခြောက်ရက်မြောက်သည့် ညနေ။

ဦးကံညွန့်သည် ဆီးကုန်းဝိုင်းတွင်နေသော လှည်းသမားတစ်ဦး။

သူ့အလုပ်က နွေအခါ စပါးလှည်းတိုက်သည်။ ရေလှည်းတိုက်သည်။

မိုးအခါ လယ်သမားထံတွင် နွားတစ်ရည်းနှင့် စာရင်းငှားလိုက်သည်။

ယခုလည်း ဆကာကြီး စပါးဒိုင်သို့ စပါးလှည်းတိုက်အပြီး နွားနှစ်
ကောင်ကို ရေတိုက်ရန် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာ၏။

နွားနှစ်ကောင်မှာ တစ်ညနေလုံး စပါးလှည်းကို ရုန်းခွဲရသဖြင့် အတော်
ကလေး မောနေ၏။ ရေငတ်နေကြပေလိမ့်မည်။

ရေစပ်သို့ဆင်း၍ မြစ်ရေကို အငမ်းမရ သောက်နေကြသည်။

နွားနှစ်ကောင်၏ နဖားကြိုးမှတစ်ဆင့် ချည်ထားသော လက်ကိုင်ကြိုး
ကို ဦးကံညွန့်က ဆွဲပြီး နွားနှစ်ကောင်ကို ရေတိုက်နေ၏။

နွားနှစ်ကောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ သစ်တုံးရှည်လျားလျားတစ်ခု
တရွေ့ရွေ့မျောလာသည်ကို ဦးကံညွန့် သတိမထားမိ။

နွားနှစ်ကောင်မှာလည်း ရေဆာနေသဖြင့် ထိုသစ်တုံးရှည်လျားလျားကို
မမြင်။

သစ်တုံးယောင်ယောင် မိကျောင်းပါးဝါကြီးကား မျက်နှာနှင့် နှာခေါင်း
ကိုသာ ရေပေါ်တွင်ဖော်ပြီး ခိုင်းနွားကြီးတစ်ကောင်ဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း

ချဉ်းကပ်လာသည်။

မိကျောင်း၏ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမိသည့် ရေစပ်လောက် အရောက်တွင်-

မိကျောင်း၏ တုတ်ခိုင်သန်မာလှသော အမြီးကြီးသည် တစ်မုဟုတ်ချင်း မြောက်တက်လာပြီး ရေငုံ့သောက်နေသော ခိုင်းနှွားကြီး၏ လည်ပင်းစောင်းနှင့် ရှေ့လက်ပြင်ကို ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

ခိုင်းနှွားကြီးမှာ ကျယ်လောင်စွာအော်မြည်ရင်း ရေထဲသို့ လဲကျသွားသည့် တစ်ခဏ။

မိကျောင်း၏ ပါးစပ်က နွားကို ထိုးဟပ်လိုက်တော့သည်။

သို့သော်-

ဦးကံညွန့်က လက်ထဲတွင် နဖားကြီးဖြင့် ဆက်၍ ချည်ထားသော လက်ကိုင်ကြိုးကို ဆွဲမိဆွဲရာ တစ်အားဆွဲထားမိသည်။

ကျန်နွားတစ်ကောင်မှာ တရူးရှူး တရဲရဲဖြင့် အော်မြည်ရင်း ထိတ်လန့်တကြား ခုန်ပေါက်ပြီး ကုန်းပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။

ဦးကံညွန့်၏ ပါးစပ်မှ-

“မိကျောင်းကြီးဗျို မိကျောင်းကြီး၊ လာကြပါဦး”

အသံကုန် တစ်အား အဆက်မပြတ်အော်လိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲဟေ့ မိကျောင်း”

ဦးကံညွန့်၏ အော်သံကို ကြားရသူအပေါင်းမှာ နီးရာလက်နက်များကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆူဆူညံညံဖြင့် ကမ်းပါးသို့ တစ်ရိုက်ထိုးပြေးဆင်းလာကြ၏။

မိကျောင်းကြီးမှာ သည်တစ်ခါတော့ သူ့လုပ်ငန်းမှအောင်မြင်ပါ။

နွားက အကောင်လည်းကြီးသည်။ သူ၏ ရန်သူလူများ ပြေးဆင်းလာကြသည်ကိုလည်း မြင်ပေလိမ့်မည်။

နွားကြီးကို သူ၏ပါးစပ်ဖြင့် ဟပ်၍ကိုက်ခဲထားရာမှ လွှတ်ပြီး ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားသည်မှာ အရွယ်နှင့်မမျှ မြန်ဆန်လှသည်။

နွားကြီးကို ရေထဲမှ ဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။

နွားကြီး၏ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်နေပြီ။ ရှေ့လက်ပြင်နှင့် လည်စောင်းတွင် ညိုမည်းပေါက်ပြဲပြီး သွေးများ တသွင်သွင် ထွက်နေ၏။

နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်အတွင်းမှ အန်ထွက်နေသော သွေးများ။

အသက်မရှိတော့ပါ။

မိကျောင်းကြီး၏ အမြီးနှင့် ရိုက်လိုက်သည့် ဒဏ်ရာနှင့် မိကျောင်းကို မြင်ရ၍ ကြောက်လန့်မှုသည် ခိုင်းနွားကြီးကို လျင်မြန်စွာ အသက်ပျောက်စေလေပြီ။

ဦးကံညွန့်၏ အဖိုးထိုက်တန်လှသော ခိုင်းနွားကြီးတစ်ကောင် ရေပြာပေါက်ချိန်တွင် ရောက်လာသော မိကျောင်းကြီးလက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်ဆုံးရှုံးရပြန်ချေပြီ။

ပထမ ငန်းဘဲ၊ ပြီးတော့ ဆိတ်၊ ယခု ခိုင်းနွားကြီး။

ပို၍ ပို၍ အတင့်ရဲလာသော မိကျောင်း။

[၃]

ထိုနေ့က မိုးရွာလိုက်သည်မှာ သဲသဲမဲမဲ။

မိုးဦးကျစ မိုးစတင် ရွာကတည်းက ပြင်းထန်လှ၏။

နေ့လယ်ဖြစ်သော်လည်း နေမမြင်ရတော့။ မှောင်အတိကျနေ၏။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ ညိုမှောင်နေ၏။ ခဲသားပုပ်ရောင် တိမ်ညိုမည်းကြီးများကသာ တစ်ကောင်းကင်လုံး ဖုံးလွှမ်းထား၏။

အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ မိုးထစ်ချုန်းသံကြောင့် သောသောညံနေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးပြက်လိုက်သော ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ အလင်းရောင်ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်မှ အုန်းပင်နှင့် ကွမ်းသီးပင်များ ပရမ်းပတာ ယိမ်းနွဲ့နေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သည် လှိုင်းတံပိုးသံကြောင့် ဆူညံနေ၏။

ရေနဂါးကြီးများ လူးလိမ့်၍ ကမ်းစပ်သို့ ပြေးကပ်လာသကဲ့သို့ ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများသည် အော်ဟစ်ပြီး ကမ်းပါးစပ်သို့ ပြေး၍ပြေး၍ ရိုက်နေ၏။

လေမုန်တိုင်းကား ရေပြင်နှင့် မြေပြင်ကို တရကြမ်းတိုက်ခိုက်နေသည်။

လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်မှုနှင့် လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ကမ်းပါးမှ မြေစိုင်မြေခဲကြီးများမှာ ရေထဲသို့ တုန်တုန်ပြိုကျနေ၏။

ဦးထွန်းတို့ တဲကလေးမှာ လေပြင်းနှင့် မိုးသည်းသည်းအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ရင်း တောင့်ခံနေသည်။

တဲအတွင်းမှာတော့ ဦးထွန်းနှင့် ပေသီးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်။

ဆကာကြီးမှ ကျုံ့ရှာသို့ သမ္ဗန်တစ်စီးဖြင့် ကူသယ်ခေါက်သယ် ပို့ဆောင်ပေးရသော ကူးတို့သမား သားအဖ။

“ဟေ့ ပေသီး၊ သည်အတိုင်းဆိုရင် တို့သမ္ဗန်တော့ ကွဲလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တဲတောင့်တွင် ကပ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ခဲထားသော ဦးထွန်းက သားဖြစ်သူ ပေသီးကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ပေသီးမှာ တစိုးတိုက်နေသော လေဒဏ် မိုးဒဏ်အကြားတွင်ပင် တဲထောင့်တစ်နေရာ၌ ငါးအစီကြိုးကို ငါးမျှားတွင် တပ်နေသည်။

ကူးတို့ခတ်၍ အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း ပေသီးက သူ့အလွန်ဝါသနာပါသော ငါးဖမ်းမှုကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြုလုပ်တတ်၏။ ငါးကိုမှိုနံနှင့် ထိုးရာတွင်လည်း လက်အလွန်ဖြောင့်သည်။

သူ့လုပ်ချင်သည်က တံငါသည်။

သို့သော် အဖေကိုကူပြီး ကူးတို့ခတ်နေရ၏။

အဖေ၏ ပြောသံကိုကြားလျှင် ပေသီးက-

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဒီလေ ဒီလှိုင်းမျိုးနဲ့ဆိုရင် သမ္ဗန်နဲ့ ကမ်းပါးရိုက်ပြီး သမ္ဗန်ကွဲမှာ သေချာတယ်အဖေ”

“ပေသီး၊ တဲနောက်မှာ ထိုးဝါးလုပ်တဲ့ ဝါးယားတွေရှိတယ်မဟုတ်လား”
“ရှိတယ် အဖေ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီ ဝါးလုံးတွေနဲ့ တို့သားအဖနှစ်ယောက် ကမ်းပါးဆင်းပြီး သမ္ဗန်ကို ကျားကန်မှဖြစ်မယ်ဟေ့”

ဦးထွန်း ပြောသကဲ့သို့ သမ္ဗန်ကို ကျားကန်မှဖြစ်တော့မည်။ ကြီးမားသော လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများက လေမုန်တိုင်းအကူအညီဖြင့် ဦးထွန်း၏ ကူးတို့သမ္ဗန်ကလေးမျိုးကို ကမ်းပါးစပ်သို့ တရကြမ်းပို့ဆောင်ပြီး အလွယ်တကူ ရိုက်ခွဲနိုင်ပါသည်။

သည်တော့ ဘယ်လို လုပ်မည်နည်း။

ကမ်းပါးဘက်မှနေ၍ သမ္ဗန်ကလေးကို ထိုးဝါးများဖြင့် ကျားကန်ပေးထားလျှင် သမ္ဗန်ကို ကမ်းပါးနှင့် ရိုက်ခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်သည်။

ဦးထွန်းတို့ သားအဖ ဝါးလုံးများကိုထမ်း၍ ကမ်းပါးသို့ဆင်းလာသော အခါ မိုးရောလေပါ သည်းကောင်းတုန်း။ တိုက်ကောင်းတုန်းပင်။

လှိုင်းတံပိုးများမှာလည်း တဝေါဝေါနှင့် မြည်ဟည်းပြီး ကမ်းစပ်သို့ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ နေအောင် တရစပ်ရိုက်ခတ်နေဆဲ။

ဦးထွန်းတို့ သမ္ဗန်ကလေးမှာ ဆန်ကောထဲတွင် ဆီးဖြူသီးလိုမှိုသကဲ့သို့ လှိုင်းလေအကြားတွင် တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်။

ပေသီးသည် ကမ်းပါးစပ်မှ ညွှန်အတွင်းသို့ သူ၏ သန်မာလှသော လက်များဖြင့် ထိုးဝါးကို ခပ်စောင်းစောင်း နှဲ့၍နှဲ့၍ ထိုးစိုက်လိုက်၏။

ဦးထွန်းမှာ ရေထဲပေါင်လယ်လောက်ထိဆင်း၍ သမ္ဗန်ဘက်သို့ ယိုင်နေသော ဝါးအဖျားကို ကျားကန်ရန် သမ္ဗန်ခတ်တိုင်နှင့် ပူးတွဲပြီး ဝါးနှီးများဖြင့် ချည်နှောင်နေသည်။

နီးချည်ရသည်မှာလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မဟုတ်။ လူးလိုမ့်လှုပ်ရှားနေသော သမ္ဗန်၊ လှိုင်းထနေသော ရေပြင်နှင့် တဝေါဝေါတိုက်နေသည့် မိုးသက်လေပြင်းတို့အကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ချည်နေရ၏။

မိုးနှင့်လေသည် ပို၍ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။

လှိုင်းတံပိုးများမှာ မာန်ဖီနေသော ရေနဂါးကြီးများကဲ့သို့--

“ဟေ့ ပေသီး၊ သမ္မန်ဦးဘက်ကိုသွားပြီး ဝါးနှစ်ချောင်းလောက် စိုက်လိုက်ဦးဟေ့”

ဦးထွန်း၏အသံမှာ မိုးသံလေသံနှင့်ရောပြီး မသဲမကွဲ။

ပေသီး မနည်းနားထောင်မှ သူ့အဖေ၏ အသံကိုကြားရ၏။

ကျန်ဝါးလုံးများကိုယူပြီး ပေသီးသည် သမ္မန်ဦးဘက်သွား၍ ဝါးလုံးများကို ရွံ့ညွန်အတွင်းသို့ ထိုးစိုက်နေသည်။

ကမ်းပါးစပ်မှ မြေစိုင်မြေခဲကြီးများမှာလည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့် ရေထဲသို့ ပြိုကျနေဆဲ။

ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးမှာ ညိုမောင်းမောင်း တိမ်ဆိုင်တိမ်ခဲကြီးများက အနောက်မှ အရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့။

ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လျှပ်ပြက်သည်နှင့်အမျှ သူ့နောက်မှ ကျယ်လောင် မြည်ဟည်းသော မိုးထစ်ချုန်းသံမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ။

ဦးထွန်းသည် သမ္မန်နှင့် ကမ်းပါးမရိုက်မိစေရန် ဝါးလုံးနှင့် ကျားကန်ချည်နှောင်နေစဉ် သူ၏နောက်မှ လှိုင်းလုံးများနှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသော မည်းမည်းနှင့် ရှည်လျားလျားအရာတစ်ခုကို သတိမထားမိ။

မိကျောင်းပါးဝါကြီး၊ သို့မဟုတ် ရေပြာပေါက်မိကျောင်းကြီး။

ဝုန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ--

ရေပန်းရေဖွားများ ဦးထွန်း၏အနီးအနားမှ ပေါ်လာ၍ အဖုဖုအထစ်ထစ်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းသန်မာလှသော မိကျောင်းကြီး၏ အမြီး ညိုမည်းမည်းကြီးဖြင့် သမ္မန်ကြီးချည်နေသော ဦးထွန်းကို ရေထဲသို့ ရိုက်လှဲလိုက်သည်။

“အား ပေသီး ပေသီး”

ဦးထွန်း၏ ပါးစပ်မှ ဤမျှသာ စူးစူးဝါးဝါး မပီမသ အော်သံကြားလိုက်ရ၏။

ပေသီးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းခေါ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အခါ သမ္ဗန်ဘေးတွင် ဆူပွက်နေသော လှိုင်းလုံးများသာ တွေ့ရတော့သည်။

ပြီးတော့ လှိုင်းလုံးအကြားမှ သွေးပွက်များ။

အဖေမရှိတော့။ ဦးထွန်းမရှိတော့။

“အဖေရေ အဖေ အဖေ”

အချည်းနှီးမျှသာ။

ပေသီးမှာ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ကမ်းပါးပေါ်သို့ မြေးတက်လာပြီး-

“လုပ်ကြပါဦးဗျို့၊ လုပ်ကြပါဦး။ ကျွန်တော့်အဖေကို မိကျောင်းပုတ်လို့
လုပ်ကြပါဦး။”

ပေသီး၏အသံမှာ ဆူညံနေသော မိုးသံလေသံအကြားတွင်သာ ပျောက်
ကွယ်သွားသည်။ ပေသီး၏အသံကို ကြားရသည့်တိုင်အောင် မည်သူမှ
လည်း ကူညီနိုင်မည်မဟုတ်။

ရေပြာပေါက်မိကျောင်းကြီးကား တိရစ္ဆာန်များကိုသာမက လူသားကို
ပင် တစ်ဆင့်တက်၍ စားလေပြီ။

လူသား၏ အရသာကို မြည်းစမ်းမိလေပြီ။

[၄]

လူသားကိုပါ စားလာသော မိကျောင်းကို သည်အတိုင်းကြည့်နေလို့
မရတော့ပါ။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဖမ်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဦးထွန်း မိကျောင်းပုတ်ခံရပြီး သုံးရက်အကြာ ရေဆင်းချိုးသော ရှမ်းစု
ရွာမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက် ရေပြာပေါက် မိကျောင်း
ကြီး၏ အစာဖြစ်သွားပြန်ရှာသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေး ပျောက်နေ၍ သူ့မိဘများ တစ်ရွာလုံး
အနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေ၏။

မတွေ့။

နောက်မှ တွေ့ရသည်က ကမ်းပါးစပ်တွင် ကျောင်းသားကလေး၏ လုံချည်နှင့်အင်္ကျီများ အပုံလိုက်။

ဘယ်သူ့လက်ချက် ဖြစ်မည်နည်း။

ဤမိကျောင်းလက်ချက်မှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်။

လူတစ်ယောက်မှ နှစ်ယောက်အထိ စားပြီးဖြစ်သော မိကျောင်း။

လူသားစား မိကျောင်းကြီးအကြောင်းကိုသာ ဓနဖြူ၊ ဆကာကြီး၊

အဖျောက်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာတိုင်းလိုလိုက ပြောနေကြ၏။

ရွာတိုင်းထဲတွင် အဘဉာဏ်တို့ မြေးအဘိုးနေထိုင်ရာ ‘ဇလွန်ဘက်တန်း’ ရွာလည်းအပါအဝင်။

အထူးသဖြင့် သူတို့နှင့် ပိုမိုသက်ဆိုင်သည်။

အဘဉာဏ်တို့ရွာက တစ်ရွာလုံးလိုလို တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေး ကြသူများဖြစ်သမို့ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသည်။

အဘဉာဏ်တို့က ရေသတ္တဝါဆိုလျှင် ဘာကောင်မျှ ဗိုလ်မထား။ ဟင်း စားအဖြစ် သဘောထား၏။

ယခု မိကျောင်း တဲ့။

မိကျောင်းမှ ရိုးရိုးမိကျောင်းမဟုတ်။

လူသားစား မိကျောင်း။

ခက်သည်က ငါးဆိုလျှင် အသေးဆုံး ငါးဖြူကလေး၊ ငါးပါစွန်မှ အစ အကြီးဆုံးငါးရွေးကြီးအထိ သူတို့အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပါ၏။

အမျိုးမျိုးသောငါးကို အဖုံဖုံသော နည်းလမ်းများ အသုံးပြု၍ ဖမ်းနိုင် ပါ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ရိုးမှာရှိသော ငါးဖြူကလေးကဲ့သို့ သေးငယ်သည့် ငါး ကလေးများကို ‘ဇာပိုက်’ ဖြင့် အမိဖမ်းနိုင်သည်။

အကြီးဆုံး ငါးရွေးကြီးများကို ‘တုပ်’ ဖြင့် အမိဖမ်းနိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏အမူအကျင့်၊ ပေါက်ပွားပုံ၊ ကျက်စားတတ်သည့်နေရာ၊ အလေ့အထ အဝဝကို အဘဉာဏ်တို့က နောကျအောင် သိသည်။

မည်သည့်ငါးမျိုးပင် ဖြစ်ပါစေ။
မမိလျှင် မိအောင် ခွဲဖြင့် ဖမ်းနိုင်သည်။

သို့သော် မိကျောင်း၏အထာကိုတော့ အဘဉာဏ်တို့ တစ်ရွာလုံး ကဃနဏမသိ။

အထွေထွေ ဗဟုသုတရှိပါသည်ဆိုသော လွန်ဘက်တန်းမှ ကိုရင်ဘကျမ်းလည်း လက်လှမ်းမမီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်မိကျောင်းကိုတော့ မိအောင် ဖမ်းရမည်။
လူသားစား မိကျောင်း။

ရေပြာပေါက်အချိန်တွင် အဘဉာဏ်တို့ဆီကို ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသော မိကျောင်း၏အလေ့အထ၊ ပေါက်ပွားလာပုံ၊ ကျက်စားလေ့ ရှိသည့်နေရာ၊ ဖမ်းဆီးသည့်နည်းလမ်းများကိုပါ သိမှ သည်အကောင်ကို အမိဖမ်းပေနိုင်လိမ့်မည်။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားဖြင့် မိကျောင်းအကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ကြားတော့ကြားဖူးပါ၏။

ရှေးယခင်က သောင်းကျန်းခဲ့သော မိကျောင်းများအကြောင်းကို ယုံတမ်းဒဏ္ဍာရီပုံပြင်သဖွယ် ကြားဖူးပါ၏။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ထက် ချဲ့ကားမှု၊ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်မှုတွေက အတော်များသည်။

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များသဖွယ်သာ-။
အဘွားသင်းအုံ ကြုံခဲ့ရသော မိကျောင်းပုံပြင်ကိုပင် ကြည့်ပါ။

ပုံပြင်တွင် အမှန်တကယ်ရှိသော နေရာဒေသများနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ယုတ္တိရှိအောင် မွမ်းမံထား၏။

ကြွက်နီ၊ ပေတိုး၊ ဖိုးဆောင်း၊ ပေသီး၊ ရွှေမိ၊ ပူတူးမ တံငါလူငယ်များကို

ယခုသောင်းကျန်းနေသော ရေပြာပေါက်မိကျောင်းကြီးနှင့် ဆက်စပ်ပြီး သူ
ငယ်ငယ်က ကြုံခဲ့ရသည်ကို အဘွားသင်းအုံ ဖောက်သည်ချခြင်းဖြစ်သည်။

“အဘွားတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့ အဖျောက်နားက ‘ရေ
ပေါ်သောင်’ ကျွန်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီရေပေါ်သောင်ကျွန်းနဲ့ မဝေးလှ
တဲ့နေရာမှာ ‘မဲသောင်’ ဆိုတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် အဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ ငါးသလောက်ပိုက်ချတုန်းက
တောင် အဲဒီမဲသောင်ကျွန်းနား ရောက်သွားသေးတယ်”

ဖိုးဆောင်းက ထောက်ခံလိုက်၏။

“အဲ အဲသောင်ကျွန်းဟာ အလိုအလျောက် မဲသောင်ကျွန်းလို့ အမည်
တွင်လာတာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အဲဒီနေရာမှာ တစ်ခါက မိကျောင်းကြီး တစ်
ကောင် အတော်ကလေး သောင်းကျန်းခဲ့သကွဲ့၊ ဒီတုန်းက အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊
အဘွားတောင်မှ ကြက်တောင်စည်းကလေးနဲ့ ရှိသေးတယ်”

အဘွားသင်းအုံက ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာပြီး သူ့စကား
ကို ဆက်လိုက်သည်။

“အခု ကြုံတွေ့နေရတဲ့ မိကျောင်းကတော့ ပါးဝါဝါကြီး၊ ဟိုတုန်းက
မိကျောင်းကြီးက ပါးမည်းမည်းကြီးတဲ့၊ အခု ‘မဲသောင်’ လို့ခေါ်တဲ့ သောင်ပြင်
ကျွန်းကလေးနားမှာ ကျက်စားပြီး လူတွေကိုဖမ်းစားခဲ့တယ်။

“ကြာတော့ မိကျောင်းကို အဖျောက်၊ ဆကာကြီးတစ်ပိုက်က လူတွေ
က မိကျောင်းလို့ မခေါ်တော့ဘူး၊ ပါးမည်းကြီး ပါးမည်းကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြ
တယ်။ ပါးမည်းကြီး အမြဲလိုလိုနေတဲ့ သောင်ပြင်ကို ‘မဲသောင်’ လို့ ဒီနေ့အထိ
အမည်တွင်သွားတာပေါ့ကွယ်။ ပါးမည်းကြီးဟာ တွေ့သမျှ ကလေးလူကြီး
မရှောင် ဖမ်းစားနေတော့ လူတိုင်းကြောက်ရွံ့နေကြသကွဲ့။”

“နောက် ဘယ်လို ဒီပါးမည်းကြီးကို မိသွားသလဲအဘွား”

မနေနိုင်သော ပေသီးက အဘွားသင်းအုံကို မေးလိုက်၏။

“ပါးမည်းကြီးကို ဘယ်သူမှ ဖမ်းမမိပါဘူးကွယ်၊ ခေါင်းသုံးတောင်

ပြည့်ခါနီးပြီ။ ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ရင် ပင်လယ်ဆင်းရဲတော့မယ်။ ဒီလို မြစ်ရိုးမှာ မနေနိုင်တော့ဘူး။”

“ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မြစ်ရိုးမှာမနေနိုင်ရမှာလဲ အဘွား၊ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ ငါးရွေးကြီးတွေတောင် ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ နေနိုင်သေးတာ”

ကြွက်နီက စောဒက် တက်လိုက်၏။

“ဪ ငါပြောပါပကော၊ ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ရင် လူယောင်ဖန်ဆင်း နိုင်သတဲ့။ အဲဒီပါးမည်းကြီး နောက်ဆုံးဘယ်ရောက်သွားတယ် မှတ်သလဲ”

အဘွားသင်းအုံက စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီး သူ၏ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးတဖွားဖွားဖြစ်အောင် ဆက်လက်ဖွာနေလိုက်ပြန်သည်။

ကြွက်နီတို့ လူငယ်တစ်သိုက်မှာ ပါးမည်းကြီး ဘယ်သို့ရောက်သွားသည်ကို သိလိုသော စိတ်ဇော ပြင်းထန်စွာဖြင့် အဘွားသင်းအုံ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာအပြီးကို အောင့်အည်းသည်ခံ၍ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

အဘွားသင်းအုံသည် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ပြီးနောက်-

“အဲ အေး ရွာမှာ တံငါလုပ်စားတဲ့ ငတင်ဆိုသူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်လောက်မှာ လူနှစ်ယောက် ငတင်တို့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာကြတယ်။

“ထူးခြားတာက နှစ်ယောက်စလုံး ယောလုံချည်အနက်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ ခေါင်းပေါ်မှာလည်း ဗန်းမော် မွေးပွတဘက်ကြီးတွေကို ပေါင်းထားကြတယ်။ သူတို့က ငတင်ကို မေးသတဲ့။

“ဒီအရပ်မှာ ပါးမည်းမည်းနဲ့ မိကျောင်းတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေတာ ကျွန်တော်တို့ကြားလို့ ဖမ်းရအောင် ပင်လယ်ပိုင်းကလာကြတဲ့ မိကျောင်းဖမ်းသမားများပါတဲ့။

“ဒီတော့ ငတင်က-

“ဟာ ဆရာတို့ ဒီမိကျောင်းက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာ အတော်ကလေး

သောင်းကျန်းတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းဖို့က အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဖမ်းတဲ့ သူသာ သူ့အစာ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာပဲ။ သူစားတဲ့ ကလေး လူကြီးလည်း မနည်းတော့ဘူးဗျာလို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

“မိကျောင်းဖမ်းသမားနှစ်ယောက်က ဘယ်လောက်သောင်းကျန်း သောင်းကျန်း ကျွန်တော်တို့ အရဖမ်းပါ့မယ်။ သူ့ရှိတတ်တဲ့နေရာကိုသာ ကျွန်တော်တို့ကို ပို့ပေးပါလို့ အတန်တန်ပြောကြတယ်။

“ဘယ်တော့ ပို့ပေးရမလဲလို့ ငတင်က မေးတော့ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ အချိန်ကြာကြာမစောင့်ချင်ဘူး၊ အခုပဲ လိုက်ပို့ပေးပါလို့ ပြောကြတယ်။

“မိုးချုပ်တော့မယ် ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ငတင်က စိုးရိမ်လို့ ပြောတော့ ည ဘက် လရောင်ကလေးလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ပြန်ပြောကြတယ်။

“ဒါနဲ့ ငတင်က ကမ်းစပ်မှာ ထားတဲ့ သူ့လက်လှော်လှေကလေးဆီကို ဧည့်သည်နှစ်ယောက်နဲ့အတူ သွားပြီး ‘မဲသောင်ကျွန်း’ ဘက်ကို လှော်ပို့တယ် လေ။ တစ်ခု ထူးဆန်းတာက မိကျောင်းဖမ်းမယ့်သူတွေမှာ မိကျောင်းဖမ်းဖို့ လက်နက်ဆိုလို့ တစ်ခုမှမတွေ့ရဘူး။ ငတင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ ဘယ် လိုများ ဖမ်းမှာပါလိမ့်၊ မန်းမှုတ်ပြီးများ ဖမ်းမလားလို့ သံသယတော့ ရှိနေ သတဲ့။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငတင်တို့ကို လူတွေက ဒီပါးမည်းကြီးဟာ နတ်မိကျောင်း သာဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖမ်းလို့မမိတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီဧည့် သည်နှစ်ယောက်က သိုက်ဆရာဖြစ်နိုင်တယ်ထင်ပြီး လိုက်ပို့တာ ဖြစ်တယ်။

“အဲဒီလိုတွေးရင်း လှေကို တဖြည်းဖြည်းလှော်ခဲ့လို့ ‘မဲသောင်ကျွန်း’ နားလည်းရောက်ရော ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲနဲ့ မပြောမဆို လှေပေါ်ကနေ ရေထဲကို ခုန်ချလိုက်ပြီး တစ်ခါတည်း ငုပ်သွားတာ အတော်နဲ့ ပေါ်မလာတော့ဘူး။”

ရွှေမိ၊ ပူတူးမစသော မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ကြောက်

ရွံ့မှုများဖြင့် အဘွားသင်းအုံရှေ့သို့ တိုးလာကြသည်။ အဘွားသင်းအုံက သူ၏စကားကို ဆက်လိုက်၏။

“ငတင်က စိုးရိမ်နေသပေါ့လေ၊ မကြာပါဘူး ငတင် ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်လိုက်ရတာက-

“ပါးမည်းကြီးက အလယ်ကပေါ်လာပြီး သူ့ထက်ကြီးတဲ့ မိကျောင်းကြီးနှစ်ကောင်က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ညှပ်ပြီး ရေပေါ်ကို ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပါးမည်းကြီးကို တစ်ဖက်စီ စောင့်ထိန်းပြီး မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း စုန်ဆင်းသွားသတဲ့။

“ငတင်လည်း တစ်ခါတည်း ကြောက်ရွံ့ပြီး သူ့နေတဲ့ အေးရွာအရောက်လှေကို တက်သုတ်လှော်ပြီး ပြန်ခဲ့တယ်လို့ အဘွားကြားရတယ်”

ပူဘူးမက-

“ဟာ ဒါဖြင့် မိကျောင်းကြီးနှစ်ကောင်က ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ပေါ့နော် အဘွား”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ မိကျောင်းကြီးတွေက လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ပါးမည်းကြီးကို လာခေါ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့အေ့”

“အဘွားကိုယ်တိုင် အဲဒီငတင်နဲ့တွေ့လို့ ပြောတာလား အဘွား”

ပေတိုး မယုံသင်္ကာသလို၊ အဘွားသင်အုံအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ အဘွားသင်းအုံက-

“ဟဲ့ ပေတိုးရဲ့၊ နင်လည်း နင့်အဖေ ကိုရင်ဘဂျမ်းလိုပဲ မယုံသလို မသင်္ကာသလိုလိုနဲ့ ခွကောင်ကလေးပါလား။ ငါ့အဲဒီတုန်းက ကြက်တောင်စည်းနဲ့ ဆိုနေမှပဲ၊ ကလေးရှိသေးတာပေါ့။ ငတင်နဲ့တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ၊ တွေ့လည်း ငါလို ကလေးတစ်ယောက်ကို သူက အရေးလုပ်ပြီး ပြောပြပါ့မလားဟဲ့။ လူကြီးတွေပြောတာကို ငါတို့ဘေးက နားထောင်တာပေါ့”

လူငယ်တစ်သိုက်မှာ ယုံသူက ယုံကြည်သည်။ မယုံသူက မယုံ။ နားထောင်၍ကောင်းသော ပုံပြင်ဟူ၍သာ ပေတိုးနှင့် ကြွက်နီတို့က ထင်သည်။ ထိုအထဲတွင် ပေသီးလည်းအပါအဝင်။

မိန်းကလေးတစ်သိုက်ကမူ အဘွားသင်းအုံပြောသော မိကျောင်း လူယောင်ဖန်ဆင်းသည်ဆိုသည်ကို အများအားဖြင့် ယုံကြည်ကြသည်။ ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ မယုံကြည်ကြသူ မိန်းကလေးတစ်သိုက်မှာ အနည်းစုသာ။

လောလောလတ်လတ် ဖခင်ဆုံးထားရသူ ပေသီးနှင့်တကွ ကြွက်နီတို့တစ်သိုက်ကမူ တိရစ္ဆာန်က လူယောင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖန်ဆင်းနိုင်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ကြသည်။

ယခုလည်း ရေပြာပေါက် မိကျောင်းကြီးကို-။

သည်မိကျောင်းကြီးကို သူတို့တစ်တွေ ဖမ်းဆီးသည့်တိုင်အောင် ဤအယူအဆမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်သူများကို ပသတင်မြှောက်ပြီး ဖမ်းဆီးကြလိမ့်မည် ထင်သည်။

အကယ်၍ ဤသို့ အယူအဆရှိသူများ ဖမ်းဆီး၍ မိကျောင်းကြီးကို မမိလျှင်၊ မိအောင် ဖမ်းပြလိုက်ပြီးမှ သူတို့ကို မိကျောင်းရိုးရိုးသာ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်မည်ဟု ကြွက်နီတို့ လူငယ်တစ်သိုက်က သန့်ဋ္ဌာန် ချလိုက်ကြသည်။

[၅]

သနပ်ခါးနှင့် နနွင်းများရော၍ လိမ်းထားသဖြင့် ဘဲတစ်ကောင်လုံးမှာ ဝါထိန်နေ၏။

ဘဲ၏ ဦးခေါင်းတွင် ပန်းပန်ထား၏။

ဘဲမှာ ဖောင်ကလေးပေါ်တွင် ကြိုးချည်ထားသဖြင့် တဂတ်ဂတ် အော်မြည်ရင်း ရေစုန်အတိုင်း မျောပါနေ၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် လှေတစ်စင်းလှော်၍ လိုက်နေသည်။

ကမ်းနဖူးတွင် အုန်းငှက်ပျော အစုံအလင်နှင့် ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ။ ကန်တော့ပွဲအနီးမှာ လူတစ်ယောက်က စလောင်းဖုံးတစ်ချပ်ကို လင်းကွင်းတီးသကဲ့သို့ တချပ်ချပ်တီးနေ၏။

ကမ်းနဖူးတစ်ခုလုံးတွင် ကလေးလူကြီး အများအပြားမှာ ရေထဲမှ နနွင်းထိန်ထိန်နှင့် ဘဲကိုလည်းကောင်း၊ ကုန်းပေါ်မှ စလောင်းဖုံးနှစ်ချပ်ကို တီးခတ်နေသောသူကို လည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ပြောမဆုံးနိုင်ဖြစ်နေကြသော ထင်မြင်ချက်များ။

ဘဲတစ်ကိုယ်လုံးကို သာမန်ကြည့်လိုက်လျှင် နနွင်းလိမ်း၍ ပန်းပန်ထားသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။ ဘဲမွေးများ၊ ဘဲတောင်များအကြား၌ ရှိနေသော ငါးများချိတ်များကိုတော့ မမြင်နိုင်။

ရေပြာပေါက်မိကျောင်းကြီးကို ဘဲအရှင်ဖြင့် များနေခြင်းသာ။

လူသားစားထားသော မိကျောင်းကြီးကား အတော်ပါးသည့် မိကျောင်းကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က တစ်နေသာ ဝင်သွားသည်။ မိကျောင်းကြီး လာမစား။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်လိုက်ရ။

တစ်နည်းမရလျှင် တစ်နည်းပေါ့။

တစ်မျိုး ကြံကြံပြန်သည်။

ငှက်ပျောတုံးကို ဖောင်ဖွဲ့ထားသော ဖောင်ကလေးပေါ်တွင် ရင်ခွဲပြီးသားကြောင်သေလေးတစ်ကောင်။

ငှက်ပျောတုံးဖောင်ကလေးမှာ ရေစုန်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့။

ရင်ခွဲထားသော ကြောင်သေကလေး၏ အတွင်းမှ ငါးများနှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ အသွားများလှည့်နေအောင် ကျောချင်းကပ် ချည်နှောင်ပြီး ထည့်ထားသည်။

ထိုနေ့လည်း အချည်းနီး။

ကြောင်သေကိုစားရန် ယောင်လို့မှ စိတ်ကူးဟန်မတူသော ပါးပါဝါ
မိကျောင်းကြီးပါတကား။

ဘဲနှင့် ဖမ်း၍လည်း မရ။

ကြောင်နှင့် ဖမ်း၍လည်း မရ။

ငါးမျှားစနစ်ဖြင့် ဖမ်း၍ ရတော့မည် မထင်။

ဘဲတို့ ကြောင်တို့နှင့် မရလျှင် သူ့ထက်ကြီးသော ခွေးနှင့် ထောင်ဖမ်း
မည်။ ခွေးသည် မိကျောင်း အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်သော အစာ။

ခွေးသေထက် ခွေးအရှင်လတ်လတ်ကို မိကျောင်းက ပိုကြိုက်သည်။
သည်တော့-

ခွေးအရှင်နှင့်ပင် မိကျောင်းကို ထောင်ဖမ်းမည်။

အဘဉာဏ်တို့ ငယ်စဉ် တစ်နှစ်က သူတို့နေရာတွင် ငါးမထိ။

တစ်နေ့လုံးဖမ်းလို့ တစ်ကောင်ရချင်မှရသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ဘက်
ပင်လယ်ဝအထိ ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က မြင်ခဲ့ရသော မိကျောင်းဖမ်းနည်းဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် အဘဉာဏ်
တို့ တံငါသည်များ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ခွေးအရှင်ဖြင့် သုတ်ကိုင်းထောင်မည်။

သုတ်ကိုင်းထောင်နည်းမှာ မခက်ပါ။

သမင်၊ ဒရယ်၊ ကြက်၊ ငှက်များကို သုတ်ကိုင်းထောင်သကဲ့သို့ ထောင်
ရမည်သာ။

နေရာဒေသတော့ ကွဲပြားသပေ။

ကြက်၊ ငှက်များကို ထောင်သောအခါ ကုန်းပေါ်မှာ တောစပ်မှာ။

မိကျောင်းကိုထောင်တော့ ရေစပ်မှာ။

လယ်ကွင်းထဲတွင် ယာယီတဲကလေးတစ်လုံး ဆောက်သကဲ့သို့ ရေစပ်
တွင် တဲကလေးတစ်လုံး ဆောက်ရသည်။

ဒေသအခေါ်အားဖြင့် ထိုတဲကလေးကို 'ကုလားအုံ' ဟုခေါ်သည်။
ကုလားအုံတဲအတွင်းမှာ ခွေးအရှင်တစ်ကောင်ကို ကြီးဖြင့် တုပ်ထား
သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် မိကျောင်းကို ခွေးအော်သံဖြင့် မြူဆွယ်ခေါ်ယူခြင်း။
ကုလားအုံအနီးတွင် ကပ်၍ သုတ်ကိုင်တစ်ခုကို စိုက်ထားသည်။
မိကျောင်းကိုဖမ်းသော သုတ်ကိုင်မှာ သန်မာပြီး ကန်အားကောင်းရန်
လိုသည်။

ကန်အားကောင်းရန် ပင်လယ်ပိုင်းမှာ ကနစိုတိုင်ကို အသုံးပြုကြသည်။
အဘဉာဏ်တို့၊ ကိုရင်ဘဂျမ်းတို့ကမူ ကနစိုအစား ကန်အားကောင်းလှ
သော ဝါးကို အသုံးပြုကြသည်။

သူတို့အရပ်မှာ ဝါးအမျိုးမျိုး ပေါ်လှသည်။
ထိုကဲ့သို့ ဝါးကို လုပ်ထားသော 'သုတ်တံ' ကို 'ဒုံတိုင်' ဟူ၍လည်း
ခေါ်သည်။

ဒုံတိုင်၏ အဖျားတွင် ကွင်းလျှောပါသော ကြိုးခိုင်ခိုင်တစ်ချောင်းရှိ၏။
ထိုကွင်းလျှောမှာ မိကျောင်းက ခွေးကိုဟပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိ
ကျောင်းခေါင်းကို စွပ်သွားရန် အဆင်သင့်။

ဒုံတိုင်ကို 'ဂ' ငယ် သဏ္ဍာန် ကွေးညွတ်နေအောင် တိုင်အဖျားတွင်
ချည်ထားသော ကွင်းလျှောကြိုးကို မြေတွင် စိုက်ထားသော တစ်မိုက်ခန့်
ငုတ်တွင် ချိတ်ထားသည်။

မိကျောင်းက ခွေးကို ထိုးဟပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလိုအ
လျောက် မိကျောင်းလည်ပင်းကို စွပ်မိနေမည့် ကွင်းလျှောကြိုးသည် ငုတ်
တွင် ချိတ်ထားရာမှ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး မိကျောင်းကို လေထဲသို့ မြောက်
တက်လာသည်အထိ ဆွဲသုတ်မြှောက်တင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အဘဉာဏ်တို့ ခွေးကို အစာလုပ်၍ သုတ်ကိုင်ထောင်
သည်။

နေသာဝင်သွားသည် မိကျောင်းရောက်မလာ။

သို့နှင့် တစ်ညလုံး ဆက်ထောင်ထား၏။

ခွေးကလေး၏ တအိုင်အိုင် အော်ဟစ်ညည်းညူနေသံကြောင့် တစ်ညလုံးလိုလို အဘဉာဏ်တို့ အိပ်မပျော်သည်သာ အဖတ်တင်သည်။

မိကျောင်းကြီး ပင်လယ်ဆင်းသွားပြီလော။

လူသားစားဖူးသော မိကျောင်း၊ လူသားအရသာကိုသိ၍ ခွေးသားကိုပင် မကြိုက်တော့ပြီလော။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ မိကျောင်းက ခွေးကို တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံးလုံး လာမဟပ်သည်ကတော့ သေချာပါသည်။

နောက်ထပ်လည်း လူသားကို ဖမ်းဆီးသည်ဟု မကြားရသောအခါ မိကျောင်းကြီး ပင်လယ်ထဲပြန်ဆင်းသွားပြီဟူ၍သာ မှတ်ယူရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

[၆]

မြုပ်ချက်သားကောင်းလှသော မိကျောင်းကြီး ယနေ့ ကျားကျွန်းသောင်တွင် ကုလားပိုက်ဆွဲနေသော ကုလားတစ်ယောက်ကို ဆွဲသွားပြန်ချေပြီ။

မိကျောင်းကြီးကား အများထင်သလို ပင်လယ်ထဲသို့ မဆင်းသေး။

ခွေးသားကို မကြိုက်သည်လည်း ဟုတ်ဟန်မတူ။

လူထက်ပါးသော မိကျောင်းကြီးသာဟူ၍ အဘဉာဏ်နှင့်တကွ နတ်မိကျောင်းဟု မယုံကြည်သော ကြွက်နီတို့ လူငယ်တစ်သိုက်က မှတ်ချက်ချလိုက်ကြ၏။

ယုံကြည်သူတစ်သိုက်ကမူ-

“တစ်ညက ကျားကျွန်းသောင်မှာ ရေထဲက သောင်စပ်ပေါ်ကို လူ တစ်ယောက်တက်လာပြီး ပျောက်သွားသတဲ့၊ မိကျောင်းကြီး လူယောင်ဆောင်တာ ဖြစ်မှာပဲ”

“ပါးဝါကြီးက လူဆယ်ယောက် ပြည့်အောင်စားမတဲ့”

စသော ကောလာဟလသတင်း ချဲ့ကားမှုများမှာ လွန်ဘက်တန်း တစ်ရွာလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

အချို့ ယခင် နတ်မိကျောင်းဟု မယုံကြည်သူများပင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးသည့်တိုင် ဖမ်းမမိသော မိကျောင်းကို နတ်မိကျောင်းအဖြစ် ယုံကြည် လာကြသည်။ ကြောက်ရွံ့လာကြသည်။

အလွန်ပါးသော လူသားစား မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင်မျှသာဟူ၍ ယုံ ကြည်သည့် ကိုရင်ဘဂျမ်း၊ အဘဉာဏ်တို့နှင့်တကွ ကြွက်နီ၊ ပေတိုး၊ ပေသီး စသော လူငယ်တစ်သိုက်မှာ တဖြည်းဖြည်း လူနည်းစု ဖြစ်လာ၏။

မယုံကြည်သူများတွင် ကိုရင်ဘဂျမ်းက ထိပ်ဆုံး။

ကိုရင်ဘဂျမ်းက အဘဉာဏ်တို့ လူကြီးများကို အသိဉာဏ်ဖွင့်ပေးသလို ကြွက်နီ၊ ပေသီးနှင့် သူ့သား ပေတိုးတို့ကို ရဲဆေးတင်ပေးသည်။

ယခုမှ အဘဉာဏ်ပင် တောက်တချက်ခေါက်လိုက်က-

“ငါ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ပြန်ငယ်သွားချင်တယ်ကွာ၊ ဒီ နတ်မိ ကျောင်းမျိုး ရေထဲမှာ လိုက်ငုပ်ပြီး ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးပြလိုက်ချင်တယ်။ ဟေ- ကြွက်နီ မင်းတို့ လူငယ်တွေ ဒီမိကျောင်းကို အရဖမ်းကြစမ်းကွာ။ မင်းကိုယ် တိုင် မိကျောင်းဖမ်းလို့များ သေသွားရင် ငါဝမ်းမနည်းဘူးကွ၊ ဂုဏ်ယူမယ် ဟေ ဂုဏ်ယူမယ်၊ မိကျောင်းဖမ်းဖို့ဆိုရင် ဘာလုပ်လုပ် ငါအားပေးတယ်” ဟူ၍ မချင့်မရဲဖြင့် ပြောရှာသည်။

သည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

“မိကျောင်းကို ဖမ်းချင်ရင် မိကျောင်းပေါက်ပွားတာကအစ မိကျောင်းရဲ့ အလေ့အထ၊ အကျင့်အကြံ၊ မိကျောင်းရဲ့အထာကို သေသေချာချာ သိဖို့လို တယ်ဟေ။ မိကျောင်းဖမ်းနည်းတွေ စုံစုံစေ့စေ့ သိမှဖြစ်မယ်၊ မိကျောင်း အကြောင်း အခြေအမြစ်ကအစ သိတဲ့သူကို တို့တစ်တွေ ရှာကြရမယ်”

ကိုရင်ဘဂျမ်းက နည်းလမ်းရှာရန် ပြောသည်။

ကြွက်နီတို့ သတ္တိရှိသည်မှာ မှန်သည်။ မိကျောင်းဖမ်းရန် အသက်
 စွန့်ရဲသည်။ ရေထဲတွင် တရကြမ်း လိုက်ဖမ်း၍လည်းမဖြစ်။ လက်တွေ့တော့
 လုပ်ရပါ၏။ သို့သော် ကိုရင်ဘဂျမ်း၏ စကားအရ ဖမ်းနည်းကို ညွှန်ပြပေး
 မည့်သူ လိုသည်။ သို့မဟုတ်ပါက လူမိုက်သာဖြစ်မည်။ သတ္တိရှိသူမဟုတ်။
 မိကျောင်းအကြောင်းကို အသေးစိတ်သိသူ ဘယ်မှာရှိသနည်း။

ဘယ်မှာလေ့လာရမည်နည်း။

ကိုရင်ဘဂျမ်းက ရက်မကြာမီအတွင်း ဆကာကြီး အထက ကျောင်းမှာ
 အထက်တန်းပြဆရာလုပ်နေသော ဆရာတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေသိရသဖြင့်
 ကြွက်နီတို့အား သတင်းပေးသည်။

ဘိုကလေး၊ ဖျာပုံဘက်မှ ပြောင်းလာသူ ထိုအရပ်သားဇာတိ ဆရာ
 ဦးမြင့်အောင် တစ်ယောက်ရှိကြောင်း လမ်းညွှန်ပြသည်။

ဆရာသည် ခေတ်ပညာတတ်၏။ မွေးကတည်းက မိကျောင်းများ ပေါ
 များရာအရပ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ။

မိကျောင်းအကြောင်းကို စာတွေ့မျက်မြင် စုံလင်သူတစ်ယောက်၊ ဗဟု
 သုတ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဟူ၍လည်း သိရပြီ။

ဆရာဦးမြင့်အောင်မှာ စာတွေ့နှင့် ကိုယ်တိုင်ကြိုတွေ့ ရချက်များရှိသူ
 တစ်ယောက်တော့ မှန်၏။ ဗဟုသုတပြည့်စုံသူလည်း မှန်၏။

သို့သော် ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသော ခေတ်ပညာ
 တတ်တစ်ယောက်သာဖြစ်၍ လက်တွေ့တော့ ရှိဟန်မတူ၊ စာတွေ့သာရှိမည်။

ကိုယ်တိုင်မိကျောင်းကို ရေထဲဆင်းဖမ်းပါဆိုလျှင် ဖမ်းဆီးသင့်သော
 သတ္တိ သူ့မှာမရှိ။ ကျွမ်းကျင်မည်လည်း မဟုတ်။

ဖမ်းဆီးပုံ၊ ဖမ်းဆီးနည်းကိုတော့ ဆရာဦးမြင့်အောင်က ကောင်းကောင်း
 ကြီး လေ့လာထားသဖြင့် လမ်းညွှန်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

စာပေဗဟုသုတရှိသူမို့ မိကျောင်း၏ ပေါက်ပွားပုံ အလေ့အထ၊
 အကြောင်းအချက်များကို စုံစုံလင်လင် ပြောပြနိုင်လိမ့်မည်ဟု အဘဉာဏ်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းနှင့်တကွ ကြွက်နီတို့က ယုံကြည်ပါ၏။

နတ်မိကျောင်းဟု မယုံကြည်သူများတွင် ဆရာဦးမြင့်အောင်လည်း အပါအဝင်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းအားရက် တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့တွင် အေးအေးဆေးဆေး ဆရာ ဦးမြင့်အောင်၏ နေအိမ်သို့သွားပြီး မိကျောင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာများကို မေးမြန်းလေ့လာမည်ဟု ကြွက်နီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကြွက်နီတို့လူငယ်တစ်သိုက်နှင့်အတူ သူ့အဖေ ကူးတို့သမား ဦးထွန်းကိုယ်တိုင် မိကျောင်းပုတ်ခံရသဖြင့် အသက်ဆုံးရသည်ကို မကျေနပ် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသော ပေသီးလည်း ပါသည်။

ပေသီးပါလာသဖြင့် ကြွက်နီတို့အဖွဲ့မှာ အထူးတောင့်တင်း၍ အားရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပေသီးသည် ဖခင်ရှိစဉ် ကူးတို့သမ္ဗန်ကို အဖေနှင့်အတူ ဦးစီးသဖြင့် သမ္ဗန်လိုက်နေရသော်လည်း တစ်ဖက်က တံငါကောင်းတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

သူ့အဖေ သေဆုံးမည့်နေ့ကပင် ငါးမျှားကို အစီကြိုးတပ်နေရာမှ ကမ်းပါးဆင်းပြီး သမ္ဗန်ကျားကန်နေစဉ် ဦးထွန်း မိကျောင်းပုတ်ခံခဲ့ရသည်။

ပေသီးကား ငါးမြင်းရင်းဘူးမျှောရာတွင် အထူးကျွမ်းကျင်လှသည်။ ကြီးမားသော ငါးမြင်းရင်းကြီးများ၊ ငါးရွေးကြီးများ၊ ငါးတန်ကြီးများကို လင်းမြွေမြီးမှိန်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူး၏။

ငါးထိုးရာတွင် အထူးလက်ဖြောင့်သူဟူသော နာမည်တစ်လုံးပိုင်ရှင်။ ကြွက်နီတို့ထက် အသက်ကြီး၍ အားကောင်းမှောင်းသန်သော လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေအတွက် သူကလွဲစားချေရမည်။

နတ်မိကျောင်းသော ဘာသော မရှောင်နိုင်။

သည်မိကျောင်းကို အမိဖမ်းရန် တကြိမ်းတည်း ကြိမ်းဝါးနေသူ။

ပေသီးသည် လင်းမြွေမြီးမှိန်းကို ပစ်မလွဲရန် ကုန်းပေါ်တွင်ပင် တွေ့သမျှ

သစ်ပင်ကြီးများ၏ ပင်စည်ကို ပစ်ခတ်၍ ပြန်လည်လှေ့ကျင့်နေ၏။
 သူ့ပစ်လိုက်လျှင် တန်းခနဲ မိုန်းက စိုက်သွားရမည်။
 ယခု ပေးသီးမှာ နတ်မိကျောင်းဟု မယုံကြည်သော ကြွက်နီတို့တစ်သိုက်
 နှင့် ပေါင်းမိချေပြီ။

[၇]

“ဒီလိုကွ၊ မျက်မှောက်ခေတ် တွားသွားတဲ့ အကောင်ထဲမှာတော့ မိ
 ကျောင်းဟာ အကြီးဆုံးပဲ။

“မိကျောင်းအကြောင်းပြောရင်း မိကျောင်းအမျိုးအစားနဲ့ မိကျောင်း
 ပေါက်ပုံက စပြီး ပြောမှ ပိုရှင်းမယ်။ မိကျောင်းအမျိုးပေါင်း နှစ်ဆယ့်လေးမျိုး
 ရှိတယ်လို့ ငါဖတ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအမျိုးအစားကို ချုပ်လိုက်ရင်
 မိကျောင်းခေါင်းတိုနဲ့ မိကျောင်းခေါင်းရှည်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးနှစ်စားပဲ ခွဲခြားနိုင်
 တယ်”

ကြွက်နီတို့ကို ဆရာဦးမြင့်အောင်က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ထန်း
 လျက် ဧည့်ဝတ်ပြုပြီး မိကျောင်းအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြနေသည်။

“ဒါဖြင့်ဆရာ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ မိကျောင်း
 က ခေါင်းရှည်လား၊ ခေါင်းတိုလား ဆရာ”

ကြွက်နီက သိလို၍ မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က-

“ဟာ မိကျောင်းခေါင်းရှည်ပေါ့ကွာ၊ တို့မြန်မာပြည်မှာ မိကျောင်း
 ခေါင်းတိုလည်း မရှိပါဘူး။ မိကျောင်းခေါင်းတိုဟာ တရုတ်ပြည် ယန်စီမြစ်မှာ
 နဲ့ အမေရိကန် အရှေ့တောင်ပိုင်းမှာသာ ရှိသတဲ့။

“မိကျောင်းခေါင်းတိုက ခေါင်းကျယ်တယ်၊ နှာတံက တိုပြီးပိုင်းတယ်။
 မိကျောင်းတိုင်းလိုလိုမှာ စတုတ္ထအောက်သွားက တခြားသွားတွေထက်
 ပိုရှည်တယ်။

“ခေါင်းတိုက ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တော့ အဲဒီသွားအရှည်ဟာ အထက်အရိုးက တွင်းကလေးထဲမှာ အံကျဝင်နေတယ်။ ပါးစပ်အပြင်ဘက် မထွက်ဘူး။

“ခေါင်းရှည်ကျတော့ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရင် အဲဒီသွားက အပြင်ဘက် ထွက်နေတယ်။ အစွယ်လို ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ။ မိကျောင်းခေါင်းရှည်ဟာ ရေအောက်မှာ အကြာကြီး မနေနိုင်ဘူးကွ။ အများဆုံး တစ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ နေနိုင်တယ်။ တစ်နာရီကျော်ရင် ရေပေါ်တက် အသက်ရှူရတယ်။ အိပ်တော့ ရေစပ်စပ်ကုန်းပေါ်မှာ၊ သောင်ပြင်မှာ အိပ်တတ်တယ်။

“ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ နှာခေါင်း၊ နားအုံနဲ့ မျက်လုံးက မျက်နှာပေါ်မှာ မို့တက်နေတော့ ရေပေါ်မှာ သစ်တုံးတစ်တုံးလို ဖော့ပြီးနေတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ နှာခေါင်းနဲ့မျက်လုံးက ရေပေါ်မှာ အလိုအလျောက် ပေါ်နေပြီး အသက် လွယ်လွယ် ရှူနိုင်တာပေါ့ကွာ။ သူဖမ်းရမယ့်သားကောင်ကိုလည်း အလွယ်တကူ မြင်နိုင်တာပေါ့”

ထိုအခါ ပေသီးက-

“ဆရာ တချို့ကပြောကြတယ်၊ မိကျောင်းမှာ လျှာမရှိဘူးတဲ့၊ တမင်ရွဲ့ပြီး တချို့က ဒီကောင်လျှာရှည်လိုက်တာ မိကျောင်းသားကျနေတာပဲ တဲ့။ မိကျောင်းမှာ လျှာရှိမရှိ သိချင်တယ်ဆရာ၊ လျှာမရှိရင် ဘယ်လို အရသာခံစားမလဲ ဆရာ”

“အေး မင်းမေးမယ်ဆိုလည်း မေးစရာပဲ။ မိကျောင်းပါးစပ်ဟနေတဲ့ အခါ လျှာကိုမတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိကျောင်းမှာ လျှာရှိပါတယ်ကွာ၊ အခြားတိရစ္ဆာန်တွေလို လျှာကို အပြင်မထုတ်နိုင်ဘူး။ လှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်ဘူး။ သူတို့လျှာက ပါးစပ်အောက်ခြေမှာ အသေကပ်နေလို့ တို့မမြင်ရတာကွ။

“ပြီးတော့ သူတို့ သားကောင်ကို ဖမ်းရင် အမြီးနဲ့ရိုက်ဖမ်းတယ်။ ရေထဲသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကုန်းပေါ်မှာလည်း ရိုက်ဖမ်းနိုင်တာပဲ။

“နောက် သူတို့ရဲ့ သန်မာတဲ့ မေးရိုးကို အားကိုးတယ်။ သားကောင်ကို အမိအရ ရေနက်ထဲဆွဲသွားပြီး ပါးစပ်မှာ ကိုက်ချိထားတဲ့ သားကောင်နဲ့အတူ

လူးလိုမ့်ပစ်လိုက်တယ်။ ပတ်ချာ လိုမ့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ မိကျောင်း ဖမ်းခံရတဲ့ သားကောင်ဟာ ရေမွန်းပြီး သေရတာပေါ့။ ဒီတော့မှ သားကောင် ကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး အသားတစ်တစ်ချင်းမျိုချပြီး စားလေ့ရှိတယ်။ လျှာအရသာ မခံဘူး။ အထူးသဖြင့် မိကျောင်းခေါင်းရှည်က ပိုရက်စက်ပြီး လူကို အန္တရာယ် ပြုတယ်”

“မိကျောင်းဟာ ဘယ်လိုအရပ်မှာနေတတ်ပြီး ဘယ်လောက်အထိ ကြီး နိုင်သလဲဆရာ”

ငခွေး၏ အမေးကို ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က-

“မိကျောင်းဟာ အများအားဖြင့် ရေငန်ပိုင်းနဲ့ ဒီရေအတက်အကျရှိတဲ့ ရေချိုရေငန်စပ် မြစ်ဝနားမှာ အနေများတယ်။

“ချောင်းဆုံရှိတဲ့နေရာမှာ ပိုပြီးကျက်စားလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို အရပ်မျိုးမှာ ညဘက် မီးထိုးကြည့်လိုက်ရင်ကွာ မြစ်ဝတစ်လျှောက် မျက်လုံး တဝင်းဝင်းနဲ့ မိကျောင်းတွေကို ခဏခဏ တွေ့ရတာပေါ့ကွာ။

“မိကျောင်းအရွယ်ကတော့ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ငါနေခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ပိုင်း မှာ ပေနစ်ဆယ်နီးပါးလောက်အထိ မိကျောင်းကို မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အကြီးဆုံး ပေသုံးဆယ်လောက်အထိ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ အတောင်နှစ်ဆယ် လောက်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင် ခေါင်းသုံးတောင်ကျော်ပြီပေါ့”

“အရွယ်ကြီးရင် ခေါင်းရှည်မှာပေါ့ကွ။ ခေါင်းသုံးတောင်ရှိတိုင်း နတ်မိ ကျောင်းဖြစ်မယ်။ လူယောင်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုရင်ကွာ၊ အိန္ဒိယနဲ့ အာဖရိက ဘက်က မိကျောင်းခေါင်းရှည်တွေအားလုံး နတ်မိကျောင်းကြီးတွေပေါ့ကွ။ ပြီးတော့လည်း အဲဒီအရပ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားတဲ့ နတ်မိကျောင်းတွေညားပြီး မိကျောင်းကပြားကလေးတွေလည်း အတော်များ ရောပေါ့ကွ။ ဟား ဟား ဟား”

ဆရာဦးမြင့်အောင်က ရယ်သွမ်းသွေး ပြောဆိုပြီး-

“ကဲ ကဲ၊ မိကျောင်းအကြောင်းလည်း ပြောပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကလေးလည်း သောက်လိုက်ကြဦးကွ။ ထန်းလျက်လည်း စားကြလကွာ၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းနေတော့ ဒီလောက်ပဲ ဧည့်ခံနိုင်သကွ”

“ဟာ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့သိချင်လို့ ဆရာ့ကို လာမေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့ကသာ ဆရာ့ကို ကန်တော့ ရဦးမှာ။ နောက် ငါးရမှ ဆရာ့ကို ငါးနဲ့ ကန်တော့ရဦးမယ် ဆရာ”

“အေး အေး ငါးကြော်မစားရခင်က မင်းတို့ပြောတာနဲ့ အတော်ကလေးဝသွားပါပြီကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါးကြော်ဖို့ ဆရာကတော်တစ်ယောက် ရှာဦးမှကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဆရာဦးမြင့်အောင်သည် တစ်ဦးတည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ကြွက်နီတို့ကို တံငါသည်များဟူ၍ အထင်မသေး။ သူတို့တတ်ကျွမ်းသော ပညာနှင့် သူတို့ရိုးရိုးသားသား လုပ်စားကြသူများဟုသာ မှတ်ယူထားသည်။ ကြွက်နီတို့ကို တန်းတူရည်တူ သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်။ သူသိသမျှ ပြောပြသည်။

ဆရာသည် သူကြိုက်နှစ်သက်လှသော ရှမ်းဖက်လိပ်ကြီးတစ်လိပ်ကို မီးခိုး တထောင်းထောင်းထအောင် အားရပါးရ ဖွာနေ၏။

ထိုစဉ် တောက်ထွန်းက-

“မိကျောင်းက အသက် ဘယ်လောက်ထိ ရှည်သလဲဆရာ”

ဆေးလိပ်သောက်နေရာမှ ဆရာဦးမြင့်အောင်က-

“သေသေချာချာတော့ မသိပါဘူးကွာ။ အချို့စာအုပ်တွေထဲမှာ ရေးထားတာတော့ အနှစ်တစ်ရာလောက်အထိတောင် နေနိုင်တယ်ဆိုပဲ။ သီလကောင်းလို့နဲ့တူတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟာ ဒီလိုဆို လူတွေထက်တောင် ပိုပြီး အသက်ရှည်ပါလား”

“အေး ဒီအတိုင်းဆိုရင် လူတွေထက်ပိုပြီး အသက်ရှည်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

“သူတို့ ပေါက်ပွားလာပုံကကော ဘယ်လိုလဲ ဆရာ”

“အဲဒီဟာတော့ အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသကဲ့။ တို့ အရပ်မှာတော့ ‘သရွတ်’ လို့ခေါ်တဲ့ ချောင်းငယ်ရိုးငယ်တွေရဲ့ အဖျား၊ သရွတ် ဖျားပေါ့ကွာ၊ ချောင်းဖျားရိုးဖျားမှာ မိကျောင်းတွေဟာ ဥကျင်း ဥသိုက်လုပ်ပြီး ဥတတ်ကြတယ်။

“သရွတ်ဖျား လတာမြေပေါ်မှာ ‘ငှက်ကြီးတောင်ပင်’ ဆိုတဲ့အပင်တွေ ပေါက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလို ငှက်ကြီးတောင်ပင် ပေါက်တဲ့အရပ်မျိုးမှာ မိ ကျောင်းတွေဟာ ဥကျင်းလုပ်လေ့ ရှိကြတယ်ကွ”

“ဥတော့ အသိုက်လုပ်ပြီး ဥတာလား ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒီ သရွတ်ဖျားမှာ မြေကြီးကို အနက်တစ်ထွာ လောက်၊ နှစ်ပေလောက်ပေါ့ကွာ၊ တူးပြီး ငှက်ကြီးတောင်ရွက်တွေကို ခင်း လိုက်တယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ မိကျောင်းမကြီးက တစ်ခါဥရင် နှစ်ဆယ့်ငါးဥ ကနေပြီး ဥပေါင်း ခြောက်ဆယ်လောက်အထိ ဥတယ်။

“အဲဒီ မိကျောင်းဥတွေအပေါ်ကို ငှက်ကြီးတောင်ရွက်နဲ့ ပြန်ဖုံးပြီး ချုံညွန် တွေနဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ရွက်မှာ သရိုးကျလိုက်တယ်။

“ဒီနောက်တော့ မိကျောင်းမကြီးက သရွတ်ဖျားနားမှာရှိတဲ့ ရေအိုင် တစ်အိုင်က ငြိမ်ပြီး စောင့်နေတတ်တယ်။ နေရောင်ရတဲ့ မနက်ခင်းမျိုးမှာ မိကျောင်းမကြီးဟာ ဥကျင်းပေါ်တက်ပြီး ညွန်မဲထားတာတွေ အက်ကွဲနေရင် ပြန်ပြီး မဲပေးတတ်တယ်ကွ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်။ သူ့ဥက ဘယ်လောက်လောက်ကြီးသလဲ”

“မိကျောင်းဟာ အကောင်ကြီးပေမယ့် သူ့ဥကတော့ ဘဲဥသာသာ လောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါဥရင် ဥပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက် အထိ ဥနိုင်တာပေါ့”

“ဘယ်လောက်အချိန်ကြာမှ ပေါက်သလဲ ဆရာ”

“အေး အဲဒါလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ မိကျောင်းဥဟာ နှစ်လလောက်

ကြာတော့ နေရောင်အပူရှိန်နဲ့ ပေါက်တော့တာပဲ။ ပေါက်ချိန်တန်တော့ ဥထဲက ချောင်းဆိုးတဲ့ အသံမျိုးလိုလို မြည်လာတယ်လို့ ပြောကြတယ်။

“အဲဒီအခါမှာ မိကျောင်းမက ဥတွေကိုဖုံးထားတဲ့ သဲတို့၊ သစ်ရွက်ဆွေးတို့၊ ရွံ့တို့ကို ဖယ်ရှားပေးတယ်လို့ဆိုတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ဥအတွင်းက မိကျောင်းကလေးရဲ့ နှာတံထိပ်မှာ အချွန်ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ အချွန်ကလေးနဲ့ မိကျောင်းဥအခွံကို ဖောက်ထွက်လာတယ်။ ဒီအချွန်ကလေးက ဥကထွက်လာပြီး မကြာခင်ဘဲ ကျိုးသွားတော့ မိကျောင်းအရွယ်ကြီးလာရင် မတွေ့တော့ဘူးပေါ့။

“မိကျောင်းကလေးပေါက်စမှာ ရှစ်လက်မလောက်ပဲ ရှိတယ်။ တစ်လလောက်ကြာတော့ တစ်ပေလောက် ဖြစ်လာတယ်။ ငါးနှစ်သားအရွယ်လောက် ရောက်တော့ ခြောက်ပေလောက် ရှိလာတယ်ကွ။ နောက် တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတဲ့အခါ ပေနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်အထိ ကြီးလာတာပေါ့ကွ”

ထိုအခါ cခွေးက-

“ဟာ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ မိကျောင်းကလေးတွေ မပေါက်ခင်ကတည်းက မိကျောင်းမကြီးက ချောင်းထဲအရောက် လမ်းလုပ်ပေးထားတယ်။ မိကျောင်းကလေးတွေ ပေါက်လာပြီး အဲဒီလမ်းအတိုင်း ထွက်လာတဲ့ မိကျောင်းပေါက်စလေးတွေကို လမ်းအဆုံး ချောင်းစပ်မှာ မိကျောင်းမကြီးက ပါးစပ်ဟထားပြီး လာတဲ့ မိကျောင်းကလေးတွေကို စားပစ်တယ်တဲ့။ လမ်းလွဲကို ထွက်သွားတဲ့ မိကျောင်းကိုတော့ မစားဘူးဆို”

“အေး၊ ဒီလိုပဲ ပါးစပ်စကားပြောကြတာကို ဆရာလည်း ကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိကျောင်းမကြီးက ကိုယ့်သားကိုယ် ပြန်စားနေတာကို ကိုယ်တွေ့တွေ့ဖူးတဲ့သူတော့ ဆရာ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားသာ ကြားဖူးတာပါ။

“မိကျောင်းခေါင်းတိုများဆိုရင် ပေါက်လာတဲ့ မိကျောင်းကလေးတွေကို ငါးရဲ့ကြီးက ငါးရဲ့သားပေါက်ကလေးတွေကို လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်သလို

စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ တောင် ဆရာဖတ်ဖူးတယ်ကွ”

“ဒီလို မိကျောင်းပေါက်ချိန် မိကျောင်းကြီး ကုန်းပေါ်တက်နေတုန်း ဖမ်းရင် လွယ်မှာပေါ့နော်”

“အေး ဒီအချိန်ဟာ အလွယ်ဆုံးပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ လိုတဲ့ပစ္စည်းက သမန်းလျှော်ကြိုး အတောင်တစ်ရာလောက်နဲ့ သရောသားလို အသားပွပွ သစ်တုံးအလုံး ညှို့ဆိုင်လောက်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ပေပတ်လည်လောက်ကို အရှည်တစ်တောင့်ထွာလောက် ဖြတ်ထားတဲ့ တုံးတစ်တုံးပဲလိုတယ်။ သစ်တုံးအလယ်မှာ လျှော်ကြိုးကို မြဲမြံချည်ထားပြီး အဲဒီသစ်တုံးကြီးကို မိကျောင်းမကြီးအနား ပစ်ချလိုက်ရတယ်။

“ဒီမိကျောင်းမကြီးဟာ သားမာန်တက်နေလို့ပဲလား၊ အစာမာန်တက်နေလို့ပဲလားမသိဘူး၊ ပစ်ချလိုက်တဲ့ သရောသားတုံးကို တစ်ခါတည်း ကိုက်ဖမ်းလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီနောက် ကိုယ်ကို လူးလိမ့်ပြီး လှိမ့်လိုက်တာနဲ့ မိကျောင်းကိုယ်ကို အလိုအလျောက် ကြိုးပတ်ပြီးဖြစ်သွားတယ်။ ကြိုးတုတ်ခံရတဲ့ မိကျောင်းကို ဖမ်းရတာတော့ အင်မတန် လွယ်သွားပြီပေါ့ကွာ။

“အချို့ကတော့ သရွတ်ချောင်းဖျားက ပြန်ဆင်းလာတဲ့ မိကျောင်းကို ဝါးတွေနဲ့ ယင်းထောင်ထားပြီး ဖမ်းလို့လည်း ရသပေါ့”

ဆရာဦးမြင့်အောင်သည် မိကျောင်းဖမ်းနည်းကို အားရပါးရ ပြောပြနေ၏။

ထိုအခါ ပေသီးက-

“ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခု မိကျောင်းကို ဘဲနဲ့ဖမ်းတယ်၊ ကြောင်နဲ့ဖမ်းတယ်၊ ခွေးနဲ့ဖမ်းတယ်။ မမိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ လူတွေက နတ်မိကျောင်းလို့တောင် ပြောနေကြပြီ၊ ဒီပြင် ဖမ်းနည်းများရှိသေးသလား ဆရာ”

“ဟာ မမိတာက မိကျောင်းက ပါးလွန်းလို့ ဖြစ်မှာပါကွာ။ လူသားတောင် ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မိကျောင်း၊ ပါးမှာပေါ့။ နတ်မိကျောင်းတော့ ရှိလည်း မရှိဘူး၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။

“အစာနဲ့ဖမ်းလို့တော့ ဒီအကောင်ကို မိမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ရိုးရာ ရှေးအကျဆုံးနည်းနဲ့ ဖမ်းမှ ရမယ်လို့ ဆရာထင်တယ်။ ဒီဖမ်းနည်းက သတ္တိတော့ နည်းနည်းရှိဖို့ လိုသပေါ့”

“ဟာ ဆရာကလည်း၊ ကျွန်တော့်အဖေကို သတ်သွားတဲ့ မိကျောင်းကို ကျွန်တော် အသက်ချင်းလဲပါရစေ၊ မိအောင် ဖမ်းချင်တယ်။ မိကျောင်းနဲ့ သတ္တိလည်း ပြိုင်ချင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖမ်းရ ဖမ်းရ”

ပေသီးက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်၏။

ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က-

“အဲဒီနည်းကတော့ ‘သန္နတ်’ ပစ် ဖမ်းနည်းပေါ့ကွ၊ တချို့က ‘စလွတ်’ လို့ ခေါ်တယ်။ တချို့ကတော့ ‘စန္ဒတ်’ လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်”

“စန္ဒတ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ ဆရာ”

“သန္နတ်ဆိုတာ မိုန်းတိုသဘောပေါ့ကွာ၊ အသွားမှာ အထစ်တွေ ပါတယ်။ တချို့ အရိုးကို ဝါးနဲ့တပ်ထားတယ်။ ဆရာသဘောတော့ အရိုးမတပ်စေချင်ဘူး၊ ဆရာပုံဆွဲပြမယ်”

ဆရာ ဦးမြင့်အောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သန္နတ်ပုံကို ဆွဲပြသည်။

“အဲဒီပုံအတိုင်း ပန်းပဲဆရာ ဦးဖိုးပြောင်ဆီမှာ သုံးလေးချောင်းလောက် လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ အဲဒီသန္နတ်နဲ့ သတ္တိရှိရှိ ပစ်ဖမ်းရင် မင်းတို့ နတ်မိကျောင်းကြီး ခံနိုင်ရိုးလားကွာ။

“ဒီသန္နတ်အရိုးမှာ အစိကြီးတပ်ထားရတယ်။ ဆရာတို့အရပ်မှာ တချို့ရဲတင်းတဲ့သူတွေကတော့ ငှက်ပျောတုံးမေးတင်ပြီး ရေထဲမှာ မိကျောင်းနဲ့ အတူလို မျှောပြီးတောင် သန္နတ်နဲ့ပစ်တယ်။ ဒီမှာတော့ ဒီလောက်မလိုပါဘူး။ လှေနဲ့ပဲ လိုက်ပစ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

“အဲ တစ်ခုတော့ သတိထားရမယ်ကွ”

“ဘာကို သတိထားရမှာလဲ ဆရာ”

“ပဲ့စီးပဲကွ၊ ပဲ့စီး။ ဒီလို မိကျောင်းကို သန္နတ်နဲ့ ပစ်လိုက်ရင် မိကျောင်းကို

ထိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လှေပေါ်ကလူကို မိကျောင်းက အမြီးနဲ့ ရိုတ်ချတတ်
 သကဲ့။ ဒီတော့ လှေဦးက သန္နိတ်ပစ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နောက်က ပဲ့စီး
 လုပ်တဲ့သူက လှေပေါ်မှာ ဝပ်ချလိုက်ရမယ်။ အဲ လျင်မြန်မှုတော့ လိုသကဲ့”
 ဆရာ ဦးမြင့်အောင်သည် စကားပြော၍ မောသွားဟန်ဖြင့် လက်ဖက်
 ရည်ကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့့ပြီးတစ်ကျိုက်တည်း ကျိုက်ချလိုက်တော့သည်။

[၈]

ယခုတလော အဘဉာဏ်တို့ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာ မြစ်ဆိပ်တစ်လျှောက်
 တွင် ရေချိုးသူ မရှိသလောက် ရှားပါးနေ၏။

ရေပြာပေါက် မိကျောင်းကြီး သို့မဟုတ် ပါးဝါကြီးကို ကြောက်ရွံ့နေ
 ကြ၏။

ပါးဝါကြီးကလည်း မြုပ်ချက်သားကောင်းလှသည်။ ပိုက်ကုလားကို
 စားပြီးကတည်းက ငြိမ်နေ၏။

ဘယ်သူပင် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားသို့ မဆင်းဘဲ ရှိပါစေ။
 မညွန့်ကြည်တစ်ယောက်မှာမူ ကမ်းပါးဆိပ်သို့ ဆင်းနေရရှာသည်။
 မဆင်းချင်၍လည်း မဖြစ်။

သူသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်။ ကလေးနှစ်ယောက် မိခင်ဖြစ်၏။
 ဆင်းရဲသည်။ သူ့အလုပ်က ခဝါသည်။

သည်တော့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက်
 မြစ်ဆိပ်ကို ဆင်းနေရ၏။

အိမ်တကာမှ ပေးလိုက်သော အဝတ်ဟောင်းများကို နေ့စဉ် လျှော်ဖွပ်
 ရမည်မှာ သူ့ဝတ္တရား။

ထိုနေ့က အလွန်နေသာသည်။
 ဧရာဝတီမြစ်ပြင်သည် ငွေသင်ဖြူးကို ဖြန့်ခင်းထားသကဲ့သို့ တည်ငြိမ်
 လှ၏။

ကလေးတစ်ယောက် နှစ်ယောက်နှင့် လူကြီးသုံးဦးခန့် မညွန့်ကြည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေချိုးနေကြသည်။

ရေချိုးနေသူများကတော့ မမူ။

မိကျောင်း၏ လှုပ်ရှားမှု မရှိသည်မှာလည်း ရက်အတော်ကြာပြီ။

မြစ်ရေမချိုးရလျှင်၊ ရေမကူးရလျှင် မနေနိုင်သော လူတစ်စု။

အဖော်တွေလည်း ရှိသားပဲလေ။

မညွန့်ကြည်သည် မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိအားကိုးပြီး အဝတ်ဟောင်းများကို ကမ်းပါးစပ်တွင် လျှော်ဖွပ်နေသည်။

မကြာလှပါ။

ပျောက်ချက်သားကောင်းလှသော ပါးဝါကြီးကား မညွန့်ကြည် နောက်မှ အသာကလေး တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာသည်။

တည်ငြိမ်သမှ ရောယက်ကလေးပင် မထအောင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး မညွန့်ကြည်အနားသို့ ကပ်လာ၏။

ပါးလှသည့် မိကျောင်းပါးဝါကြီး။

ဝုန်းခနဲ အမြီးဖြင့် မညွန့်ကြည်ကို ရိုက်လှဲပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ ကျယ်ပြန့်သော ပါးစပ်ကြီးကိုဖြူ၍ မညွန့်ကြည်အား တစ်ရှိန်ထိုး ဟပ်ကာ ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားတော့သည်။

မညွန့်ကြည်၏ ပါးစပ်မှ “အမယ်လေး” ဟူသော စကားပင် ဆုံးအံ့မထင်။ မညွန့်ကြည်တစ်ယောက် ရေပြာပေါက်မိကျောင်းကြီး၏ သားကောင် ဖြစ်သွားရရှာချေပြီတကား။

ထိုသတင်းသည် ဇလွန်ဘက်တန်းတစ်ရွာလုံးသို့ တစ်ခဏချင်း ပြန့်သွားသည်။

“ကြွက်နီရေ ပျောက်ချက်သားကောင်းတဲ့ မိကျောင်း မနေ့က မညွန့်ကြည်ကို ဆွဲသွားပြန်ပြီတဲ့ကွ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း လုပ်ဖို့ တော်ပြီထင်တယ် ကိုပေသီး”

ကြွက်နီနှင့် ပေသီးတို့က အတင့်ရဲလှသောမိကျောင်းကို အတော်ကလေး
မခံချင် ဖြစ်နေသည်။

သည်မိကျောင်းကို ထောင်ဖမ်း၍တော့ မရ။ သူမလာလျှင် ကိုယ်သွား
ရတော့မည်။

ဆရာဦးမြင့်အောင် ပြောသကဲ့သို့ သန္နိတ်ထိုး၍ ဖမ်းရတော့မည်။

အလေ့အကျင့်တော့မရှိ။

သို့သော် မိကျောင်းသာ မထိုးဖူးသည်၊ ငါးမြင်းရင်းကြီး ငါးတန်ကြီးများ
ကို မလွဲတမ်း လင်းမြေမြီးမှိန်းဖြင့် ထိုးနိုင်သော ပေသီးက သူ့လက်ကို သူ
ယုံသည်။

ဖခင်တစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးခံလိုက်ရသဖြင့် မကျေနပ်မချမ်းနိုင်
ဖြစ်နေသော ပေသီး။

သူနှင့် တွဲဖက်ရမည့်အဖော်က မွေးကတည်းက လှေပေါ်မှာကြီးပြီး
လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှသော ကြွက်နီ။

ကြွက်နီ၏အဘိုး အဘဉာဏ်ကလည်း နတ်မိကျောင်း ဖမ်းလို့မမီ ဟူ
သော အယူအဆကို လက်မခံနိုင်သော အဘိုးအို။

တစ်ရွာလုံးက ခေတ်မီပြီး အတွေးအခေါ်ကောင်းနှင့် ချင့်ချိန်တတ်သည်
ဟု ယုံကြည်ထားသော ကိုရင်ဘဂျမ်းက နတ်မိကျောင်းဆိုသည်မှာ မရှိဟု
ရဲရဲပုံပုံ ကြွေးကြော်ကာ ပေသီးတို့ လူငယ်တစ်သိုက်အား ရဲဆေးတင်ပေး
နေသည်။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့်ပင် အဘဉာဏ် သူ့မြေး ကြွက်နီ
ဤလုပ်ငန်းများကို လုပ်မည်ဆိုပါက အချိန်မရွေးသဘောတူ၏။

အကယ်၍ ကြွက်နီ အသက်ဆုံးရှုံးသွားသည့်တိုင် မြေးတစ်ယောက်
အတွက် ဂုဏ်ယူမည့်အဘိုးအို အဘဉာဏ်။

မိကျောင်းထိုးပုံထိုးနည်းကို သင်ပြပေးသည့် ဆရာဦးမြင့်အောင်။

ထို့ကြောင့် ကြွက်နီနှင့် ပေသီးက မိကျောင်းကို သန္နိတ်ဖြင့် ထိုးဖမ်း

ရန် နည်းလမ်းများကို ဆရာဦးမြင့်အောင်ထံတွင် အသေးစိတ်ထပ်မံမေးမြန်းကြသည်။ လက်နက်အဖြစ် လိုအပ်သော သန္ဓေများကို ဆရာဦးမြင့်အောင် ကိုယ်တိုင်ပုံဆွဲပြီး စိတ်တိုင်းကျ ပန်းပဲဖိုတွင် အပ်နှံပြုလုပ်ထားသည်။

ဘာလိုတော့သနည်း။

ဇွဲနှင့်သတ္တိသာ လိုတော့သည်။

ကြွက်နီက တစ်ခွတ်ထိုး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်လှသော လူပျိုပေါက် အရွယ်။

ပေသီးက အဖေ့အတွက် ကလဲ့စားချေလိုလှသော ဇလွန်ဘက်တန်း ရွာတွင် အားကောင်းမောင်းသန် မှိန်းပစ်လက်ဖြောင့်သူတစ်ယောက်။

နှစ်ယောက်ပေါင်းလျှင် သည်မိကျောင်းလွတ်ရိုးလား။

သန္ဓေများတွင် အစီကြိုးနှင့် ဗော့များလည်း တပ်ဆင်ပြီးပြီ။

[၉]

ကျားကျွန်းသောင်စပ်တစ်ဝိုက်တွင် လှေတစ်စင်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှော်ခတ်နေ၏။

လှေပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်။

ပဲ့ပိုင်းမှာ လှော်နေသူက ကြွက်နီ။

လှေ၏ ရေပက်ကန် အရှေ့လှေဦးပိုင်းလောက်တွင် သန္ဓေကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လင်းယုန်မျက်စိကဲ့သို့ အလွတ်မပေးတမ်းကြည့်ပြီး မိကျောင်းကြီးကို ရှာဖွေနေသူက ပေသီး။

ယနေ့ဆိုလျှင် သုံးရက်မြောက်ပေပြီ။

မိကျောင်းကြီးကို ရှာမတွေ့သေး။

ဇွဲရှိရမည်ဆိုတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးက ဇွဲမလျှော့။

ကြွက်နီနှင့် ပေသီးတို့နှစ်ဦး ကျားကျွန်းသောင်စပ်မှ ရေစုန်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့မျှောလာသည်မှာ ကန်လန်တန်းရွာအဖျားသို့ပင် ရောက်လာပြီ။ ရှေ့ဘက်

စုန်လျှင် ဓနုဖြူပင် ရောက်တော့မည်။

ထိုနေရာတွင် ရေတစ်ဝက် ကုန်းတစ်ဝက် ကိုင်းပင်များ ပေါက်နေ၏။
နေဝင်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။

ဤနေရာရောက်၍မှ မိကျောင်းကြီးကို မတွေ့လျှင် ရေဆန်ကိုပြန်၍
တစ်ဖန်လှော်ရင်း သူတို့နေထိုင်ရာ ဇလွန်ဘက်တန်းရွာအနီးတစ်ဝိုက်တွင်
ရှာကြဦးမည်။

ထိုစဉ်-

“ဟေ့ကောင် ကြွက်နီ၊ ကြွက်နီ၊ ဟို ကိုင်းပင်စပ်က မည်းမည်း ရှည်ရှည်
တစ်ခုဟာ ပါးဝါကြီးနဲ့ တူတယ်ကွ”

ပေသီး၏ လေသံမှာ တိုးတိုးကလေးမျှသာ။

ကြွက်နီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဟုတ်နိုင်ပါသည်။

ကမ်းပါးစပ် ရေတိမ်တိမ် ကိုင်းတောအစပ်တွင် ကိုယ်တော်ချော ပါးဝါ
ကြီး ဇိမ်ယူပြီး မှိန်းနေပါပကော။

သူ၏ ရှည်လျားမည်းနက်နေသော ကိုယ်လုံးတစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ရေ
ပေါ်တွင် ပေါ်နေသည်။

ကြွက်နီသည် မိကျောင်းကြီးနှင့် ရင်ပေါင်တန်း ယှဉ်မိအောင် လှေကို
အသာကလေး တက်သံမကြား၊ ရေသံမကြားစေရန် လှော်သွား၏။

ကြွက်နီက လှေလှော်ရာမှာ ကျွမ်းကျင်လှပါသည်။

ပေသီးကလည်း သန္ဓေကို အဆင်သင့်ကိုင်၍ မိကျောင်းကြီးအား မမှိတ်
မသုန်ကြည့်ပြီး လှေလှော်ရာသို့ ပါလာသည်။

“သိရောပေါ့ နတ်မိကျောင်းရေ၊ သည့်တစ်ခါ မင်းအလှည့်ပေါ့ကွာ။
နတ်မိကျောင်းလား၊ ရေထဲကူးနေတဲ့ အိမ်မြှောင်စုတ်လားဆိုတာ သိကြ
မဟေ့”

ပေသီးသည် စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးရင်း တဖြည်းဖြည်း မိကျောင်းကြီးအနီး

သို့ ကပ်လာသည်။

မိကျောင်းကြီးကား လှေအနားကပ်လာသည်ကို သတိပြုမိဟန် မတူ။
သူ့စည်းစိမ်နှင့်သူ ယစ်မှူးနေဟန် တူသည်။

အများမိကျောင်းလို မနေ။

ရေပြာပေါက်ချိန်မှာ ခြေရှည်ပြီး နယ်ကျူးလာသော မိကျောင်း။

လူသားစား မိကျောင်းကြီး၏ နိဂုံးကား မဝေးတော့။

ကြွက်နီတို့လှေ၊ မိကျောင်းနှင့် ရင်ပေါင်တန်း ယှဉ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေသီး၏ လက်မှ သန္နတ်သည် တန်းခနဲ ထွက်သွားကာ မိကျောင်းကြီး၏ နံဘေးကို အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် စူးဝင်သွားသည်။

ရည်မှန်းချက်ကို ထိမှန်ပြီ။

လက်ဖြောင့်လှသော ပေသီး။

သန္နတ်ကို ပေသီး၏ လက်မှ လွှတ်လိုက်၍ လှေမှာ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပဲ့ပိုင်းမှ လှော်လာသော ကြွက်နီက လှေဝမ်းပေါ်တွင် ပြားခနဲ ဝမ်းလျားထိုးမှောက်ချလိုက်၏။

ကြွက်နီ လျင်မြန်လို့သာပင်။

မိကျောင်းကြီး၏ အမြီးသည် လှေပဲ့ပိုင်းကို ဝှီးခနဲ ရိုက်ခတ်လိုက်သည်မှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ။

ကြွက်နီသာ ဝမ်းလျားထိုးမှောက်ခြင်း မပြုလိုက်ပါက မိကျောင်းကြီး၏ အမြီးရိုက်ချက် ဒဏ်ရာနှင့်အတူ ကြွက်နီတစ်ယောက် ရေအောက်သို့ ရောက်သွားမည်ကား မလွဲ။

ပေသီးက အထိနာအောင် မိကျောင်းကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်နံဘေးကို မလွတ်တမ်း သန္နတ်နှင့် ပစ်လွှတ်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာ ဦးမြင့်အောင်က သင်ကြားထားသည်မှာ-

“မိကျောင်းဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ ကျောနဲ့ လည်ပင်းက မာပြီးတော့ ကြမ်းတဲ့ အရေထူကြီးရှိတယ်။ အဲ ဝမ်းဗိုက်နဲ့ နံဆေးကတော့ မမာဘူး။

ပျော့တယ်။ ပိုပြီး ထိုးဖောက်ဖို့ လွယ်တယ်” ဟူသော စကားနှင့်လမ်းညွှန်မှု။
ယခုလည်း ဆရာဦးမြင့်အောင် ပြောလိုက်သော စကားကို တစ်မုဟုတ်
ချင်း သတိရလိုက်ပြန်သည်။

“မိကျောင်းများ ရေငုပ်ရင် တည့်တည့်မငုပ်ဘူး၊ ရှေ့ကို ဟိုးပြီး ဦးစိုက်
ချပြီး မငုပ်ဘူး၊ သူတို့ငုပ်ရင် အမြီးပိုင်းကို တုံ့ပြီး မူလနေ့ နောက်ဘက်
လေးတောင်လောက်အကွာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ခြောက်ပေလောက် အကွာကို
ရောက်အောင် နောက်ဆုတ်ပြီး ငုပ်လေ့ရှိတယ်ကွ။ ရေငုပ်သွားတဲ့ မိကျောင်း
ကို သန္နိတ်ထိုးယင် ငုပ်သွားတဲ့ နောက်ဘက်ကိုမှန်းပြီးထိုးရတယ်”

ဟုတ်ပြီ။

ပေသီးသည် သန္နိတ်တစ်ခုကို ပစ်လွှတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခြား
သန္နိတ်တစ်ခုကို ကိုင်လိုက်ပြီး မိကျောင်းကြီး ငုပ်သွားရာနောက် လေးတောင်
သို့မဟုတ် ခြောက်ပေလောက်အကွာကို မှန်းဆကာ သန္နိတ်တစ်ခုကို ပစ်
လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ပေသီး၏ မှန်းဆချက် မှန်ကန်လှပါသည်။

ဆရာဦးမြင့်အောင်၏ ပြောစကား မှန်ကန်လှပါသည်။

ဒုတိယ သန္နိတ်သည်လည်း မိကျောင်းကြီးကို ထပ်မံထိမှန်သွားဟန်
ရှိသည်။

ရေပေါ်သို့ ရဲခနဲတက်လာသော သွေးများနှင့်အတူ သန္နိတ်နောက်မှ
အစီကြိုးမှာ လှေပေါ်မှ လျှောခနဲ ထွက်သွားသည်။

အစီကြိုးအတူ ဗော့လည်း ပါသွားပြီ။

အဖေ ဦးထွန်းနှင့်တကွ-

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးအတွက်။

ပိုက်ကုလားအတွက်။

ကံဆိုးလှသော မုဆိုးမလေး မညွန့်ကြည်အတွက် ပေသီး၏ ကလဲ့စား
ချေခြင်း။

အစီကြီးများ ရေထဲသို့ လျင်မြန်စွာပါသွားသည်နှင့်အမျှ သူတို့နောက်မှ ဗောသီးများမှာ မိကျောင်းသွားရာသို့ ရေပေါ်မှပေါ်၍လိုက်ကာ မိကျောင်း ရှိရာကို လမ်းညွှန်နေသည်။

ပေသီးနှင့် ကြွက်နီတို့အဖို့ မိကျောင်းကြီးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မျက်ခြည် မပြတ်နိုင်တော့။

သန္ဓတထိထားသော မိကျောင်းကြီးမှာ ရေအောက်သို့ငုပ်၍ နာကျင် လှသော သန္ဓတဒဏ်ရာကို အနာပျောက်စေရန် ရေအောက်မြေပြင်တွင် လူး လိုမ့်တော့သည်။

မြစ်များတွင်ရှိသော ရေအောက်မြေပြင်မှာ အများအားဖြင့် ကမ်းနားစပ်၌ ရွှံ့ညွှန်များရှိ၍ မြေသားပျော့သော်လည်း ရေနက်လေလေ ရေအောက်မြေကြီး မှာ မာလေလေဖြစ်သည်။ ရေနက်မြေပေါ်တွင် မိကျောင်းကြီးလူးလိုမ့်သည်နှင့် အမျှ သန္ဓတက မိကျောင်း၏ ကိုယ်ကို ဆောင့်သွင်းသည့်နယ်။

‘လှုပ်လေ မြုပ်လေ’ ဆိုသောစကားမှာ ဤကိစ္စကို ရည်ညွှန်းထားသည် လားမသိ။

သန္ဓတ၏ ထစ်သားသာ မြုပ်သွားသည်မဟုတ်။

အစီကြီးကလည်း လူးလိုမ့်နေသော မိကျောင်းကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

မိကျောင်းကြီးအဖို့ ရေအောက်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ အသက်ရှူရန် ကမ်းစပ်ရေတိမ်သို့ ပြေး၍ ဖော်ရပြန်သည်။

ဗောကိုကြည့်ပြီး ကြွက်နီနှင့်ပေသီးတို့ လှေကိုလှော်ကာ လိုက်သည်။

သန္ဓတမှ အစီကြီးကို လျှော့ချည်တင်းချည် လုပ်သည်။

မိကျောင်းကြီးမောဟိုက်ပြီး ကြာကြာမခံတော့။

ရေစပ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေသီးက အခြားသန္ဓတတစ်ခုနှင့် ပစ်လွှတ်ကာ ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

အဖေ ဦးထွန်းအတွက် တတိယအကြိမ် ကလဲ့စားချေခြင်း။

[၁၀]

သန္တတိမှ ကြီးများနှင့်တုပ်နှောင်၍ ဒဏ်ရာအများအပြား ရရှိကာ လှေဘေးမှ ကပ်၍ ချည်လာသော သေလုနီးပါး မိကျောင်းပါးဝါကြီး သို့မဟုတ် ရေပြာပေါက် လူသားစားမိကျောင်းကြီးကို လွန်ဘက်တန်း တစ်ရွာလုံး ကမ်းလုံးညွတ်မျှ လာကြည့်ကြ၏။

ကြွက်နီနှင့် ပေသီးတို့မှ တပြုံးပြုံး။

အဘညဏ်က ကွမ်းတမြဲမြဲဝါးရင်း သူ့မြေးကြွက်နီအတွက် ဂုဏ်ယူနေသည်။

ကိုရင်ဘဂျမ်းမှာ သူ့အယူအဆနှင့်တကွ လူငယ်တစ်သိုက်ကို အားပေးပြီး ရဲဆေးတင်ပေးချက် မှန်ကန်မှုကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး ပီတိဖုံးနေသည်။ ထို့ထက် 'နတ်မိကျောင်းကြီးပါ။ လူယောင်ဆောင်နိုင်သူပါ' ဟု အထင်တကြီး ပြောနေကြသူများ၏အစွဲကို ချေဖျက်နိုင်ခြင်းအတွက် ကိုရင်ဘဂျမ်းက ပိုပြီး အားရနေသည်။

ဆရာဦးမြင့်အောင်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မိကျောင်းကြီးကို ကိုယ်ထိ လက်ရောက် မဖမ်းဆီးနိုင်သည့်တိုင် သူ၏ သြဝါဒနှင့် လမ်းညွှန်ချက်များကို တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာကာ လူသားစား မိကျောင်းကြီးကို ဇွဲသတ္တိ အရင်းတည်ပြီး အောင်မြင်စွာ ဖမ်းဆီးနိုင်မှုအတွက် ပီတိဖြစ်နေသည်။

နေရိုးနေစဉ်မနေ၊ ရေပြာပေါက်ချိန်တွင် နယ်ကျူးလာသော မိကျောင်းကြီး၏ ဇာတ်သိမ်းပွဲကြီးကို ကမ်းလုံးညွတ်မျှ လာကြည့်ကြ၏။

အမှန်စင်စစ်မှာမူ—

မိကျောင်းကြီးကို ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်းများနှင့်တကွ မိကျောင်း၏ အလေ့အကျင့်များ ကျွမ်းကျင်စွာ သိနားလည်ရန် သဘောတရားအရ အသေးစိတ် ပြောပြလမ်းညွှန်ပေးနိုင်သော ဆရာဦးမြင့်အောင်။

ဆရာဦးမြင့်အောင်၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပြီး မိကျောင်းကြီးကို ဖမ်းဆီးရာတွင် ဇွဲသတ္တိရှိရှိ လက်တွေ့ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း

သော ပေသီးနှင့် ကြွက်နီ။

နောက်ပိုင်းမှ အားပေးသော အဘဉာဏ်၊ ကိုရင်ဘဂျမ်းတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်များ
နှင့် ကြွက်နီ၏ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများ။

ပေသီး၏ ကလဲ့စားချေလိုသော စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြမှုနှင့် ကြွက်နီ၏ လျင်
မြန်ဖျတ်လတ်မှုအားလုံးကို ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ-

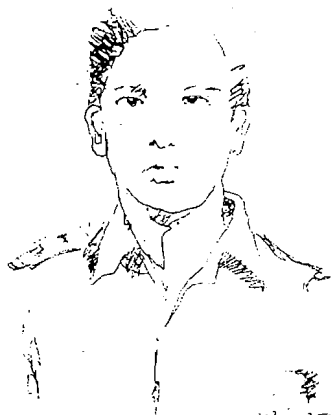
လူယောင်ဖန်ဆင်းနိုင်သည်ဟူ၍တစ်နည်း။

ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်ရင် လူဆယ်ယောက်စားပြီး ပင်လယ်ဆင်းတော့
မည်ဟူ၍ တစ်ဖုံ။

အမျိုးမျိုး ပုံကြီးချဲ့ ကြောက်ရွံ့စေခဲ့သော အတွေးအခေါ်ဟောင်းများကို
ရိုက်ချိုးလိုက်နိုင်သဖြင့် သူတို့တစ်တွေမှာ ဝမ်းမြောက်၍ မဆုံးတော့။ ။

(ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊

အတွဲ ၃၆၊ အမှတ် ၄၂၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၈၃)

မောင်သိက္ခာ

၁၉၂၉ နိုဝင်ဘာ ၂၁ ကြာသပတေးနေ့၌ ကျားမသောင်း
ဆေးပြင်းလိပ်ခုံပိုင်ရှင် အဖဦးအေးမောင်၊ အမိ
ဒေါ်သောင်းတို့မှ ဆကာကြီးမြို့တွင် ဖွားမြင်
သည်။

၁၉၄၈ ခင်မြင့် (ဆကာကြီး) အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုနှင့်
ဆောင်းပါးများ စတင်ရေးသားခဲ့။

၁၉၅၁ ရန်ကုန်မြို့ မြို့မအထက်တန်းကျောင်း မှ
တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ (မက်ထရစ်) အောင်မြင်။

၁၉၅၁-၅၄ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ဥပစာသိပ္ပံ အထက်တန်း
အထိ ပညာသင်ကြားလျှင်လျှင် မှုကြီးကြပ်ရေးဌာန၌
လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှူး (Asst. Immigration
officer) အဖြစ် အမှုထမ်း။

အမှုထမ်းဘဝဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ရောက်ခဲ့။

၁၉၅၆ ဒီဇင်ဘာမှစတင်၍ မောင်သိက္ခာကလောင်အမည်ဖြင့် ပြည်သူ့
ဂျာနယ်တွင်ရေးသား၊

၁၉၇၆ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှူးတာဝန်မှ အငြိမ်းစားယူ၊

၁၉၇၉ သြဂုတ်တွင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ နွေဖားဝတ္ထုတိုဖြင့် တံငါဝတ္ထုတိုများ
စတင်ရေးသားခဲ့၊

အိုးဝေ၊ ဟံသာဝတီ၊ ကြေးမုံ၊ ဗိုလ်တထောင်၊ လုပ်သားစသည့်
သတင်းစာများ၊ လင်းယုန်၊ ပြည်သူ့ဂျာနယ်၊ ရှုဒေါင့် စသည့်ဂျာ
နယ်များ၊ အိုးဝေ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ လူထု
လုပ်သား၊ ရှုမဝ၊ မိုးဝေ၊ မြဝတီ၊ ဂီတပဒေသာ၊ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း၊
စာပေလုပ်သား မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဆောင်းပါးများ၊ တံငါနှင့်ရေလုပ်ငန်း
ဝတ္ထုများ၊ ပြည်သူ့ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများ၊ တောင်ပေါ်ဒေသ
အတွေ့အကြုံများနှင့် အမဲလိုက်ဝတ္ထုများ ပါဝင်ရေးသားခဲ့ပြီး၊

၁၉၈၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၆ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင်
ဇနီးဒေါ်ခင်လေးနှင့် သားသမီး ၈ ဦးကျန်ခဲ့သည်။

၁၉၈၃ ဖေဖော်ဝါရီ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသော ရေပြာပေါက်ချိန်
မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်သည် ဆရာမောင်သိက္ခာ နောက်ဆုံးရေးသား
ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

၁၉၈၅ ဝတ္ထုတို ၁၅ပုဒ် စုစည်းပြီး 'ရေပြာပေါက်ချိန်နှင့် ရေလုပ်သားဝတ္ထုတို
များ' စာအုပ်ကို စာပေဗိမာန်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၂၀၀၂ 'ရေဆူလို့ပွက်ကရောနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ' စာအုပ်။

